

Unul dintre cei mai populari scriitori japonezi contemporani, **Haruki Murakami** s-a născut la Kyoto în 1949. A studiat literatura la Universitatea Waseda din Ibkyo. Experiența sa de proprietar al unui bar din Tokyo în care se cânta jazz (reflectată în romanul său din 1992 *La sud de graniță, la vest de soare*) și cea de traducător al operelor lui F. Scott Fitzgerald, John Irving, Truman Capote și Raymond Carver își vor spune cuvântul în formarea sa ca mesager al unei Japonii occidentalizate — un ținut amăgitor, lipsit parcă de suflet și suflu, al cărui spirit străvechi pare să fi dispărut aproape în întregime. Primul său roman, *Ascultă cum cântă vântul* (1979), i-a adus Premiul Gunzo, fiind urmat de *Automatul 1973* (1980) și *în căutarea oii fantastice* (1982, distins cu Premiul Noma). Ele zugrăvesc mentalitatea tinerei generații stăpânite, pe de o parte, de sentimentul de răzvrătire, iar pe de alta, de senzația de deșertăciune și deșezădăcinare, în 1987 publică romanul *Pădurea norvegiană*, *bestseller* internațional, tradus în numeroase limbi și vândut în peste patru milioane de exemplare. Romanul *Cronica păsării-arc* (1994, nominalizat pentru prestigiosul ÎMPAC Dublin Literary Award) răscolește amintirile reprimite ale atrocităților comise de soldații japonezi în China în timpul celui de-al doilea război mondial. A mai scris romanul *La capătul lumii și în (ara aspră a minunilor* (pentru care a primit Premiul Tanizaki) și volumul de povestiri *Licuricii, Incendiul din hambar și alte povestiri*. Murakami este, de asemenea, autorul unei relatări despre atacul cu gaz sarin asupra metroului din Tokyo, intitulată *Underground*. În anul 2002 Murakami publică volumul de povestiri *După cutremur* și romanul *Kafka pe malul mării*, intrate imediat pe lista *bestseller-uriloT*.

Acțiunea din *Dans dans dans* (1988) se desfășoară după patru ani de la întâmplările din *în căutarea oii fantastice*, în urma unui vis obsesiv, eroul fără nume al lui Murakami se hotărăște să se reîntoarcă în Sapporo, în speranța de a descoperi un indiciu care să-l ajute să o găsească pe Kiki, iubita lui dispărută fără urmă. Acesta este începutul unui dans hipnotic care îi poartă pașii din Sapporo în Tokyo și Hawaii, într-o înlănțuire de evenimente petrecute la granița fragilă dintre real și fantastic. Amestec de tragic și umor fin, cartea vorbește, în esență, despre fragilitatea vieții, nevoia de comunicare și de căldură umană.

Visez adesea Hotelul Delfin, în vis sunt cuprins în el. Mai precis, sunt inclus în el ca o prelungire a sa. Lucrul acesta este foarte limpede. Hotelul Delfin îmi apare distorsionat. E lung și îngust, ca un pod acoperit care se întinde din negura timpului până la capătul universului. Acolo, cineva plânge. Plânge pentru mine.

Hotelul mă cuprinde, îmi simt căldura și pulsul. Sunt parte din el.

Așa este visul.

Mă trezesc. Unde sunt? mă întreb. Chiar o spun cu voce tare: „Unde sunt?” întrebarea nu are sens, pentru că răspunsul mi-e clar de la bun început: sunt aici. Aici este viața. Viața mea. Tot ceea ce ține de existența mea. Mai exact, toate lucrurile, întâmplările, împrejurările care au ajuns pe nesimțite să mă definească și pe care nu îmi amintesc să le fi acceptat cu bună știință. Uneori alături de mine doarme o femeie, însă de obicei sunt singur. Cu vuietul autostrăzii care trece prin dreptul ferestrei mele, cu paharul de la capătul patului (cu cinci mililitri de whisky rămași pe fund), cu lumina dimineții, prăfuită și ostilă — sau poate pur și simplu indiferentă. Uneori plouă și atunci zac în pat. Dacă mai e whisky în pahar, îl beau. Privesc picăturile de ploaie curgând de la streășinași mă gândesc la Hotelul Delfin, îmi întind încet mâinile și picioarele și mă încredințez că eu sunt doar eu, nu o parte din altceva, însă senzația din vis persistă. Acolo, dacă întind o mână, întreaga imagine care mă cuprinde se pune în mișcare. O unduire care se transmite încet, cu atenție, treptat, ca un mecanism hidraulic complicat, emițând un sunet stins. Dacă ascult cu atenție, pot să ghicesc încotro se îndreaptă, îmi ciulesc urechile. Aud un suspin slab, înăbușit, care vine de undeva dintr-un ungher al întunericului. Cineva plânge pentru mine.

** *

Hotelul Delfin există în realitate. Se află în Sapporo, într-o zonă mai puțin atrăgătoare. Am stat acolo o săptămână, cu vreo câțiva ani în urmă. Dar să-mi amintesc exact. Când a fost asta? Acum patru ani. Mai exact, acum patru ani și jumătate. La vremea aceea încă nu împlinisem treizeci de ani. Am stat acolo cu o fată. Ea l-a ales. Ea a propus să stăm la acel hotel. De fapt, a zis că *trebuie să stăm la acel hotel*. Probabil că dacă nu ar fi zis ea, nici nu aș fi călcat pe-acolo.

Era un hotel mic și prăfuit, în care nu prea am văzut alți clienți în afară de noi. Pe tot parcursul șederii noastre de o săptămână, am zărit prin hol doar două-

trei persoane, care nici măcar nu știu dacă erau clienți ai hotelului. Judecând după cheile lipsă de pe panoul de la recepție, trebuie să mai fi fost și alții. Nu mulți, doar câțiva. Oricum, nu mi se pare normal ca într-un oraș mare, un hotel cu firmă luminoasă la intrare și care e trecut, probabil, în *Pagini Aurii* să n-aibă nici un client. Și totuși, presupunând că avea, trebuie să fi fost niște oameni incredibil de tăcuți și de retrași. N-am zărit nici o siluetă, n-am auzit nici un sunet, nu le-am simțit nicidecum prezența. Numai panoul

cu chei arăta puțin altfel de la o zi la alta. Probabil că umblau pe coridoare ținându-și respirația, alunecând de-a lungul pereților ca niște umbre. Doar uneori se mai auzea huruitul timid al liftului, dar când și acesta se oprea, parcă se lăsa o tăcere și mai adâncă.

Ce mai, era un hotel foarte straniu...

Mă ducea cu gândul la un proces evolutiv împotmolit. O regresie genetică. Un organism malformat care s-a dezvoltat într-o direcție irevocabil greșită. O creatură orfană al cărei vector evolutiv s-a șters, lăsând-o împietrită în amurgul istoriei. O vale înecată în timp. Nu era vina nimănui. Nimeni nu greșise, nimeni nu îl putea salva.

În primul rând, hotelul n-ar fi trebuit să se construiască acolo. De aici au început toate problemele. Acest prim pas greșit a atras după sine un șir lung de erori. Când închei prost primul nasture de la cămașă, inevitabil se încurcă toți ceilalți. Orice încercare de a repara greșeala duce la o nouă încurcătură. Așa se explică faptul că în acel hotel totul părea deformat. Dacă încercai să fixezi ceva cu privirea, te vedeai nevoit să-ți înclini ușor capul într-o parte. Chiar și așa, fiind vorba de o mișcare aproape imperceptibilă, care nu te incomoda, puteai ajunge să te obișnuiești cu ea și, după mai multă vreme petrecută în hotel, să o ignori. (Doar că, dacă te obișnuiai așa, nu mai puteai să privești lumea normală fără să-ți înclini capul într-o parte.)

Cam așa era Hotelul Delfin. Oricine își dădea seama că nu era un hotel normal. La fel de evident era și faptul că numărul anomaliilor acumulate atingea un prag critic, iar hotelul era la un pas de a fi absorbit într-un vârtej temporal. Era un loc trist și dezolant, ca un câine negru, cu trei picioare, ținut în ploaia de decembrie. Sigur că în lume există o mulțime de alte hoteluri dezolante, dar Delfinul avea ceva aparte. Era întruchiparea conceptului de dezolare. Ceea ce-l făcea chiar și mai dezolant. Nici nu mai e nevoie să spun că nimeni, cu excepția celor care nimereau aici din întâmplare, nu ar fi ales de bunăvoie să stea într-un asemenea loc.

Numele lui adevărat nu este Hotelul Delfin.

Oficial, se numește *Dolphin Hotel*, dar, pentru că acest nume îmi lasă o impresie care nu are nici o legătură cu locul în sine (*Dolphin Hotel* mă duce cu gândul la un hotel de un alb imaculat, ca un cub de zahăr, plasat pe coasta Mării Egee), eu am ales să-l numesc așa. La intrare era o plăcuță din alamă pe care era gravat *Dolphin Hotel*. Fără ea, nu cred

că ar fi arătat deloc a hotel. Bine, nu prea arăta a hotel nici cu plăcuță cu tot, ci mai degrabă a muzeu în paragină. Un muzeu aparte, în care oameni tăcuți veneau să vadă niște exponate aparte, mânați de o curiozitate aparte.

Senzația de muzeu pe care o aveai la vederea sa nu era întru totul nejustificată. O aripă chiar funcționa ca muzeu. Dar, mă întreb, cine ar sta la un asemenea hotel? La un hotel care, din motive obscure, era în parte muzeu? Un hotel în care, la capătul coridoarelor întunecate, dădeai peste oi împăiate, blănuri pline de praf, hârtii cu miros de mucegai și poze vechi, îngălbenite de vreme. Un hotel impregnat prin toate ungherele cu vise neîmplinite, asemănătoare cu niște pete uscate de noroi.

Ibată mobilă era decolorată, mesele scârțâiau și nici o cheie nu se potrivea bine în broască. Pardoseala de pe holuri era tocită, iar becurile erau chioare. Dopul de la chiuvetă era deformat și nu oprea bine apa. O cameristă grasă, cu picioare de elefant, tropăia pe hol tușind greu, a rău augur. La recepție era un bărbat între două vârste, cu ochi triști și două degete lipsă. Era exact genul de om căruia nimic nu-i iese cum trebuie. Un specimen perfect. Toată viața lui părea pătată de eșecuri, înfrângeri și nereușite, de parcă ar fi stat o zi întreagă muiat în cerneală. Era un om pe care

8
îți venea să-l expui în laboratorul școlii, într-o* cutie de sticlă, cu eticheta „Om sortit eșecului”.

Mulți dintre cei care l-ar vedea ar fi cuprinși de jale și încă și mai mulți s-ar înfuria. Unii oameni se enervează la simpla vedere a unei ființe atât de jalnice. Cine ar sta la un asemenea hotel?

Noi. *Trebuie să stăm aici*, a zis ea. Iar mai apoi s-a făcut nevăzută. A dispărut fără urmă și m-a lăsat singur. Omul Oaie a fost cel care m-a anunțat că plecase. El știa că a trebuit să plece. Acum înțeleg și eu: scopul ei a fost să mă ducă pe mine acolo.

Acesta i-a fost destinul. Așa cum cel al râului Vltava este de a se vărsa în mare. Meditam asupra ideii, privind picăturile de ploaie. Destinul.

Când am început să visez Hotelul Delfin, ea a fost prima care mi-a venit în gând. Mă caută, m-am gândit eu. Dacă nu, care este motivul pentru care visez același lucru de atâtea ori?

Ea. Nici măcar nu știu cum o cheamă, chiar dacă am trăit împreună vreo câteva luni. De fapt, nu știu mai nimic despre ea, doar că făcea parte dintr-un club select de dame de companie. Clubul funcționa pe bază de legitimație și accepta ca membri doar persoane bine verificate în prealabil. Prostituată de lux. Pe lângă asta, mai avea vreo câteva alte slujbe, în timpul zilei făcea corecturi la o mică editură și mai lucra uneori ca fotoni odei, cu specialitatea urechi. Pe scurt, avea o viață foarte agitată.

Desigur că avea și un nume. De fapt, avea chiar

mai multe și, totodată, nici unul. Obiectele ei personale - care erau practic inexistente — nu-i aveau numele trecut pe ele. Nu avea abonamente, permis de conducere sau cărți de credit. Ducea după ea doar un carnețel plin de mâzgălituri indecifrabile, făcute cu pixul. Viața ei mi-era complet necunoscută. Și prostituatele au un nume, dar trăiesc într-o lume în care acesta nu contează. Cert este că nu știam nimic despre ea: nici unde se născuse, nici câți ani avea. Nu-i știam nici ziua de naștere, la ce școală învățase, dacă avea familie. Absolut nimic. A apărut din senin, ca o ploaie de vară, iar apoi a dispărut, lăsând în urmă doar o amintire.

Însă acum simt că amintirea ei începe să prindă din nou viață în jurul meu. Simt că, prin Hotelul Delfin, ea mă cheamă. Da, mă caută din nou. Doar dacă mă las iarăși asimilat de hotel mă pot reîntâlni cu ea. Sunt sigur că ea plânge pentru mine. Privesc picăturile de ploaie și mă gândesc la ce înseamnă să fiu parte din ceva. La faptul că pentru mine plânge cineva, îmi sună atât de străin și de îndepărtat! Parcă ar fi lucruri care se întâmplă pe Lună. La urma urmei, e un vis. Am senzația că, oricât mi-aș întinde mâinile, oricât de tare aș alerga, n-am să ajung acolo niciodată.

De ce ar plânge cineva pentru mine ?

, Oricum, ea mă caută. Pe undeva prin Hotelul Dejfin. Chiar și în inima mea se ascunde dorința să fiu din nou parte din acel loc. Să fiu parte din locul acela straniu și fatal.

Însă nu-i deloc ușor să mă întorc acolo. Nu ajunge să-mi rezerv o cameră prin telefon, să mă urc în avion și să ajung în Sapporo. Locul respectiv nu este doar un hotel, ci și o stare de spirit. O stare care a luat forma unui hotel. Dacă m-aș întoarce, asta ar însemna să mă confrunt din nou cu umbrele trecutului. Doar gândindu-mă la o așa idee, mă simt copleșit de gânduri deprimante. În cei patru ani din urmă m-am străduit din greu să alung aceste umbre reci și întunecate. Să mă întorc din nou la Hotelul Delfin ar însemna să arunc pe fereastră tot ce am reușit să realizez în liniște timp de patru ani. Nu că aș fi obținut mare lucru, probabil doar niște nimicuri, bune pe moment. Dar m-am chinuit din răspuțeri. Cu ajutorul lor m-am menținut în contact cu realitatea și mi-am clădit o 10

viață nouă pe baza propriului meu sistem de valori, așa modest cum era. Să iau totul de la zero? Să arunc totul pe fereastră?

Numai că, până la urmă, de acolo începe totul. Știu bine asta. Doar de acolo.

M-am întins pe pat, cu ochii în tavan, și am oftat adânc. *Las-o baltă!* mi-am zis. *Las-o baltă, n-are sens să te mai gândești. Este peste puterile tale! Că-ți convine sau nu, doar de acolo începe totul. E lucru hotărât.*

Să vorbesc puțin despre mine.

Să mă prezint.

La școală trebuia să fac asta destul de des. Când se forma o clasă nouă, toată lumea ieșea pe rând în față și vorbea despre propria-i persoană, lucru pe care îl uram. Mai mult, nu reușeam să-i găsesc sensul. Ce să știu eu despre mine? Eram eu cel pe care îl percepea conștiința mea? Așa cum propria-mi voce înregistrată pe casetă îmi sună străin, nu cumva și imaginea pe care o aveam despre mine era una deformată, remodelată după bunul meu plac? Întotdeauna mă gândeam la asta. Când mă prezentam, când trebuia să vorbesc despre mine în fața oamenilor, mă simțeam de parcă îmi falsificam notele din carnet. De fiecare dată eram neliniștit. De aceea, în astfel de momente mă străduiam mereu să povestesc numai lucruri obiective, ne semnificative și neinterpretabile (Am un câine, îmi place să înot. Nu-mi place brânza etc.), dar chiar și-asa aveam senzația că descriam trăsături imaginare ale unei persoane imaginare. Când ascultam poveștile celorlalți, aveam aceeași senzație -că și ei vorbeau despre altcineva. Trăiam cu toții într-o lume imaginară, respirând un aer imaginar.

Dar să vorbesc totuși despre ceva. Totul pleacă de la ceea ce spun eu despre mine. Acesta este 11 primul pas. Rămâne de văzut mai apoi dacă e corect sau nu. Pot să judec eu asta sau pot s-o judece alții. În orice caz, e vremea să povestesc ceva. Trebuie să-mi amintesc și eu cum se povestește.

Acum îmi place brânza. Nu știu de când; m-am trezit deodată că-mi place, în anul în care am intrat la generală, câinele pe care îl aveam a stat în ploaie, a făcut pneumonie și a murit. De atunci n-am mai avut nici un câine, îmi place și acum să înot.

Sfârșit.

Însă lucrurile nu se sfârșesc atât de ușor. Atunci când cineva vrea ceva de la viață (or fi existând și oameni care sa nu vrea nimic ?), viața îi cere mai multe date. Pentru a desena o figură geometrică clară, ai nevoie de mai multe puncte de reper. Dacă nu le dai, nu obții nici un răspuns.

Răspuns imposibil din pricina informațiilor insuficiente. Apăsați tasta *Delete*.

Apăs tasta *Delete*. Ecranul devine alb. Cei din clasă încep să arunce în mine cu cocoloașe de hârtie. Vorbește! Mai vorbește despre tine! Profesorul se încruntă, îmi pierd șirul vorbelor și rămân împietrit pe podiumul din fața clasei.

Să vorbesc. Dacă n-o fac, nu mai începe nimic. Să spun cât mai multe. Rămâne de văzut după aceea dacă e bine sau nu.

Uneori, vreo fată rămânea la mine peste noapte. Dimineața luam micul dejun împreună și plecam la

serviciu. Desigur, nici ea n-are nume, dar asta din cauză că nu este un personaj principal în această poveste. Dispare numaidecât. De aceea, pentru a evita vreo confuzie, prefer să nu-i dau un nume, dar nu vreau să credeți că nu e importantă pentru mine. Am ținut foarte mult la ea și sentimentele mele au rămas neschimbate chiar și acum, când ea nu mai este.

12

Eram prieteni, ca să zic așa. Cel puțin pentru mine era unica persoană pe care o puteam numi prietenă. Avea și un iubit. Ea lucra la compania de telefoane și calcula pe computer notele de plată la telefon. Nici eu nu prea am întreat-o despre munca ei, nici ea nu s-a arătat dornică să vorbească, dar, în linii mari, asta cred că presupunea slujba ei. Calcula cât era de plată pentru fiecare număr de telefon în parte și întocmea facturi, cam așa ceva. De aceea, de fiecare dată când vedeam factura de telefon în cutia poștală, aveam senzația că am primit o scrisoare personală.

Fără nici o legătură cu asta, se culca cu mine de vreo două-trei ori pe lună. Mă credea venit de pe Lună sau cam așa ceva. „Când te întorci pe Lună?” m-a întreat ea o dată, chicotind. Stăteam pe pat îmbrățișați, goi, ea împungându-mă ușor cu sânii într-o parte. Vorbeam adeseori așa până la răsăritul soarelui. Vuietul autostrăzii continua neîntrerupt. La radio se auzea un cântec monoton al formației Human League. *Human JLeague*. Ce nume ridicol! De ce și-or fi punând nume atât de lipsite de sens? Pe vremuri, oamenii alegeau niște nume de formații mai decente. Imperials, Supremes, Flamingos, Falcons, Impressions, Doors, Four Seasons, Beach Boys.

Când i-am spus asta, a izbucnit în râs. Mi-a zis că sunt puțin ciudat. Ce e atât de ciudat la mine, nu știu. Eu cred despre mine că sunt un om extrem de normal, cu o judecată extrem de normală. *Human League*.

— Îmi place să stau cu tine, mi-a spus. Uneori îmi vine un chef nebun să te văd. De exemplu, când sunt la lucru.

— Aha.

— *Uneori*, a subliniat ea.

A făcut o pauză de treizeci de secunde. S-a terminat cântecul formației Human League și a început altul, pe care nu-l știu.

13 — Aici ar fi o problemă, a continuat ea. Mie îmi place tare mult să stăm așa împreună, dar nu pot să spun că mi-aș dori asta zilnic, de dimineața până seara. Oare de ce?

— Hm, am murmurat eu.

— Nu e vorba că nu mă simt în largul meu cu tine. Doar că uneori, atunci când suntem împreună, am senzația că aerul devine rarefiat. Ca pe Lună.

— Este un pas mic pentru om...

— Hei, nu glumeam! a zis ea, ridicându-se și privindu-mă drept în față. Zic asta pentru binele tău. Mai ai tu pe cineva care să-ți vorbească așa deschis? Ia zi! Îți mai spune cineva lucrurile astea?

— Nu, am răspuns eu sincer. Absolut nimeni. S-a întins la loc, lipindu-și sânii de mine. Am început s-o mângâi ușor pe spate.

?— în fine, când sunt cu tine, simt uneori că aerul se rarefiază, de parcă aș fi pe Lună.

— Aerul de pe Lună nu e rarefiat, am ținut eu să remarc. Pe suprafața Lunii *nu există* aer. De-asta...

— Ba e rarefiat, a șoptit ea.

A ignorat complet spusele mele sau i-au trecut pe lângă ureche. Nu știu. Dar ceva din vocea ei m-a făcut să mă încordez.

— Uneori se rarefiază. Tu respiri un aer complet diferit de al meu. Sunt conștientă de asta.

— Informații insuficiente, i-am spus eu.

— Ce informații? Vorbești de faptul că nu știu nimic despre tine?

— Nici eu nu știu prea multe despre mine. Sincer. Spun asta fără nici o conotație filozofică. Per total, informațiile sunt insuficiente.

— Dar ai deja treizeci și trei de ani, nu? a zis ea. Ea avea douăzeci și șase.

— Treizeci și patru, am corectat-o eu. Treizeci și patru de ani și două luni.

14

A clătinat din cap. S-a dat jos din pat, s-a dus la fereastră și a tras draperiile. De la geam se vedea autostrada. Deasupra ei strălucea luna de la șase dimineața, albă ca un os. Ea era îmbrăcată cu pijamaua mea.

— întoarce-te pe Lună! îmi zise ea, arătând luna cu degetul.

— Nu e frig?

— Unde, pe Lună?

— Nu, ție. Nu ți-e frig? am întreat-o.

Era februarie. Ea stătea în dreptul ferestrei și scotea aburi pe gură. În acel moment a părut să-și dea seama că era frig. S-a întors repede în pat și am luat-o în brațe. Pijamaua îi era înghețată. Și-a lipit nasul rece de gâtul meu.

— Țin mult la tine, îmi spuse.

Voiam să zic ceva, dar nu mi-am găsit cuvintele, îmi era foarte dragă. Petreceam clipe foarte plăcute împreună, stând așa, în pat. Îmi plăcea să o încălzesc la pieptul meu și să-i mângâi ușor părul, să-i aud respirația liniștită când dormea, s-o duc dimineața la serviciu, să iau din cutia poștală factura de telefon întocmită de ea - sau cel puțin așa îmi închipuiam eu -, să o văd îmbrăcată în pijamaua mea mare. Dar acum nu puteam să pun toate astea în doar câteva cuvinte. Cu siguranță nu „Te iubesc” sau „Țin la tine”.

Ce să zic?

Deocamdată nimic. Nu-mi găseam chiar deloc cuvintele, deși simțeam că tăcerea mea o rănea. Nu lăsa să se vadă, dar o simțeam prea bine. O simțeam cu claritate de-a lungul coloanei ei vertebrale, pe pielea ei netedă și catifelată. O vreme am stat îmbrățișați, fără să spunem un cuvânt, ascultând un cântec al cărui titlu nu-l știam. Ea și-a pus ușor palma întinsă pe pântecul meu.

— Să te însori cu o femeie de pe Lună și să faci copii frumoși! Îmi zise ea blând. Ar fi cel mai bine.
15

Prin fereastra deschisă se vedea luna. O țineam în brațe și priveam luna peste umărul ei. Din când în când, câte un tir încărcat cu vârf trecea în viteză pe autostradă cu un zgomot infernal, de parcă se năruia un munte de gheață. Ce naiba or fi cărând ?

— Ce avem la micul dejun ? mă întrebă.

— Nimic special. Cam ca întotdeauna. Șuncă, ouă, pâine prăjită, salată de cartofi rămasă de ieri și cafea. Pot să fac și cafea cu lapte, special pentru tine.

— Minunat, îmi spuse ea zâmbind. Faci tu toate astea pentru mine?

— Sigur. Cu plăcere chiar.

— Știi ce-mi place mie cel mai mult ?

— Sincer să fiu, n-am nici cea mai vagă idee.

— Uite ce-mi place mie cel mai tare și mai tare, îmi spuse ea, privindu-mă drept în ochi. Iarna, când e frig dimineța și nu vreau să mă dau jos din pat, îmi place să simt aroma cafelei, mirosul de ouă cu șuncă prăjită care sfârâie și, când aud pâinea sărind din prăjitor, să țâșnesc din pat fără să mai stau pe gânduri.

— Am înțeles. Să încercăm, am zis eu râzând. Nu sunt un om ciudat.

Chiar cred asta.

Probabil că nu se poate spune că sunt un om comun, dar nici ciudat nu sunt. Sunt un om cât se poate de normal. Foarte direct. Direct ca o săgeată. Eu doar îmi duc existența, în modul cel mai natural și firesc. Se înțelege de la sine că nu mă preocupă felul în care mă văd ceilalți. Ce gândesc alții despre mine e o problemă care nu mă privește. Și nu este problema *mea*, ci mai degrabă a *lor*.

Unii mă consideră mai prost decât sunt în realitate, alții mai deștept. Dar asta nu mă interesează, în plus, formula „mai... decât în realitate” este doar ceva raportat la imagini-a pe care o am eu despre mine. De fapt, eu sunt pentru ei sau prost, sau deștept. Pentru mine asta nu contează. Nu e o chestiune importantă, în lume nu există neînțelegeri, ci doar feluri diferite de a vedea lucrurile. Iar eu le văd în felul acesta.

Totuși, există oameni care sunt atrași de „normalitatea” mea. Sunt foarte puțini la număr, dar totuși există cu siguranță. Eu și cu ei/ele suntem ca două planete care plutesc prin negura universului și se atrag în mod natural, apoi se îndepărtează una de alta. Vin, întemeiază o legătură cu mine și într-o bună zi pleacă, îmi devin prieten, iubită, soție. Uneori poate chiar dușman. În orice caz, toți mă părăsesc. Renunță, își pierd orice speranță sau devin complet tăcuți (deschid robinetul, dar nu mai curge nimic), apoi dispar. Camera mea are două uși: o intrare și o ieșire. Nu pot fi schimbate între ele. Nu se poate ieși pe la intrare și nu se poate intra pe la ieșire. Este o regulă știută. Oamenii intră pe la intrare și ies pe la ieșire. Există diverse feluri de a intra și de a ieși, însă cert e că toți pleacă. Unii au plecat ca să încerce noi posibilități, alții ca să economisească timp. Unii au murit. Nu a mai rămas nimeni, în cameră mai sunt doar eu. Conștientizez mereu absența lor, a celor care au plecat. Cuvintele lor, răsuflarea lor, cântecele pe care le fredonau plutesc prin ungherele camerei ca niște firișoare de praf.

Am senzația că imaginea pe care și-au făcut-o despre mine a fost chiar cea corectă. Tocmai de aceea au venit toți întins la mine, apoi în scurt timp au plecat. Ei au văzut în mine normalitatea. Au văzut sinceritatea - la alt cuvânt nu mă pot gândi - cu care m-am străduit să-mi păstrez această normalitate. Au încercat să stea de vorbă cu mine, să-și deschidă inima. Cu toții aveau inimi bune. Dar eu n-am putut să le dau nimic. Și chiar dacă aș fi reușit, nu ar fi fost suficient. Eu m-am străduit mereu să dau cât eram în stare. Am făcut tot

16

17 ce mi-a stat în puteri. Și eu am căutat ceva în ei. Însă în cele din urmă lucrurile n-au mers bine, iar ei au plecat.

Desigur, asta a durut.

Însă și mai dureros a fost faptul că ei au părăsit camera mea mai triști decât la venire. Mi-am dat seama că înăuntrul lor s-a uzat ceva. E straniu, însă mi s-a părut că ei s-au uzat mult mai mult decât mine. De ce? De ce sunt eu cel lăsat mereu în urmă? De ce rămâneam mereu doar cu niște umbre palide? De ce? Nu știu. Informațiile sunt insuficiente. De aceea nu primesc nici un răspuns. Ceva lipsește.

Într-o zi, când m-am întors de la o întâlnire de afaceri, am găsit o vedere în cutia de scrisori. Era o poză cu un astronaut care pășea pe Lună. Numele expeditorului nu era scris, dar am înțeles dintr-o privire de la cine venea.

„Cred că ar fi mai bine să nu ne mai vedem” scrisese ea. „În curând am să mă căsătoresc cu un pământean.”

Se aude o ușă închizându-se. **Răspuns imposibil din pricina informațiilor insuficiente. Apăsați tasta Delete.** Ecranul devine alb.

Până când o s-o țină lucrurile tot așa? m-am întrebat eu. Am deja treizeci și patru de ani. Până când?

Nu eram trist. Clar, responsabilitatea era a mea. Faptul că ea mă părăsise era cât se poate de natural și eu știam asta de la bun început. O știuse și ea, o știusem și eu. Însă noi speram să se întâmple un miracol. Să apară ceva, orice, care să aducă o schimbare fundamentală. Dar, desigur, asta nu s-a întâmplat. Și ea a plecat. Când ea n-a mai fost lângă mine, m-am simțit singur, dar era o singurătate de care mai suferisem și altă dată, așa că știam cum s-o fac să treacă mai ușor. *Mă obișnuisem.*

18

Gândul m-a umplut de greață. Aveam senzația că un lichid negru îmi țâșnea din măruntaie, urcându-mi până în gât. Stăteam în fața oglinzii din baie și mă priveam. *Ăsta ești tu. Ai ajuns să te istovești singur. Ai obosit mult mai mult decât credeai.* Fața mea era mai murdară și mai bătrână ca de obicei. M-am spălat atent pe față cu săpun, mi-am aplicat o loțiune, apoi m-am spălat din nou pe mâini și m-am șters bine cu un prosop curat. M-am dus în bucătărie, mi-am deschis o cutie de bere și am făcut curat în frigider. Am aruncat roșiile stafidite, am aranjat cutiile de bere, am pus ordine în vase și am întocmit o listă de cumpărături.

În zori priveam pierdut luna și mă întrebam până când o să continue totul așa. Poate că nu peste multă vreme aveam să dau peste altă femeie. Ne vom atrage natural, ca două planete. Apoi vom aștepta în van să se întâmple un miracol, timpul va trece, ne vom obosi sufletele și ne vom despărți.

Până când tot așa?

19 La o săptămână după ce am primit vederea cu Luna, am fost trimis de la serviciu în Hokkaido. Așa cum se întâmplă mereu, n-aș putea spune că era o treabă încântătoare, dar nu eram într-o poziție în care să-mi permit să strâmb din nas. În plus, însărcinările care îmi reveneau nu erau atât de variate încât să mai conteze. Din fericire - sau din nefericire -, dincolo de un anumit nivel diferențele devin insesizabile. Cum se întâmplă și cu lungimile de undă. Dacă treci de un anumit punct, nu mai poți să distingi care dintre două

sunete apropiate este mai înalt, iar într-un final nici nu se mai pune problema să percepi diferența, deoarece nu mai auzi nimic.

Însărcinarea mea era să scriu un articol despre cele mai bune restaurante din Hakodate, care urma să apară într-o revistă pentru femei. Eu și fotograficul trebuia să ne învârtim prin mai multe localuri - eu cu scrisul, el cu pozele. Cinci pagini cu totul. Revistele pentru femei cer astfel de articole și cineva tot trebuie să le scrie. E la fel cu strânsul gunoiului sau curățatul zăpezii. Cineva tot trebuie să facă și treburile astea, fie că-i place sau nu.

Timp de trei ani și jumătate m-am ocupat cu astfel de muncă pseudo-culturală. Dezăpezire culturală.

După ce anumite împrejurări m-au determinat să părăsesc firma pe care o conduceam împreună cu un prieten, am petrecut o jumătate de an nefăcând absolut nimic. Nu am avut nici un fel de

20
tragere de inimă. Din toamna anului precedent și până în iarnă trecusem prin foarte multe. Am divorțat. Mi-a murit un prieten - o moarte foarte stranie. Iubita m-a părăsit fără nici o explicație. Am întâlnit oameni ciudați și am trecut prin întâmplări bizare. Apoi, când totul s-a sfârșit, m-am afundat într-o liniște atât de deplină, cum nu mai simțisem vreodată, în camera mea plutea un aer puternic, aproape înfricoșător, de pustietate. M-am închis în casă o jumătate de an. În afara cumpărăturilor strict necesare supraviețuirii, nu ieșeam deloc în timpul zilei. La orele pustii ale dimineții mă plimbam fără țintă prin oraș. Când oamenii începeau să se arate pe străzi, mă întorceam acasă și mă culcam.

Mă trezeam când se lăsa înserarea, îmi făceam ceva ușor de mâncare și hrăneam și motanul. După ce terminam masa, mă așezam pe podea și învârteam de nenumărate ori în minte toate lucrurile care mi se întâmplaseră, încercând să le pun în ordine. Le schimbam ordinea, îmi enumeram toate opțiunile pe care le-aș fi avut în acele momente, cântăream corectitudinea deciziilor mele. O țineam așa până în zori, când ieșeam din nou afară și cutreieram orașul pustiu. Am făcut asta zi de zi, timp de o jumătate de an. Din ianuarie până în iunie 1979. Nu am citit nici măcar o carte. Nu am deschis nici un ziar. Nici muzică n-am ascultat. Nu m-am uitat la televizor, n-am dat drumul la radio. Nu m-am întâlnit cu nimeni și nu am vorbit cu nimeni. Nu m-am atins de băutură. Nici nu aveam chef să beau. Nu știam absolut nimic despre ce se mai întâmpla în lume, cine devenise faimos, cine

murise. Nu era vorba că refuzam cu încăpățănare orice informație -pur și simplu nu mă interesa. Chiar închis în camera mea, simțeam că lumea continua să se miște, însă nu mă interesa câtuși de puțin. Totul trecea pe lângă mine ca o adiere ușoară de vânt.

Stăteam pe jos și îmi derulam trecutul în minte, iar și iar. Sună ciudat, dar timp de o iumătate de 21 an asta am făcut zi de zi, fără să mă plictisesc sau să obolesc vreun pic, deoarece lucrurile prin care trecusem erau cu adevărat copleșitoare. Copleșitoare și reale. Aproape tangibile. Ca un monument care se înălța în întunericul nopții doar pentru mine. Am cercetat fiecare colțișor în parte. Fiecare întâmplare prin care am trecut și-a lăsat amprenta asupra mea și m-a rănit destul de tare. Ță curs mult sânge. A curs în liniște. Unele răni s-au vindecat cu timpul, altele au apărut abia mai târziu. Dar eu nu mi-am petrecut jumătate de an închis în casă din cauza rănilor, ci pentru că aveam nevoie de timp. Mi-a trebuit o jumătate de an ca să fac ordine, să analizez concret, practic, toate detaliile acestor întâmplări. Nu devenisem autist. Nu negam cu încăpățănare lumea exterioară. Era pur și simplu o problemă de timp. Aveam nevoie de timp fizic ca să mă regăsesc și să mă pun din nou pe picioare.

Am încercat să nu mă gândesc ce însemna repunerea mea pe picioare sau ce avea să se întâmple mai departe. Era o problemă separată, asupra căreia puteam să revin mai târziu, în primul rând trebuia să-mi recapăt echilibrul.

Nu vorbeam nici măcar cu motanul.

Uneori telefonul suna, dar nu ridicam receptorul. Când bătea cineva la ușă, nu răspundeam.

Am primit câteva scrisori. Fostul meu partener mi-a scris că e îngrijorat. „Nu știu unde ești sau ce faci. Ți trimit totuși scrisoarea la adresa aceasta. Te rog să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva. Afacerile merg destul de bine” îmi scrisese el. Pomenea în treacăt și despre niște cunoștințe comune despre care nu mai știam nimic de multă vreme. Am citit scrisoarea de câteva ori și, după ce i-am înțeles conținutul (a trebuit s-o citesc de vreo patru-cinci ori până am priceput), am pus-o într-un sertar al biroului.

Am primit o scrisoare și de la fosta mea soție. Discuta câteva probleme de ordin practic. Tonul scrisorii era și el foarte pragmatic. Spre sfârșit

22
scrisa că urma să se recăsătorească, dar cu cineva pe care eu nu-l cunoșteam, îmi spunea asta pe un ton foarte rece, de parcă ar fi vrut să-mi dea de înțeles că nici n-aveam să-l cunosc vreodată.

Asta însemna că se despărțise de tipul cu care se întâlnea când am divorțat. Nu m-aș mira. Știam multe despre bărbatul acela, dar asta nu din cauză că era cineva important. Era chitarist într-o trupă de jazz, dar nu avea cine știe ce talent. Și nici nu era o persoană prea interesantă. Chiar nu pricepeam ce o atrăsese la el. În fine, problema asta îi privea pe ei. Îmi scria că nu era deloc îngrijorată pentru mine, deoarece știe că sunt „o persoană care se descurcă în orice situație”. „Mă îngrijorează doar oamenii cu care o să ai de-a face de-acum încolo” mai spunea ea. „Nu știu de ce, dar în ultima vreme chiar mă preocupă mult această problemă.”

Am citit și scrisoarea ei de câteva ori, apoi ani pus-o și pe ea în sertar.

Cam așa a trecut timpul.

Nu aveam probleme cu banii. Pusesem suficient deoparte, cât să-mi ajungă jumătate de an, și ce urma să fac mai apoi rămânea de văzut la vremea respectivă. A trecut iarna și s-a făcut primăvară, iar camera mi-a fost inundată de o lumină blândă. Priveam în fiecare zi liniile pe care razele le desenau pătrunzând prin fereastră și vedeam cum soarele își schimbă puțin câte puțin poziția. Primăvara mi-a umplut din nou sufletul de amintiri vechi. Cei care au plecat, cei care au murit. Mi-am amintit de gemene. Am trăit o vreme împreună, toți trei. Asta se întâmpla prin 1973. Pe atunci locuiam în apropierea unui teren de golf. Cum se crăpa de ziuă, săream gardul de sârmă și ne plimbam fără țință, adunând mingile rălăcite. Diminețile de primăvară îmi evocă astfel de imagini. Unde au dispărut cu toții?

Intrarea și ieșirea.

Mi-am amintit și de bufetul expres unde mergeam împreună cu un prieten care a murit.

23

•«s Pierdeam pe-acolo o groază de vreme. Dar dacă stau acum și mă gândesc, am senzația că aceea a fost perioada cea mai plină de substanță din viața mea. E ciudat, îmi aminteam chiar și muzica de-acolo. Eram studenți. Acolo beam bere și fumam. Aveam nevoie de un astfel de loc. Vorbeam despre tot felul de lucruri, pe care însă nu mi le mai amintesc. Tot ce-mi mai aduc aminte e că vorbeam despre multe.

El e mort acum.

A luat cu el totul când a murit.

Intrarea și ieșirea.

încetul cu încetul, s-a făcut primăvară. Mirosul vântului s-a schimbat. Chiar și întunericul nopții a prins altă nuanță. Sunetele au început să capete o rezonanță aparte. Apoi a venit vara.

La sfârșitul lui mai mi-a murit motanul. A fost o moarte cu totul neașteptată, fără nici un avertisment, într-o dimineață, când m-am trezit, l-am găsit mort, încolăcit într-un colț al bucătăriei. Probabil că a murit fără să apuce să înțeleagă ce i se întâmplă. Corpul îi era rece și țeapăn ca un pui fript, iar blana îi arăta mai murdară ca de obicei. Îi chema Scrumbie. Cu siguranță că nu a avut o viață tocmai fericită. Nu a fost iubit de nimeni din cale-afară și nici el n-a iubit pe cineva anume. Privea întotdeauna oamenii cu niște ochi în care i se citea neliniștea, de parcă se întreba ce anume urma să mai piardă. Nu multe pisici au o asemenea privire. Oricum, a murit. O dată mort, nu mai ai ce să pierzi. Asta e partea bună a morții.

Am pus corpul neînsuflețit al motanului într-o pungă de hârtie de la supermarket și l-am așezat pe bancheta din spate a mașinii, apoi am cumpărat o lopată de la un magazin din apropiere. Am dat drumul la radio, lucru pe care nu-l mai făcusem de foarte mult timp, și am luat-o spre vest, ascultând muzică rock. Era o muzică destul de neinteresantă. Fleetwood Mac, ABBA, Melissa Manchester, Bee Gees, K.C. and the Sunshine Bând, Donna Summer,

24

Eagles, Boston, Commodores, John Denver, Chicago, Kenny Loggins... Astfel de muzică dispărea ca baloanele de săpun. Ce porcărie! Un gunoi de muzică de larg consum, care-i tapează de bani pe adolescenți.

Și totuși m-a făcut să mă întristez. Vremurile s-au schimbat, Asta-i tot. Cu mâna strânsă pe volan, am încercat să-mi amintesc ce muzică proastă era la radio pe vremea când eram noi adolescenți. Nancy Sinatra, da, asta chiar era o porcărie. De Monkeys nici nu mai zic. Chiar și Elvis avea multe cântece proaste. De Trini Lopez cine își mai amintește?

Majoritatea cântecelor lui Pat Boone mă duceau cu gândul la un săpun de față. Fabian, Bobby Rydell, Annette și, desigur, Herman's Hermits. Zău că erau groaznice. Apoi mai erau formațiile englezești care apăreau ca pe bandă rulantă. Aveau părul lung și se îmbrăcau ridicol. Oare câte mai pot să-mi amintesc? Honeycombs, Dave Clark Five, Gerry and the Peacemakers, Freddie and the Dreamers, și lista continuă. Jefferson Airplane, care mă făceau să mă gândesc la un *rigor mortuș*. Tom Jones - doar la auzul numelui mă treceau toți fiorii.

Engelbert Humperdinck, varianta nereușită a lui Tom Jones. Herb Alpert și Tijuana Brass, ale căror cântece sunau toate a muzică de reclame. Ipocriții de Simon și Garfunkel. Istericii de la Jackson Five. La fel ca acum.

Nimic nu s-a schimbat. Lucrurile rămân mereu aceleași. S-au schimbat doar anii și numele interpreților. Muzica proastă a existat dintotdeauna și o

să existe și de acum încolo. Ciclic, precum fazele lunii.

Am mers mult, gândindu-mă la astfel de lucruri. La un moment dat, la radio a început *Brown Sugar*, Rolling Stones. Am zâmbit fără să vreau. Un cântec minunat. Așa cum trebuie. *Brown Sugar* era în vogă prin 1971. M-am gândit o vreme, dar nu mi-am putut aminti anul exact. Oricum, ce contează dacă

25 era 1971 sau 1972 ? De ce mă cramponez eu așa de toate amănuntele?

Când am intrat destul de adânc în munți, am ieșit de pe autostradă și am căutat o pădurice potrivită în care să-l îngrop. Am ales un loc mai ferit, am săpat o groapă de un metru în care am pus motanul învelit în punga de hârtie de la Seiyu și l-am acoperit cu pământ, „îmi pare rău, dar n-am de ales, e tot ce pot să fac pentru amândoi" i-am mai spus lui Scrumbie. Cât timp am săpat groapa s-a auzit ciripitul păsărilor. Un ciripit ascuțit, ca de flaut.

După ce am terminat de acoperit groapa, am aruncat lopata în portbagaj și m-am întors pe autostradă. Am plecat înapoi spre Tokyo, ascultând muzică.

Nu mă gândeam la nimic. Doar ascultam muzica.

Au dat Rod Stewart și J. Geils Bând. Apoi moderatorul a anunțat un *oldie*. Era *Born to Lose* al lui Ray Charles, un cântec foarte trist. „De când m-am născut, am pierdut încontinuu" cânta Ray Charles. „Și acum te pierd pe tine."

Ascultându-l, m-a copleșit tristețea. Aproape că m-a podidit plânsul. Mi se întâmplă uneori. Un lucru mărunț mă poate atinge în punctul cel mai vulnerabil. Am închis radioul, am oprit într-un spațiu comercial, am intrat într-un restaurant și am comandat cafea și sandvișuri cu legume. M-am spălat bine pe mâini de noroi, am mâncat un sandviș și am băut două cafele.

Oare ce făcea acum motanul? Probabil că era întuneric beznă acolo. Mi-am amintit zgomotul pământului aruncat peste pungă. Era tot ce puteam să fac. Pentru amândoi.

Am stat în restaurant timp de o oră și am privit absent farfuria cu sandvișuri. După o oră a venit o chelneriță în uniformă violet și m-a întrebat timid dacă poate să ia farfuria. Am dat din cap că da.

Ei bine...

A venit vremea să mă întorc în societate.

26

Intr-o societate capitalistă avansată, care se aseamănă cu un uriaș mușuroi de furnici, nu e foarte complicat să-ți găsești ceva de lucru.

Desigur, asta dacă nu ai prea multe pretenții de la tipul de slujbă sau însărcinările pe care le-ai primi.

Pe când aveam mica mea firmă, eram destul de implicat în activitatea editorială și, din exces de zel, scriam chiar și cele mai mărunte lucruri. Aveam mulți cunoscuți din breaslă, așa că îmi era destul de ușor să câștig suficient ca să mă descurc singur, lucrând ca liber profesionist. Oricum, eu nu am nevoie de prea mulți bani pentru traiul de zi cu zi.

Am scos vechea mea agendă și am telefonat câtorva persoane. Le-am întrebat foarte direct dacă aveau ceva de lucru pentru mine. Le-am spus că, din diverse motive, am stat retras o vreme, însă acum doream să lucrez din nou. Am primit numaidecât câteva oferte. Nimic nemaipomenit, în cea mai mare parte erau materiale de umplură pentru diverse buletine informative sau broșuri de prezentare a unor firme. Aș putea spune, cu indulgență, că jumătate din ceea ce eram pus să scriu erau lucruri lipsite de sens, care nu foloseau nimănui. Risipă de hârtie și cerneală, însă eu mă ocupam conștiincios, aproape mecanic, de fiecare în parte. La început nu am avut prea mult de lucru. Munceam cam două ore pe zi, apoi mergeam să mă plimb sau să văd un film. Am văzut ceva filme. Așa s-au scurs trei luni relaxate, în orice caz, mă simțeam mai liniștit la gândul că măcar așa interacționez puțin cu societatea.

27 La puțin timp după venirea toamnei au început să se arate primele schimbări. Cererea de lucru a crescut brusc. Telefonul suna fără întrerupere și teancul de corespondență se mărea. Luam masa cu diferiți oameni și discutam afaceri. Erau foarte amabili cu mine și îmi promiteau să-mi dea de lucru și în viitor. Motivul era foarte simplu. Nu făceam deloc nazuri și acceptam tot ce mi se dădea. Terminam înainte de termen, nu mă plângeam niciodată și aveam și un scris citeț. Lucram cu grijă. Acolo unde alții făceau treabă de mântuială, eu o făceam cu seriozitate și nu strâmbam niciodată din nas, chiar dacă plata era proastă. Dacă suna telefonul noaptea, la două și jumătate, și mi se cerea ca până la ora șase să scriu douăzeci de pagini a câte patru sute de caractere (despre avantajele ceasurilor nedigitale, despre farmecul femeilor la patruzeci de ani sau despre frumusețile orașului Helsinki - unde n-am fost niciodată, desigur), terminam până la cinci și jumătate. Dacă mi se spunea să refac ceva, totul era gata până la șase. Era și normal să-mi crească reputația.

Era o muncă asemănătoare cu curățatul zăpezii. Dacă ninge, eu aruncam zăpada pe marginea drumului, rapid și eficient.

Nu aveam nici o ambiție sau aspirație. Doar luam sistematic fiecare cerere în parte și-mi duceam lucrul la bun sfârșit. La drept vorbind, nu pot să spun că nu m-am gândit niciodată că îmi iroseam viața, însă ajunsese la concluzia că, la câtă hârtie și cerneală iroseam chiar eu, nu eram tocmai îndreptățit să mă plâng. Trăim într-o societate capitalistă avansată, în care risipa este cea mai mare virtute. Politicienii numesc asta „rafinarea pieței interne”. Eu o numesc risipă absurdă. E vorba de o diferență de opinii. Dar, cu tot cu părerile astea diferite, așa arată societatea în care trăim. Și dacă nu-ți convine, n-ai decât să pleci în Bangladesh sau în Sudan.

28
Pe mine nu mă interesau în mod special nici Bangladeshul, nici Sudanul.

Prin urmare, îmi continuam munca în liniște. În același timp, pe lângă munca la buletinele informative, am primit și câteva oferte din partea unor reviste obișnuite. Din diverse motive, era mult de lucru la revistele pentru femei. Am ajuns să mă ocup de interviuri și de scurte reportaje, dar nu însenina neapărat că era o muncă mai interesantă. Datorită genului de reviste pentru care lucram, cel mai adesea aveam de intervievat artiști. Orice i-aș fi întrebat, primeam doar răspunsuri prefabricate, pe care puteai să le intuiești dinainte de a pune întrebarea, în cele mai rele cazuri, managerul mă trăgea deoparte și îmi cerea să-i spun de la bun început ce întrebări urma să pun. De aceea răspunsurile erau bine pregătite din timp. O dată i-am pus unei cântărețe de șaptesprezece ani o întrebare din afara celor prestabilite, iar managerul a intervenit imediat și a protestat: „Nu așa ne-am înțeles! Mă tem că nu vă putem răspunde”. M-am întrebat sincer îngrijorat dacă fără manager fata ar fi fost în stare să-mi spună ce lună vine după octombrie. Chestiile astea de-abia dacă se puteau numi interviuri. Însă eu îmi dădeam toată silința, înainte de interviuri încercam să mă pregătesc cât mai bine și să ^găsesc întrebări la care alții nu s-ar fi gândit, întocmeam un plan de bătaie bine structurat. Să nu se creadă că eforturile mele au fost apreciate sau că am auzit vreo vorbă bună. Lucram cu seriozitate pentru că așa mi-era cel mai comod. Autodisciplină. Suprasolicitarea capului și a mâinilor mele nemuncite de ceva vreme cu niște activități practice — și cât se poate de inutile. Reintegrare socială.

Treptat, am ajuns să am niște zile încărcate cum nu mai avusesem vreodată. Pe lângă sarcinile stabile, mai primeam și alte însărcinări ocazionale. Tot ce nu-și găsea acoperire în altă parte, tot

29

ce era mai obositor sau dădea bătăi de cap ajungea la mine. În această societate, mie îmi revenea rolul de cimitir de mașini de la periferia orașului. Când un lucru nu mergea cum trebuie, toți veneau la mine ca să se descotorosească de el. Și așa, toată lumea dormea liniștită.

Datorită acestui lucru, contul meu ajunsese la niște sume cum nu mai văzusem, iar eu eram atât de ocupat, că n-aveam timp să cheltuiesc un ban. Am reușit în schimb să scap de vechea mea mașină, care-mi făcuse o groază de probleme, și am cumpărat ieftin un Subaru Leone de la o cunoștință. Era penultimul model apărut, însă n-avea mulți kilometri la bord și, în plus, avea casetofon și aer condiționat. Era prima dată când mă suiam într-o mașină dotată cu atâtea accesorii. Și, pentru că stăteam destul de departe de centru, m-am mutat mai aproape, în Shibuya. Era destul de mult zgomot, pentru că autostrada trecea chiar pe sub fereastra mea, dar în rest era un apartament destul de bun.

M-am culcat cu câteva femei, pe care munca mi le-a scos în cale.

Reintegrare socială.

Îmi dădeam seama cu care femei merită să mă culc. Și cu care femei puteam sau nu să mă culc. Probabil chiar și ce femei să evit. E un lucru care vine de la sine, o dată cu anii. Și știam exact și când să pun capăt unei relații. Totul era foarte simplu și natural. Nu răneam pe nimeni și nu eram nici eu rănit. Dar nici inima nu-mi vibra.

Cel mai tare m-am implicat în relația cu fata care lucra la compania de telefoane. O cunoscusem la o petrecere de revelion. Ne-am îmbătat amândoi, am spus bancuri, ne-am plăcut reciproc, am mers la mine acasă și ne-am culcat împreună. Era deșteaptă și avea picioare foarte frumoase. Ne urcam în mașină și plecam des la plimbare. Când avea chef, îmi dădea un telefon și mă întreba dacă putea să vină pe la mine. Ea a fost singura cu care am

30

avut o asemenea relație. Știam amândoi că legătura noastră nu avea să ajungă niciodată nicăieri. Însă trăiam liniștiți, bucurându-ne de acele clipe senine. Era o tihnă de care nu mă mai bucurasem de multă vreme. Ne îmbrățișam și ne vorbeam în șoaptă. Eu îi găteam, iar de zilele

noastre de naștere ne făceam cadouri. Mergeam în cluburi de jazz și beam cocteiluri. Nu ne-am certat nici măcar o dată. Știam ce voiam unul de la celălalt, însă până la urmă totul s-a sfârșit, de parcă filmul s-ar fi tăiat brusc.

Plecarea ei mi-a lăsat în inimă un sentiment de pierdere mai puternic decât mă așteptam. Multă vreme m-am simțit pustii. Se părea că, până la urmă, nu mergeam nicăieri. Toată lumea pleca, rând pe rând, numai eu rămâneam suspendat în aer. Viața mea era reală, dar în același timp părea ireală,

însă nu acesta era motivul principal pentru care m-am simțit așa.

Problema era faptul că, în inima mea, eu nu avusesem cu adevărat nevoie de ea. Țineam la ea foarte mult. Îmi plăcea să fiu cu ea. Petreceam împreună clipe foarte frumoase, pline de o afecțiune caldă, însă eu *nu aveam cu adevărat nevoie de ea*. Am înțeles asta la numai trei zile după ce a plecat. Așadar, chiar dacă mă aflam lângă ea, eu eram de fapt pe Lună. În tot acel timp în care îi simțeam atingerea sânilor, eu aveam de fapt nevoie de altceva.

În patru ani de zile am reușit să-mi regăsesc cumva echilibrul în viață. Mă ocupam cu grijă de muncă și oamenii îmi acordau încredere. Câțiva oameni - e adevărat, nu mulți - mi-au arătat chiar afecțiune. Dar nu mai e cazul să spun că nu era suficient. Nu ajungea deloc. Pe scurt, după atâta timp, mă aflam din nou în punctul din care plecasem.

Ei bine, mi-am zis eu, la treizeci și patru de ani m-am întors în punctul de plecare. Mai departe ce să fac? Cu ce să încep?

31 Nici nu mai era cazul să mă gândesc la asta. Am știut de la bun început ce aveam de făcut. Concluzia plutea pe deasupra capului meu ca un nor dens. Doar că eu nu mă hotărâam s-o pun în practică și tot amânam de pe o zi pe alta. *Trebuie, să merg la Hotelul Delfin*. Acela era punctul de plecare.

Acolo trebuia să mă întâlnesc cu *ea*, cu fata care lucra ca prostituată de lux și care mă ghidase spre Hotelul Delfin. Și asta pentru că mi-o cerea Kiki. (Pentru cititor: îmi trebuie un nume pentru *ea*. El este Kiki, scris în *katakana*¹. Eu aveam să-l aflu de-abia mai târziu, dar prefer să vi-l spun de pe acum. O să explic totul mai târziu. Cert este că aveam nevoie de un nume. Așadar, *ea* este Kiki. Cel puțin așa era cunoscută în lumea ei mică și stranie.) Ea deținea cheia. Trebuia s-o chem înapoi la mine, măcar o dată. În camera asta în care nu te mai întorci o dată ce-ai plecat. Nu știam dacă e posibil sau nu, dar puteam să

încerc. Era punctul de plecare pentru un nou ciclu.

Mi-am făcut bagajele și am terminat de lucrat tot ce se apropia de termenul limită. Apoi am contramandat toate programările din luna care urma. Le-am telefonat tuturor și le-am spus că am niște probleme personale și trebuie să plec din Tokyo pentru o lună. Câțiva editori au bombănit, dar era prima dată când făceam așa ceva și, pe de altă parte, îi anunțasem din timp și puteau să găsească altă soluție. Așa că până la urmă au fost de acord. Le-am zis că într-o lună de zile mă întorc din nou la lucru. Apoi m-am urcat în avion și am plecat spre Hokkaido. Asta era în 1983, la începutul lui martie.

Desigur, n-am părăsit câmpul de bătaie după numai o lună. •

1. În japoneză există trei sisteme de scriere: caracterele chinezești și două sisteme silabice, *hiragana* și *katakana*.

32

Am închiriat un taxi pentru două zile și am colindat împreună cu fotograful, rând pe rând, aproape toate restaurantele din troienitul Hakodate.

Am adunat informațiile sistematic și eficient. Când faci așa ceva, cele mai importante lucruri sunt să-ți stabilești un program bine pus la punct și să te pregătești dinainte. Cam asta ar fi tot. Înainte să încep să culeg informațiile propriuzise, m-adun foarte multe materiale. Există organizații *ata să ofere diverse informații celor care lucrează în domeniul meu. Trebuie doar să devii membru și să plătești niște taxe anuale, iar ei îți furnizează tot felul de date. De exemplu, dacă le spui că te interesează restaurantele din Hakodate, ei îți adună o cantitate considerabilă de informații. Cu ajutorul unui computer performant, extrag eficient din laboratorul de date ceea ce îți trebuie. Apoi le copiază, e îndosariază și ți le trimit. Desigur, toată povestea asta costă, însă dacă stai să te gândești la impui și munca investite, merită banii.

În plus, eu mai și alerg puțin ca să adun informații. Există arhive de specialitate în domeniul urismului, precum și biblioteci în care găsești publicații și ziare locale. Toate aceste date, adunate la un loc, reprezintă un volum considerabil. Între ele, aleg doar localurile promițătoare. Tele-bnez apoi la fiecare în parte și mă interesez de irar. În felul acesta economisesc destul de mult din timpul de deplasare la fața locului. Trag câteva înii în carnețel și îmi notez programul zilnic. Apoi,

33 cu harta în față, stabilesc traseul pe care urmează să mă deplasez, încerc să reduc la minimum numărul elementelor aleatorii.

Odată ajuns la fața locului, dau o raită împreună cu fotograful prin toate localurile, cam treizeci în total. Desigur că mâncăm foarte puțin și mai și lăsăm o groază în farfurie. Doar degustăm. Rafinamente ale consumului, în stadiul acesta ascundem faptul că suntem reporteri. Nu facem nici poze. După ce ieșim din restaurant, ne sfătuim și îl încadrăm pe o scară de la 1 la 10. Dacă e bun, rămâne, dacă nu, cade. Ca idee, încercăm să renunțăm la mai bine de jumătate. Luăm legătura și cu revistele locale și-i rugăm să ne recomande cinci restaurante. Trecem și pe acolo. Alegem. După selecția finală, telefonăm la fiecare în parte, ne prezentăm și cerem permisiunea de a face poze și de a strânge materiale. Totul e gata în vreo două zile. Seara rămân la hotel și schițez articolul în linii mari.

A doua zi fotograful face în viteză poze cu mâncarea, în timp ce eu discut cu patronul. Scurt, în total, durează cam trei zile. Desigur, există colegi care termină mai repede. Dar ei nu se interesează de nimic. Unii merg doar la restaurantele cunoscute și scriu articolul fără ca măcar să mănânce înăuntru. Dacă vrei să scrii ceva, atunci fă-o cum trebuie. Sincer, am senzația că puțini oameni își fac treaba atât de serios ca mine. Dacă e să lucrezi cum trebuie, poți să-ți rupi spinarea muncind, iar dacă ai de gând să faci ceva de mântuială, poți foarte bine să faci și-așa. În orice caz, în articol nu prea se vede diferența. Din afară arată la fel. Poate doar la o privire mai atentă poți să observi ceva. Nu spun toate astea ca să mă laud. Vreau doar să înțelegeți cam cum arată munca pe care o fac și cu ce mă confrunt.

Am mai lucrat cu fotograful acesta de vreo câteva ori. Ne înțelegem destul de bine și suntem profesioniști. Ca niște angajați la morgă cu mânuși

34

albe, măști chirurgicale pe față și teniși impecabili. Lucrăm repede și eficient. Nu vorbim mai mult decât e necesar și ne respectăm reciproc munca. Știm bine amândoi că e o treabă mărunță, pe care o facem doar ca să ne asigurăm existența, și, dacă tot e așa-o facem, atunci măcar s-o facem cum trebuie, în sensul acesta suntem profesioniști, în seara celei de-a treia zile am terminat articolul.

Lăsasem a patra zi liberă, ca marjă de siguranță. Dar, cum treaba era terminată și n-aveam nimic altceva de făcut, am închiriat o mașină. Aveam în față o zi întreagă pentru schi fond. Seara am ronțăit și am băut câte ceva. Fusese o zi relaxantă. I-am înmânat articolul fotografului. De acolo putea să-l preia cineva fără să mai fie nevoie de mine. Înainte de culcare, am sunat în Sapporo, la informații, și am cerut numărul de telefon de la Hotelul Delfin.

L-am aflat imediat. M-am trântit pe pat și am oftat îndelung, însemna că încă nu se prăbușise. O grijă în minus. Era un hotel de la care chiar te așteptai să se prăbușească într-o bună zi. Am tras adânc aer în piept și am format numărul. Mi-a răspuns cineva, însă atât de repede, de parcă aștepta cu mâna pe telefon. Asta m-a cam nedumerit. Fusese prea prompt.

Mi-a răspuns o fată tânără. Măi să fie! Hotelul Delfin nu e genul de hotel care să aibă o fată tânără la recepție.

— Aici *Dolphin Hotel*, bună ziua, a zis ea.

Ca să mă asigur că nu greșisem, am cerut să mi se confirme adresa. Era cea de odinioară. Probabil că angajaseră o fată nouă. Nu-i nimic în neregulă aici. I-am spus că vreau să fac o rezervare.

— Vă mulțumim. Vă rog să așteptați puțin. Vă fac imediat legătura cu biroul de rezervări, mi-a răspuns ea cu o voce caldă și promptă.

Biroul de rezervări? Eram din nou nedumerit. Pe asta chiar nu mai puteam să mi-o explic. Ce naiba s-o fi întâmplat cu hotelul ăla prăpădit?

35 — Biroul de rezervări. Ne cerem scuze că a trebuit să așteptați, m-a întâmpinat o voce tânără, de bărbat, plăcută și promptă.

Clar, o voce de profesionist.

Am rezervat o cameră de o singură persoană pentru trei zile și i-am comunicat numele meu și numărul de telefon din Tokyo.

— Am înțeles. Aveți o cameră de o persoană pentru trei zile, cu începere de mâine, a confirmat el.

Nemaiavând nimic de adăugat, i-am mulțumit și am închis telefonul, într-o stare de nedumerire continuă. Apoi am devenit și mai confuz. O vreme am privit fix telefonul, parcă așteptând să mă sune cineva și să-mi explice ce se întâmplase. Dar n-a sunat nimeni. Până la urmă, ce-o fi o fi. M-am gândit că o să merg acolo și o să se clarifice totul. N-aveam cum să nu mă duc. Nu se știa când o să mai am ocazia.

Am sunat la recepție și am întrebat ce trenuri aveam spre Sapporo. Era un expres la o oră numai bună, înainte de prânz. Am sunat apoi la *room service* și am cerut o jumătate de sticlă de whisky cu gheață, pe care am băut-o în timp ce mă uitam la programele de noapte de la televizor. Era un western cu Clint Eastwood, care nu a schițat nici un zâmbet, nici măcar un surâs. Am zâmbit eu de vreo câteva ori, dar lui tot nu i s-a clintit nici un mușchi pe față. Când s-au terminat și filmul, și whisky-ul, am stins lumina și am căzut într-un somn adânc, fără vise.

De la fereastra expresului se vedea doar zăpada. Era o zi senină și, după ce priveai o vreme pe geam afară, începeau să te doară ochii, în afară de mine, nimeni altcineva nu mai stătea cu ochii pe

geam. Știau cu toții că nu era nimic de văzut, doar zăpadă și iar zăpadă.

36

Sărisem peste micul dejun, așa că m-am dus în vagonul restaurant cu puțin înainte de ora douăsprezece și am luat masa de prânz. Am băut o bere și am mâncat o omletă. Vizavi de mine stătea un bărbat la vreo cincizeci de ani, în costum și cravată, care, evident, bea bere și mânca sandvișuri cu șuncă. Arăta cumva a inginer și am aflat că de fapt asta și era. A început să-mi explice că era inginer mecanic și se ocupa cu întreținerea aparatelor de zbor ale Forțelor Aeriene def Apărare. Mi-a dat o groază de amănunte despre violarea spațiului aerian de către bombardierele și avioanele de vânătoare sovietice, dar nu părea să-l intereseze aspectul ilegal al acestui lucru, ci partea economică a avioanelor Phantom F4. M-a informat cât de mult combustibil irosesc la o singură misiune.

— Dacă le-ar fi făcut o companie japoneză, ar fi ieșit mult mai ieftin și fără să piardă din performanță. Nu există nici un motiv pentru care să nu putem construi oricând avioane de luptă ieftine. I-am spus că, după părerea mea, risipa este cea mai mare virtute într-o societate capitalistă avansată. Faptul că Japonia a cumpărat de la Statele Unite avioane Phantom F4 și a irosit o cantitate uriașă de combustibil cu zborurile a dat un nou impuls economiei mondiale, care a dus la propulsarea capitalismului la un nivel și mai înalt. Dacă toată lumea ar elimina dintr-un foc o asemenea risipă, s-ar crea o panică generală, iar economia mondială s-ar duce de răpă. Risipa este combustibilul contradicției, contradicția revitalizează economia, iar revitalizarea economică atrage după sine risipa. După ce s-a gândit o vreme, mi-a dat cumva dreptate. Faptul că a copilărit pe timp de război, într-o sărăcie extremă, îl împiedica, poate, să înțeleagă cu adevărat structura unei astfel de societăți. — Spre deosebire de voi, tinerii, noi nu suntem obișnuiți cu lucruri atât de complicate, mi-a spus el zâmbind.

37s Nici eu nu puteam spune că înțelegeam perfect lucrurile, dar pentru că discuția s-ar fi lungit mai mult decât aș fi vrut, n-am mai obiectat. Aici nu e vorba de obișnuință, ci de a înțelege, de a conștientiza lucrurile. Există o mare diferență între ele. În fine, mi-am terminat omleta, l-am salutat și m-am ridicat de la masă.

Până să ajung la Sapporo, am moțait o jumătate de oră și în rest am citit din biografia lui Jack London, pe care o cumpărasem dintr-o librărie din apropierea gării, în Hakodate. Dacă ar fi să-mi compar viața cu lunga carieră plină de suferințe și coborâșuri a lui Jack London, ea ar arăta ca o veveriță care hibernează cu capul pe alune în scorbura unui stejar, în așteptarea primăverii. Cel puțin asta a fost senzația pe care am avut-o pe moment.

Dar așa trebuie să fie biografiile. Cine naiba ar vrea să citească despre un angajat al bibliotecii municipale din Kawasaki, care a trăit și a murit în liniște și pace? Cu alte cuvinte, noi căutăm în cărți un fel de compensare pentru propria noastră viață. Când am ajuns în gara din Sapporo, m-am hotărât s-o iau aiurea pe străzi până la Hotelul Delfin. Era o după-amiază liniștită, fără o adiere de vânt. Aveam ca bagaj doar o geantă de umăr. Orașul era plin de zăpadă murdară. Aerul era înghețat, iar oamenii mergeau cu pași mărunți, călcând cu grijă. Fete de liceu cu obraji roșii expirau un abur alb atât de gros, încât puteai să scrii pe el. Eu mergeam agale, privind în jur. Nu mai venisem în Sapporo de patru ani, dar simțeam că trecuse o veșnicie.

M-am oprit pe drum și am intrat într-o cafenea, unde am fumat o țigară și am băut o cafea fierbinte, cu coniac. Eram înconjurat de oameni obișnuiți de prin partea locului, care-și vedeau de treburile lor. Îndrăgostiții șușoteau în taină, oamenii de afaceri examinau documente, studenții vorbeau despre schi și despre ultimul album al formației Police. Era o priveliște pe care ai fi întâlnit-o în orice oraș din Japonia. Același local s-ar fi potrivit la fel de bine în Yokohama sau în Fukuoka. Totuși, în ciuda aspectului exterior comun, m-a cuprins o singurătate apăsătoare. Eu eram singurul străin de aceste locuri. Nu aveam ce căuta nici în oraș, nici în viețile oamenilor de aici.

N-aș putea spune că aveam ce căuta în vreo cafenea anume din Tokyo, dar acolo n-am simțit niciodată o asemenea singurătate, îmi petreceam timpul în mod obișnuit, bând o cafea, citind o carte, pentru că era un aspect al vieții de zi cu zi căruia nu-i dădeam prea multă atenție, în Sapporo m-am simțit totuși singur, de parcă aș fi fost părăsit pe o insulă din nordul îndepărtat. Priveliștea e mereu aceeași, una pe care o întâlnești pretutindeni. Dar dacă îi îndepărtezi masca, nu mai aduce cu nici un loc cunoscut. Seamănă și totuși sunt altfel, de parcă ar fi planete diferite. Toată lumea vorbește la fel, se îmbracă la fel, arată la fel, dar ceva se deosebește fundamental. O altă planetă, care nu funcționează la fel, însă pentru a înțelege ce elemente folosește, trebuie să le iau pe fiecare în parte și să le verific. Și dacă unul singur nu e așa cum trebuie, mă dau imediat de gol în fața tuturor că sunt de pe altă planetă. Toată lumea s-ar ridica în picioare și m-ar arăta cu degetul: *Tu ești altfel! Ești altfel ești altfel ești altfel!*

Mă gândeam la toate astea bându-mi cafeaua în tihnă. Ce imaginație nebună! Singurătatea mea nu era totuși o închipuire. Eu nu eram legat de nimeni. Eterna mea problemă. Acum încercam să mă regăsesc pe mine însumi, dar rămâneam în continuare singur.

38

39 Oare când am iubit ultima oară cu adevărat pe cineva ?

Cu foarte mult timp în urmă. Cândva, între două glaciațiuni, cu multă, multă vreme în urmă. Într-un trecut preistoric, cum ar fi jurasicul. Toată lumea a dispărut. Și dinozaurii, și mamuții. Ca și cartușele cu gaz din parcul Miyashita. Apoi a venit societatea capitalistă avansată, într-o astfel de societate am fost eu părăsit, lăsat singur. Am plătit și am ieșit din cafenea. Apoi, fără să mă mai gândesc la nimic, am plecat direct spre hotel.

Îmi făceam oarecum probleme că n-o să-l găesc, deoarece nu-mi mai aminteam foarte bine unde era. S-a dovedit că nu era cazul, pentru că l-am găsit imediat. Se transformase într-o clădire enormă, cu douăzeci și șase de etaje. Curbele moderne, în stil Bauhaus, fațada luminoasă din oțel și sticlă, steagurile care te întâmpinau la intrare, portarul în uniformă impecabilă care dirija taxiurile, liftul din sticlă care ducea direct la restaurantul de la ultimul etaj... cine să nu observe așa ceva? La intrare era un delfin sculptat în marmură, sub care scria:

Dolphin Hotel

Am rămas acolo împietrit vreo douăzeci de secunde, holbându-mă la hotel cu gura căscată, după care am scos un oftat lung până la Lună. Eram mai mult decât uluit.

Nu puteam să mai stau multă vreme pierdut în fața hotelului, așa că m-am hotărât să intru. Adresa corespundea, numele era corect. Aveam până și rezervare. Nu-mi mai rămânea decât să intru.

Am urcat agale panta lină spre hotel și am intrat pe ușa turnantă care strălucea de curățenie. Holul era spațios ca o sală de sport, iar tavanul era foarte înalt. Razele soarelui străluceau puternic prin peretele uriaș de sticlă. Peste tot erau plasate canapele mari și, probabil, foarte scumpe, iar spațiul dintre ele era înțesat cu ghivece cu plante decorative, într-un colț era amenajată o cafenea superbă, genul de loc în care comanzi sandvișuri și primești pe o farfurie argintată patru sandvișuri cu șuncă delicate, de mărimea unei cărți de vizită, decorate artistic cu cartofi prăjiți și cu murături. Dacă mai bei și o cafea, totul se ridică la modesta sumă pe care o familie de patru persoane ar plăti-o pentru un prânz. Pe perete era o pictură în ulei de vreo șase metri pătrați, înfățișând un ținut mlăștinos de undeva din Hokkaido. Nu era foarte artistic, dar cu siguranță avea un aspect plăcut. Holul era

destul de populat. Pe o canapea, un grup de bărbați spilcuiți, de vârstă medie, dădeau aprobator din cap și râdeau cu poftă. Cu toții își țineau bărbile la fel și picioarele încrucișate. Păreau a fi doctori sau profesori universitari, în afara lor - sau poate că făceau parte din același grup -, mai erau câteva femei tinere, bine îmbrăcate.

Jumătate

40

41 purtau haine tradiționale, jumătate rochii.

Erau și câțiva străini. Am zărit și o mână de oameni de afaceri îmbrăcați în costum, cu cravată discretă și cu servieta în mână.

Într-un cuvânt, noul Hotel Delfin devenise un loc prosper.

Era un hotel în care se investise mult capital și acum se culegeau roadele. Știam bine cum se construiau astfel de hoteluri, pentru că scrisesem o dată un buletin informativ pentru un lanț hotelier. Înainte să-l construiască, se calculează absolut tot. Se alcătuieste o echipă de profesioniști, se adună nenumărate informații cu ajutorul computerului și se face un calcul estimativ. Se estimează chiar și prețul de achiziționare al hârtiei igienice și cantitatea necesară. Se angajează studenți cu jumătate de normă și se verifică până și numărul oamenilor care trec prin Sapporo. De asemenea, se investighează numărul persoanelor aflate la vârsta optimă pentru căsătorie, pentru a estima numărul nunților. Se verifică absolut tot. Apoi se reduc treptat riscurile. Se investesc nenumărate ore în crearea unor planuri elaborate, se alcătuiesc echipe de proiect, se achiziționează terenul. Se adună mâna de lucru și se începe o campanie publicitară puternică. Pentru ceva care se poate rezolva cu bani — și există convingerea că la un moment dat acești bani vor veni înapoi - se investește orice sumă. Despre o astfel de afacere de amploare era vorba.

Doar o companie uriașă, care să cuprindă nenumărate firme subcontractante, poate să se ocupe de o afacere atât de mare. Un motiv ar fi că, oricât ar încerca să le reducă, rămân o serie de riscuri potențiale care nu pot fi calculate și care pot fi absorbite doar de un astfel de gigant. Sincer să fiu, n-aș putea spune că noul Hotel Delfin era pe placul meu.

În mod normal nu aș scoate bani din propriul meu buzunar ca să trag la un asemenea hotel.

42

Este foarte scump și pe deasupra e plin de lucruri de care nu am nevoie. Dar asta este. În fine, aceasta era noua înfățișare a Hotelului Delfin.

M-am dus la recepție și mi-am spus numele. Am fost întâmpinat de trei fete îmbrăcate în taioare bleu, care zâmbeau ca într-o reclamă la pastă de dinți. Se investește capital și în perfecționarea unui astfel de zâmbet, sunt convins. Purtau bluze de albul zăpezii imaculate și aveau părul frumos aranjat. Dintre cele trei fete, doar cea care a venit la mine purta ochelari, îi veneau foarte bine. M-am liniștit puțin când am văzut-o îndreptându-se către mine. Era cea mai frumoasă și îmi și plăcuse de la prima vedere. Chipul ei zâmbitor avea ceva care mi-a făcut inima să tresalte. Exact cum trebuia să arate un spirit al hotelului. Mai că mă așteptam să fluture bagheta magică - ca în desenele animate de Walt Disney - și să împrăștie o pulbere de aur din care să iasă cheia de la camera mea.

Dar, în locul baghetei magice, ea folosea un computer. A introdus cu rapiditate numele meu și numărul cărții de credit și, după ce a verificat datele de pe ecran, mi-a întins zâmbind cartela magnetică de acces în cameră. Numărul camerei mele era 1523. I-am cerut un ghid al hotelului și am întrebat-o când se deschisese. Mi-a răspuns prompt că în luna octombrie a anului trecut. Era deschis doar de cinci luni.

— Aș mai avea câteva întrebări, dacă se poate, i-am spus, fluturând un zâmbet oficial. (Știu și eu să zâmbesc așa.) Mai demult exista exact în locul acesta un hotel mic, cu același nume, *Dolphin Hotel*. Știți cumva ce s-a întâmplat cu el?

Privirea i s-a întunecat. Un tremur ușor i-a străbătut chipul, ca valurile pe care le face un capac de sticlă de bere aruncat într-o fântână liniștită, apoi tremurul a dispărut și chipul i-a revenit întrucâtva la zâmbetul de dinainte. Am simțit ușoara schimbare și am urmărit-o îndeaproape.

43 Mă așteptam să apară spiritul apei și să mă întrebe ce am aruncat în fântână, un capac de argint sau unul de aur? Bineînțeles, așa ceva nu s-a întâmplat.

— Vedeți dumneavoastră, a zis ea, atingându-și ușor rama ochelarilor cu degetul arătător, vă referiți la perioada de dinaintea deschiderii hotelului și mă tem că...

Aici s-a întrerupt. Am așteptat continuarea, dar n-a mai venit.

— Îmi pare rău, a zis ea.

— Hm.

Cu fiecare clipă îmi plăcea și mai tare. Aș fi vrut să-mi ating și eu cu mâna rama ochelarilor, dar, din păcate, nu purtam ochelari.

— Atunci pe cine aș putea întreba ?

S-a gândit o vreme, ținându-și respirația. Zâmbetul i-a dispărut. E foarte greu să zâmbești când îți ții respirația. Ajunge să încerci ca să-ți dai seama.

— Îmi pare rău. Vă rog să așteptați puțin, a zis ea și a dispărut pe undeva.

După vreo jumătate de minut s-a întors însoțită de un bărbat cam la patruzeci de ani, îmbrăcat într-un costum negru. Avea aerul unui profesionist în domeniul hotelier. Serviciul mi-a mai scos în cale astfel de oameni. Sunt foarte ciudați. Zâmbesc mai mereu, dar au un arsenal de vreo douăzeci și cinci de zâmbete diferite, pe care le folosesc după cum dictează împrejurările, de la unul rece și politicos până la unul de satisfacție ascunsă. Fiecăruia îi corespunde un număr adecvat, de la 1 la 25. Aleg numărul potrivit în funcție de situație, ca pe o crosă de golf. Așa era și acel bărbat.

— Bine ați venit, m-a întâmpinat el cu un zâmbet din zona de mijloc, înclinându-și politicos capul.

Hainele mele nu i-au făcut o impresie prea bună, astfel că zâmbetul a coborât cu vreo trei numere. Purtam o jachetă de vânatoare îmblănită (cu o insignă de Keith Haring în piept), o căciulă de lână (ca acelea din dotarea unităților de vânători

44
de munte ale armatei austriece), pantaloni cu o mie de buzunare și bocanci zdraveni, buni de înfruntat zăpada. Toate erau lucruri de bună calitate, însă nepotrivite pentru holul hotelului în care mă aflam. Dar ce vină aveam eu? Există stiluri de viață diferite și moduri de gândire diferite.

— Am înțeles că aveți o întrebare cu privire la hotelul nostru, mi s-a adresat el pe un ton foarte politicos.

Mi-am sprijinit mâinile pe birou și am repetat întrebarea pe care i-o puseseam fetei mai devreme.

Bărbatul a aruncat o privire ceasului meu cu Mickey Mouse așa cum se uită un veterinar la o pisică, una cu piciorul scrântit.

— Vă rog să mă scuzați, mi-a spus el după o vreme, dar de ce doriți informații despre hotelul care a existat înainte aici? Dacă sunteți amabil, v-aș ruga să îmi spuneți motivul.

I-am explicat pe scurt despre ce era vorba. Cu vreo câțiva ani în urmă trăsesem la vechiul Hotel Delfin și mă împrietenisem cu proprietarul. Acum, după multă vreme, când revenisem, găsisem lucrurile schimbate. Doream să aflu ce se întâmplase cu el. Era o chestiune personală. A încuviințat de câteva ori.

— Adevărul este că nici eu nu cunosc detaliile, a zis el, alegându-și cu mare grijă cuvintele. Vă pot explica doar sumar că terenul pe care exista fostul *Dolphin Hotel* a fost achiziționat și pe el s-a construit un hotel nou. Numele a fost păstrat, dar în rest nu mai au nici o legătură.

— Și de ce s-a păstrat numele ?

— Îmi pare rău, dar nu cunosc astfel de detalii.

— Presupun că nu știți unde este fostul proprietar.

— Îmi pare rău, îmi răspunse el, trecând la zâmbetul numărul 16.

— Oare cine ar putea să știe toate aceste lucruri ?

— Mda, zise el puțin încurcat. Noi suntem simpli angajați și nu discutăm nimic despre evenimentele

45

care au precedat demararea activității noastre. Prin urmare, la oricine ați apela, mă tem că veți primi același răspuns.

Avea cu siguranță motivele lui să spună asta, dar ceva nu-mi dădea pace. Un miros artificial plutea în jurul răspunsurilor fetei și ale bărbatului. Nu puteam spune exact ce nu era în regulă, dar nici nu puteam să înghit tot ce auzisem. La câte interviuri am luat, mi se formase natural un fel de al șaselea simț profesional. Tonul pe care îl are cineva când ascunde ceva, expresia feței când minte. Nu mă bazez pe nimic concret, doar o simt. Cuvintele pe care le auzisem ascundeau mai mult decât lăsau să se înțeleagă.

Ce am înțeles foarte clar a fost însă că n-o să mai scot nimic de la ei, oricât aș insista. I-am mulțumit bărbatului. S-a înclinat ușor și s-a retras. După ce a dispărut, m-am interesat de restaurant și de *room service*. Fata mi-a răspuns pe un ton politicos. Cât timp a vorbit, am privit-o drept în ochi. Erau foarte frumoși. La un moment dat am avut senzația că întrezăresc ceva în ei. Când ni s-au întâlnit privirile, a roșit, lucru care m-a făcut s-o plac și mai tare. Oare de ce? Pentru că arăta de parcă era spiritul hotelului? I-am mulțumit, am părăsit recepția și am luat liftul spre camera mea.

Camera era grozavă. Cu toate că era de o persoană, patul și baia erau mari. Frigiderul era plin cu tot felul de lucruri. Biroul era superb. Am găsit coli de scris și plicuri, în baie aveam de la șampon, balsam și *after-shave* până la halat de baie. Dulapul era încăpător, covorul nou și moale. Mi-am scos jacheta și bocancii, m-am așezat pe canapea și am început să studiez ghidul hotelului, și el excelent. Pot să-mi dau cu părerea, pentru că am scris și eu așa ceva. Nu era făcut de mântuială.

Dolphin Hotel reprezintă un concept nou de hotel urban de primă clasă, scria în ghid. Este dotat cu echipamente moderne și vă oferă o gamă completă

de servicii, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Toate camerele sunt spațioase și foarte confortabile. Mobilierul de cea mai înaltă calitate creează o ambianță liniștită și caldă. „Un spațiu primitor, într-un superb decor.” Pe scurt, un loc foarte scump.

Citind ghidul cu atenție, am descoperit că hotelul avea într-adevăr tot felul de facilități. La demisol era un centru comercial mare. Aveau și piscină acoperită, saună și solarium. Mai erau un teren de tenis acoperit, o sală de *fitness* cu aparate de gimnastică și instructori, o sală de conferințe în care se puteau face traduceri simultane, cinci restaurante, trei baruri, ba chiar și o cafenea deschisă până noaptea târziu. Pe lista de servicii figurau până și microbuze pentru aeroport. Pe lângă toate acestea, mai exista și o cameră de studiu complet echipată cu produse de papetărie și alte accesorii de birou, pe care putea să o folosească oricine. Găseai orice îți trecea prin cap. Avea până și heli-port pe acoperiș.

Nu lipsea nimic.

Dotări ultramoderne, decorațiuni interioare superbe.

Dar cine o fi proprietarul, cine e managerul unei asemenea afaceri? Am citit ghidul din scoarță-n scoarță, dar nu am găsit absolut nimic despre compania mamă. Mi s-a părut cam ciudat. Este imposibil ca un asemenea hotel de lux ultramodern să nu fie administrat de o companie profesionistă, deținătoare de lanțuri hoteliere, în acest caz, este greu de crezut că ea n-ar încerca să-și facă totuși cât mai multă publicitate, scriindu-și numele pretutindeni și oferind informații despre celelalte hoteluri din rețea. De exemplu, dacă stai la *Prince Hotel*, în ghidul lor găsești tipărite adresele și numerele de telefon pentru toate hotelurile *Prince* din țară.

În plus, de ce un hotel atât de prosper ar prelua numele de *Dolphin Hotel* de la unul mic și amărât de pe vremuri?

47 Nu am găsit nici un răspuns plauzibil.

Am azvârlit ghidul pe masă, m-am lăfăit pe canapea cu picioarele întinse și am privit cerul care se întindea dincolo de fereastra de la etajul cincisprezece. Tot ce vedeam era un cer complet albastru. După o vreme, am avut senzația că mă transformasem într-o pasăre.

Cu toate acestea, mi-era dor de vechiul hotel. De la ferestrele lui se vedeau nenumărate lucruri.

6

Până seara mi-am pierdut vremea inspectând hotelul. Am dat o raită prin restaurante și baruri, am aruncat o privire pe la piscină, saună, sala de gimnastică, terenul de tenis și mi-am cumpărat o

carte de la centrul comercial. M-am învățat prin hol și până pe seară am jucat câteva runde de Pacman în centrul de distracții. Hotelul însuși părea un adevărat parc de distracții. Există pe lumea asta nenumărate modalități de a-ți pierde timpul.

Am părăsit hotelul și am plecat să mă plimb prin oraș. La fiecare pas, amintirile despre acele locuri prindeau tot mai mult viață. Când am stat pe vremuri la vechiul Hotel Delfin, m-am învățat prin oraș de m-am săturat, îmi aminteam acum destul de bine ce mă întâmpina după fiecare colț de stradă. Vechiul Hotel Delfin nu avea restaurant — și, chiar dacă ar fi avut, nu cred că m-aș fi încumetat să mănânc acolo -, așa că mergeam mereu împreună cu ea (e vorba de Kiki) la vreun local din apropiere. M-am plimbat vreo oră pe străzile atât de familiare mie, de parcă mă aflam într-un cartier în care locuisem cu multă vreme în urmă.

Se lăsase noaptea și simțeam frigul pătrunzându-mi prin piele. Zăpada de pe stradă începuse să scârțâie sub picioare. Plimbarea era totuși plăcută, pentru că nu bătea deloc vântul. Aerul era proaspăt și curat și până și mormanele de zăpadă înnegrită de gazele de eșapament arătau ireal în luminile orașului.

49 Față de cum era odinioară, zona în care se afla hotelul se schimbase vizibil. E adevărat că „odinioară” înseamnă, în cazul de față, cu puțin peste patru ani în urmă, așa că majoritatea magazinelor pe care le-am văzut sau în care am intrat noi atunci încă mai existau. Atmosfera orașului era aceeași. Cu toate astea, îți dădeai seama dintr-o privire că lucrurile erau în plin avânt. Câteva magazine erau închise pentru reamenajare. O clădire înaltă era în curs de construcție. Printre vechile și ponositele clădiri cu trei etaje, cantinele publice cu *noren*¹ la intrare și magazinul cu dulciuri în care dormea mereu o pisică la gura sobei își făceau acum loc, rând pe rând, un *fast-food*, un *boutique* cu lucruri de firmă, un *show room* de mașini europene, o ceainărie cu un design inovator și cu o curte interioară decorată cu arbori sară², o clădire pentru birouri construită aproape exclusiv din sticlă mată. Amestecul de clădiri vădea o coexistență ciudată și temporară, ca dinții noi care apar în gura unui copil printre cei de lapte. O bancă își deschisese o nouă sucursală, probabil propulsată de apariția noului *Dolphin Hotel*. Atunci când un hotel de asemenea proporții țâșnește la suprafață într-un cartier obișnuit în care nu se găsește nimic - dar care are totuși ceva atrăgător -, echilibrul

orașului suferă în mod natural o schimbare semnificativă. Fluxul de oameni se schimbă, orașul prinde viață. Și prețul pământului crește. Pe de altă parte, poate că o asemenea schimbare era un lucru mai general. Adică nu apariția hotelului a adus schimbarea, ci probabil că și apariția sa a fost o etapă în sine în șirul de schimbări care au apărut în oraș, cum ar fi, de exemplu, relansarea programului de urbanizare pe termen lung.

1. Tip de draperie atârnată în dreptul ușii, la intrarea în magazine.

2. Arbore cu o înălțime de până la treizeci de metri, cu flori mici, de un galben aprins.

50

Am intrat într-un bar în care mai fusesem odinioară, am băut ceva și am luat o gustare. Era un local murdar, gălăgios și ieftin, așa cum trebuie să fie. De fiecare dată când mănânc singur în oraș, aleg restaurantele care par mai gălăgioase. Doar acolo mă pot relaxa. Nu sunt nici deprimante și poți să vorbești liniștit de unul singur, că nu te aude nimeni.

Am terminat de mâncat, dar am mai comandat ceva de băut, pentru că aveam senzația că lipsea ceva. În vreme ce băutura fierbinte îmi aluneca ușor în stomac, am început să mă întreb ce naiba făceam eu acolo. Hotelul Delfin nu mai exista. Oricât l-aș fi căutat, dispăruse fără urmă. *Nu mai exista*, în locul lui apăruse un penibil hotel *hi-tech*, care semăna cu baza secretă din *Războiul Stelelor*. Totul nu era decât un vis întârziat. Eu doar am visat un hotel, care între timp fusese demolat, și pe Kiki, care dispăruse. Cu siguranță, cineva plânsese acolo pentru mine, dar și asta s-a sfârșit. Nu a mai rămas nimic aici. Eu ce mai caut?

Mi-am dat seama că *aveam dreptate*. Probabil că am și spus-o cu voce tare. *Cu siguranță am dreptate. Nu a mai rămas nimic aici. Nu mai am ce căuta aici.*

Mi-am țuguat buzele și am privit o vreme o sticlă cu sos de soia de pe tejghea.

Când trăiești singur o perioadă mai lungă de timp, începi să fixezi cu privirea tot felul de lucruri. Uneori ajungi să vorbești singur, începi să mănânci singur prin localuri gălăgioase și să îți enorm la un Subaru luat la mâna a doua.

Astfel, încetul cu încetul, rămâi în urma vremurilor.

Am părăsit barul și am plecat înapoi spre hotel. Ajunsesem destul de departe, dar nu mi-era deloc greu să găsesc drumul înapoi spre hotel, pentru că, dacă-ți ridicai privirea, puteai să-l vezi din orice punct al orașului. Am mers spre hotel precum cei trei magi de la răsărit, care au

găsit drumul spre Ierusalim (sau Bethleem ?) ghidați de o stea.

51 M-am întors în cameră, am făcut o baie și, în timp ce-mi uscam părul, am privit orașul de la fereastră. Pe vremea când stăteam la vechiul Hotel Delfin, vedeam de la geam o mică firmă. Habar n-aveam cu ce se ocupa, dar, în fine, era o firmă în care oamenii munceau din greu. Aceasta era priveliștea pe care o aveam toată ziua în fața ochilor. Ce s-o fi întâmplat cu firma aceea? Și oare cu ce se ocupa ea?

Pentru că n-aveam nimic de făcut, m-am învățat o vreme prin cameră, apoi m-am așezat pe un scaun și am deschis televizorul. Toate programele erau groaznice. Aveam senzația că mi se pusese în fața ochilor mai multe feluri de vomă artificială care - artificială fiind - nu e scârboasă, dar, dacă o privești mai mult timp, începe să îți se pară adevărată. Am închis televizorul, m-am îmbrăcat și m-am dus la barul de la etajul douăzeci și șase. M-am așezat pe un scaun la bar și am comandat o votcă. Cu apă și lămâie. Prin pereții din sticlă se vedeau toate luminile din Sapporo. Ceva de aici mă ducea cu gândul la orașul spațial din *Războiul Stelelor*. Altfel, era un bar liniștit și plăcut. Băutura era bună, iar paharele de calitate scoteau un clinchet plăcut, în afară de mine, mai erau doar trei clienți. Doi bărbați de vârstă mijlocie beau whisky la o masă mai retrasă și șușoteau de zor. Nu auzeam ce-și spuneau, dar păreau să discute ceva foarte important. Poate că puneau la cale asasinarea lui Darth Vader.

Chiar la masa dinspre dreapta stătea o fetiță de vreo doisprezece-treisprezece ani, cu căștile de la *walkman* pe urechi. Avea în față un pahar cu pai. Era frumoasă. Părul ei, aproape nenatural de drept, atinge ușor masa. Avea gene lungi și ochi dureros de limpezi. Doar degetele lungi și delicate, cu care bătea ritmul pe masă, îi erau de copil. Nu că ar fi încercat să arate matură, dar avea un aer aparte — nimic rău sau agresiv, ci mai degrabă impasibil. Părea că se uită pe geam.

52
în realitate nu se uita la nimic. Nu părea să ia seama la nimic din ce se întâmpla în jurul ei. Era îmbrăcată în blugi, adidași Converse All Stars albi și un hanorac pe care scria GENESIS, cu mânecele suflecate până la cot. Își concentra toată atenția la muzica pe care o asculta la *walkman* și bătea ritmul cu degetele pe masă. Din când în când, buzele ei mici murmurau fragmente de versuri.

— Bea limonada, îmi zise barmanul, parcă scu-zându-se. Fata își așteaptă mama să vină să o ia.

— Aha, am răspuns eu absent.

Dacă stai să te gândești, era totuși destul de ciudat să vezi o fată de doisprezece-treisprezece ani singură, în barul unui hotel, la ora zece noaptea, ascultând muzică la *walkman* și cu o băutură în față. Până să-mi dea barmanul explicațiile, nu observasem nimic anormal în toată scena. Mi se părea perfect natural să o văd acolo.

Am mai cerut o votcă și am început să vorbesc cu barmanul despre vreme, economie și alte banalități. Am strecurat în conversație faptul ca împrejurimile se schimbaseră destul de mult. Barmanul mi-a zâmbit încurcat și mi-a spus că nu știa absolut nimic despre Sapporo, pentru că înainte lucrase la un hotel din Tokyo. În acel moment a apărut un client nou, iar discuția s-a încheiat fără vreun rezultat fructuos.

Băusem în total patru pahare de votcă și aș mai fi putut să beau în continuare, dar m-am hotărât să mă opresc. Am semnat nota de plată și m-am ridicat de pe scaun. Fata era în continuare la masă, cu căștile la urechi. Mama ei încă nu apăruse. Gheața din limonada se topise de tot, dar ei nu părea să-i pese câtuși de puțin. Când am dat să plec, a ridicat brusc capul și m-a privit timp de douăzeci-treizeci de secunde, apoi a schițat un zâmbet. Poate că doar îi tremuraseră puțin buzele, iar mie mi s-a părut că a fost un zâmbet adresat mie. În acel moment - și asta e foarte ciudat — inima mi-a tresărit. Am avut senzația că fusesem cumva

53 ales de ea. Nu mi se mai întâmplase să-mi tresalte inima în felul acesta ciudat. Simțeam că plutesc în aer, la cinci-șase centimetri de pământ. Încă nedumerit, am coborât cu liftul până la etajul cincisprezece și m-am întors în camera mea. De ce reacționasem așa la zâmbetul unei fetișcane de vreo doisprezece ani, care putea să-mi fie fiică? *Genesis*¹ — alt nume tâmpit de formație.

Scris pe bluza ei, părea să capete o semnificație profundă. *Geneză*.

De ce formațiile rock trebuie să aibă nume atât de exagerate?

M-am așezat încălțat pe pat, am închis ochii și am încercat să mi-o amintesc. *Walkman*. Degete care bat în masă. *Geneză*. Gheață topită.

Geneză.

Stând nemișcat, cu ochii închiși, am simțit cum alcoolul mi se împrăstie prin trup. Mi-am desfăcut șireturile de la bocanci, m-am dezbrăcat și m-am târât înapoi în pat. Eram mai obosit și mai beat decât îmi dădeam seama. Mă așteptam să aud de lângă mine vocea unei fete care să-mi zică „Ai băut cam mult, nu?” Dar n-am auzit nici o voce. Eram singur.

Geneză.

Am întins mâna și am stins lumina. Mă întrebam dacă o să visez Hotelul Delfin. Până la urmă, n-am visat nimic. Dimineața m-am trezit cu un sentiment puternic de deșertăciune. Zero absolut. Nu tu vis, nu tu hotel. Eram într-un loc greșit și făceam ceva greșit.

Bocancii zăceau la picioarele patului, ca doi cățeluși obosiți.

Pe cer se adunaseră nori întunecați care amenințau cu zăpadă și-mi tăiau orice poftă de viață. Ceasul arăta ora șapte și cinci. Am deschis televizorul și m-am uitat o vreme la știrile de dimineață.

1. Geneză (engl.). 54

Crainicul vorbea despre alegerile care se apropiau.

După vreun sfert de oră, am lăsat-o baltă, m-am dat jos din pat, m-am dus în baie, m-am spălat pe față și m-am bărbierit. Ca să mă mai înviorez puțin, am fredonat *Nunta lui Figaro*. Mi s-a părut însă că suna ca *Flautul fermecat*. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi-era mai greu să le deosebesc. Care era care? Se anunța a fi una din zilele acelea în care nimic nu-ți iese cum trebuie. M-am tăiat la bărbie când m-am ras și mi-a sărit un nasture de la cămașă când m-am îmbrăcat.

La micul dejun am văzut-o din nou pe fata care era la bar cu o seară în urmă. Purta același hanorac cu *Genesis* și-și bea ceaiul plictisită. Nu se atinsese deloc de pâine sau de omletă. Era cu o femeie de până în patruzeci de ani, mică de statură, și am presupus că asta era mama ei. Avea părul bine strâns la ceafă și purta o bluză albă sub un pulover din cașmir. Sprâncenele îi semănau perfect cu ale fetei. Avea un nas fin și drept și ceva atrăgător în modul în care puneă unt pe pâine, parcă obosită. Atitudinea ei arăta că era obișnuită să fie remarcată.

Când am trecut pe lângă ele, fata și-a ridicat capul și m-a privit drept în față. Apoi mi-a zâmbit, mai clar decât în noaptea trecută. Fusesse negreșit un zâmbet.

Am mâncat singur, încercând să mă gândesc la ceva, dar, după ce mi-a zâmbit fata, n-am mai fost în stare să mă concentrez la nimic. Orice aș fi făcut, prin minte mi se învârteau aceleași cuvinte. Prin urmare, am mâncat fără să mă mai gândesc la nimic, cu privirea pierdută înspre borcănelul cu piper.

55

Nu aveam nimic de făcut și nici chef să fac ceva. Venisem special ca să stau la Hotelul Delfin, iar hotelul dispăruse de pe fața pământului. Totul se terminase.

Am coborât în hol, m-am așezat pe o canapea și am încercat să schițez un plan și pentru ziua de azi. Dar nimic nu prindea contur. N-aveam chef nici de umblat prin oraș, nici de mers în vreun loc anume. Mi-a trecut prin cap să mă duc la un film, dar nu

era nici unul pe care să vreau să-l văd și, oricum, mi se părea cam stupid să bat atâta drum până în Sapporo ca să-mi pierd vremea la film. Ce puteam să fac?

Nu găseam nimic.

Să merg la frizer! Dacă stau să mă gândesc, în Tokyo eram mereu atât de ocupat, încât nu aveam timp nici măcar să ajung la frizer. Nu mă mai tusesem de aproape o luna și jumătate. Asta era într-adevăr o idee bună și sănătoasă. Când ai timp liber, dai o fugă la frizer. Logic. Asta da idee cu care să nu-ți fie rușine nicăieri.

Am trecut pe la frizeria hotelului, un loc foarte curat și plăcut. Mă gândeam că o să fie aglomerat și o să trebuiască să aștept, dar era liber, pentru că eram în timpul săptămânii și, în plus, era devreme. Pe peretele gri-albăstrui atârna o pictură abstractă, iar în muzica de fond am recunoscut *Play Bach* a lui Jacques Rouchet. Intram pentru prima dată într-o asemenea frizerie. Așa ceva nici nu se mai putea numi frizerie, în curând or să pună muzică gregoriană în băile publice și Ryuichi Sakamoto în sălile de așteptare ale birourilor de impozite. M-a tuns un băiat de vreo douăzeci de ani. Nici el nu știa prea multe despre Sapporo. Când i-am spus că în locul hotelului actual existase altul foarte mic, dar cu același nume, mi-a aruncat un „A, da ?” foarte neimpresionat. Așa ceva nu-l interesa. El era *cool*. În plus, purta o cămașă de firmă, Bigi. Dar avea mâini pricepute, așa că am plecat de-acolo destul de mulțumit.

M-am întors în hol și am început iar să-mi bat capul cu ce să fac. Trecuseră doar patruzeci și cinci de minute.

Nu-mi venea nici o idee.

M-am așezat pe canapea și am început să mă uit plictisit de jur-împrejur. Am văzut-o la recepție pe fata cu ochelari din ajun. Când i-am prins privirea, mi s-a părut destul de încordată. De ce? Ce putea s-o tulbure la mine? Nu știu. Între timp se făcuse unsprezece. Nu era o oră nepotrivită ca să iau prânzul. Am ieșit prin oraș, încercând să aleg un restaurant, dar nici unul nu mi se părea destul de îmbietor ca să-mi stârnească pofta de mâncare. Până la urmă am intrat într-un local oarecare și am comandat spaghete și salată. Am băut o bere. Afară stătea să ningă. Norii neclintii atârnav greoi deasupra orașului ca insula zburătoare din *Călătoriile lui Gulliver*. Totul căpătase o nuanță cenușie. Și furculița, și salata, și berea, toate păreau cenușii, într-o asemenea zi nu mă puteam gândi la nimic bun.

Într-un final m-am hotărât să iau un taxi până în centru și să-mi pierd vremea cu niște cumpărături. Mi-am luat șosete și chiloți, niște baterii de rezervă, o unghieră și o periuță de dinți de voiaj. Am mai cumpărat niște sandvișuri pentru seara și o sticlă mică de coniac. Nu aveam neapărată nevoie

de nici unul din lucrurile astea. Făcusem cumpărături doar ca să mai treacă vremea. Și trecuseră două ore.

56

57 M-am plimbat puțin pe strada principală zgâindu-mă prin vitrine, și, când m-am săturat și de asta, am intrat într-o cafenea, am băut o cafea și am reluat lectura biografiei lui Jack London Treptat s-a lăsat și seara. Fusese o zi ca un film lung și plicticos. Poți să te spetești încercând să pierzi vremea.

M-am întors la hotel și, când am trecut prii dreptul recepției, m-a strigat cineva. Era fata ci ochelari. Când m-am dus la ea, m-a chemat într-ui colț mai ferit de priviri, unde era biroul de închiriat mașini. Un maldăr de pliante erau expuse 1: vedere, dar nici un angajat nu era prin preajmă. . Învârtind un pix în mână, m-a privit o vreme cu o expresie din care se vedea că voia să-mi spună ceva, dar nu știa cum să abordeze subiectul. Era clar încurcată și jenată.

— Îmi cer scuze, dar vă rog să vă prefaceți că discutați cu mine despre închirierea unei mașini, îmi spuse ea, cu ochii spre recepție. Avem reguli care interzic discuțiile particulare cu clienții.

— În regulă, i-am spus. Eu te întreb cât costă o închiriere și tu îmi răspunzi. Nu e o conversație particulară.

— Îmi pare rău, dar hotelul are niște reguli incredibil de stricte, îmi zise ea roșind.

Am zâmbit.

— Și totuși ochelarii îți vin incredibil de bine.

— Poftim?

— Ochelarii îți vin foarte bine. Foarte drăguț. Și-a atins ușor cu degetul rama ochelarilor, apoi a tușit. Probabil e genul care se crispează ușor, mi-am zis eu.

— De fapt, aș fi vrut să vă întreb ceva, zise ea, făcându-și curaj. Este ceva personal.

Eu aș fi vrut s-o mângâi pe cap ca s-o mai liniștesc, dar, cum nu puteam să fac asta, am tăcut și am continuat s-o privesc.

— Este vorba despre vechiul hotel, cel despre care pomeneați ieri, îmi zise în șoaptă, pe care îl

58

chema tot *Dolphin Hotel*... Ce fel de hotel era? Era un hotel *normali*

Am luat un pliant și m-am prefăcut că-l citesc.

— Ce vrei să spui prin *normali*

Își prinse cu degetele gulerul cămășii albe, trase scurt de el și tuși din nou.

— Adică... nu prea știu cum să vă explic... Era ceva mai ciudat cu hotelul acela? Știți, a început să mă preocupe destul de mult.

Am privit-o drept în ochi. După cum observasem și mai înainte, avea niște ochi foarte frumoși și blânzi. M-a văzut că o privesc fix și a roșit din nou.

— Nu prea pricep ce vrei să spui cu „mă preocupă”. Oricum, e o poveste lungă. Și aici nu prea putem să vorbim, în plus, pari și destul de ocupată. Ea aruncă rapid o privire colegelor de la recepție, care lucrau, își mușcă ușor buza de jos cu dinții ei frumoși. Părea puțin încurcată, dar până la urmă a încuviințat:

— Atunci am putea să ne întâlnim și să stăm de vorbă după ce ies din tură?

— Pe la cât termini ?

— La opt. Dar nu putem să ne întâlnim aici, în apropierea hotelului. Regulile sunt stricte. Mai bine ceva mai departe.

— Dacă știi vreun loc mai îndepărtat unde să putem sta liniștiți de vorbă, ne vedem acolo. A încuviințat și, după ce s-a gândit puțin, a scris pe un bilețel numele unui local și a schițat o hartă.

— Vă rog să mă așteptați acolo. Am să ajung până pe la opt și jumătate.

Am strecurat bilețelul în buzunarul de la haină. De data aceasta ea m-a privit fix în ochi.

— Vă rog să nu vă imaginați cine știe ce despre mine. Este prima dată când fac așa ceva, când încalc regulile. Dar trebuia să o fac. O să vă explic mai târziu de ce.

59 — Stai liniștită, nu-mi fac nici o părere ciudată, i-am spus. Nu sunt un om rău. Nu prea mor oamenii după mine, dar eu încerc totuși să nu le fac nimic neplăcut.

Reflectă puțin asupra spuselor mele, învârtind pixul în mână, dar nu păru să le înțeleagă exact sensul. Un zâmbet dulce îi flutură pe buze și-și atinse din nou cu degetul rama ochelarilor.^N

— Atunci ne vedem mai târziu, îmi zise.

Se înclină formal și apoi se întoarse la locul de muncă.

O față fermecătoare. Puțin cam nesigură totuși. M-am întors în cameră, am băut o bere din frigider și am mâncat jumătate din sandvișul cu carne cumpărat de la supermarket. Ca să vezi! Acum am și ce face mai departe. Lucrurile începeau să se mai pună în mișcare, chiar dacă mergeau încet și fără o destinație precisă. Nu-i rău!

Am intrat în baie, m-am spălat pe față și m-am ras din nou, încet, în liniște, fără să mai fredonez nimic. Mi-am dat cu *after-shave* și m-am spălat pe dinți. Apoi, după multă vreme, mi-am privit din nou chipul în oglindă. N-am făcut nici o descoperire importantă. Nici nu m-am simțit mai încurajat. Era fața mea dintotdeauna.

La șapte și jumătate am ieșit din cameră, m-am urcat într-un taxi și i-am arătat șoferului bilețelul de la ea. Acesta a încuviințat în tăcere și m-a dus până în fața localului. Cale de vreo mie de yeni Când am deschis ușa barului de la demisolul clădirii cu cinci etaje, am fost întâmpinat de muzica lui Gerry Mulligan, potrivit de tare. Era un album de pe vremea când era tuns periută, purta cămăși

cu gulerul răsfrânt și cânta în formație cu Chel Baker și Bob Brookmeyer. îl ascultam des, pe când încă nu apăruseră trupe ca Adam and the Ants. *Adam and the Ants*.

Ce nume tâmpit și ăsta!

M-am așezat la tezghea ascultând un solo minunat al lui Gerry Mulligan și am savurat alene un J&B cu apă. La nouă fără un sfert ea încă nu apăruse, dar nu mă îngrijoram. Probabil că fusese nevoită să mai stea peste program. Atmosfera din bar nu era deloc rea și, oricum, eram obișnuit să-mi pierd vremea de unul singur. Mi-am terminat băutura în compania muzicii și am mai cerut un pahar. Și, pentru că nu am găsit în jur nimic special la care să mă uit, mi-am fixat privirea pe scrumiera din fața mea.

A apărut la nouă fără cinci.

— Îmi pare rău, a început ea să se scuze repede. N-am putut să scap mai devreme. S-a aglomerat dintr-o dată și schimbul meu a întârziat.

— Nu-ți face griji din cauza mea, i-am spus. Pe undeva tot trebuia să-mi pierd și eu vremea.

Mi-a propus să mergem la o masă mai retrasă. Mi-am luat paharul și m-am dus. Și-a scos mânușile din piele, fularul cadrilat și paltonul gri. A rămas într-un pulover galben deschis și o fustă verde de lână. Văzând-o în pulover, am observat că avea sânii mai mari decât crezusem. Purta niște cercei de aur foarte fini. A comandat un Bloody Mary. Când a sosit băutura, a luat repede o gură. Am întrebat-o dacă mâncase deja și mi-a zis că nu, dar nu-i era foame, pentru că ciugulise ceva pe la patru. Eu am luat o gură de whisky, ea una de Bloody Mary. Venise în viteză, așa că timp de vreo treizeci de secunde a tăcut, trăgându-și suflul. Am luat o alună, am studiat-o puțin și am mâncat-o, apoi am mai luat una, am studiat-o și am mâncat-o și am ținut-o tot așa, așteptând ca ea să se liniștească.

Până la urmă a scos un oftat lung. Unul foarte lung chiar, pentru că apoi m-a privit puțin neliniștită, de parcă se temea și ea să nu fi exagerat.

60

61 — Serviciul e greu ? am întrebat-o.

— Da, destul de greu. Încă nu m-am prea obișnuit și, cum hotelul de-abia s-a deschis, șefii sunt destul de exigenți.

Și-a pus mâinile pe masă și și-a încrucișat degetele. Pe degetul mic avea un inel de argint simplu și discret. L-am privit amândoi o vreme.

— În legătură cu vechiul *Dolphin Hotel*... începu ea. Dar nu cumva ești aici ca reporter sau ceva de genul ăsta, nu?

— Reporter? am zis eu uimit. De unde ți-a venit ideea asta?

— Era doar o întrebare, zise ea.

Am tăcut. Ea fixă un punct pe perete, mus-cându-și buzele.

— Se pare că au existat niște mici probleme și șefii sunt foarte precauți când e vorba de mass-media. Să nu apară speculații despre achiziționarea terenului, lucruri de felul acesta.

Dacă ar apărea prin presă așa ceva, hotelul ar intra într-un mare bucluc, încrederea clienților este esențială. Și-ar putea strica imaginea, nu?

— S-a scris ceva până acum?

— O dată, într-un săptămânal. Ceva despre corupție, despre faptul că înșii care s-au opus expropriării au fost alungați de companie cu ajutorul unor extremiști de dreapta sau yakuza¹, chestii de-astea.

— Așadar și vechiul *Dolphin Hotel* era implicat în problemele astea?

Ea a ridicat din umeri și a mai luat o gură de Bloody Mary.

— Probabil că da. Altfel nu-mi explic de ce mana gerul a fost așa de precaut când ai pomenit de el. Nu-i așa că a fost foarte atent? Dar eu chiar nu știu mai multe detalii. Doar am auzit de la cineva cum că numele actualului hotel are de-a face cu hotelul care a existat înainte.

Echivalentul japonez al Mafiei siciliene.

— De la cine ai auzit-o ?

— De la un costum negru.

— Costum negru ?

— Adică tipii care poartă costume negre.

— Aha! În afară de asta, ai mai auzit ceva despre *Dolphin Hotel* ?

A clătinat din cap de vreo câteva ori și a început să se joace cu inelul de pe deget.

— Mi-e frică, îmi șopti. Mi-e cumplit de frică.

— Frică? Fiindcă ar putea apărea în ziar?

A clătinat ușor din cap, apoi a rămas o vreme cu buzele lipite de gura paharului, încercând parcă să găsească un mod bun de a-mi explica lucrurile.

— Nu, nu de asta. Chiar nu-mi pasă de ziare. Și chiar dacă ar apărea ceva, ce legătură ar avea eu ?

Nu ? Doar șefii ar intra în panică. Eu vorbesc de cu totul altceva. Hotelul... e ceva ciudat la el. Nu știu, parcă nu e normal, îl simt cumva... deformat.

Tăcu. Mi-am terminat paharul și am mai comandat unul. Pentru ea am mai cerut un Bloody Mary.

— Ai putea să-mi spui mai exact? Cum adică deformat? am întrebat-o. Ai avut vreo senzație mai concretă?

— Da, sigur că da, zise ea cu hotărâre. Sunt câteva lucruri, dar mi-e destul de greu să le explic. De aceea nu le-am mai spus nimănui până acum. Ceea ce am simțit a fost foarte clar, doar că, atunci când încerc să pun totul în cuvinte, am senzația că lucrurile devin neverosimile. Din cauza asta nu prea pot să explic.

— Ca un vis foarte real?

— Nu, nici ca un vis. Visele pot părea foarte reale, dar după ceva vreme se destramă. Ceea ce am simțit nu a fost așa. Oricât timp ar trece, senzația e

aceeași. A rămas exact la fel. Real, prezent, de parcă l-aș avea mereu în fața ochilor.

Am rămas tăcut.

— Bine, am să încerc să explic cumva, zise ea. Luă o înghițitură din pahar și se șterse la gură cu un șervețel de hârtie.

62

63 — S-a întâmplat la începutul lui ianuarie, la puțin timp după Anul Nou. În ziua aceea lucrasem în schimbul de noapte - nu fac asta prea des, dar atunci n-am avut de ales, pentru că altcineva nu mai era —, așa că am terminat pe la douăsprezece noaptea. Când terminăm așa târziu, suntem trimiși acasă pe rând, cu taxiul, pentru că trenurile urbane nu mai circulă. Așadar, am terminat lucrul cu puțin înainte de douăsprezece, m-am schimbat și am luat liftul de serviciu până la etajul șaisprezece, unde e o cameră de odihnă pentru angajați, îmi uitasem cartea. Bine, aș fi putut s-o las acolo și până a doua zi, dar o începusem și, dacă mai zăboveam un pic, ieșea din tură o colegă cu care aș fi putut merge apoi cu taxiul. Nici nu dura mult, așa că m-am hotărât să dau o fugă. E vorba deci de o cameră de odihnă, la etajul șaisprezece, separată de celelalte camere, unde poți să te întinzi un pic sau să bei un ceai. Dau și eu pe acolo din când în când.

'S-au deschis ușile liftului și am ieșit ca de obicei.

Nu mă gândeam la nimic. Se întâmplă să fad din reflex lucrurile cu care ești foarte obișnuit, fără să te mai gândești, nu? La fel am ieșit și eu din lift - foarte normal. Eram cu gândul la ceva, nu mai știu exact la ce. Stăteam pe hol, cu mâinile în buzunarele de la haină, când mi-am dat seama că în jurul meu era întuneric, întuneric beznă. M-am întors repede, dar ușile de la lift se închiseseră deja. M-am gândit că probabil era o pană de curent. Dar așa ceva nu se putea întâmpla, în primul rând, hotelul are propriul său generator drept pentru care, în cazul în care ar cădea curentul, s-ar comuta automat pe generator în secunda următoare. Mi s-a spus asta la o ședință de instruire. Așa că, în principiu, penele de curent nu pot exista. Și, chiar dacă am presupune că s-ai strica generatorul, luminile de urgență din hol tot ar fi trebuit să fie aprinse. Bezna din jurul meu n-avea cum să existe. Luând în calcul absolut orice situație neprevăzută, în hol tot ar fi trebuit să fie măcar lumina verzuie.

Dar holul era cufundat în beznă. Singura luminiță care se vedea venea de la butonul de la lift și de la indicatorul de etaj, un afișaj digital roșu. Am chemat liftul, dar n-a venit. A continuat să coboare. Ce era să fac? M-am uitat de jur-împrejur. Evident, mi-era frică, dar în același timp eram și agasată, înțelegi de ce?

Am dat din cap că nu.

— Un asemenea întuneric nu putea să însemne decât că hotelul avea o problemă gravă. De ordin

mecanic, ceva de structură, nu știu. Asta însemna un nou tâmbălău - renunțat la zilele libere, instruc-taje de dimineața până seara, șefi nervoși. Deja mă săturasem de așa ceva. Tocmai când mă mai liniștisem și eu.

— Te cred, i-am zis.

— Tot gândindu-mă la asta, am început să mă enervez. Eram mai degrabă înfuriată decât spe-riată. Am încercat să mă orientez. Am făcut încet doi-trei pași. Dar era ceva ciudat. Mi-am dat seama că pașii mei sunau altfel decât de obicei. Eram încălțată cu niște pantofi fără toc și am simțit că nu călcam pe covorul pe care îl știam. Zgomotul pașilor era mai ascuțit, sunt absolut sigură de asta. În plus, și aerul era diferit. Avea parcă un miros de mucegai, nu semăna cu aerul din hotel, care este în întregime controlat de aparate de aer condiționat. Totul e făcut cu mare grijă. De fapt, nici nu e aer condiționat obișnuit. E proaspăt, bun, nu ca în alte hoteluri, unde este prea uscat și ți se uscă nasul. Izul de mucegai e de neconceput. Aerul de acolo era stătut, vechi, poate chiar de zeci de ani. Când eram mică, mergeam la bunicii mei la țară și așa mirosea în magazia lor veche. Era un aer stătut, stătut și mucegăit, de loc în care stau claie peste grămadă tot felul de vechituri.

M-am întors din nou spre lift. Dispăruse și lumina de la butonul de apel. Nu se mai vedea

64

65 nimic. Totul părea mort. Mi-era foarte frică. Normal, nu? Doar eram singură-singurică în întuneric. Și mai era ceva ciudat. Era mult prea liniște. Nu se auzea nici măcar un sunet. Ciudat, nu? Păi se oprise curentul și era beznă. Lumea ar fi trebuit să se agite. Hotelul era aproape plin și în astfel de cazuri te-ai aștepta să se creeze o zarvă cumplită, Dar era liniște, o liniște sinistră. Nu mai înțelegeam nimic.

Ne-au sosit băuturile. Am luat fiecare câte o gură.

Ea a pus paharul jos și și-a dus mâna la ochelari.

Eu tăceam, așteptând să continue.

— Până acum crezi că ai reușit să mă urmărești?

— În mare da, i-am răspuns. Ai coborât din lifl la

etajul șaisprezece. Era întuneric beznă. Mirosea

ciudat. Era prea liniște. Ceva nu era în regulă.

Oftă lung.

— Nu vreau să mă laud, dar eu nu sunt o persoană fricoasă. Pentru o fată, cred că sunt destul de curajoasă. N-aș începe să țip, ca altele, doar pentru că s-a stins lumina. De speriat, mă sperii, dar nu mă las copleșită. Așa că m-am hotărât să cercetez locul. Am început să merg bâjbâind prii întuneric.

— În ce direcție ?

— Spre dreapta, zise ea și își ridică mâna dreaptă, parcă să se asigure că nu greșise. Așadar, am luat-o spre dreapta, încet. Holul era drept. Am mers pe lângă perete și la un moment dat coridorul a cotit-o la dreapta. La capăt se vedea o lumină foarte

slabă, care pâlpâia ca flacăra unei lumânări M-am gândit că a găsit cineva o lumânare și a aprins-o.

Oricum, mi-am zis să merg să văd. Când m-am apropiat, am observat că lumina venea din spatele unei uși întredeschise. Era o ușă foarte ciudată, cum nu mai văzusem. Hotelul nu putea să aibă așa ceva. În fine, lumina venea de acolo, M-am oprit, neștiind ce să fac. Nu știam cine era acolo - putea să apară vreun ciudat - și nici nu recunoșteam ușa. Am ciocănit totuși foarte încet

66

așa, cât aproape să nu se audă. Dar s-a auzit mult mai tare decât mă așteptam, pentru că era foarte liniște. Am stat nemișcată în fața ușii, însă n-a venit nici un răspuns timp de vreo zece secunde. Nu știam ce să fac. Dinăuntru s-a auzit un fel de fâsâit, ca și cum cineva îmbrăcat în haine grele se ridicase de jos. Apoi am auzit niște pași foarte ușori, fâs, fâs, fâs, de parcă cineva își țara încet papucii. Se apropiau de ușă.

Rămase cu privirea ațintită în gol, amintindu-și parcă sunetul. Apoi își scutură capul.

— Când am auzit sunetul ăla, m-au trecut toți fiorii. Nu erau pași de om. Nu aveam de unde să știu exact, dar mi-o spunea intuiția. *Aștia nu sunt pași de om.* În momentul acela am înțeles pentru prima dată ce înseamnă să îngheți de frică, îmi înghețase șira spinării. Fără nici o exagerare! Am zbughit-o ca din pușcă. Cred că am și căzut o dată sau de două ori, pentru că am văzut apoi că aveam ciorapii rupți. Dar nu-mi amintesc absolut deloc.' Știu doar că fugeam și mă gândeam ce mă fac dacă liftul era tot mort. Din fericire, mergea. Luminile de la indicatoarele de etaj și butonul de apel erau aprinse. Era la parter. Am apăsat butonul în neștire și liftul a început să urce. Urca incredibil de încet. Nu-mi venea să cred cât de încet se mișca! Etajul doi... etajul trei... etajul patru... cam așa. Mă rugam să vină mai repede... mai repede, dar degeaba. Dura groaznic de mult, de parcă s-ar fi jucat cu nervii mei.

Își trase răsuflarea și mai bău o gură de Bloody

Mary. Începu să-și învârtă inelul pe deget.

Eu așteptam tăcut continuarea. Muzica se oprise.

Cineva râdea.

— Încă se mai auzeau pașii. Fâs... fâs... fâs... Se apropiau din ce în ce mai mult. Afară din cameră, pe coridor, spre mine. Mi-era frică. Nu, nu frică, îmi simțeam stomacul în gât. Transpiram prin toți porii, o transpirație rece și urât mirositoare, înghețată, de parcă se târau șerpi pe pielea mea. Liftul 67 nu mai venea. Etajul șapte... etajul opt... etajul nouă... Pașii se apropiau.

Tăcu timp de vreo douăzeci-treizeci de secunde, își învârtea încet inelul pe deget, de parcă potrivea frecvența la radio. O fată care stătea la bar a zis ceva și un bărbat a izbucnit în râs. „Puneți mai repede niște muzică!” mă rugam eu în gând.

— Până nu simți așa o frică, nu ai cum să înțelegi, zise ea cu un glas uscat.

— Și ce s-a întâmplat ? am întrebat-o.

— Până la urmă s-au deschis ușile liftului, zise ea, strângând ușor din umeri. S-au deschis ușile și dinăuntru s-a revărsat lumină. M-am prăbușit literalmente înăuntru. Am apăsat tremurând butonul de parter. M-am întors în hol și, când m-au văzut, toți s-au speriat. Eram palidă, tremuram și de-abia puteam să vorbesc. A venit managerul și m-a întrebat ce pășisem. Am încercat să-i explic, cu răsuflarea tăiată, că se întâmpla ceva ciudat la etajul șaisprezece. Managerul a mai chemat imediat un bărbat și am urcat toți trei acolo, ca să vadă despre ce era vorba. Dar la etajul șaisprezece totul era în regulă. Luminile erau aprinse și mirosea normal. Am vorbit și cu cineva care se afla în camera de odihnă și care fusese treaz tot timpul. A zis că nu fusese nici o pană de curent. Am verificat tot etajul, dar nu am găsit nimic ciudat. Rămăsesem cu gura căscată.

Când am coborât, managerul m-a chemat la el în birou. Am crezut că se supăraseră pe mine. Dar nu era supărat. M-a rugat să-i mai explic o dată exact ce se întâmplase. I-am povestit absolut tot. Până la fâșâitul pașilor. Simțeam că mă făceam de râs. Mă așteptam să mă întrebe dacă nu cumva visasem și să râdă de mine.

Dar nu a râs. Din contră - m-a ascultat cu o față foarte serioasă. Apoi mi-a zis pe un ton blând; „Să nu mai povestești nimănui despre asta. Trebuie să fie o neînțelegere la mijloc, dar, oricum, te rog să nu spui nimic, pentru că nu vreau ca și

68

ceilalți angajați să se sperie". Managerul nostru nu e tocmai genul de om care să vorbească blând. De obicei te ceartă fără să-ți asculte scuzele, în momentul acela m-am liniștit și mi-am dat seama că nu eram prima căreia i se întâmplase așa ceva. Tăcu. Am încercat să pun în ordine tot ce auzisem. Venise momentul să o întreb și eu câteva lucruri.

— I-ai auzit pe ceilalți angajați vorbind despre așa ceva ? Despre întâmplări neobișnuite, ciudate, ca aceea prin care ai trecut tu ? Sau alte zvonuri ? S-a gândit puțin și a clătinat din cap.

— Nu. Dar eu simt că acolo ceva nu e normal. Mi-a confirmat-o reacția stranie a managerului când i-am povestit și văd că prea mulți șușotesc în secret. Nu prea știu cum să explic, dar e ceva ciudat, în hotelul în care am lucrat înainte nu era deloc așa. Desigur, nu era un hotel atât de mare, drept pentru care lucrurile stăteau puțin altfel, dar oricum diferența e imensă. Existau și acolo „povești cu fantome" - orice hotel are cel puțin una -, pe care noi le luam în râs. Dar aici nu e la fel. Aici atmosfera e diferită. Nu prea-ți vine să râzi. De aceea e mai înfricoșător. Și dacă managerul ar fi izbucnit măcar în râs sau ar fi început să țipe,

poate m-aș mai fi liniștit și m-aș fi gândit că trebuie să fie o încurcătură la mijloc sau știu eu ce altceva.

Se încruntă puțin, fixând paharul cu privirea.

— De atunci ai mai urcat la etajul șaisprezece ? am întrebat-o.

— De nenumărate ori, mi-a răspuns ea sec. Face parte din locul de muncă, așa că, vrând-nevrând, tot trebuie să trec pe-acolo. Dar asta numai în timpul zilei. Noaptea niciodată, orice s-ar întâmpla. Nu vreau să mai trec vreodată prin așa ceva. M-am hotărât să nu mai lucrez nici în tura de noapte. Le-am spus-o clar și șefilor mei.

— Așadar, până acum n-ai mai povestit nimănui despre asta, nu ?

69 A scuturat scurt din cap.

— După cum am spus și mai devreme, astăzi este prima dată. Chiar să fi vrut și tot n-aș fi avut cui să-i povestesc. M-am gândit că s-ar putea să știi tu ceva legat de ceea ce mi s-a întâmplat.

— Eu? De ce crezi una ca asta? Mi-a aruncat o privire încurcată.

— Nu prea știu... Probabil din cauză că aveai idee de vechiul *Dolphin Hotel* și te interesai de modul în care a dispărut... Am avut senzația că m-ai putea ajuta să înțeleg ce mi s-a întâmplat.

— Chiar n-am nici o idee, am zis după ce m-am gândit puțin. Nici eu nu pot să spun că știu mai multe despre vechiul hotel. Era un loc mic și nu prea frecventat. Am stat acolo acum mai bine de patru ani, m-am împrietenit cu proprietarul și acum am venit din nou. Asta e tot. Era un hotel cât se poate de obișnuit. Nu știu să fi avut vreo poveste aparte.

Nu credeam absolut deloc că Hotelul Delfin era cât se poate de obișnuit, dar în momentul respectiv nu voiam deloc să spun mai multe.

— Dar astăzi, când te-am întrebat dacă era un hotel obișnuit, mi-ai spus că e o poveste lungă. De ce?

— E ceva foarte personal, i-am explicat. Ar dura mult să-ți povestesc tot. Oricum, nu cred că ar avea vreo legătură directă cu ce mi-ai spus tu.

A părut puțin dezamăgită când a auzit asta. Și-a privit mâinile, strâmbându-se ușor.

— Tu ai fost drăguță și mi-ai povestit tot, iar eu nu-ți sunt de nici un folos, îmi pare rău, i-am zis.

— Nu-i nimic. Nu e vina nimănui. Oricum, mă bucur că am spus-o cuiva. M-am mai ușurat puțin. E greu când ții așa ceva închis în tine.

— Așa este. Și cu cât o ții mai mult în tine, cu atât capătă proporții mai mari, i-am zis eu și am mimat cu mâinile un balon care se umflă.

A încuviințat tăcută. A mai învățat puțin inelul pe deget, apoi l-a scos și l-a pus înapoi.

70

— Dar mă crezi ? Crezi toată povestea cu etajul șaisprezece? mă întrebă ea, privindu-și mâinile.

— Sigur că te cred, i-am spus.

— Sincer ? Dar nu-i așa că e o poveste cam ciudată?

— Ba da. Dar chestii de-astea se mai întâmplă. O știu prea bine. Așa că te cred. Uneori, din cine știe ce motive, unele lucruri se leagă între ele. Rămase o vreme pe gânduri.

— Ai trecut și tu prin ceva asemănător?

— Da. Cred că da.

— Și ți-a fost frică ?

— Nu, nu frică, i-am răspuns. Ce vreau să spun e că lucrurile se leagă în diferite feluri. In cazul meu...

Aici am rămas brusc fără cuvinte, de parcă cineva smulsese firul de telefon. Am mai băut o gură de whisky.

— Nu știu, nu prea pot să explic bine. Dar astfel de lucruri chiar se întâmplă. De aceea te cred, chiar dacă altcineva poate nu te-ar crede. Sincer. Și-a ridicat capul și a zâmbit, altfel decât până acum. Fusese un zâmbet personal. Terminase de povestit și se mai destinsese.

— Oare de ce mă liniștește când vorbesc cu tine? Eu sunt foarte timidă și de obicei îmi vine greu să vorbesc cu oameni pe care de-abia i-am cunoscut, dar cu tine e cu totul altfel.

— Poate că noi doi avem ceva în comun ? am sugerat eu zâmbind.

S-a străduit o vreme să găsească un răspuns, dar până la urmă nu a mai zis nimic. Doar a oftat lung. Nu fusese un oftat de oboseală, doar trăsesese adânc aer în piept, ca să-și regleze respirația.

— Mâncăm ceva? Mi s-a făcut brusc foame. Am invitat-o să cinăm undeva, dar a zis că se mulțumește și cu ceva de la bar. Am chemat chelnerul și am comandat pizza și salată.

Cât timp am mâncat, am vorbit diverse lucruri. Despre munca ei de la hotel, despre traiul în 71 Sapporo. Mi-a povestit despre ea. Avea douăzeci și trei de ani. După terminarea liceului, studiasse doi ani la o școală profesională cu specializare în domeniul hotelier, lucrase doi ani la un hotel în Tokyo, apoi răspunsese la un anunț de recrutare de personal pentru *Dolphin Hotel*, fusese angajată și așa ajunsese în Sapporo. Îi convenise să vină în Sapporo, pentru că familia ei avea un han în apropiere de Asahikawa, la vreo sută douăzeci de kilometri de aici.

— E un han destul de bun, să știi! E al familiei de multă vreme, mi-a spus ea.

— Să înțeleg că acum te pregătești pentru a putea prelua afacerea familiei? am întrebat-o.

— Nici vorbă, mi-a răspuns și și-a atins din nou rama ochelarilor. Deocamdată nu mă gândesc la așa ceva. Pur și simplu îmi place să lucrez la hotel. Toți oamenii aceia care vin, stau câteva zile și pleacă... Mă simt foarte liniștită. Relaxată. Pro-

tabil din cauză că am crescut într-un astfel de mediu și sunt obișnuită cu el de mică.

— Acum înțeleg!

— Ce anume?

— De ce atunci când ești la recepție arăți de parcă ai fi spiritul hotelului.

— Spiritul hotelului? râse ea. Ce drăguț! Mi-ar plăcea să mă transform în așa ceva!

— Sunt convins că ai putea, cu puțin efort, i-am zis eu zâmbind. Dar nimeni nu rămâne multă vreme în hotel. Asta nu te deranjează ? Toată lumea vine și apoi pleacă mai departe.

— Așa e, zise ea. Nu știu de ce, dar mi-e mai degrabă teamă de stabilitate. Poate că sunt lașă. Lumea vine, iar când pleacă mă simt ușurată. Cam ciudat, nu? O fată obișnuită nu ar vedea lucrurile în felul ăsta. O fată obișnuită caută stabilitate, nu? Dar eu nu sunt așa. Nu știu de ce.

— Nu ești ciudată, i-am zis. Încă nu ești gata să faci niște alegeri definitive, atâta tot. Îmi aruncă o privire mirată.

72

— Cum de înțelegi tu lucrurile astea ?

— Nu știu. Pur și simplu le înțeleg. Rămase o vreme pe gânduri.

— Vorbește-mi despre tine, îmi zise.

— N-am nimic interesant de spus.

M-a rugat să-i povestesc totuși, așa că i-am spus câte ceva, în linii mari. Vârsta - treizeci și patru de ani. Divorțat. Ocupația - scrisul. Mașina — un Subaru vechi, dar cu casetofon și aer condiționat. Din nou pus în situația să mă prezint. Din nou doar informații obiective.

Însă ea a vrut să știe mai multe despre munca mea. N-avea nici un sens să mă ascund, așa că i-am dat toate explicațiile. I-am povestit despre cântărețea pe care o intervievasem și despre articolul privind restaurantele din Hakodate.

— Sună foarte interesant, zise ea.

— Mie nu mi s-a părut niciodată interesant. Scrisul în sine nu e o treabă complicată. Nu pot să spun că nu-mi place. Chiar mă relaxează. Dar conținutul este absolut nul. Ce fac eu n-are nici un sens.

— Poți să-mi dai un exemplu ?

— Uite, de exemplu să intru într-o zi în cincisprezece restaurante, să iau doar câte o înghițitură din mâncare și să las restul în farfurie. Mi se pare complet absurd.

— Dar nici nu poți să mănânci tot!

— Sigur că nu. În trei zile aș muri și toată lumea m-ar considera un prost. Nu m-ar compătimi nimeni.

— Păi atunci n-ai încotro, spuse ea râzând.

— Păi n-am. Știu. E un fel de muncă de dezăpezire. O fac pentru că trebuie, nu pentru că e interesantă.

— Dezăpezire ?

— Da, dezăpezire culturală.

Apoi a vrut să știe mai multe despre divorțul meu.
73 — N-am fost eu cel care a vrut să divorțeze. Ea a fost cea care într-o bună zi a plecat. Cu un alt bărbat.

— Ai suferit?

— Într-o asemenea situație orice om cred că ar suferi, mai mult sau mai puțin.

Își sprijini bărbia în palmă, cotul pe masă și mă privi drept în ochi.

— Îmi pare rău, a fost o întrebare deplasată. Doar că nu prea pot să îmi imaginez cum arăți când suferi. Ce faci atunci când ești rănit?

— Port o insignă Keith Haring.

— Doar atât? Răse ea.

— Ce vreau să spun e că devine ceva cronic. Ești absorbit de viața de zi cu zi și nu mai știi unde sunt rănilor. Dar ele rămân. Asta e natura rănilor. Nu poți să le smulgi și să le arăți și altora. Dacă poți, înseamnă că nu sunt prea grave.

— Înțeleg perfect ce vrei să spui.

— Da?

— Poate că nu las să se vadă, dar și pe mine m-au rănit multe lucruri, zise ea încetișor. Acesta este și motivul pentru care am plecat de la hotelul din Ibkyo. Am fost rănită. Mi-a fost foarte greu. Nu prea știu să fac față în anumite cazuri.

— Mai sufăr și acum. Uneori, când îmi amintesc de asta, îmi vine să mor.

Și-a scos din nou inelul și apoi l-a pus iar înapoi. A mai luat o gură de Bloody Mary și și-a aranjat ochelarii. Apoi a zâmbit.

Băuserăm destul de mult. Nici nu mai știam exact câte pahare. Se făcuse deja unsprezece. Și-a privit ceasul și a propus să plecăm, pentru că a doua zi trebuia să se trezească devreme. I-am spus că o conduc acasă cu un taxi. Stătea cam la zece minute de mers cu mașina. Am plătit și am ieșit afară, începuse să ningă, nu tare, dar drumul era înghețat și alunecos. Ne-am prins bine de mână și

74

am mers până în stația de taxiuri. Se îmbătase puțin și se cam clătina.

— În legătură cu ziarul care a făcut speculații despre achiziționarea terenului, mi-am adus eu aminte. Mai știi cum se numea și aproximativ când a apărut articolul?

Mi-a spus numele imediat.

— Sunt aproape sigură că a apărut prin toamna trecută. Nu știu mai multe pentru că nu l-am citit cu ochii mei.

Am așteptat taxiul vreo cinci minute printre fulgii de zăpadă care dansau în jurul nostru, în tot acest timp, ea m-a ținut de mână. Se mai destinsese. Și eu eram mai relaxat.

— Nu m-am mai simțit atât de degajată de multă vreme, a zis ea.

Și eu simțeam același lucru. M-am gândit din nou că noi doi aveam, probabil, ceva în comun. Tocmai de aceea o plăcusem eu atât de mult de la prima vedere,

în taxi am vorbit despre tot felul de nimicuri - despre zăpadă, frig, orele ei de lucru, despre Tokyo. Cât am vorbit, mi-am tot frământat mintea, neștiind ce să fac mai departe. Știam că dacă dădeam lucrurilor un mic impuls, puteam să mă culc cu ea. O știam, pur și simplu. Nu mi-era clar dacă și ea voia să se culce cu mine. Din privirile ei, din respirația ei, din felul în care vorbea și gesticula, înțelegeam că ar fi acceptat. Desigur că eu voiam să mă culc cu ea. Probabil că n-ar fi apărut nici un fel de complicații. Aș fi venit și aș fi plecat mai departe, așa cum zicea chiar ea. Dar nu eram prea hotărât. Cumva, ideea că n-ar fi fost corect să mă culc cu ea în felul acesta nu-mi dădea pace. Era mai mică cu zece ani decât mine, cam nesigură pe ea și, în plus, se îmbătase de nu se mai ținea bine pe picioare. Ar fi fost ca și cum aș fi trișat la cărți. N-ar fi fost corect.

Mă întrebam totuși ce înseamnă corectitudinea la capitolul „sex”. Dacă asta ai căuta în sex, cred că ai avea mai mult succes ca mușchi de pământ.

75 Un argument just.

Am oscilat o vreme între cele două sisteme de valori, dar, cu puțin timp înainte de a ajunge în fața apartamentului ei, m-a scos din dilemă într-o clipită.

— Locuiesc cu sora mea, mi-a spus ea.

Cum nu mai aveam cu ce să-mi bat capul acum, m-am simțit puțin ușurat.

Când am ajuns, m-a rugat s-o conduc până la ușă, pentru că îi era teamă. Mi-a explicat că uneori, noaptea, pe holuri apar niște indivizi cam ciudați. I-am spus șoferului să mă aștepte cinci minute și am pornit la braț pe aleea înghețată care ducea la intrare. Era un bloc simplu și decent. Am urcat două etaje și, când am ajuns în dreptul apartamentului 306, ea s-a oprit și a cotrobăit în geantă după chei. Apoi s-a întors spre mine, mi-a zâmbit puțin încurcată și mi-a mulțumit, zicând că s-a simțit foarte bine.

I-am spus că și eu.

A învățit cheia în ușă, apoi a băgat-o înapoi în geantă. Geanta s-a închis cu un zgomot sec, care a răsunat pe tot coridorul. Apoi m-a privit în ochi. Se uita la mine de parcă citea o problemă de geometrie de pe tablă. Era încurcată. Nu știa ce să facă. Mi-am dat seama că nu știa cum să-și ia rămas-bun.

M-am sprijinit cu o mână de perete, așteptând-o să se hotărască. Dar nu părea gata să ia vreo decizie prea curând.

— Noapte bună! Salutări surorii tale.

Și-a țuguia buzele și, după câteva secunde, mi-a zis încet:

— Nu stau cu sora mea. Te-am mințit. Locuiesc singură.

— Știu, i-am spus eu.

A început să se înroșească.

— De unde știi?

— De nicăieri. Știu, pur și simplu.

— Ești un nesuferit.

76

— Da, probabil că sunt. Dar, după cum ți-am mai spus, încerc să nu fac lucruri nesuferite. Și nici nu profit de nimeni. De aceea nu cred că era nevoie să minți.

A rămas o vreme încurcată, dar până la urmă a părut să se resemneze și a zis:

— Așa e. Nu era nevoie să mint.

— Și totuși...

— Și totuși am mințit foarte natural. Știi, am și eu rănilile mele. Ți-am mai zis. Am trecut prin multe.

— Să știi că și eu sufăr. Uite, port insigna Keith Haring.

A izbucnit din nou în râs.

— Ce zici, intri să bem ceva ? Aș mai sta puțin de vorbă cu tine.

Am dat din cap că nu.

— Mulțumesc, și eu aș mai sta de vorbă cu tine, dar cred că ar fi mai bine să plec. Nu știu exact de ce, dar cred că așa e mai bine. Am senzația că n-ar trebui să vorbim prea multe deodată.

Îmi aruncă o privire iscoditoare, de parcă încerca să descifreze ceva scris cu litere foarte mici.

— Nu prea știu cum să explic. Dar asta simt. Cred că, atunci când ai multe de vorbit cu cineva, e bine s-o faci puțin câte puțin. Sau poate mă înșel.

A încercat să se gândească la ceea ce tocmai îi spusese, dar a renunțat repede.

— Noapte bună, a zis ea și a închis încet ușa.

— Hei! am strigat-o eu.

A deschis puțin ușa și a scos capul.

— Ne mai vedem zilele astea ? am întrebat-o. Oftă lung, cu mâna încă pe clanță.

— Poate, zise ea și închise din nou ușa.

Șoferul citea plictisit un ziar sportiv. Când a văzut că mă urc singur în mașină și-i spun numele hotelului, a părut mirat.

77 — Chiar plecați ? Eram convins că o să-mi spuneți că mai stați. Se simțea în aer. De obicei așa se întâmplă.

— Așa o fi, am mormăit eu.

— Practic meseria asta de mulți ani și intuiția nu prea mă înșală.

— Dacă e vorba de atâția ani, e normal să apară și câte o greșală. Probabilistic vorbind.

— Așa o fi, a zis el cu o voce puțin confuză. Sau poate dumneavoastră sunteți mai ciudat?

— Poate că da, am zis eu. Chiar atât de ciudat sunt?

M-am întors în cameră și m-am spălat pe față și pe dinți, în timp ce mă spălam pe dinți, am început să regret puțin, dar până la urmă am adormit buștean. De obicei regretele mele nu țin prea mult.

Dimineața am sunat mai întâi la recepție și mi-am rezervat camera pentru încă trei zile. N-a fost nici o problemă. Nu era în sezon, prin urmare nu era prea aglomerat.

Mi-am cumpărat un ziar, am intrat într-un Dunkin' Donuts din apropiere, am mâncat două briose simple și am băut două cești mari de cafea. După o zi, eram deja sătul de micul dejun de la hotel. Dunkin' Donuts e cel mai bun. E ieftin și plătești doar prima ceașcă de cafea.

După aceea am luat un taxi și am mers la bibliotecă. I-am spus șoferului să mă ducă la cea mai mare bibliotecă din Sapporo. Acolo m-am uitat pe numerele din urmă ale ziarului pe care mi-l indicase ea. Articolul despre *Dolphin Hotel* apăruse în ediția din 20 octombrie. Mi-am xeroxat partea

78

respectivă, apoi am intrat într-o cafenea, mi-am luat o cafea și m-am așternut pe citit.

Era un articol dificil. A trebuit să-l citesc de mai multe ori până să-l înțeleg bine. Autorul se străduise să-l scrie cât mai inteligibil, dar nu prea reușise să facă față unei situații atât de dificile. Era groaznic de complicat. Dar, citind cu atenție, până la urmă am prins ideea. În mare. Articolul se intitula *Afaceri dubioase cu terenuri în Sapporo. Restructurarea urbană făcută cu mâini murdare*. Era însoțit de o fotografie făcută de sus, cu *Dolphin Hotel* aproape terminat.

Pe scurt, textul spunea următoarele: mai întâi au început să fie cumpărate bucăți mari de teren într-o anumită parte a orașului Sapporo. Timp de doi ani, numele proprietarilor s-au tot schimbat, rapid și în secret. Prețul pământului a crescut inexplicabil. Autorul strânsese informații și pornise o investigație. Descoperise că terenurile fuseseră cumpărate de diverse firme, ale căror nume, în cea mai mare parte, existau doar pe hârtie. Firmele erau înregistrate și plăteau chiar și impozite, dar nu aveau nici birouri, nici personal. Numele lor erau strâns legate de alte firme fantomă. De fapt, era o modalitate foarte ingenioasă de transfer al proprietăților de la un nume la altul. Un teren cumpărat cu douăzeci de milioane era revândut cu șizeci de milioane, apoi vândut mai departe cu două sute de milioane. Urmând cu multă perseverență labirintul de firme fantomă, se ajungea într-un singur loc: compania B, o companie adevărată,

care se ocupa cu afaceri imobiliare. Sediul central era o clădire modernă din Akasaka. Acum, această companie B era legată pe ascuns de corporația A, un conglomerat uriaș, cu activități ce cuprindeau căi ferate, lanțuri hoteliere, o companie de filme, rețele de desfacere a produselor alimentare, supermarketuri și reviste... absolut de toate, de la finanțe și credit până la asigurări. Această companie A avea o conexiune directă cu lumea politică,

79 așa că reporterul își continuase investigațiile și descoperise un alt lucru interesant. Partea din Sapporo cumpărată în grabă de compania B era inclusă în planul de restructurare urbană. Pe acele terenuri urmau să se facă investiții publice - să se construiască o linie de metrou, să se mute birouri guvernamentale. Fondurile pentru investiții veneau în cea mai mare parte de la stat. Reprezentanți din partea guvernului, a prefecturii și a orașului Sapporo colaboraseră la întocmirea planului de restructurare urbană și căzuseră de acord asupra tuturor detaliilor - amplasare, anvergură, buget. Însă când au vrut să demareze acțiunea, au descoperit că terenurile respective fuseseră achiziționate sistematic de cineva în decursul ultimilor ani. Existase o scurgere de informații, iar pământul fusese cumpărat pe ascuns chiar înainte să fie întocmite planurile finale. Acest lucru nu putea să însemne decât că totul fusese un joc politic încă de la început.

Dolphin Hotel era vârful acestor achiziții intense. În primul rând, însăși existența lui garanta valoarea terenului. Acest hotel uriaș a ajuns să funcționeze drept birou central al corporației A. Era cel mai impozant din zonă. Atrăgea atenția, schimba fluxul de trecători și devenise un simbol al schimbării în zonă. Totul decurgea după un plan bine pus la punct. Acesta este capitalismul avansat. Cine investește cel mai mare capital obține informațiile cele mai utile și are parte de profituri maxime. Investițiile de capital implică astfel de lucruri. Investitorii așteaptă profituri în raport cu suma investită. Așa cum cel care vrea să cumpere o mașină la mână a doua îi verifică mai întâi motorul și testează cauciucurile cu câteva suturi, așa și cel care investește o sută de miliarde examinează cu atenție destinația banilor lui și, în unele cazuri, face chiar și manevre obscure, într-o asemenea lume, corectitudinea nu înseamnă nimic. Suma de bani pusă în joc e mult prea mare pentru a mai lua în considerare și asemenea detalii.

Se poate face și uz de forță.

Să presupunem că există cineva care nu vrea să vândă. De exemplu, un magazin de pantofi cu tradiție, în acel moment intervin anumite persoane care știu să intimideze. Marile companii dispun de mai multe canale. Au în spate politicieni, scriitori, cântăreți de rock, chiar și yakuza. Și așa apar indivizii cu săbii de samurai. Nici poliția nu prea intervine în astfel de cazuri, pentru că și cu ei se discută la cel mai înalt nivel. Aici nu e vorba de corupție, ci de sistem. E investiție de capital. Desigur, astfel de lucruri au existat dintotdeauna, mai mult sau mai puțin. Singura diferență este că întreaga rețea s-a făcut mult mai densă și mai puternică. Totul a devenit posibil cu ajutorul computerelor performante, care au prins în plasa lor tot ce există pe lumea asta. Prin fracționări și comprimiări, capitalul a ajuns la statutul de concept, de idee. S-ar putea spune chiar că a ajuns un fel de religie. Oamenii divinizează dinamismul capitalului, îl mitizează. Venerează prețul pământului din Tokyo și tot ceea ce simbolizează un Porsche strălucitor. Sunt singurele mituri care au mai rămas în lume.

Aceasta este societatea capitalistă avansată. Fie că ne place, fie că nu, este societatea în care trăim. Până și ideea de bine și de rău a fost subdi-vizată, a devenit mai sofisticată. Există bine la modă și bine demodat. La fel și cu răul. Binele la modă este, la rândul lui, de mai multe tipuri: formal, degajat, *cool*, *trendy*, snob. Se pot și combina între ele, cum ai pune pe tine un pulover Missoni cu pantaloni Trussardi și pantofi Pollini, dând astfel naștere unui stil complex, într-o astfel de societate, filozofia a ajuns să semene cu teoria managementului. Reflectă dinamismul timpurilor.

Pe vremuri nu gândeam așa, dar în 1969 lumea era încă simplă. Oamenii se exprimau aruncând cu pietre în polițiști. A fost o perioadă bună, în felul ei. Cu filozofia sofisticată de azi, cine ar mai

81 putea să arunce cu pietre în poliție? Cine ar mai înfrunța gazul lacrimogen? Aceasta este realitatea. Rețeaua s-a întins în toate colțurile, iar în afara ei există o altă rețea. Nu există scăpare. Dacă arunci o piatră, va fi propulsată înapoi spre tine. Așa stau lucrurile.

Autorul își concentrase toate forțele asupra investigării subiectului. Cu toate acestea, oricât încerca el să se facă mai bine auzit sau cu cât încerca să se facă mai bine auzit, cu atât articolul său își pierdea din puterea de convingere. Nu era mișcător. El nu își dădea seama că la mijloc nu

era nimic suspect. Era doar un proces natural, care ține de capitalismul avansat. Oricine știe asta, de aceea nimeni nu-i mai acordă atenție. Cui îi pasă dacă marii investitori de capital obțin fraudulos informații, influențează niște decizii politice și în final trimit yakuza să amenințe un mic comerciant de pantofi sau îl bat măr pe proprietarul vreunui hotel demodat? Este mersul lucrurilor. Timpul fuge ca nisipurile mișcătoare. Locul în care ne aflăm se schimbă mereu. Era un articol foarte bun, bine documentat, scris cu un puternic simț 'al dreptății. Dar nu era *trendy*.

L-am îndesat în buzunar și am mai băut o cafea. M-am gândit la recepționarul de la Hotelul Delfin, acel bărbat lipsit de noroc, urmărit de la naștere de umbra eșecului. Imposibil să fi răzbătut în vremurile astea.

— El nu e *trendy*, am zis eu cu voce tare. Chelnerița a trecut pe lângă mine și mi-a aruncat o privire ciudată.

Am luat un taxi și m-am întors la hotel.

82

8

Ajuns în cameră, l-am sunat pe fostul meu asociat. Mi-a răspuns o voce necunoscută care mi-a cerut numele, apoi încă una care mi-a cerut iar numele și, într-un final, el. Părea ocupat. Nu mai vorbiseram de aproape un an. Nu e vorba că l-am evitat intenționat. Pur și simplu nu am vorbit. Eu îl îndrăgisem dintotdeauna, lucru care rămăsese neschimbat și acum. Dar până la urmă a devenit pentru mine - sau eu pentru el — „de domeniul trecutului”. Nu eu l-am pus acolo și nici el n-a făcut-o singur. Fiecare a pornit pe drumul lui, iar cele două drumuri au fost foarte diferite. Asta e tot ce s-a întâmplat.

El: Ce mai faci?

Eu: Bine.

Când i-am spus că eram în Sapporo, m-a întrebat dacă era foarte frig.

Eu: Da, e frig. Cum îți merge la serviciu?

El: Treabă multă.

Eu: Ai grijă să nu bei prea mult.

El: Nu prea mai beau în ultima vreme. La tine ninge?

Eu: Nu, acum nu.

Am continuat o vreme să schimbăm pase politice.

— Știi, aș avea o rugămintă, am întrerupt eu schimbul de mingi.

Cu mai multă vreme în urmă îi făcusem o favoare. Amândoi țineam minte asta. Altfel, eu nu sunt genul de om care apelează prea ușor la alții.

83 — Te ascult, a zis el simplu.

— Mai demult am lucrat împreună la ceva legat de industria hotelieră. Acum vreo cinci ani, îți mai amintești?

— Îmi amintesc.

— Mai ai legătura aceea? Se gândi puțin.

— Nu mai e activă, dar de existat mai există. Nu e imposibil s-o refac.

— Era acolo un reporter care cunoștea foarte bine toate dedesubturile afacerilor cu hoteluri. Nu-mi mai amintesc cum îl chema. Era slab și purta mereu o pălărie ciudată. Poți să iei legătura cu el?

— Cred că da. Ce vrei să știi?

I-am povestit pe scurt despre articolul de scandal legat de *Dolphin Hotel*. Și-a notat numele ziarului și numărul ediției respective. Apoi i-am spus că, înainte să se construiască marele *Dolphin Hotel*, existase acolo un *mic Dolphin Hotel*. Voiam să știu de ce noul hotel păstrase numele celui vechi, ce se întâmplase cu fostul proprietar și în ce direcție o luaseră lucrurile după scandal.

Și-a notat totul și apoi a citit întrebările cu voce tare prin telefon.

— Asta-i tot?

— Da.

— Îți trebuie repede?

— Mă tem că da, i-am zis.

— Încerc să iau legătura cu el azi. Dă-mi, te rog, numărul tău de telefon de acolo.

I-am spus numărul de telefon de la hotel și numărul camerei.

— La revedere, mi-a zis și a închis.

Am luat o masă de prânz ușoară în restaurantul hotelului. Când am coborât în hol, la recepție era fata cu ochelari. M-am așezat într-un colț mai

84
retras și am privit-o o vreme. Era destul de ocupată și nu părea să mă fi observat. Sau poate că mă observase și mă ignora. Oricum, nu mă interesa. Eu voiam doar să o privesc puțin. Privind-o, m-am gândit că, dacă aș fi vrut, aș fi putut să mă culc cu ea.

Din când în când am nevoie să-mi fac curaj astfel.

Am privit-o vreo zece minute, apoi am luat liftul, m-am întors în cameră și m-am pus pe citit. Și azi era înnorat. Mă simțeam ca în mijlocul unei scene de teatru în care de-abia pătrundea lumina. Nu voiam să plec din cameră pentru că telefonul putea să sune în orice moment, dar n-aveam altceva de făcut decât să citesc. Am terminat biografia lui Jack London și am început o carte despre războiul din Spania,

Fusese o zi ca o înserare prelungită la nesfârșit, complet lipsită de evenimente. Cerul cenușiu a început să capete nuanțe mai închise, apoi a venit noaptea. Cu alte cuvinte, întunericul și-a schimbat puțin nuanța. Părea că în lume existau doar două culori, cenușiu și negru, care apăreau și dispăreau la intervale regulate.

Am comandat sandvișuri la room *service* și le-am mâncat încet, unul câte unul. Am scos o bere din frigider și am băut-o la fel de încet, câte o gură, din când în când. Când n-ai nimic de făcut, ajungi să pierzi mult timp făcând totul cu meticulozitate. La șapte și jumătate m-a sunat fostul meu partener.

— Am reușit să iau legătura cu el, m-a anunțat.

— A fost greu ?

— Așa și-așa, mi-a răspuns el după câteva clipe de gândire.

„Probabil că a fost destul de greu" m-am gândit eu.

— Hai să-ți spun totul pe scurt, în primul rând, întreaga problemă a fost mușamalizată. I s-a pus capac, a fost legată fedeleș și încuiată într-un seif. Nimeni nu mai are acces la ea. Totul s-a terminat. Scandalul a fost îngropat. Se pare că s-au făcut și

85 două-trei ilegalități pe la guvern și primărie, nimic important însă. Ca un fel de reglaj fin.

Nimeni nu se poate apropia de subiect mai mult de atât. Procuratura s-a agitat puțin, dar n-a putut să găsească nimic. Povestea e extrem de încurcată și delicată. A fost foarte greu să sap mai adânc.

— E o chestie personală, n-o să fac probleme nimănui.

— Așa i-am spus și eu persoanei respective.

Am mers cu receptorul la ureche până la frigider, am luat o bere, am deschis-o cu o mână și am turnat-o într-un pahar.

— Nu vreau să fiu insistent, dar dacă nu ești atent, s-ar putea s-o pățești. E o chestie de o amploare uriașă. Nu știu de ce te interesează așa ceva, însă te sfătuiesc să nu-ți bagi nasul prea adânc. Sunt convins că ai motive întemeiate, dar cred că mai bine ți-ai trăi viața în liniște și pace. Nu că așa fi eu un exemplu prea bun la capitolul ăsta.

•—Am înțeles, i-am spus.

A tușit. Eu am mai luat o gură de bere.

— Proprietarul vechiului *Dolphin Hotel* n-a cedat decât în ultimul moment și asta i-a adus destule neplăceri. Dacă ar fi plecat de-acolo, i-ar fi fost mai bine, dar nu a făcut-o. Nu știa cu cine se pune.

— E exact genul ăsta, i-am spus. Deloc *trendy*.

— A avut tot felul de pățanii. De exemplu, câțiva *yakuza* au venit și s-au instalat în hotel. N-au făcut nimic care să încalce legea. Stăteau toată ziua în hol, cu fețele lor fioroase. Când cineva dădea să intre, doar rânjeau un pic.

Pricepi ? Dar tipul de la hotel n-a zis nimic.

— Cred că da. Receptionerul era obișnuit cu nenorocul în toate formele sale. Nu era el chiar atât de ușor de speriat.

— Până la urmă hotelul a pus o condiție. Dacă o acceptau, tipul se învoia să plece. Te prinzi despre ce era vorba?

— Nu.

86

— Păi ia să ne gândim puțin, mi-a zis. Așa aflî răspunsul la următoarea întrebare pe care mi-ai pus-o.

— Să păstreze numele de *Dolphin Hotel* ?

— Exact. Asta a fost condiția. Și, ca să poată să-l cumpere, au fost nevoiți s-o accepte.

— Dar de ce ?

— Hai că nu-i un nume chiar atât de rău!

Dolphin Hotel nu-i rău deloc.

— Mă rog...

— Corporația A avea planuri să înființeze un nou lanț hotelier, unul superluxos, nu din categoria obișnuită de hoteluri de lux. Și încă nu se hotărâseră asupra numelui.

— Lanțul *Dolphin Hotel*.

— Da. Un lanț de talia celor ca Hilton sau Hyatt.

— *Lanțul Dolphin Hotel*, am repetat eu. Un vis de proporții uriașe, o moștenire lăsată generațiilor următoare. Și cu fostul proprietar ce s-o fi întâmplat?

— Asta nimeni n-o știe, mi-a răspuns.

Am mai luat o gură de bere și mi-am scărpinat lobul urechii cu pixul.

— S-a ales cu niște bani când a plecat, așa că o fi făcând el ceva. Dar nu prea ai cum să-i dai de urmă. El a jucat doar un rol de umplutură aici.

— Așa o fi, am aprobat eu.

— Cam atât am reușit să aflu. Nimic mai mult.

Sper că ți-am fost de folos.

— Foarte tare. Mulțumesc mult.

— Cu plăcere, a zis el și a tușit din nou.

— Ai cheltuit ceva ? l-am întrebat.

— Nu. Ajunge să-l invit la masă, poate să mergem într-un club prin Ginza și să-i plătesc taxiul. Nu-ți face probleme. Oricum, e vorba de cheltuieli deductibile. Orice e deductibil. Contabilul mi-a zis de nenumărate ori să cheltuiesc mai mult. Așa că nu-ți face griji. Dacă ai chef vreodată să mergi într-un club din Ginza, să-mi zici și mergem. Totul deductibil din

impozite, evident. Chiar așa, ai fost vreodată acolo?

87s — într-un club din Ginza? Dar ce-i așa de special acolo ?

— Băutura, fete. O să mă laude contabilul dacă mergem.

— Atunci de ce nu te duci cu el? l-am întrebat.

— Am fost de curând, mi-a răspuns el pe un ton indiferent.

Ne-am luat la revedere și ani închis.

După ce am închis, m-am mai gândit la el o vreme. E de vârsta mea, dar a făcut deja burtă.

Are sertarul de la birou plin cu medicamente și se gândește cu seriozitate la alegeri, îl preocupă educația copiilor, se ceartă mereu cu nevasta și totuși își iubește foarte mult familia. Are și punctele lui slabe și uneori bea cam mult, dar la serviciu face o treabă foarte bună. Un bărbat la locul lui, în toate privințele.

După ce am terminat facultatea, ne-am asociat și am lucrat mult timp împreună. Am început cu un mic birou de traduceri și, cu timpul, ne-am extins. Nu eram prieteni foarte apropiați, dar ne înțelegeam bine. Ne vedeam zi de zi și nu ne-am certat niciodată. El era un om liniștit și bine crescut, iar mie nu mi-a plăcut niciodată cearta. Chiar dacă uneori nu eram într-un acord, ne respectam reciproc și continuam să lucrăm împreună. Dar până la urmă ne-am despărțit, probabil la momentul oportun. După ce l-am lăsat baltă pe neașteptate, s-a descurcat și singur - poate chiar mai bine, ca să fiu sincer. Munca lui dădea roade mai bune. Firma s-a mărit. A angajat oameni noi, pe care i-a folosit cu pricepere. A devenit parcă și mai echilibrat după ce a rămas singur.

Poate că eu ani fost problema. Probabil că eu îl influențam negativ. Așa s-ar explica prosperitatea lui după ce l-am părăsit, îi învârtea pe toți pe

88

degete flatându-i și înveselindu-i, le spunea câte o glumă fetelor de la contabilitate și, oricât de plictisitor i s-ar fi părut, mai invita pe câte cineva prin cluburile din Ginza, făcând astfel cheltuieli istețe pe firmă. Probabil că dacă aș fi fost și eu prin preajmă, s-ar fi crispat și nu s-ar mai fi descurcat atât de bine. Părea mereu îngrijorat de felul în care îl priveam. Ca să fiu sincer, nu aveam nici o părere despre ceea ce făcea el.

Ce bine că a rămas singur! Din toate punctele de vedere.

Pe scurt, după ce am plecat eu, a putut să afișeze și el un comportament potrivit vârstei sale. Hm,

potrivit vârstei. „Potrivit vârstei” am zis eu. Rostite cu voce tare, aceste cuvinte sunau foarte străin de mine.

La ora nouă a sunat din nou telefonul. Nu mă așteptam deloc să sune, așa că la început nici nu am înțeles de unde venea sunetul. De-abia după ce a sunat a patra oară, am dus receptorul la ureche.

— Azi ai stat în hol și te-ai uitat la mine! mi-a zis fata de la recepție.

După voce, nu suna nici supărată, dar nici prea încântată. Era o voce neutră.

— Așa este, am recunoscut eu. Ea tăcu o vreme.

— Când sunt privită așa în timp ce lucrez, mă crispez toată. Am făcut o groază de greșeli din cauza ta!

— Bine, nu mai fac. Te priveam ca să-mi fac puțin curaj. Nu m-am gândit că o să te încurc atât de tare. O să am grijă de acum înainte. Unde ești?

— Acasă. Vreau să mă spăl și să mă bag în pat. Ți-ai prelungit șederea, nu?

— Da, mai am niște treabă.

89 — Să nu te mai uiți așa la mine, da? Nu mi-a plăcut deloc.

— Promit că nu mai fac.

O vreme am tăcut amândoi.

— Crezi că sunt prea cnspată? In general.

— Nu știu ce să zic. Fiecare e în felul lui. Probabil că oricine e privit fix se crispează, mai mult sau mai puțin. Dar nu te îngrijora. Am uneori tendința să-mi fixez privirea fără să vreau asupra vreunui lucru. Și mă Holbez așa la tot felul de lucruri.

— De ce ai tendința asta?

, — Tendințele sunt greu de explicat, i-am spus.

Oricum, o să am grija sa nu se mai repete. Nu vreau să-ți creez probleme.

A stat o vreme și s-a gândit la ce i-am spus, fără să mai zică nimic.

— Noapte bună, a rostit în cele din urmă.

— Noapte bună.

Am închis. Am făcut baie, m-am așezat pe canapea și am citit până la unsprezece și jumătate. Apoi m-am îmbrăcat și am ieșit în hol. Era lung și întortocheat ca un labirint. L-am cercetat de la un capăt la altul, în cel mai ascuns colț al coridorului am găsit liftul de serviciu. Era mai greu de dibuit de clienți, dar asta nu însemna că era ascuns. Cum o luai în direcția semnului de ieșire de urgență, dădeai peste câteva camere fără număr și ajungeai la el. Pentru a nu fi folosit din greșeală de clienți, avea o plăcuță pe care scria „Lift de marfă”. Am stat puțin în fața lui ca să studiez situația, dar în tot acest timp liftul nu a părăsit demisolul. Probabil că la ora asta nu mai avea cine să-l folosească. Din

difuzoarele din tavan se auzea încet o muzică de fond. Paul Mauriat, *Love is Blue*.

Am apăsat butonul de apel. Liftul a tresăltat ca trezit din somn și a început să urce. Numerele de pe afișajul digital se aprindeau pe rând - 1, 2, 3, 4, 5, 6. Urca încet și sigur. Se apropia. Priveam afișajul, ascultând muzica. Dacă era cineva înăuntru, 90

puteam să-i spun că l-am confundat cu liftul pentru clienți. Clienții fac mereu greșeli. 11, 12, 13, 14.

Am făcut un pas înapoi, mi-am băgat mâinile în buzunare și am așteptat să se deschidă ușile. Când a ajuns la 15, s-a oprit. O fracțiune de secundă nu s-a mai auzit nimic. Apoi s-au deschis ușile. Liftul era gol.

M-a mirat cât de silențios era. Complet diferit de cel din vechiul Hotel Delfin, care scotea niște sunete astmatice. Am intrat și am apăsat butonul pentru etajul șaisprezece. Ușile s-au închis fără zgomot, am avut o vagă senzație că ne mișcăm, apoi ușile s-au deschis din nou. Ajunsesem la etajul șaisprezece. Dar nu era beznă, așa cum îmi povestise ea. Lumina era aprinsă și prin difuzoarele din tavan se auzea *Love is Blue*. Nu se simțea nici un miros aparte. Am inspectat tot etajul, dintr-un colț în celălalt. Arăta la fel ca etajul cincisprezece. Coridorul era la fel de întortocheat, camerele de oaspeți se înșirau la nesfârșit, mai erau câteva automate și lifturile pentru clienți. În fața câtorva camere erau farfuriile goale de la cina comandată prin *room service*. Pe jos era un covor de calitate, moale, de un roșu închis. Nu se auzeau pași. Totul era cufundat în liniște, în fundal se auzea *A Summer Place*, cântată de Percy Faith Orchestra. Am luat-o pe coridor la dreapta, m-am întors la jumătatea lui, am luat liftul pentru clienți și am coborât la etajul cincisprezece. Apoi am repetat toată povestea: am luat liftul de serviciu până la etajul șaisprezece, unde era din nou lumină și se auzea tot *A Summer Place*.

Am lăsat-o baltă, am coborât la cincisprezece, am luat două guri de coniac și m-am culcat.

Se făcuse ziuă și negrul se preschimbase în cenușiu. Ninge. Azi ce să fac? N-aveam de făcut nimic special.

91 Am luat-o prin zăpadă până la Dunkin' Donuts, am mâncat o gogoasă, am băut două cafele și am citit ziarul. Era și un articol despre alegeri. La cinematograful, ca de obicei, nu era nimic interesant. Rula și un film în care apărea în rol secundar un fost coleg de generală, care se făcuse actor. Se chema *Dragoste neîmpărtășită*, un film pentru adolescenți, cu o actriță foarte tânără și în plin avânt și un cântăreț aidoma. Am intuit imediat ce fel de rol interpreta fostul meu coleg - un profesor frumos, tânăr și deștept. Genul de tip foarte înalt, un adevărat zeu al

sporturilor, după care tânjesc toate elevele și aproape că leșină doar la auzul numelui său. Prin urmare, probabil că și eroina principală tânjește după el, drept pentru care îi face pră-jiturele și i le duce duminica acasă. Dar pe ea o iubește un alt băiat, un tip obișnuit, poate mai timid... Cam așa trebuie să fie. Te prinzi care e subiectul fără să te gândești prea mult.

După ce a devenit actor, mânat de curiozitate, am mers și am văzut câteva filme de-ale lui. Dar până la urmă am abandonat ideea. Ca film, nici unul nu era deloc interesant, iar el juca mereu același rol, de parcă i se pusese o ștampilă - tipul frumos, sportiv, bine făcut. La început avea mai multe roluri de student, dar apoi au apărut și cele de profesor, doctor, tânăr afacerist adorat de toate fetele din preajmă, însă mereu se întâmpla același lucru: apărea o fată care tânjea după el și începea să se agite. Avea dinți perfecți, un zâmbet frumos, care-mi plăcea chiar și mie, dar nu merita totuși să plătești ca să-l vezi. Nu sunt eu fânul filmelor serioase și snoabe - genul care nu se uită decât la filme de Fellini sau Tarkovski -, dar ale lui chiar erau groaznice. Regizorul își făcea treaba de mântuială, filmul era făcut cu buget mic, acțiunea previzibilă, replicile banale. Dacă stau bine să mă gândesc, el era așa dinainte să devină actor. Era simpatic, dar altceva nu știam despre el. Am fost colegi doar doi ani în generală.

92

Foloseam aceeași masă când făceam experimente la chimie și mai stăteam uneori de vorbă. Chiar și atunci era fermecător, ca în filme. Fetele erau leșinate după el. Când le vorbea, îl priveau fascinate. Și în timpul orelor de chimie toate erau cu ochii la el. Când nu înțelegeau ceva, pe el îl întrebau. Când aprindea becul Bunsen, cu mișcărilor lui elegante, toată lumea îl privea de parcă aprindea flacăra olimpică. Existența mea trecea complet neobservată.

Avea și note bune. Era întotdeauna primul sau al doilea din clasă. Era politicoș, deschis și nu avea nimic arogant în el. Cu orice se îmbrăca, degaja un aer de curățenie, finețe și bună creștere. Era elegant până și la toaletă, când făcea pipi. Nu cred că există mulți bărbați care să aibă o postură elegantă când fac pipi. Evident, era un zeu al sportului și era foarte competent ca reprezentant al clasei. Se zvonea că era în relații foarte bune cu cea mai populară fată din clasă, dar asta nu o știam cu certitudine. Până și profesorii parcă intrau în transă în fața lui și, în zilele în care părinții asistau la ore, toate

cucoanele erau încântate de el. Însă n-am știut niciodată ce gândea cu adevărat.

Ca și în filmele lui.

Ce motiv aș fi putut găsi să plătesc pentru a vedea un astfel de film?

Am aruncat ziarul la coș și am pornit prin zăpadă înapoi, spre hotel. Când am trecut prin hol, am aruncat un ochi spre recepție, dar n-am zărit-o. Probabil era în afara orelor de serviciu. Am dat o raită pe la jocurile video și am jucat câteva runde de Pacman și Galaxy. Jocurile sunt foarte bine făcute, numai că te îmbolnăvesc de nervi. Și sunt prea violente. Dar te ajută să pierzi vremea.

M-am întors apoi în cameră și m-am pus pe citit. Nu fusese o zi fructuoasă. Când m-am plictisit și de carte, am început să mă uit pe geam la zăpadă. Ninsese toată ziua. Era impresionant cât de mult

93 putea să ningă. La prânz am mers la restaurantul hotelului și am mâncat. M-am întors iar în cameră, amânai citit puțin și am privit din nou zăpada. Însă până la urmă n-a fost o zi complet monotonă. Pe la patru eram în pat și citeam, când am auzit un ciocănit la ușă. Era ea, fata de la recepție, cu ochelari și un taior albastru deschis. S-a strecurat în cameră ca o umbră prin ușa întredeschisă, pe care a închis-o repede în urma ei.

— Dacă m-ar prinde aici, m-ar da afară. Sunt foarte stricți cu lucrurile astea, mi-a zis ea.

A aruncat o privire rapidă prin cameră, s-a așezat pe canapea și și-a tras în jos tivul fustei. Apoi a răsuflat adânc.

— Acum sunt în pauză, mi-a explicat ea.

— Bei ceva? Eu aș bea o bere,

— Nu, nu prea am timp. Auzi, tu ce faci toată ziua închis în cameră?

— Nimic anume. Pierd vremea. Citesc. Privesc zăpada, i-am zis eu, luând o bere din frigider și turnând-o în pahar.

— Ce carte?

— Una despre războiul civil din Spania. Este scrisă cu lux de detalii. Cuprinde tot ce s-a întâmplat, de la cap la coadă. E foarte sugestivă.

Războiul din Spania chiar a fost unul care dă de gândit. Așa erau războaiele pe vremuri.

— Să nu interpretezi greșit, a zis ea.

— Greșit? Ce anume? Faptul că ai venit încoace?

— Da.

Mi-am luat paharul și m-am așezat pe colțul patului.

— Nu interpretez greșit. Recunosc că sunt puțin surprins, dar mă bucur că ai venit. Mă plictiseam și aș fi stat de vorbă cu cineva.

S-a ridicat în picioare, și-a scos taiorul albastru fără nici un zgomot și l-a pus pe spătarul scaunului de la birou, ca să nu se șifoneze. Apoi a venit și s-a așezat lângă mine, cu genunchii lipiți. Fără taior părea neajutorată, vulnerabilă. Mi-am petrecut

94

o mână în jurul ei. Ea și-a sprijinit capul de umărul meu. Mirosea foarte bine. Bluza ei albă era perfect călcată. Am stat așa vreo cinci minute, eu cu mâna petrecută în jurul ei, ea cu capul sprijinit de umărul meu, cu ochii închiși și respirând liniștit, de parcă dormea. Zăpada părea să cadă la nesfârșit, absorbind tot zgomotul orașului. Nu se auzea nici un sunet. Am crezut că era obosită și voia să se odihnească undeva. Era ca o pasăre cuibărită pe o ramură, îmi părea rău s-o văd atât de terminată. Nu mi se părea nici rezonabil, nici corect ca o fată atât de tânără și de frumoasă să obosească într-atât de mult. Dar, dacă stai să te gândești, nu e nici incorect, nici nerezonabil. Epuizarea n-are nimic de-a face cu frumusețea sau cu vârsta. Ca și ploaia, cutremurele, fulgerele sau inundațiile.

După cinci minute și-a ridicat capul, s-a dus și și-a pus taiorul pe ea, apoi s-a așezat din nou pe canapea și a început să se joace cu inelul de pe degetul mic. Cum și-a pus taiorul, cum a devenit din nou încordată și distantă. Eu am rămas pe pat, privind-o.

— Dacă mă gândesc la ce ți s-a întâmplat la etajul șaisprezece... Ai făcut ceva mai aparte atunci? Poate înainte să intri în lift sau după ce ai intrat? am întrebat-o.

Și-a înclinat capul într-o parte și s-a gândit.

— Nu știu... Nu cred c-am făcut nimic deosebit. Nu mi mai aduc aminte...

— N-ai observat nimic ciudat?

— Nimic, a zis ea, ridicând din umeri. Nimic ieșit din comun. M-am urcat în lift ca de obicei și, când s-au deschis ușile, era întuneric beznă. Atâta tot.

— Ce zici, luăm masa undeva împreună azi?

— Îmi pare rău, dar azi nu pot. Am alte planuri, a zis ea, clătînând din cap.

— Atunci mâine?

— Mâine merg la școala de înot.

95 — Școala de înot, am zis eu și am zâmbit.

Știi că și în Egiptul antic existau școli de înot?

— Nu știam. Nu mă păcălești?

— Nu, e adevărat. Am aflat odată, când mă documentam pentru slujbă, i-am spus.

Și la ce-mi servea că era adevărat?

S-a uitat la ceas și s-a ridicat în picioare. Mi-a mulțumit și s-a furișat afară din cameră, așa cum intrase. A fost singurul lucru care s-a întâmplat în ziua aceea. Un lucru mărunț. Dar până și oamenii din Egiptul antic își duceau traiul modest, bucurându-se de plăcerile mărunte ale vieții cotidiene, învățau să înoate, făceau mumii, apoi mureau. Astfel de lucruri mărunte alcătuiesc ceea ce se numește civilizație.

96

9

Pe la unsprezece nu mi-am mai găsit nimic de lucru. Făcusem tot ce-mi trecuse prin cap. Îmi

tăiasem și unghiile, mă îmbăiasem, îmi curățasem urechile, mă uitasem la știri. Făcusem până și flotări și genuflexiuni. Mâncasem de seară, terminasem cartea. Dar nu mi-era somn. Voiam să mai testez o dată liftul de serviciu, dar era prea devreme. Trebuia să aștept până după miezul nopții, când angajații încetau să se mai fâțâie.

M-am mai gândit puțin și până la urmă m-am hotărât să urc la barul de la etajul douăzeci și șase. Beam Martini, priveam pe geam întinderea de zăpadă cufundată în întuneric și mă gândeam la egipteni. Oare ce fel de viață duceau vechii egipteni? Ce fel de oameni mergeau la școlile de înot? Probabil că doar cei din familia faraonului, aristocrații, în general cei de viță nobilă.

Egiptenii plini de bani și *trendy*. Probabil că își rezervau o parte a Nilului sau aveau piscine exclusiviste unde învățau cele mai șic stiluri de înot. Aveau un profesor plăcut, așa, ca prietenul meu actorul, care le spunea „Excelent, Măria Ta! Poate pentru crawl, dacă binevoști, să întindeți brațul drept puțin mai mult”.

Chiar puteam să vizualizez scena. Nilul albastru ca cerneala, soarele strălucind puternic (evident, aveau și niște umbrare din stuf), soldații înarmați cu sulite ca să alunge plebea și aligatorii, stuful unduindu-se în bătaia vântului, tinerii prinți. Și prințesele? m-am întrebat eu. Învățau și fetele să înoate? De exemplu, Cleopatra. Cleopatra tânără,

97 arătând ca Jodie Foster. Ar fi leșinat și ea la vederea profesorului de înot, prietenul meu? Probabil că da. Pentru asta se și afla el acolo. Mi-ar plăcea să se facă filme de genul ăsta. M-aș duce să le văd.

Profesorul de înot nu poate să provină dintr-o clasă de jos. Trebuie să fie un prinț din Israel sau Asiria, înfrânt în război și adus în Egipt ca sclav. El nu-și pierde farmecul nici ca sclav. De aceea aici nu s-ar potrivi Charlton Heston sau Kirk Douglas.

Zâmbește frumos, etalându-și dinții albi, și face pipi elegant. Ar sta pe malul Nilului, cu ukulelele în mână, și ar cânta *Rock-a-Hula Baby*. Un asemenea rol n-ar putea fi interpretat decât de Gotanda.

Așa. Și într-o bună zi trec pe lângă el oamenii faraonului. El tăia niște stuf pe malul Nilului, când deodată se răstoarnă o barcă. El se aruncă în apă fără ezitare, pornește înot într-un crawl splendid, pescuiește din apă o fetiță și o aduce la mal, lup-tându-se cu crocodilii. Face totul cu mișcări elegante, așa cum aprindea și becul Bunsen în laboratorul de chimie. Faraonul vede, este impresionat și hotărăște să-l facă pe acel tânăr profesorul de înot al copiilor săi. Nu cu mai mult de o săptămână

în urmă, îl aruncase pe fostul profesor în puțul fără fund din cauza exprimării sale neplăcute. Așa devine el profesorul Școlii Regale de înot. Este foarte simpatic și toată lumea e nebună după el. La lăsarea serii, doamnele de la palat își ung trupurile cu miresme și se aruncă în patul lui. Prinții și prințesele îi sunt cu toții devotați. Scena care urmează este un amestec între *Bathing Beauty* și *The King and I*. Sărbătorește împreună cu prinții și prințesele ziua de naștere a faraonului, executând un număr de înot sincron. Faraonul se arată vădit mulțumit, iar popularitatea îi crește și mai mult. Dar lui nu i se urcă la cap. Rămâne modest. Zâmbește frumos ca întotdeauna și face pipi elegant. Când se culcă cu o doamnă de la palat, începe cu

98

un preludiv de o oră, apoi, după ce totul se termină, o mângâie pe păr și îi spune „A fost minunat!” Este foarte amabil.

Am încercat să-mi imaginez cum e să te culci cu o egipteană de la palat, dar n-am reușit să vizualizez nimic. Am încercat să construiesc artificial o imagine, dar tot ce vedeam în fața ochilor era *Cleopatra* în varianta Twentieth Century Fox, acel film oribil cu Elizabeth Taylor, Richard Burton și Rex Harrison. Fete cu pielea închisă la culoare, cu picioare lungi, exotice, *ă la* Hollywood, făcându-i vânt lui Elizabeth Taylor cu evantaie cu coadă lungă. Stau în poziții îndrăznețe, ca să-i facă lui plăcere. Femeile egiptence erau foarte pricepute la așa ceva.

Iar Cleopatra cu chipul lui Jodie Foster este complet vrăjită de el.

Cam mediocru poate, dar așa sunt filmele.

Și el este complet vrăjit de Jodie-Cleopatra.

Însă nu este singurul care nutrește asemenea sentimente. Un prinț etiopian, negru ca smoala, este și el nebun după ea. O iubește atât de mult, încât atunci când se gândește la ea începe să danseze de fericire. Rolul ăsta trebuie interpretat nepărat de Michael Jackson. Mânat de dragoste, el pleacă tocmai din Etiopia și traversează deșertul ca să ajungă în Egipt, dansând și cântând *Billie Jean* în jurul focului din mijlocul caravanei, cu o tamburină sau așa ceva în mână. Ochii îi strălucesc în lumina stelelor. Apoi, desigur, între profesorul de înot și Michael Jackson izbucnește un conflict. Devin rivali.

Aici ajunsesem cu scenariul când a venit barmanul și m-a anunțat, cerându-și mii de scuze, că barul urma să se închidă în curând. M-am uitat la ceas și am văzut că se făcuse deja douăsprezece și un sfert. Doar eu mai rămăsesem în bar. Barmanul terminase și curățenia. Cum am pierdut atâta vreme gândindu-mă la prostiile astea? Ce aberații! M-am tâmpit de tot. Am semnat nota de plată, am băut

99 Martini-ul rămas în pahar și m-am ridicat. Am ieșit din bar și, cu mâinile în buzunare, am așteptat să vină liftul.

Dar Jodie-Cleopatra trebuia să se mărite, conform tradiției, cu fratele ei mai mic, m-am gândit eu mai departe. Nu mai reușeam să-mi alung din minte scenariul imaginar. Scenele nu mai conteneau să mi se perinde în minte. Fratele ei mai mic, un tip laș și plin de vicii. Cine s-ar potrivi aici? Woody Allen? Nu, în nici un caz. S-ar transforma în comedie. Ce să facă, să spună glume proaste pe la Curte și să-și dea în cap cu un ciocan de plastic? În nici un caz.

Vedem noi mai târziu cum rămâne cu fratele mai mic. Faraonul este, categoric, Laurence Olivier. Este chinuit de migrene și-și apasă mereu tâmpile cu degetele arătătoare. Pe oamenii care nu-i plac îi aruncă în puțul fără fund sau în Nil, să se lupte cu crocodilii. Este inteligent și crud. Le scoate ochii și îi alungă în deșert.

Când am ajuns la scena aceasta, ușile liftului s-au deschis. Lin, fără nici un zgomot. Am intrat și am apăsat butonul pentru etajul cincisprezece. Apoi am reluat firul poveștii. Nu voiam să mă mai gândesc la ea, dar nu mă puteam stăpâni. Schimbare de decor - deșertul pustiu, într-o peșteră pierdută prin deșert trăiește, în liniște și uitat de lume, un profet sihastru alungat de faraon. Cu ochii scoși din orbite, el traversase deșertul și supraviețuise ca prin miracol. Trăiește în întuneric, acoperit cu o blană de oaie care îl ferește de razele puternice ale soarelui. Se hrănește cu insecte și mestecă buruieni. I s-a deschis un ochi al minții cu care prevede viitorul: iminenta cădere a faraonului, apusul Egiptului, schimbarea întregii lumi.

E Omul Oaie. *Omul Oaie!* Ce să caute el aici? Ușile s-au deschis din nou, lin, fără nici un zgomot. Am coborât din lift cu gândul aiurea. Oare 100

Omul Oaie o fi existând încă de pe vremea Egiptului antic? Sau poate că totul nu este decât o fantasmă plăsmuită de mintea mea? Stăteam în beznă, adâncit în gânduri și cu mâinile în buzunar. *Beznă ?*

Mi-am dat seama că în jurul meu era întuneric beznă. Nu se vedea nici un pic de lumină. Când s-au închis ușile liftului, s-a lăsat un întuneric complet. Nu mi se vedea nici măcar mâinile. Nu se mai auzea nici muzica de fond. Nici *Love is Blue*, nici *A Summer Place*. Aerul era rece și mirosea a mucegai.

Am rămas înțepenit în mijlocul întunericului deplin.

101 10

Era un întuneric înspăimântător. Nu puteam să disting nici o formă. Nu-mi vedeam nici măcar

propriul corp. Nu simțeam că acolo ar exista ceva. Era doar un vid, un gol vast și negru. În întunericul deplin, propria mea existență era redusă la un concept pur abstract. Corpul mi se dizolvase în întuneric și eu pluteam în aer, fără formă, ca o ectoplasmă, îmi părăsisem corpul, dar nu aveam încotro să mă îndrept. Pluteam în neant, la limita dintre coșmar și realitate. Am rămas o vreme împietrit. Am vrut să mă mișc, dar mâinile și picioarele parcă-mi paralizaseră. Pierdusem orice simț elementar. Mă simțeam ca pe fundul oceanului, întunericul de nepătruns exercita asupra mea o presiune ciudată. Tăcerea îmi apăsa puternic timpanele. Am încercat să mă obișnuiesc puțin cu bezna, dar degeaba. Nu era genul de întuneric subțire cu care ochii ți se obișnuiesc după o vreme, ci unul complet. Un întuneric adânc, făcut parcă din straturi succesive de vopsea neagră, fără nici o crăpătură. Fără să mă gândesc, am început să-mi răscolesc buzunarele. În buzunarul drept aveam portofelul și un breloc, în stângul, cârdul de acces de la cameră, o batistă și niște mărunțiș. Nimic din toate acestea nu-mi folosea în întunericul în care nimerisem. Pentru prima dată am regretat că mă lăsasem de fumat. Dacă n-aș fi făcut-o, cu siguranță aș fi avut la mine o brichetă sau un chibrit. Era inutil să mă mai 102

gândesc. Mi-am scos mâinile din buzunare și le-am întins în direcția în care mă așteptam să fie peretele. Am dat de o suprafață verticală, dură. Găsisem peretele. Era neted și rece, mult prea rece pentru un perete din *Dolphin Hotel*. Pereții hotelului nu au cum să fie atât de reci, pentru că aerul condiționat menține în permanență o temperatură plăcută. Mi-am impus să mă liniștesc și să gândesc calm.

Liniștește-te și gândește calm.

În primul și în primul rând, mă aflu în aceeași situație în care fusese și fata de la recepție. Acum calc pe urmele ei. De ce să-mi fie frică? Până și ea a reușit să depășească situația cu bine, singură. Desigur că și eu pot. De ce să nu pot? N-am nici un motiv să mă panichez. Pot să fac exact ce a făcut și ea. În acest hotel se ascunde ceva ciudat, care poate că are o legătură cu mine. Cu siguranță are de-a face cu Hotelul Delfin. De-asta mă și aflam aici. Corect? *Corect.* Trebuie să fac ce a făcut și ea și să văd ceea ce ea n-a văzut.

Ți-e frică ?

Da.

Eram mort de frică. Mă simțeam dezbrăcat. O senzație cumplită, întunericul dens mă prinsese

într-un vârtej violent de particule. Le simțeam alunecând în jurul meu ca niște șerpi tăcuți, pe care nu-i puteam vedea. Eram copleșit de nepuțință, întunericul îmi invadea toți porii. Cămașa mi-era îmbibată de o transpirație rece. Aveam gâtul uscat. Nu puteam să înghit.

Unde naiba eram? Categorie, nu în *Dolphin Hotel*. Măcar de asta eram sigur. Mă aflu în cu totul altă parte. Am trecut o graniță, ceva, și m-am trezit în locul ăsta straniu. Am închis ochii și am tras adânc aer în piept de câteva ori.

Sună prostesc, dar chiar așa fi ascultat *Love is Blue* cântată de Paul Mauriat Grand Orchestra. Dacă în acel moment as fi auzit muzica din fundal, m-aș fi simțit măcar puțin mai bine. M-ar mai fi

103 încurajat puțin. Putea să fie și Richard Clayderman. În acel moment așa fi suportat orice - Los Indios Tabajaras, Jose Feliciano, Julio Iglesias, Sergio Mendes, The Partridge Family, 1910 Fruitgum Company. Așa fi suportat orice, numai să nu mai fie atât de liniște. Mitch Miller cu corul, până și Andy Williams în duet cu Al Martino!

Gata, mi-am zis, încetează cu tâmpeniile! Dar trebuia să-mi ocup mintea cu ceva, să nu las loc fricii să se strecoare înăuntru.

Michael Jackson dansează în jurul focului, bătând în tamburină, și cântă *Billie Jean*. Până și cămilele îl ascultă vrăjite.

Sunt puțin cam derutat.

Sunt puțin cam derutat.

În întuneric, gândurile mele aveau ecou. Răsuna ecoul gândurilor mele.

Am mai tras o dată adânc aer în piept și mi-am alungat din minte imaginile absurde. Nu puteam să stau așa la nesfârșit. Trebuia să trec la fapte.

Nu pentru asta mă aflu aici?

M-am decis și am luat-o la dreapta, bătând prin întuneric. Dar picioarele încă nu mă ascultau. Parcă nici nu erau ale mele. Mușchii și nervii nu reacționau corect. Voiam să merg, dar picioarele refuzau să se miște. Eram afundat fără scăpare în întunericul vâscos care se întindea în toate direcțiile. Ajungea până în centrul Pământului, într-acolo mă îndreptam eu. O dată ajuns acolo, nu puteam să mă mai întorc la suprafață. Hai să mă gândesc la altceva! mi-am zis. Dacă încetam să gândesc, frica mi-ar fi pus stăpânire pe tot trupul. Continuarea filmului!

Oare unde ajunsesem? La momentul în care apare Omul Oaie. Scena cu deșertul se încheie aici. Acțiunea se mută înapoi, la superbul palat al faraonului, unde sunt adunate toate bogățiile Africii. Sclavi nubieni pește tot, gata la

comandă, în mijlocul tuturor - faraonul. Muzică de Miklos Rozsa. Faraonul este vădit supărat.

„Ceva

104

e putred în Egipt" spune el. „Chiar și în palat simt ceva necurat. Situația trebuie remediată neîntârziat."

Am înaintat cu atenție, pas cu pas. Am înțeles dintr-o dată cât de bine se descurcase fata de la recepție. Demnă de toată admirația! Să se trezească ea singură în bezna asta absurdă și să meargă totuși mai departe, ca să vadă ce se întâmplă! Iar eu - eu, care știam dinainte de existența acestui întuneric fără margini - eram atât de speriat! Dacă m-aș fi trezit aici singur, fără să fi fost avertizat în vreun fel, nu prea cred că așa fi fost în stare să merg mai departe. Probabil că așa fi rămas pironit în fața liftului.

M-am gândit la ea. Mi-am imaginat-o la cursurile de înot, îmbrăcată într-un costum de baie negru. A apărut acolo și fostul meu coleg de clasă, actorul. Evident, și ea era complet dată pe spate după el. Îl privea cu ochi pierduți, în timp ce el îi arăta cum să întindă brațul drept la craul. La căderea nopții s-a strecurat în patul lui. M-am întristat. Chiar sufeream. Nu face asta! N-ai înțeles ce se petrece! El e simpatic și amabil și îți șoptește vorbe dulci ca să te vrăjească. Dar e doar amabilitate, nimic mai mult! E pur și simplu un preludiu.

Coridorul cotea la dreapta.

Era exact cum îmi spusese. Dar în capul meu ea se culca cu Gotanda. El o dezbrăca încet și-i lăuda fiecare părticică a corpului. Și o complimenta sincer. Iar eu nu puteam decât să-l admir. Dar în același timp începeam să mă enervez. „Nu e corect!" mă gândeam eu.

Coridorul cotea la dreapta.

Am luat-o la dreapta, cu mâna lipită de perete, în depărtare se vedea o lumină mică, palidă, care parcă era filtrată prin nenumărate voaluri.

Exact cum spusese ea.

Colegul meu o săruta blând, încet, pe gât, pe umeri, pe sâni. Camera de filmat prinde fața lui și

105 spatele ei. Apoi se întoarce și ne arată chipul ei. Dar nu e ea. Nu e fata de la recepție. Este chipul lui Kiki. Kiki, cea cu care am stat acum multă vreme la Hotelul Delfin, prostituata de lux cu urechi superbe. Kiki, care a dispărut din viața mea fără un cuvânt. Aici ea se culcă cu colegul meu. Pare o scenă desprinsă dintr-un film adevărat. Montajul este făcut așa cum trebuie. Poate chiar puțin prea bine, căci arată destul de

banal. Sunt într-un apartament, îmbrățișați. Lumina intră prin jaluzelele de la geam. Kiki, ce cauți tu în filmul ăsta? Timpul și spațiul au luat-o razna.

Timpul și spațiul au luat-o razna.

Am mers mai departe în direcția luminii. Când am făcut primul pas, imaginea a dispărut.

FADE OUT¹.

Mi-am continuat drumul pe lângă perete, învăluit în întuneric și liniște. M-am hotărât să nu mă gândesc mai departe. Oricât mă gândeam, nu rezolvam nimic. Doar timpul trecea mai greu. M-am concentrat asupra fiecărui pas pe care îl făceam. Atent și sigur. Lumina se răsfrângea palid împrejur, însă nu era suficient de puternică pentru a putea distinge unde eram. Se vedea doar o ușă. *O ușă pe care nu mi-o aminteam.* Da, exact cum îmi spusese ea. O ușă veche, din lemn. Avea un număr pe ea, dar nu reușeam să-l deslușesc. Era murdar și în jurul meu era prea întuneric. Era evident că nu mă aflu în *Dolphin Hotel*. O ușă atât de veche n-avea ce căuta în *Dolphin Hotel*, în plus, aerul era diferit. Mirosea parcă a hârtie veche. Din când în când, lumina pâlpâia. Probabil că venea de la o lumânare. Am ajuns în dreptul ușii și am privit o vreme lumina.

Apoi m-am întors, cu gândul la fata de la recepție. Probabil că atunci ar fi trebuit să mă 1. Procedeu cinematic de încheiere a unui cadru prin întunecarea treptată a imaginii (engl.).

106

culcu ea. Oare mă mai puteam întoarce vreodată în lumea reală? Urma s-o mai văd vreodată? Gân-dindu-mă la asta, m-a cuprins gelozia pe lumea reală și pe școala de înot. Sau poate că de fapt nu era gelozie, ci un sentiment puternic și deformat de regret. La suprafață semăna perfect cu gelozia, în acel întuneric deplin percepeam sentimentul ca fiind gelozie. De ce să simt așa ceva într-un asemenea moment? Nici nu-mi mai amintesc când am fost gelos ultima dată. Aș putea să spun că sunt un om aproape lipsit de el. Sunt prea individualist ca să simt așa ceva. Dar în momentul de față eram copleșit de gelozie. Față de o școală de înot!

Ce prostie! Cine e gelos pe o școală de înot? N-am mai auzit niciodată așa ceva!

Am înghițit în sec. S-a auzit un sunet puternic, ca și cum o rangă de fier lovise cu putere o cutie de metal. Și doar îmi înghițisem saliva.

Răsunase foarte straniu. Așa cum zisese și ea.

Așadar, trebuie să ciocănesc la ușă. O să ciocănesc la ușă. Am ciocănit. Cu curaj, fără rețineri. Ușor, aproape imperceptibil. S-a auzit

însă ca un bubuit. Un sunet rece și greu ca moartea.

Am așteptat, cu răsuflarea tăiată.

O bucată de timp a fost liniște. Ca atunci când fusese ea aici. Cât timp exact, nu știu. Poate cinci secunde, poate un minut. Timpul e altfel pe întuneric. Fluctuează, se dilată, se contractă. În liniștea deplină, și eu fluctuez, mă măresc și mă micșorez. Mă distorsionez în ritm cu timpul. Ca imaginea pe care o reflectă o oglindă în casa surprizelor.

Apoi s-a auzit *acel zgomot*. Era ca un freamăt mai puternic. Un fel de foșnit. Ceva s-a ridicat de pe podea. Apoi s-au auzit pași. Se îndreptau încet spre mine. Ca un târșăit de papuci, *fâs... fâs... fâs*. Venea ceva. Ceva care *nu era om*, zisese ea. Exact. Aceia nu erau pași de om, ci de altceva. O făptură care nu există în realitate, dar care exista în acest loc.

107

N-am fugit, îmi simțeam transpirația curgându-mi pe spate în jos. În mod surprinzător, pe măsură ce pașii se apropiau, frica mea începea să se destrame. E în regulă, mi-am zis. Am simțit că *acel ceva* nu era malefic. N-aveam de ce să mă tem. Era mai bine să mă las în voia lucrurilor. M-am simțit prins în vâltoarea caldă a fluidelor din corpul meu. Am apucat clanța, am închis ochii și mi-am oprit respirația. Gata, nu-mi mai era frică. Auzeam pulsații puternice străpungând întunericul. Era inima mea. Pulsațiile mă învăluiau, mă absorbeau. N-am de ce să mă tem, mi-am zis eu din nou. *Sunt legat de acest loc.*

Pașii s-au oprit chiar lângă mine. Eram privit, îmi țineam ochii închiși. *Sunt legat de acest loc*, m-am gândit. Sunt legat de toate lacurile, de malurile Nilului, de Kiki, de Hotelul Delfin, de vechiul rock'n'roll, de absolut tot. De nubienele parfumate de la curte. O bombă ticăie. O lumină de demult, un sunet de demult, o voce de demult.

— Te așteptam, zise el. Te-am tot așteptat. Haide, intră!

Știam cine era și fără să deschid ochii.

Era Omul Oaie.

Vorbeam așezați la o măsuță, față în față. Era o măsuță rotundă, veche, pe care stătea o lumânare așezată pe o farfurioară simplă, din ceramică nesmălțuită, în rest, nu prea mai era nimic în cameră. Nu erau nici scaune, așa că noi stăteam pe câte un teanc de cărți stivuite pe podea.

Aceasta era camera Omului Oaie - o odaie lungă și îngustă. Pereții, tavanul, atmosfera aduceau întrucâtva cu vechiul Hotel Delfin, dar, în același timp, la o privire mai atentă, se vedea că erau complet diferite, în fundul camerei se vedea o

fereastră blocată pe dinăuntru cu o scândură bătută în cuie. Părea fixată acolo de multă vreme, judecând după stratul gros de praf așternut printre crăpăturile lemnului și după rugina de pe capul cuielor. Cam asta era tot. Camera era ca o cutie dreptunghiulară. Nu avea nici curent electric, nici vreun dulap, baie sau pat. Probabil că el dormea pe jos, învelit în hainele lui de oaie. Podeaua era acoperită cu maldăre întregi de hârtii îngălbenite, ziare și albume vechi, printre care de-abia reușea să-și croiască drum un singur om. Erau decolorate, roase de molii sau cu cotoarele făcute praf. Dintr-o scurtă privire, am observat că toate tratau istoria oilor de lână din Hokkaido. Probabil că fuseseră cărate aici din vechiul hotel. Acolo exista o arhivă plină cu materiale despre oi, de care avea grijă tatăl managerului, Maestrul Oilor. Ce s-o fi întâmplat cu toți?

109 Omul Oaie m-a privit un timp prin flacăra jucăușă a lumânării. Umbra lui se proiecta pe peretele pătat. Era o umbră uriașă, anormal de mărită.

— A trecut multă vreme de când nu ne-am mai văzut, a zis el, privindu-mă din spatele măștii sale. Dar nu te-ai schimbat. Poate ai mai slăbit puțin ?

— Da, poate, puțin.

— Ce se mai întâmplă în lumea de afară ? S-a mai schimbat ceva ? Veștile nu prea ajung pe aici.

M-am așezat picior peste picior și am clătinat din cap.

— Totul e la fel. Nu s-a întâmplat nimic important. Doar lumea se complică, puțin câte puțin. Lucrurile se derulează cu mai multă repeziciune. Altfel, nimic deosebit. Nimic ieșit din comun. Omul Oaie încuviință.

— Atunci înseamnă că n-a izbucnit încă următorul război.

Nu știam nici care era războiul dinainte la care se gândea Omul Oaie, dar am găsit de cuviință să clatin din cap.

— Nu, încă nu, i-am spus. N-a început.

— O să înceapă, mai devreme sau mai târziu, a zis el cu o voce monotonă, lipsită de inflexiuni, frecându-și mâinile înmănușate. Să ai grijă. Să ai grijă dacă nu vrei să fii omorât. Un război tot o să înceapă, fii sigur de asta. Așa e întotdeauna. Chiar dacă nu pare să fie vreunul, să știi că sigur e. În adâncul sufletelor, oamenilor le place să se omoare unii pe alții. Se omoară între ei până obosesc. Când obosesc, se odihnesc puțin. Apoi o iau de la capăt. Asta-i firea lucrurilor. Nu poți avea încredere în nimeni. Nimic nu se schimbă.

N-ai ce-i face. Dacă nu-ți convine, nu-ți rămâne decât să fugi în altă lume.

Blana de oaie pe care o purta părea mai ponosită și mai murdară ca de obicei. Lâna se întărise și arăta foarte năclăită. Și masca neagră cu care își acoperea fața arăta mai târnosă decât îmi aminteam. Parcă fusese cârpită la rezezeală.

Poate

110

camera asta ca o pivniță umedă și lumina palidă le făceau să arate așa. Sau poate amintirile mele, mereu inexacte și arbitrare. Dar nu era vorba numai de îmbrăcăminte. Chiar Omul Oaie arăta mult mai obosit ca înainte. Aveam senzația că în acești patru ani îmbătrânise și se împuținase la trup. Din când în când ofta adânc, scoțând un sunet neplăcut, ca un șuierat de țeava înfundată.

— Credeam că o să vii mai repede, mi-a zis el, privindu-mă în ochi. Te-am tot așteptat. A mai trecut cineva pe aici. Credeam că ești tu. Dar era altcineva. A nimerit aici din greșeală. Ciudat, nu? N-ai zice că se poate nimeri ușor aici. Oricum, credeam că o să vii mai repede.

Am ridicat din umeri.

— Știam că o să vin, mai devreme sau mai târziu. M-am gândit că trebuie să vin. Dar nu reușeam să mă hotărâsc. Am tot avut o grămadă de vise. Vise despre Hotelul Delfin. Și totuși mi-a luat ceva timp până m-am decis.

— Ai încercat să uiți de locul ăsta ?

— O vreme, da, i-am răspuns eu sincer. Mi-am privit mâinile, peste care se revărsa lumina tremurătoare a lumânării. Probabil că venea curent de undeva.

— La început am încercat să uit. Nu voiam să mai am nici o legătură cu acest loc.

— Din cauza prietenului tău care a murit?

— Da, din cauza lui.

— Dar până la urmă ai venit.

— Da, m-am întors. N-am putut să uit. Când începeam să uit, apărea ceva care îmi reamintea. Probabil că pentru mine acest loc este special.

Că-mi place sau nu, simt că sunt parte din el. Nu știu exact ce înseamnă asta. Dar o simt. Am simțit în vis că aici cineva plânge pentru mine și că mă caută. Așa m-am și hotărât să vin încoace. Apropo, unde suntem?

Omul Oaie m-a privit fix un timp, apoi a clătinat din cap.

111— Nici eu nu știu toate detaliile. E un loc foarte mare și întunecos. Nu știu cât de mare sau de întunecos. Tot ce cunosc este această cameră. Nimic despre alte locuri. Așa că nu pot să-ți dau mai multe detalii. Oricum, cred că ai venit pentru că era timpul. Nu e cazul să-ți mai bați

capul cu asta. Probabil că e cineva care plânge pentru tine. Pro babil că te caută cineva. Dacă așa simți tu, atunci sigur așa este. Însă, lăsând asta deoparte, întoarcerea ta aici a fost un lucru foarte natural. Te-ai întors ca păsările în cuib. E normal. Dar, altfel spus, dacă tu nu te-ai fi gândit să te întorci, ar fi fost ca și cum locul acesta n-ar mai fi existat.

Omul Oaie își frecă din nou mâinile. Umbra de pe perete tremura în pas cu mișcările lui. Arăta ca o fantomă neagră plutind pe deasupra capului meu, gata să mă atace. Ca într-un desen animat vechi.

Așa cum se întorc păsările în cuib... Acum, că a zis-o el, chiar așa părea. Eu doar am urmat cursul natural al lucrurilor și am ajuns aici.

— Haide, povestește-mi! zise Omul Oaie calm. Vorbește-mi despre tine! Te afli în lumea ta. Poți să fii complet deschis, să spui orice, fără nici o grabă, așa cum îți vine. Cu siguranță ai ce povesti.

La lumina lumânării, urmărind cu privirea umbra de pe perete, am vorbit despre situația în care mă aflam. Nu-mi mai deschisese inima ca să vorbesc sincer despre mine însumi de foarte multă vreme. Am povestit încet, în ritmul în care se topește gheața, despre fiecare lucru în parte. I-am spus că reușeam să merg mai departe în viață, dar nu ajungeam nicăieri. Că îmbătrâneam. Că nu mai puteam să iubesc cu adevărat. Că pierdusem acel tremur al inimii. Că nu mai știam nici eu ce caut. I-am spus că dădeam tot ce aveam mai bun în mine, dar ceea ce făceam era complet inutil. Aveam senzația că, încet-încet, corpul îmi înțepenea. Simțeam că țesuturile din mine se întăreau, deveneau rigide. Și asta mă speria. I-am spus că doar de locul ăsta mă simțeam cât de cât

112

legat. Că simt că am ajuns să fac parte din el. Nu știam nici măcar ce fel de loc e, dar simțeam instinctiv că fac parte din el.

Omul Oaie m-a ascultat, fără să spună un cuvânt. Părea că adormise. Dar când m-am oprit, a deschis ochii.

— Stai liniștit, n-ai de ce să te îngrijorezi. Chiar ești parte din Hotelul Delfin. Ai fost parte din el până acum și o să fii și de acum încolo. De aici începe totul și aici se termină totul. Este locul tău. E ceva care nu se va schimba niciodată. Tu ești legat de acest loc și acest loc este legat de tot restul. Aici e nodul tău de legătură.

— Tot restul ?

— Tot ce ai pierdut. Tot ce vei pierde. Aici este punctul în care se leagă toate.

Am cugetat puțin asupra vorbelor lui. Dar tot nu puteam să le înțeleg. Erau prea vagi și nu reușeam să le pătrund. I-am cerut o explicație mai concretă, dar n-am mai primit nici un răspuns de la Omul Oaie. A rămas tăcut. Probabil că era imposibil de explicat mai concret. A clătinat doar încet din cap, fluturându-și urechile. Umbra s-a clătinat și ea puternic, încât aproape că mă așteptam să dărâme peretele,

— O să înțelegi tu. Când o să vină vremea, o să înțelegi, zise el.

— Pe lângă asta, mai este un lucru pe care chiar nu-l pricep, i-am spus. De ce a ținut proprietarul Hotelului Delfin ca noul hotel să poarte același nume?

— Din cauza ta. I-a pus același nume pentru ca tu să te poți întoarce oricând. Dacă i l-ar fi schimbat, ai mai fi știut încotro s-o apuci? Hotelul Delfin se află pe acest loc, chiar dacă s-a schimbat clădirea. Nici n-are legătură cu asta. Se află aici. Te așteaptă aici. De-asta i-a lăsat același nume.

Am izbucnit în râs.

— Din cauza mea? Doar din cauza mea hotelul ăsta uriaș se cheamă acum *Dolphin Hotel*?

113— Da. Ți se pare ciudat? Am clătinat din cap.

— Nu, nu mi se pare ciudat. Sunt doar surprins. Mi se pare extraordinar, ireal.

— E real. Hotelul există în realitate. Și firma pe care scrie *Dolphin Hotel* este cât se poate de reală, nu?

A început să bată darabana cu degetele pe masă. Flacăra lumânării tremura în ritmul bătăilor.

— Aici sunt și eu. Stau aici și te aștept. Toate lucrurile sunt bine puse la punct, totul este gândit așa cum trebuie pentru ca tu să te poți întoarce. Pentru ca toate să se lege corect.

Am privit un timp flacăra tremurătoare a lumânării, încă nu îmi venea să cred totul.

— De ce atâta bătaie de cap pentru mine? Doar pentru mine.

— Pentru că lumea asta e pentru tine, zise el, de parcă era absolut normal să fie așa. Nu e cazul să-ți bați capul prea mult. Dacă o cauți, este aici. Este locul tău, înțelegi? Trebuie neapărat să pricepi. E un loc foarte special. Pentru asta m-am străduit eu, ca tu să te poți întoarce ușor aici. Ca să nu se distrugă. Ca să nu-l uiți.

— Chiar fac parte din el?

— Desigur. Ca și noi. Ca toate celelalte. Și este lumea ta, zise el și ridică un deget, care proiectă pe perete o umbră uriașă.

— Și tu ce faci aici? Cine ești tu?

— Eu sunt Omul Oaie, zise el, râzând răgușit. După cum vezi. Port o blană de oaie și trăiesc într-o lume nevăzută de oameni. Am fost urmărit și am fugit în pădure. Asta este o poveste foarte veche, atât de veche încât nici nu-mi mai amintesc. Nici nu mai știu cum eram înainte. Oricum, de atunci m-am ferit de privirile oamenilor. Tot așa, am ajuns să nu mai fiu văzut în mod natural. La un moment dat am părăsit pădurea și am venit să locuiesc aici. Mi s-a oferit acest loc, de care acum am grijă. Aveam și eu nevoie de un adăpost

114

ferit de ploaie și de vânt. Chiar și fiarele din pădure au vizuina lor, nu?

— Desigur.

— Eu mă aflu aici pentru a lega. Sunt ca un fel de pupitru de comandă. Aici este nodul - țin lucrurile strâns legate, ca să nu se împrăștie. Acesta este rolul meu, de pupitru de comandă. Conectez, Leg ceea ce tu cauți și găsești, înțelegi?

— Cred că da.

— Uite, acum tu ai nevoie de mine pentru că te simți derutat. Nu știi ce anume cauți. Ai pierdut multe și te-ai pierdut și pe tine. Vrei să mergi mai departe, dar nu știi încotro s-o apuci. Ai pierdut multe lucruri. Multe legături s-au desfăcut și nu găsești cu ce să le înlocuiești. Ești confuz. Simți că nu mai ești legat de nimic. Și este adevărat. Singurul loc de care mai ești legat este acesta.

Am stat o vreme și m-am gândit.

— Probabil că e așa cum spui tu. Am pierdut și m-am pierdut. Sunt derutat. Nu mai sunt legat de nimic. Doar de locul acesta.

Am tăcut și mi-am privit mâinile luminate de flacăra lumânării.

— Dar simt ceva. Parcă e ceva care încearcă să se lege de mine. Din cauza asta visez că mă caută cineva și că plânge pentru mine. Încerc să mă leg de ceva. Aș vrea să o iau de la capăt. De-aia am nevoie de tine.

Omul Oaie tăcu. Nici eu nu mai aveam altceva de zis. Liniștea era foarte apăsătoare, de parcă mă aflam pe fundul unei gropi adânci, îmi atârna greu pe umeri. Până și gândurile îmi erau strivite sub greutate. Sub presiunea umedă, gândurile mele parcă aveau învelișul straniu și dur al unui pește de pe fundul oceanului. Din când în când, flacăra lumânării sfârâia, legănându-se. Omul Oaie își ațintise privirea asupra ei. Liniștea a ținut multă vreme, încet, Omul Oaie și-a ridicat privirea spre mine.

115— O să fac tot ce îmi stă în putință ca tu să te poți lega de acel lucru, zise el. Nu știi dacă o să reușesc. Am îmbătrânit și eu. Nu mai am puterea pe care o aveam odată. Nu știu cât o să reușesc să te ajut. O să fac tot ce pot. Dar chiar presupunând că totul o să meargă bine, s-ar putea să nu fii niciodată fericit. Asta nu ți-o pot garanta, în lumea aceea s-ar putea să nu mai fie loc și pentru tine. Nu-ți pot spune nimic sigur. Așa cum ai zis și tu mai devreme, pari destul de înțepenit. Ce a înțepenit deja nu mai poate fi ca la început. Nici tu nu mai ești așa de tânăr.

. — Și ce trebuie să fac ?

— Ai pierdut multe până acum. Multe lucruri importante. Problema nu este a cui e vina. Problema stă în faptul că ai mai lipit ceva la ele. De fiecare dată când ai pierdut ceva, ai adăugat și o parte din tine. N-ar fi trebuit să faci asta. Ai adăugat acolo și lucruri pe care ar fi trebuit să le păstrezi pentru tine. Așa ai ajuns să te împuținezi și tu, treptat-treptat. De ce? De ce ai făcut-o?

— Nu știu.

— Probabil că n-ai avut încotro. E ca un fel de destin. Cum să zic... nu găsesc acum cuvântul potrivit... ca...

— O tendință ? i-am sugerat eu.

— Da, exact. *Tendință*. Așa cred eu. Chiar dacă ar fi să-ți iei viața de la capăt, cu siguranță că ai face aceleași lucruri. Asta este tendința ta. Iar atunci când trece de un anumit prag, nu mai există cale de întoarcere. E prea târziu. Nici eu nu te mai pot ajuta cu nimic. Tot ce pot face este să am grijă de acest loc și să conectez diverse lucruri. Nimic mai mult.

— Și eu ce ar trebui să fac ? l-am mai întrebat o dată.

— După cum ți-am spus și mai devreme, eu o să fac tot ce pot ca tu să te legi bine. Dar asta nu-i suficient. Și tu trebuie să faci tot ce-ți stă în putință. Nu folosește la nimic dacă doar stai și te gândești. Asta nu te duce nicăieri, înțelegi?

116

— Înțeleg. Așadar, ce anume trebuie să fac?

— Să dansezi. Tu trebuie să dansezi cât ține muzica. Pricepi ce-ți spun? Dansează mai departe, fără să te oprești. Nu te întreba de ce, nu te gândești ce sens are. Dacă începi să te gândești la lucrurile astea, ți se opresc picioarele. O dată oprite, eu nu mai pot face chiar nimic pentru tine. Legăturile tale se vor destrăma complet. *Se vor pierde pentru totdeauna*. Nu vei mai putea trăi decât în această lume. Treptat, vei fi absorbit înăuntru. Așa că să nu-ți stea picioarele. Să nu-ți pese o secundă, oricât de prostesc ți s-ar părea. Tu continuă să dansezi, pas după pas. Ai să vezi că, puțin câte puțin, părțile înțepenite se vor mai destinde. Pentru anumite lucruri nu e prea târziu. Folosește tot ce poți

folosi. Dă tot din tine. N-ai de ce să te temi. Acum ești obosit și înspăimântat. Se întâmplă oricui. Ai senzația că totul e greșit. De aceea ți se opresc picioarele.

Mi-am ridicat din nou privirea spre umbra de pe perete.

— Trebuie doar să dansezi, continuă Omul Oaie. Trebuie să dansezi bine, să te admiri toată lumea. Dacă faci asta, atunci poate că o să te pot ajuta. Așa că dansează. Dansează cât ține muzica.

Dansează. Cât ține muzica. Gândurile mele au ecou din nou.

— Ce înțelegi tu prin „lumea de aici” ? Zici că dacă înțepenesc, o să fiu tras din „lumea de dincolo” în „lumea de aici”. Dar lumea de aici este pentru mine, nu? Există pentru mine, nu? Și atunci care-i problema dacă întru în lumea mea? N-ai zis tu că e reală?

Omul Oaie a clătinat din cap. Umbra a tremurat din nou.

— Realitatea de aici este diferită de cea de dincolo. Tu nu poți să trăiești încă aici. E prea întunecos, prea vast. Mi-e greu să ți-o explic în cuvinte. Și ți-am spus și mai devreme că nici eu nu știu prea multe. Acest loc este real. Întâlnirea, discuția

117noastră sunt cât se poate de reale. Dar să știi că nu există o singură realitate, ci mai multe. Există nenumărate variante. Eu am ales-o pe aceasta pentru că aici nu sunt războaie și pentru că nu aveam nimic de pierdut. Dar în cazul tău lucrurile stau altfel. Tu încă mai ai căldura vieții. De aceea acum e prea frig pentru tine aici. Nu există nici de mâncare. Nu-i un loc bun pentru tine.

Când a zis asta, mi-am dat seama că temperatura din cameră scădea. Mi-am băgat mâinile în buzunare și am tremurat ușor.

— Ți-e frig? mă întrebă el. Am dat din cap afirmativ.

— Nu mai avem mult timp. O să se facă și mai frig. Ar trebui să pleci în curând. E prea frig pentru tine aici.

— Aș vrea să te mai întreb un singur lucru, la care m-am tot gândit. Un lucru de care mi-am dat brusc seama. Am senzația că, până acum, toată viața te-am căutat pe tine și că ți-am văzut umbra în nenumărate locuri. Ai fost mereu *acolo*, sub diverse forme. Silueta ta era întotdeauna foarte ștersă. Sau poate era doar o parte din tine. Dar acum, când mă gândesc, îmi dau seama că de fiecare dată erai chiar tu. Așa simt eu.

Omul Oaie schiță cu degetele o formă neclară.

— Așa e. Ai dreptate. Te-ai gândit bine. Am fost mereu acolo, ca o umbră sau poate ca un fragment.

— Dar nu pricep, am zis eu. Acum pot să te văd clar și întreg. Mai demult nu puteam. Acum de ce pot?

— Pentru că deja ai pierdut multe lucruri, a răspuns el liniștit. Și pentru că mai sunt puține locuri spre care te poți îndrepta. De aceea acum poți să mă vezi clar.

Nu am prea înțeles ce voia să spună.

— Aici suntem pe tărâmul morții? l-am întrebat pe negândite.

— Nu, a răspuns el și a tras adânc aer în piept, mișcându-și umerii. Nu, nu suntem pe tărâmul

118 morții. Trăim - și tu, și eu. Amândoi respirăm, vorbim. Suntem într-o lume reală.

— Nu înțeleg.

— Danseză, zise el. Nu există altă cale. Știu că vrei să-ți explic mai bine multe lucruri, dar nu pot. Asta e tot ce-ți pot spune. Danseză! Danseză cât poți tu de bine, fără să te gândești la nimic. Asta trebuie să faci.

Temperatura scădea cu rapiditate. Tremurând, m-am gândit că știam frigul ăsta. Mai simțisem cândva, undeva, genul ăsta de frig care te învăluie și te pătrunde până la oase. Cândva, demult, într-un loc îndepărtat. Dar nu reușeam să-mi amintesc unde. Încă puțin și mi-aș fi amintit, dar degeaba, nu reușeam. Minteaa mea parcă era paralizată. Paralizată și înțepenită. *înțepenită.*

— Ar trebui să pleci. Dacă mai stai mult aici, o să îngheți. O să ne mai întâlnim. Trebuie doar să mă cauți. O să fiu mereu aici și o să te aștept. M-a condus, târșându-și picioarele, până la locul în care holul o cotea. Când mergea, scotea același sunet — *fâs... fâs... fâs...* Mi-am luat la revedere de la el, fără străngeri de mână sau alte saluturi anume. Doar i-am spus la revedere. Apoi ne-am despărțit în întuneric. El s-a întors în cămăruța lui, eu m-am îndreptat spre lift. Am apăsat pe buton și liftul a început imediat să urce. Ușile s-au deschis fără zgomot și o lumină blândă s-a revărsat în hol, învăluindu-mă. Am intrat și m-am sprijinit de perete. Ușile s-au închis automat, dar eu am rămas așa, nemișcat. Așadar... Dar după „așadar” n-a mai urmat nimic. Minteaa mi se transformă într-un gol imens. Un gol care se întindea în toate direcțiile. Cum a zis și Omul Oaie, eram obosit și speriat. Și singur, ca un copil rătăcit în pădure. *Trebuie să dansezi, mi-a zis Omul Oaie.*

Trebuie să dansezi, a răsunat ecoul din mintea mea.

119— Trebuie să dansez, am repetat eu cu voce tare.

Am apăsat butonul de la etajul cincisprezece. Când am coborât din lift, din difuzoarele fixate în tavan m-a întâmpinat *Moon River* a. lui Henry Mancini. Lumea reală. Lumea reală, în care nu pot să fiu fericit și în care nu pot să ajung nicăieri.

Din reflex, m-am uitat la ceas. Ora întoarcerii - 3.20 a.m.

Ei bine, mi-am zis. *Ei bine*, *ei bine*, *ei bine*, *ei bine*, *ei bine*... a răsunat ecoul din mintea mea. Am cftat adânc.

120

12

Când m-am întors în cameră, am umplut cada cu apă fierbinte, m-am dezbrăcat și m-am scufundat încet în ea. Dar nu mi-a fost ușor să mă încălzesc. Eram înghețat până în măduva oaselor și apa fierbinte parcă îmi sporea senzația de frig. Aveam de gând să stau acolo până mă încălzesc, dar am amețit de la aburi și m-am văzut nevoit să ies din cadă. Mi-am lipit obrazul de fereastră și, după ce m-am mai limpezit, mi-am turnat un pahar plin de coniac, l-am dat peste cap și m-am băgat în pat. Credeam că o să adorm dus, cu mintea golită de orice gând, dar n-a fost așa. N-am reușit sub nici o formă. Stăteam pe pat, cu mintea perfect trează, într-un final a venit dimineața, înnorată și mohorâtă. Nu ningeaa, dar cerul era complet acoperit cu o pânză densă de nori plumburii, iar orașul era scaldat în cenușiu. Cenușiu peste tot, cât vezi cu ochii. Un oraș dezolant, împânzit cu suflete ponosite.

Nu gândurile mă împiedicau să adorm. Nu mă gândeam la nimic. Aveam mintea mult prea oboșită ca să mă pot gândi la ceva. Fiecare particică din trupul și din sufletul meu tânjeaa după somn. Doar capul meu încordat se încăpățâna puternic și refuza somnul, făcându-mi nervii să se întindă până la maximum. Era genul de iritare care te apucă atunci când ești într-un tren expres care aleargă cu o viteză infernală și încerci să citești de la fereastră numele gării prin care trece. Gara se apropie, te gândești că de data asta o să te 121concentrezi bine și o să apuci să citești, dar în zadar. Trece mult prea repede. Literelle se văd șters și nu reușești să le deslușești. Rămân în urmă cât ai clipi. Acest lucru se repetă la nesfârșit. Gările vin una după alta. Gări mici și necunoscute, dintr-un loc uitat de lume. Trenul fluieră ascuțit de mai multe ori, înțepându-ți mintea ca o albină.

Am ținut-o tot așa până la nouă. Când ceasul a sunat ora nouă, m-am lăsat păgubaș și m-am dat jos din

pat. „Degeaba, mi-e imposibil să adorm” mi-am zis. M-am dus în baie să mă bărbieresc, dar, ca s-o fac cum trebuie, a fost nevoie să-mi zic de nenumărate ori: „Acum mă bărbieresc”. Apoi m-am îmbrăcat, m-am pieptănat și m-am dus la restaurantul hotelului, să iau micul dejun. M-am așezat lângă fereastră, am comandat un mic dejun continental, am băut două cafele și am ronțăit o felie de pâine prăjită. Mi-a luat multă vreme să termin felia de pâine. Norii plumburii o coloraseră și pe ea în cenușiu. Avea gust de scame. Vremea parcă prevestea sfârșitul lumii. Cât timp am băut cafeaua, am citit meniul de vreo cincizeci de ori. Mintea mea era în continuare încordată. Trenul urban încă mai trecea. Se auzea până și fluieratul lui. Mă simțeam înțepenit ca o bucată de pastă de dinți uscată, în jurul meu, oamenii mâncau de zor. Își puneau zahăr în cafea, ungeau feliile de pâine prăjită cu unt și înfingeau cuțitul și furculița în ochiurile cu șuncă. Farfuriile și tacâmurile zăngăneau și clănțăneau fără întrerupere. Parcă eram într-o stație de triaj.

M-am gândit la Omul Oaie. El există chiar și în clipa asta. E undeva în hotel, într-o cămăruță, într-o distorsiune spațio-temporală. Încearcă să-mi spună ceva. Degeaba. Nu pot să prind mesajul. Viteza e prea mare. Am mintea încordată și nu pot să deslușesc literele. Pot să citesc doar ce stă pe loc: A) *Mic dejun continental - suc (portocale, grep-frut sau roșii), pâine prăjită sau...*

122

Cineva vorbește cu mine. Așteaptă un răspuns de la mine. Cine să fie? Mi-am ridicat privirea. Era chelnerul. Purta un sacou alb și ținea în mână, ca pe un premiu, o carafă cu cafea. „Mai doriți o ceașcă de cafea?” m-a întrebat el politicos. Am clătinat din cap. Cum a plecat, m-am ridicat și am ieșit din restaurant. Am lăsat în urmă zăngănitul fără de sfârșit al vaselor. M-am întors în cameră și m-am băgat din nou în cadă. De data asta nu mi-a mai fost frig. M-am întins încet și mi-am destins încheieturile, rând pe rând, de parcă desfăceam un fir încâlcit. Mi-am dezmoțit degetele. Așadar, ăsta este corpul meu, m-am gândit. Acum sunt aici. Într-o cameră reală, într-o cadă reală. Nu sunt într-un expres. Nu se aude nici un fluierat. Nu mai e nevoie să citesc numele stațiilor. Nu trebuie să mă gândesc la nimic.

Am ieșit din baie, m-am ghemuit în pat și m-am uitat la ceas. Era deja zece și jumătate. M-am gândit că ar fi mai bine să renunț la dormit și să ies la o plimbare, în timp ce cântăream ideea, m-a pălit brusc somnul. A venit într-o clipă, așa cum se sting luminile pe scenă, îmi amintesc perfect momentul în care am adormit. O gorilă cenușie, cu un ciocan în mână, a intrat ca din senin în cameră și m-a pocnit în moalele capului. Am căzut ca leșinat.

A fost un somn profund, întunecat, fără imagini. Fără muzică de fond. Nici *Moon River*, nici *Love is Blue*. Un somn simplu, fără brizbrizuri. „Ce număr vine după 16?” mă întrebă cineva. „41” am răspuns eu. „Doarme” zise gorila cenușie. Dormeam dus,

ghemuit ca o veveriță. Dormeam înăuntrul unei bile dure de oțel, ca acelea care se folosesc la dărâmat clădiri, însă goală pe dinăuntru. Profund, dus, simplu...

Parcă mă striga cineva.

O fi trenul?

Nu, nu e, zic pescărușii.

123Se aude un zgomot, de parcă ar fi cineva care încearcă să despice bila cu un autogen.

Nu, nici asta nu e, zic pescărușii la unison, ca un cor de teatru antic grecesc.

Atunci e telefonul, îmi zic eu.

Pescărușii au dispărut. Nimeni nu-mi răspunde.

De ce au plecat pescărușii?

Am întins mâna spre telefonul de la capul patului și am răspuns. „Alo?” Am auzit doar tonul.

Țărrrrrrrr, se auzea din altă parte. Soneria! Suna cineva la ușă. Țărrrrrrrrrrrr!

— E soneria! am zis eu cu voce tare.

Dar pescărușii nu mai erau și nu m-a lăudat nimeni pentru răspunsul corect.

Țăr

Trrrrrrrr

M-am înfășurat în halatul de baie și am deschis fără să mai întreb cine e. Fata de la recepție s-a strecurat înăuntru și a închis ușa.

Mă durea locul în care mă pocnise gorila. Nu era cazul să mă lovească atât de tare. Groaznic.

Aproape că-mi spărsese capul.

S-a uitat la halatul meu și mi-a cercetat fața.

Apoi s-a încruntat.

—> De ce dormi la trei după-amiaza? mă întrebă ea.

— Trei după-amiaza, am repetat. Nici eu nu-mi aminteam prea bine.

— De ce? m-am întrebat cu voce tare.

— La cât te-ai culcat ?

Am încercat să mă gândesc. M-am străduit să mă gândesc, dar n-am putut.

— Bine, nu te mai gândi, a renunțat ea.

S-a așezat pe canapea, și-a dus mâna la ochelari și m-a privit serioasă.

— Arăți cumplit! a zis fata.

— Te cred.

— Ești palid și umflat. Nu cumva ai temperatură? Te simți bine?

— N-am nimic. Un somn zdravăn o să mă pună pe picioare. Nu-ți face griji. Sunt zdravăn din fire. Ești în pauză?

124

— Da. Am vrut să vin să te văd. Dar plec, dacă te deranjez.

— Nu mă deranjezi, i-am spus și m-am așezat pe pat. Mi-e somn de nu mai pot, dar nu mă deranjezi.

— Și n-o să faci nimic ciudat?

— N-o să fac nimic ciudat.

— Toți spun așa, dar până la urmă o fac.

Or fi făcând-o cu toții, dar eu nu, i-am răspuns. S-a gândit puțin, apoi și-a apăsător ușor tâmpile, încercând parcă să verifice concluzia la care ajunsese.

— Așa o fi. Îmi lași senzația că ești puțin diferit de alți oameni.

— Și sunt și prea adormit ca să fac ceva, am adăugat eu.

S-a ridicat, și-a scos taiorul bleumarin și l-a așezat pe spătarul scaunului, ca în ziua precedentă. Dar de data asta nu a mai venit lângă mine. S-a dus lângă geam și și-a pironit privirea asupra cerului cenușiu. Poate că a fost neplăcut impresionată că m-a văzut în halat și arătând groaznic. Asta este. Le am și eu pe-ale mele. Țelul meu în viață nu este să fiu mereu prezentabil.

— Ascultă, cred că ți-am mai zis, dar chiar am senzația că noi doi avem ceva în comun.

— Da? a zis ea neimpresionată.

Timp de treizeci de secunde nu a mai zis nimic.

— Ca de exemplu? a întrebat ea apoi.

— Ca de exemplu...

Dar aici mi s-au oprit roțițele. N-am fost în stare să mă gândesc la nimic. Nu mi-a venit în cap nici un cuvânt. Era doar o senzație, atât — că avem ceva în comun. Fără „de exemplu” sau „dar”. O senzație și-atât.

— Nu știu, i-am zis. Trebuie să-mi mai pun puțină ordine în lucruri. Metoda analitică. Sistematizezi, apoi verifici.

— Nemaipomenit! a zis ea, cu fața întoarsă spre fereastră.

125

N-am perceput ironie în vocea ei, dar nici admirație. Fusese impasibilă, neutră.

M-am băgat în pat, m-am așezat în capul oaselor, sprijinit de spetează, și am privit-o. Bluză albă, fără nici o cută. Fustă bleumarin strâmtă. Ciorapi subțiri, întinși perfect pe picioare. Și ea era pictată în cenușiu, dar părea desprinsă dintr-o poză veche. Arăta superb. Mă simțeam legat de ceva. M-am trezit excitat. Nu-i rău deloc. Ereecție la trei după-amiaza, cu cerul plumburiu și cu un somn cumplit.

Am privit-o mult timp. Când s-a întors și s-a uitat la mine, nu mi-am ferit privirea.

— De ce mă fixezi așa? m-a întrebat.

— Sunt gelos pe școala de înot, i-am spus. Își înclină capul într-o parte și zâmbi.

— Ești un tip ciudat.

— Nu sunt ciudat. Poate doar puțin bulversat. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri.

A venit lângă mine și mi-a pus mâna pe frunte.

— Nu pari să ai febră. Haide, culcă-te! Somn ușor!

Aș fi vrut să rămână lângă mine cât dormeam. Dar nu se putea. Așa că n-am zis nimic. Am privit-o tăcut cum își pune taiorul bleumarin și iese din cameră. Imediat ce a plecat, în cameră a intrat gorila cenușie. „Mă culc, stai liniștit” am vrut să-i spun. Dar nu eram în stare să vorbesc prea bine. Apoi a mai venit o lovitură.

„Ce vine după 25?” mă întrebă o voce. „71” am răspuns. „Doarme” zise gorila cenușie. Nu ți-era clar? am bombănit eu. La cât de tare m-ai lovit, ce credeai, că n-o să adorm? Mai exact, eram în comă. Apoi a venit iar întunericul.

13

Noduri. La ora nouă cinam singur. Mă trezisem din somnul adânc pe la opt, la fel de brusc cum adormisem, fără să parcurg nici o etapă intermediară între vis și trezire, în momentul în care am deschis ochii eram complet treaz. Minte mea își reluate în totalitate activitatea ei obișnuită. Nu mă mai durea nici capul în locul în care mă pocnise gorila. Nu îmi mai era frig, nu mă mai simțeam epuizat și îmi aminteam absolut tot, punct cu punct. Aveam și poftă să mănânc ceva. De fapt, mă pâlise o foame cumplită. Am mers la

restaurantul din apropierea hotelului, unde mai fusesem în prima seară, și am băut și am ronțait câte ceva. Niște pește prăjit, legume călite, crabi, cartofi. Localul era la fel de aglomerat și de zgomotos, înecat în valuri de mirosuri și de fum. Toți vorbeau în gura mare.

Trebuie să mă organizez puțin.

Noduri? m-am întrebat eu în mijlocul aceluia haos. Apoi am spus-o încetișor: „Ce caut eu, Omul Oaie leagă”.

Nu înțelegeam destul de bine ce însemna asta. Era o expresie prea figurată. Sau poate că era genul de lucru care putea fi spus doar la modul figurat, m-am gândit. Era exclus din discuție ca Omul Oaie să fi folosit o figură de stil numai ca să se distreze pe seama mea. Probabil că doar așa se putea exprima. Poate că era singurul mod în care putea să-mi explice.

126

127 Prin lumea Omului Oaie - prin pupitrul lui de comandă - mă legam de diverse lucruri. Așa îmi spusese el. Acele legături duceau la confuzie. De ce? Pentru că nu mai știam ce vreau. De aceea nodurile nu mai funcționau corect. Creau confuzie. Am mai băut puțin și am privit o vreme scrumiera din fața mea.

Și cu Kiki ce s-o fi întâmplat ? I-am simțit prezența în vis. Ea a fost cea care m-a chemat aici. Voia ceva de la mine. Pentru asta am venit la Hotelul Delfin. Dar acum nu-i mai auzeam vocea. Mesajul ei s-a întrerupt, ca un radio scos din priză.

De ce erau atâtea lucruri neclare?

Probabil pentru că s-au încurcat legăturile. Trebuie să-mi clarific ce vreau, ce urmăresc. Apoi să leg lucrurile rând pe rând, cu ajutorul Omului Oaie. Oricât de neclară ar fi situația, n-am decât să mă înarmez cu răbdare și să descurc fiecare fir în parte. Să le descurc și apoi să le leg. Trebuie să îndrept situația.

Și de unde naiba să încep ? N-am nici un punct de plecare. Sunt lipit de un perete înalt, înconjurat de alți pereți netezi ca suprafața unei oglinzi. Nu pot să-mi întind mâinile în nici o direcție. Nu pot să mă agăț de nimic. Mă simt complet pierdut.

Am mai băut câteva pahare, am plătit și am ieșit afară. Fulgi mari de zăpadă dansau în jurul meu.

Încă nu ninge prea tare, dar sunetele orașului păreau altfel din cauza zăpezii. Am dat o tură prin zonă ca să mă mai trezesc puțin din beție. De unde să încep? Mă plimbam și-mi priveam picioarele. N-are nici un sens. Nu știu ce să caut. Habar nu am în ce direcție s-o apuc. Sunt ruginit. Ruginit și înțepenit. Dacă o să rămân în continuare așa, singur, o să mă pierd. Of, de unde să încep?

Oricum, de undeva tot trebuie s-o apuc. Fata de la recepție? Îmi place și simt că avem ceva în comun. Și cred că, dacă vreau să mă culc cu'ea, pot. Bine, și

mai departe? încotro? Nicăieri. Probabil că o să mă pierd chiar și mai mult, pentru

128

că încă nu știu ce anume caut, ce anume vreau. Și atâta vreme cât nu știu, o să rănesc mulți oameni, așa cum a spus și fosta mea soție.

Când am ajuns de unde plecasem, m-am hotărât să mai dau o tură. Continua să ningă liniștit. Fulgii de zăpadă mi se așezau pe haină, stăruiau puțin, apoi dispăreau. Mă plimbam și încercam să-mi limpezesc gândurile. Oamenii treceau pe lângă mine, scoțând aburi groși pe gură. Mă durea fața de frig, dar îmi vedeam de mers și mă gândeam în continuare.

Cuvintele soției mele mi se lipiseră de creier ca un blestem. Dar erau adevărate. Avea dreptate.

Probabil că în tot timpul ăsta eu i-am lovit și i-am rănit la nesfârșit pe toți cei din jurul meu. „Întoarce-te pe Lună!” mi-a zis prietena mea înainte să plece. Nu, nu a plecat, s-a întors. S-a întors în acea lume uriașă numită realitate.

Kiki. Ea trebuia să fie punctul meu de plecare. Dar mesajul de la ea a dispărut la jumătate, ca un nor de fum.

De unde să încep?

Am închis ochii și am căutat un răspuns. Dar în mintea mea nu era nimeni. Nici Omul Oaie, nici pescărușii, nici gorila cenușie. Era un gol. Eram doar eu, în mijlocul unei camere goale. Nu-mi răspundea nimeni. În camera aceea eram bătrân, obosit, ridat. Nu mai dansam. O priveliște foarte tristă.

Nu reușesc să deslușesc numele stațiilor.

Răspuns imposibil din pricina informațiilor insuficiente. Apăsăți tasta *Delete*.

Răspunsul a venit în după-amiaza zilei următoare. Ca întotdeauna, pe neprevăzute, pe neașteptate. Ca loviturile gorilei cenușii.

129 14

În mod ciudat — sau poate că nu este chiar atât de ciudat —, în noaptea aceea m-am băgat în pat la ora douăsprezece și am adormit buștean. Când m-am trezit, era opt dimineața. Orele mele de somn erau date peste cap, dar, oricum, mă trezisem la opt. Parcă încheiasem un ciclu complet. Mă simțeam bine. Mi-era chiar și foame. M-am dus din nou la Dunkin' Donuts, unde am băut două cafele, am mâncat două gogoși, apoi am luat-o agale prin oraș, fără nici o țintă. Drumurile erau înghețate bocnă, iar zăpada pufoasă se așternea liniștit, ca mii de aripi albe. Cerul era complet acoperit de nori. Nu era o vreme tocmai potrivită pentru plimbare, dar simțeam că mi se mai relaxau nervii. Senzația apăsătoare de până atunci dispăruse, iar frigul pătrunzător îmi dădea acum o senzație plăcută. Ce s-o fi întâmplat cu mine? m-am întrebat mirat, plimbându-mă agale. Cum de

mă simt atât de bine, când n-am rezolvat încă nimic ? După o oră de plimbat, m-am întors la hotel și am văzut-o la recepție pe fata cu ochelari. Lângă ea mai era o fată, ocupată cu niște clienți. Ea tocmai răspundea la telefon. A dus receptorul la ureche și a fluturat pe buze un zâmbet protocolar, învârtind pixul între degete. Privind-o, mi s-a făcut poftă să stau puțin de vorbă cu ea despre orice, orice prostie. Mi-am scotocit mintea, căutând un subiect de abordat. M-am îndreptat spre ea și am așteptat să termine de vorbit la telefon. Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare, dar și-a păstrat zâmbetul plăcut, protocolar, copiat din manual.

130

— Vă putem ajuta cu ceva? m-a întrebat ea politicoasă după ce a închis telefonul.

Am tușit.

— Da. Am auzit că aseară, la o școală de înot din zonă, două fete au murit mâncate de un crocodil. Să fie adevărat? am început eu să debitez, păstrând o față foarte serioasă.

— Îmi pare rău, mi-a răspuns ea, fluturând în continuare acel zâmbet protocolar, ca o delicată floare artificială.

Dar, privindu-i ochii, am înțeles imediat că era furioasă. Părea puțin mai roșie în obraji și se vedea o oarecare tensiune în nări.

— Mă tem că această întâmplare nu mi-a fost adusă la cunoștință, zise ea. Îmi cer scuze, dar nu s-ar putea ca dumneavoastră să fi înțeles greșit?

— Era un crocodil foarte mare. Oamenii care l-au văzut spun că era de mărimea unui Volvo break și că a plonjat ca din senin prin tavanul de sticlă, pe care l-a făcut cioburi, a mâncat două fete dintr-o înghițitură, a servit ca desert o jumătate de palmier și a fugit. Credeți că l-au prins ? Nu știu cum aș mai ieși afară dacă nu l-au prins încă...

— Îmi cer mii de scuze, mi-a tăiat-o ea, păstrând aceeași expresie. Poate ar fi mai bine să telefonați dumneavoastră direct la poliție. Sau puteți merge la secția de poliție din apropiere, cum ieșiți din hol, la dreapta și apoi înainte. Ar fi mai bine să vă adresați dumnealor.

— Așa am să fac. Mulțumesc frumos. Forța să fie cu tine!

— Vă mulțumesc, a zis ea pe un ton rece, ducându-și mâna la ochelari.

La puțin timp după ce m-am întors în cameră, m-a sunat la telefon.

— Ce-a fost asta ? m-a întrebat cu o voce calmă, care ascundea o furie înăbușită. Credeam că ți-am zis să nu te iei de mine când lucrez. Nu-mi place să mi se facă așa ceva în timpul lucrului.

131 — îmi pare rău, m-am scuzat eu sincer. Voiam doar să vorbesc cu tine. Voiam să-ți aud vocea. Probabil că a fost o glumă proastă, dar chiar voiam să vorbesc cu tine. Nu cred că ți-am creat vreo problemă.

— Dar ți-am mai zis că sunt încordată, nu ? în timpul orelor de lucru sunt foarte încordată și nu vreau să mă deranjezi. Nu mi-ai promis că nu te mai holbezi la mine, că nu-mi mai faci așa ceva?

— Nu m-am holbat la tine. Doar ți-am vorbit.

— Bine, atunci de acum încolo să nu-mi mai vorbești așa. Te rog!

— Îți promit că n-o să mai vorbesc cu tine. Nu te mai privesc, nu mai vorbesc cu tine. O să mă comport ca un adult și o să stau nemișcat ca un bloc de granit. Apropo, ești liberă în seara asta? Sau azi e ziua în care ai lecții de alpinism ?

— Alpinism? a zis ea, apoi a oftat. Aha, era o glumă.

— Da, era o glumă.

— Știi, uneori mă prind mai greu la glume.

Alpinism. Ha ha ha.

A zis un „ha ha ha” atât de plat și de sec, de parcă citea ce scria pe un perete. Apoi a închis.

Am așteptat vreo jumătate de oră, dar n-a mai sunat. S-a enervat. Se întâmplă uneori ca oamenii să nu-mi înțeleagă simțul umorului. Mi se întâmplă uneori și când sunt serios. Fiindcă nu mai aveam nimic altceva de făcut, m-am hotărât să ies din nou la plimbare. Dacă am noroc, poate o să dau peste ceva. Poate descopăr ceva nou. Mai bine mă mișc decât să stau degeaba. Mai bine încerc ceva. Forța să fie cu mine!

Am mers o oră, dar n-am descoperit nimic. Doar am înghețat, încă mai ninge. Pe la douăsprezece și jumătate am intrat într-un McDonald's, unde am mâncat un cheeseburger cu cartofi prăjiți și am băut o Coca-Cola. Nici măcar nu aveam chef să mănânc așa ceva. Dar, din diverse motive, uneori pur, și simplu asta fac. Probabil că, periodic, corpul meu tânjește după asemenea porcării.

132

După ce am plecat de la McDonald's, m-am mai plimbat o jumătate de oră. N-am dat de nimic interesant. Doar ninsoarea se întetise. Mi-am închis fermoarul până sus de tot și mi-am înfășurat fularul peste nas. Tot îmi era frig. Trebuia să fac pipi. Păi dacă beau Coca-Cola pe frigul ăsta! M-am uitat împrejur să ochesc vreo toaletă. Am văzut un cinematograful pe partea cealaltă a drumului. Arăta cam amărât, dar măcar o toaletă tot trebuia să aibă. După ce făceam pipi, puteam să mă uit la un film și să mă mai încălzesc puțin. Nu suna rău. Aveam o groază de timp la dispoziție. M-am uitat la afișe să văd ce filme rulează. Două filme japoneze, dintre care unul era *Dragoste neîmpărtășită*, în care apărea fostul meu coleg de clasă. Măi să fie!

După ce m-am ușurat de cantitatea enormă de pipi, mi-am cumpărat o cafea fierbinte, pe care am luat-o cu mine în cinematograful. După cum mă așteptam, sala era pustie, dar măcar era cald. M-am așezat pe scaun și m-am uitat la film, bându-mi liniștit cafeaua, începuse de o jumătate de oră, dar înțelegeam acțiunea mai mult decât îmi trebuia. Era o poveste foarte previzibilă. Colegul meu juca rolul unui profesor de biologie înalt și frumos. Eroina principală era, evident, complet leșinată după el. Mai era un băiat care făcea *kendo*¹ și era îndrăgostit de ea. O poveste atât de comună, încât arăta a *deja vu*. Până și eu pot să fac un astfel de film.

Însă de data aceasta colegul meu (îl chema Gotanda Ryoichi, dar primise un nume de scenă mult mai inspirat, pentru că, din păcate, numele lui nu era unul care să atragă fetele) avea un rol puțin mai complicat ca de obicei. Nu era doar frumos și simpatic, ci avea și un trecut pătat. Luase parte la mișcarea studentescă sau își abandonase

1. Scrimă japoneză.

133 prietena însărcinată, banalități de genul ăsta, dar, oricum, era mai bine decât nimic. Din când în când, astfel de amintiri erau introduse în film cu dibăcia cu care o maimuță aruncă lut pe perete. Au fost strecurate chiar și niște imagini de arhivă cu ciocnirile dintre studenți și poliție din aula Universității Ibkyo. Îmi venea să strig o lozincă de pe-atunci, dar m-am simțit prost și am renunțat.

În fine, Gotanda juca rolul unui om cu un astfel de trecut. Interpretarea lui era destul de bună. Filmul în sine era cumplit. Regizorul avea un talent de doi bani. Jumătate din replici erau jenant de puerile, iar scenele proaste, atât de absurde încât te lăsau cu gura căscată, continuau la nesfârșit. Chipul fetei era nejustificat de mult în prim-plan. De aceea, oricât de tare se străduia Gotanda să joace bine, cei din jur stricau totul, începuse chiar să mi se facă milă de el. Îl deplângeam. Dar, dacă stăteam să mă gândesc mai bine, aveam senzația că, într-un fel, el ducea de mult o viață care inspira milă.

La un moment dat a venit și o scenă de dormitor. Era o dimineață de duminică, el în apartamentul lui, în pat cu o femeie, când apare eroina principală cu o farfurie cu prăjiturile făcute în casă. Măi să fie! Era exact cum mi-am imaginat eu! După cum mă așteptam, Gotanda era blând și gentil în pat. Sex romantic. Subsuoari parfumate. Părul răvășit seducător. El îi mângâie spatele gol. Unghiul se schimbă și camera de filmat încadrează chipul femeii.

Deja vu. Mi s-a tăiat respirația.

Era Kiki. Am înghețat pe scaun. Din spate se auzea o sticlă rostogolindu-se printre rânduri. *E*

Kiki! Este exact imaginea pe care mi-am închipuit-o când eram în acel coridor cufundat în beznă! Kiki făcând dragoste cu Gotanda.

Se leagă.

134

A fost singura scenă în care apărea Kiki - în pat cu Gotanda, în acea dimineață de duminică. Atât. Sâmbătă seara Gotanda se îmbătase pe undeva, o agățase și o adusese la el în apartament.

Dimineața fac din nou dragoste, în acest moment apare eroina, care este studentă. Din nefericire, cheile sunt uitate în ușă. Așa decurge scena. Kiki are o singură replică: „Ce-a fost asta?” O spune după ce eroina fuge șocată și Gotanda rămâne împietrit. O replică foarte proastă, dar este singurul lucru pe care îl spune.

„Ce-a fost asta ?”

Nu eram absolut sigur că fusese vocea lui Kiki. Nu îmi mai aminteam exact cum suna și, în plus, sunetul era foarte prost. Dar îmi aminteam corpul ei. Forma spatelui, gâtul, sânii delicați erau ai ei, așa cum îi știam. Am rămas înțepenit, cu ochii la ecran. Cred că scena a durat cinci-șase minute. Gotanda o îmbrățișează, o mângâie, ea închide ochii de plăcere, buzele îi tremură ușor. Suspină încet. Nu puteam să-mi dau seama dacă juca doar un rol. Probabil că da. La urma urmei, e un film. Dar tot nu reușeam să mă conving. Am rămas destul de bulversat. Presupunând că nu interpreta un rol, asta ar însemna că era într-adevăr pierdută în îmbrățișarea lui Gotanda, iar dacă era doar un rol, înseamnă că nu era așa cum o știam eu. Ea n-ar fi jucat niciodată în filme. Oricum, eram cumplit de gelos pe film.

Mai întâi o școală de înot, acum un film. Am început să fiu gelos pe cam multe lucruri. Să fie un semn bun?

Eroina deschide ușa. Îi vede pe cei doi îmbrățișați și goi. I se taie răsuflarea, închide ochii. Pleacă în fugă. Gotanda rămâne împietrit. Kiki

135 spune „Ce-a fost asta?” Prim-plan pe Gotanda. FADE OUT.

A fost singura scenă în care a apărut Kiki. Am lăsat deoparte firul poveștii și am cercetat atent ecranul cu privirea. Silueta ei nu a mai apărut deloc. Doar l-a întâlnit undeva pe Gotanda, s-a culcat cu el, a apărut într-o singură scenă din viața lui, apoi a dispărut. Asta a fost tot rolul ei. Ca și cu mine. A apărut ca din senin, a stat o vreme, apoi a dispărut. Filmul s-a terminat și luminile s-au aprins. Am început muzica de fond. Eu rămăsesem cu ochii înțepeniți la ecranul alb. Oare a fost real? m-am întrebat. Când filmul s-a terminat, nu mi s-a mai părut real. Ce căuta Kiki în film? Mai mult decât atât, împreună cu Gotanda? Nu, e ridicol! Sigur mă înșelam eu. S-au încurcat circuitele. Realitatea și

ficțiunea s-au întrepătruns pe undeva. Ce altceva pot să cred?

Am ieșit din cinematograful și m-am mai învățat o vreme pe-acolo. M-am gândit tot timpul la Kiki. „Ce-a fost asta?” îmi șoptea ea neîncetat la ureche. Chiar așa, ce-a fost asta?

Sigur a fost Kiki. Fără nici o îndoială. Și atunci când o îmbrățișam eu, avea aceeași expresie, buzele îi tremurau la fel, suspina la fel. Nu juca un rol. Așa era în realitate. Dar acesta era un film, Nu înțelegeam.

Cu cât trecea mai mult timp, cu atât mă încre-deam mai puțin în ce îmi aminteam. Să fi fost oare doar o închipuire?

După o oră și jumătate, am mai intrat o dată în cinematograful și am revăzut *Dragoste neîmpărtășită* de la început. Duminică dimineața Gotanda •îmbrățișează o fată. Se vede spatele ei. Camera își schimbă unghiul. Se vede chipul fetei. Este *Kiki*. 136

Fără îndoială. Eroina intră. I se taie respirația, închide ochii. Pleacă în fugă. Gotanda rămâne împietrit. Kiki spune „Ce-a fost asta?” FADE OUT. Se întâmplă exact același lucru.

Cu toate astea, când s-a terminat filmul, n-am crezut nimic din ce văzusem. M-am gândit că trebuie să fie o greșală la mijloc. De ce să se culce Kiki cu Gotanda?

A doua zi m-am dus din nou la cinematograful. M-am trântit pe scaun și am văzut din nou *Dragoste neîmpărtășită*. Ara așteptat scena cu pricina nemișcat și groaznic de iritat, în sfârșit apare. Duminică dimineața Gotanda îmbrățișează o fată. Se vede spatele ei. Camera își schimbă unghiul. Se vede chipul femeii. Este Kiki. Fără îndoială. Eroina intră. I se taie respirația, închide ochii. Pleacă în fugă. Gotanda rămâne împietrit. Kiki spune „Ce-a fost asta?”

Am suspinat în întuneric.

Bine, este real. Fără îndoială. *Se leagă.*

137 15

M-am aprofundat în scaunul din cinematograful, mi-am încrucișat degetele în dreptul nasului și mi-am pus eterna întrebare: ce să fac mai departe? Mereu, mereu aceeași întrebare. Trebuie să mă liniștesc și să gândesc la rece. Trebuie să pun ordine în lucruri.

Trebuie să desfac legăturile încâlcite.

Nu știu de ce, dar ceva sigur s-a încurcat, între mine, Kiki și Gotanda există niște legături încurcate. Nu știu cum s-a ajuns aici, dar, oricum, suntem legați. Trebuie să le descurc. Să-mi redobândesc simțul realității, ca să mă regăsesc pe mine. Poate că nu e vorba de niște legături încurcate, ci de una nouă, care n-are nimic de-a face cu celelalte. Oricum, este

singurul traseu pe care îl pot urma. Trebuie să urmăresc firul cu mare grijă, ca nu cumva să se întrerupă. Este un indiciu. Deocamdată trebuie să mă mișc. Să nu mă opresc. Să continui să dansez. Să dansez bine, astfel încât să mă admire toată lumea.

„Trebuie să dansezi” mi-a spus Omul Oaie.
Trebuie să dansezi, a răsunat ecoul din mintea mea.

Deocamdată trebuia să mă întorc la Tokyo, m-am gândit eu. Aici nu mai e nimic de făcut. Mi-am atins deja scopul pentru care am venit la Hotelul Delfin. Mă întorc la Tokyo și-mi clarific toate legăturile. Mi-am încheiat fermoarul de la haină până sus, mi-am pus mănușile și căciula, m-am

138

îmbrobodit cu fularul până peste nas și am părăsit cinematograful. Ninsoarea se întetise și nu mai vedeam aproape nimic în fața ochilor, întreg orașul era înghețat bocnă, ca un cadavru congelat la morgă.

Când m-am întors la hotel, am sunat la biroul companiei AII Nippon Airways și am rezervat un loc la primul zbor spre Tokyo, aeroportul Haneda.

— Ninge foarte puternic și este posibil ca zborurile să aibă întârziere sau chiar să fie anulate, m-a avertizat fata de la rezervări.

I-am spus că nu mă deranjează. O dată ce m-am hotărât să mă întorc la Tokyo, voiam totuși să fac cât mai repede cu putință. Mi-am strâns bagajul, am coborât și mi-am achitat nota de plată. M-am dus apoi la recepție și am chemat-o pe fata cu ochelari deoparte, la biroul pentru închiriat mașini.

— Au apărut niște treburi urgente și trebuie să mă întorc repede la Tokyo, i-am spus.

— Vă mulțumim foarte mult. Vă rugăm să mai poftiți pe la noi, mi-a răspuns ea, fluturând un zâmbet protocolar.

Poate că s-a simțit rănită când am anunțat-o pe nepregătite că plecăm. E cam sensibilă.

— Să știi că revin în curând. O să mergem atunci să cinăm și să stăm de vorbă. Sunt niște lucruri pe care trebuie să le discutăm pe îndelete. Acum chiar trebuie să mă întorc în Tokyo și să clarific niște lucruri. Metoda analitică. Atitudine pozitivă. Vedere de ansamblu. Trebuie să fac asta. Când termin, să știi că mă întorc. Nu știu câte luni o să dureze,

dar o să vin înapoi. Știi... locul acesta este foarte special pentru mine.

— Hm, zise ea pesimistă.

— Hm, am zis eu optimist. Probabil că tot ce spun eu ți se pare o tâmpenie.

— Nicidecum, mi-a răspuns ea, fără nici o expresie. Doar că nu prea pot să mă gândesc la ce-o să fie peste atâtea luni.

139 — N-or să fie chiar atât de multe luni. O să ne mai întâlnim, pentru că noi doi avem ceva în comun, i-am spus eu, încercând să fiu convingător, dar n-a părut deloc convinsă. Nu crezi?

A început să bată cu pixul în birou și nu mi-a răspuns.

— Să înțeleg că pleci cu primul avion ? mă întrebă ea.

— Așa intenționez. Nu sunt foarte sigur, pentru că s-ar putea să nu poată decola pe vremea asta.

— Dacă pleci cu primul avion, pot să te rog ceva?

— Desigur.

— O fetiță de treisprezece ani trebuie să se întoarcă la Tokyo. Mama ei a avut niște treabă și a fost nevoită să plece înaintea ei. Fata a rămas în hotel. Crezi că ai putea să o iei cu tine? Are și multe bagaje și aș fi îngrijorată să o știu singură în avion.

— Stai puțin, cum adică mama ei a plecat și a lăsat-o singură? E absurd!

A ridicat din umeri.

— Ea e cam absurdă. E renumită ca artist fotograf. E o persoană cam ciudată. Când i se năzarește câte ceva, uită și de copil, și de tot, și odată își ia zborul. Ce să-i faci, e artistă și, când îi vine vreo idee, nu se mai gândește la nimic altceva, și-a amintit de fetiță de-abia mai târziu și ne-a sunat pe noi să ne spună că a uitat-o la hotel. Ne-a cerut să-o ducem la avionul de Tokyo.

— N-ar trebui să vină ea să se ocupe de asta ?

— Știi și eu? Oricum, se pare că trebuie să mai lucreze o săptămână în Kathmandu. În plus, e o persoană renumită, o clientă fidelă a hotelului, și nu putem să n-o servim. M-a rugat senină să-o duc pe fetiță până la aeroport, că mai departe se descurcă ea, dar nu-mi vine să fac asta. E doar un copil și, dacă ar păți ceva, noi intrăm în bucluc. Ar fi responsabilitatea hotelului.

140

Am oftat. Apoi mi-a venit brusc o idee și am întrebat-o:

— Auzi, nu cumva fetița are părul lung și drept, poartă bluze imprimate cu nume de cântăreți rock și ascultă mereu muzică la *walkman*?

— Ba da. Văd că o știi. Am oftat din nou.

** *

A telefonat la compania aeriană și a rezervat un loc la același zbor. Apoi a sunat în camera fetei și i-a spus să-și strângă repede bagajele și să coboare, pentru că a găsit pe cineva care să o însoțească. I-a spus să nu-și facă griji, pentru că mă cunoștea

personal. A trimis un băiat de serviciu să-i aducă bagajele și a telefonat apoi la serviciul de microbuze. A făcut totul rapid și cu îndemânare. Avea talent. Am complimentat-o.

— Ți-am mai spus că-mi iubesc munca. Sunt croită pentru ea.

— Dar iei glumele prea în serios.

— Asta e cu totul altceva, zise ea, bătând din nou cu vârful pixului în birou. Nu prea-mi place să mi se facă glume sau să fiu tachinată. Niciodată nu mi-a plăcut. Mă crispează teribil.

— Intenția mea nu e să te supăr, i-am spus. Dimpotrivă, spun câte o glumă ca să te mai relaxez. Știi că sunt proaste, ridicole, dar mă străduiesc și eu cât pot. Desigur, uneori ceilalți le gustă mai puțin decât mă aștept eu. Dar nu le fac cu vreo intenție rea. Nu râd de tine, să știi. Pentru mine glumitul e ceva necesar.

Se uită la mine strâmbând din buze, cu expresia cu care cineva privește de pe vârful unui deal urmele lăsate de o inundație. Apoi spuse cu o voce stranie, între oftat și suspin:

— Apropo, ai putea să-mi dai cartea ta de vizită ? Las fetița în grija ta și, dată fiind situația....

141 — Dată fiind situația, am mormăit eu. Mi-am scos din portofel cartea de vizită și i-am înmănat-o. Măcar cărți de vizită tot am la mine, pentru orice eventualitate. O mulțime de oameni mi-au spus cât de importante sunt. S-a uitat la ea ca la o cârpă de șters praful.

— Apropo, pe tine cum te cheamă? am întrebat-o eu.

— O să-ți spun data viitoare, mi-a răspuns și și-a atins cu un deget rama ochelarilor. Dacă ne mai întâlnim.

— Bineînțeles că ne mai întâlnim.

Un zâmbet i-a străbătut chipul, liniștit și palid ca o lună nouă.

După zece minute, fata a coborât în hol însoțită de băiatul de serviciu, care căra o valiză Samsonite atât de mare, încât ar fi încăput în ea un ciobănesc german în picioare. Nu puteai să lași o fată de treisprezece ani să se descurce singură în aeroport cu așa ceva. De data aceasta purta un hanorac pe care scria TALKING HEADS, blugi strâmți și bocanci, iar pe deasupra avea o haină de blană, probabil cumplit de scumpă. Ca și înainte, frumusețea ei era de o transparență stranie. Era fragilă, gata să dispară în orice moment. Privind-o, îți trezea un sentiment de nesiguranță. Probabil pentru că era prea delicată. Talking Heads¹. Nu-i un nume rău. Parcă ar fi desprins dintr-un pasaj de Kerouac.

„Capul vorbitor bea o bere lângă mine. Pe mine mă tăia rău de tot. «Mă duc să mă piș» i-am zis capului vorbitor.”

Dragul de Kerouac! Oare ce-o mai fi făcând?

1.- Formație rock al cărei nume înseamnă „Capete Vorbitoare” (engl.).

142

Fata m-a privit. De data asta nu mi-a mai zâmbit. S-a uitat la mine, parcă încruntată, apoi s-a întors spre fata cu ochelari.

— E în regulă, Nu-i un om rău, a zis ea.

— Nu sunt atât de rău pe cât par, am adăugat eu,

Fata m-a privit din nou, apoi a dat-de câteva ori din cap, lăsând să se înțeleagă că nu avea încotro, nu-și permitea să facă mofturi, în acel moment m-am simțit de parcă îi făceam cine știe ce lucru cumplit. Parcă eram un căpcăun. Parcă eram Scrooge. Scrooge.

— Stai liniștită, zise ea. Nenea are simțul umorului, spune lucruri inteligente și se poartă frumos cu fetele. Și dacă zici că îl și cunoști... E în regulă.

— Nenea ? am îngâimat eu uimit, încă nu sunt „nene"! Am treizeci și patru de ani. E groaznic să-mi spui „nene"!

Însă nimeni nu mi-a ascultat protestele. Fata de la recepție a luat-o de mână și s-au îndreptat spre microbuzul parcat la intrare. Băiatul cărase deja valiza în mașină. Mi-am luat și eu geanta și am plecat în urma lor. Nenea ! Oribil!

În microbuz eram doar eu și fetița. Vremea era cumplită. Oriunde priveai, doar zăpadă și gheață. Parcă eram la Polul Nord.

— Cum te cheamă ? am întrebat-o.

M-a fixat cu privirea și a clătinat ușor din cap, blazată. Apoi s-a uitat pe geam, căutând parcă ceva. Nu se vedea decât zăpada.

— Yuki¹, zise ea.

— Zăpadă?

— Așa mă cheamă, Yuki.

1. Yuki înseamnă „zăpadă”.

143 Și-a scos apoi walkman-ul din buzunar și s-a cufundat în muzica ei. Până am ajuns la aeroport nu m-a mai învrednicit nici cu o privire.

Groaznic, mi-am zis. Mai târziu aveam să aflu că Yuki era numele ei adevărat. Atunci am fost convins că îl născocise pe moment și chiar m-am simțit puțin jignit. Din când în când scotea pachetul cu gumă de mestecat din buzunar și lua câte o lamă. Mie nu mi-a oferit nici una. Sincer să fiu, nici nu aveam poftă de gumă, dar politicos ar fi fost să-mi ofere și mie una, nu? Nimicurile astea mă făceau să mă simt bătrân și prăfuit. Cum nu aveam altceva mai bun de făcut, m-am afundat în scaun și am închis ochii. Mi-am amintit lucruri de demult, de când eram și eu de vârsta ei. Și eu aveam pe atunci discuri cu muzică rock, *single-uri* de 45 de rotații. *Hit the Road, Jack* al lui Ray Charles, *Travelin' Man* al lui Ricky Nelson, *All Alone Am I* cu Brenda Lee. Aveam în jur de o sută. Le ascultam în fiecare zi și ajunsesem să le știu pe dinafară. Mi-am amintit

versurile de la *Travelin' Mân* și le-am fredonat în minte. Nu-mi venea să cred că mi le aminteam perfect! Erau destul de stupide, dar curgeau de la sine. Memoria pe care o ai când ești tânăr este incredibilă. Reții toate detaliile, toate prostiile.

*And the China doll
down in old Hong Kong
twaits for my return.*

Cântecele celor de la Talking Heads sunt sigur altfel. Vremurile se schimbă. *The times they are a-changin'*. Am lăsat-o pe Yuki în sala de așteptare și m-am dus la ghișeu aeroportului să cumpăr biletele. Am plătit ambele bilete cu cartea mea de credit, cu gândul că o să-mi recuperez banii mai târziu. Mai era o oră până la îmbarcare, dar fata de la ghișeu mi-a spus că s-ar putea să dureze mai mult.

144

— Vă rog să fiți atent la anunțurile de la difuzoare, mi-a spus ea. În acest moment vizibilitatea este prea scăzută.

— Credeți că o sa se îndrepte vremea? am întrebat-o.

— Prognoza meteo așa spune, dar nu știm în cât timp, mi-a răspuns ea posacă.

Probabil spusese același lucru de două sute de ori.

Oricine s-ar fi săturat dacă ar fi fost în locul ei.

M-am întors la Yuki și i-am spus că avionul urma să întârzie din cauza vremii. Mi-a aruncat o privire rapidă și a făcut o față plictisită. Nu a zis nimic.

— Deocamdată cred că ar fi mai bine să nu ne lăsăm bagajele la control, pentru că ar fi greu să le recuperăm, i-am spus.

„Cum vrei tu” s-a citit pe fața ei. Nu zicea în continuare nimic.

— N-avem decât să așteptăm aici. Nici măcar nu e un loc prea interesant. Apropo, ai mâncat de prânz?

A dat din cap că da.

— Mergem la o cafenea? Vrei să bei ceva? Cafea, ciocolată, ceai, suc?

„Știi și eu?” mi-a răspuns fața ei. Avea un repertoriu foarte bogat de expresii faciale.

— Hai să mergem, i-am spus și m-am ridicat. Am mers la o cafenea, împingându-i valiza. Era foarte aglomerat și zgomotos. Cum toate cursele aveau întârziere, întâlneam numai chipuri obosite. Eu am băut o cafea și am mâncat sandvișuri, iar Yuki a băut o ciocolată caldă.

— Câte zile ai stat la hotel? am întrebat-o.

— Zece, a răspuns ea după ce s-a gândit puțin.

— Mama ta când a plecat?

A privit un timp zăpada de afară, apoi mi-a răspuns:

— Acum trei zile.

Parcă eram la o oră de conversație de engleză pentru începători.

145 — Ești în vacanță de ceva vreme, nu?

— Nu, eu nu merg la școală de ceva vreme și mai lasă-mă în pace! m-a repezit ea, apoi și-a scos *walkman*-ul din buzunar și și-a pus căștile pe urechi.

Mi-am terminat cafeaua și am citit ziarul. Văd că în ultima vreme enervez toate fetele. De ce? Am eu ghinion sau există vreun motiv fundamental?

Probabil că am ghinion, am concluzionat cu. Când am terminat de citit ziarul, am scos din geantă *Zgomotul și furia* de Faulkner. Dacă citesc Faulkner și Philip K. Dick atunci când sunt epuizat nervos, reușesc să-i înțeleg foarte bine. întotdeauna îl aleg pe unul dintre ei în asemenea momente. Numai în asemenea momente, pentru că altfel nu mă ating de ei. La un moment dat Yuki s-a dus până la toaletă, apoi a schimbat bateriile de la *walkman*. După vreo jumătate de oră s-a anunțat că avionul spre Ikyo, aeroportul Haneda, avea o întârziere de patru ore. Se aștepta îmbunătățirea vremii. Am oftat îndelung. Of, încă patru ore de așteptat!

Asta este. Nu pot să spun că nu am fost avertizat. Hai să privim lucrurile optimist totuși! *The power of positive thinking*¹. După vreo cinci minute de gândire pozitivă, mi-a venit o idee. Nu știam dacă o să-mi meargă sau nu, dar tot era mai bine decât să zăcem în locul ăsta plin de fum. Am rugat-o pe Yuki să mă aștepte puțin acolo și m-am dus la biroul pentru închiriat mașini. Fata mi-a înmănat imediat formularele necesare pentru o Toyota Corolla Sprinter cu casetofon stereo. Am mers cu un microbuz până la centrul de închirieri, la o distanță de vreo zece minute de aeroport, unde mi s-au înmănat cheile mașinii. Era o mașină albă, echipată cu cauciucuri noi, de zăpadă. M-am urcat în ea și m-am întors la cafeneaua din aeroport.

— Hai să ne plimbăm pe-aici cu mașina vreo trei ore, ce zici? am întrebat-o.

1. Puterea gândirii pozitive (engl.). 146

— Pe o asemenea ninsoare? Nici nu se vede nimic! mi-a răspuns ea disperată. Unde să ne ducem?

— Nicăieri. Doar să ne plimbăm cu mașina. Poți să ascuți muzică la volum maxim, dacă vrei. Vrei să ascuți muzică, nu? Te las să ascuți ce vrei. Iți strici auzul de la *walkman*.

A clătinat din cap nehotărâtă, dar, când m-am ridicat de pe scaun și am îndemnat-o să mergem, m-a urmat.

I-am pus valiza în portbagaj și am pornit-o agale, fără țință, pe un drum înzăpezit. Yuki a scos o casetă din geantă, a pus-o în casetofon și i-a dat drumul. David Bowie cu *China Girl*. Au urmat Phil Collins, Jefferson Starship, Thomas Dolby, Tom Petty & the Heartbreakers, Hali & Oates, Thompson Twins, Iggy Pop, Bananarama, cam ce se pare că ascultă adolescențele de obicei. Au urmat Rolling Stones cu *Goin' to a Go-Go*.

— Pe ăsta îl știu, i-am spus. îl cântau The Miracles acum multă vreme. Smokey Robinson and The Miracles. Pe atunci aveam cincisprezece sau șaisprezece ani.

— Aha, zise ea neinteresată.

— *Goin' to a Go-Go*... am fredonat eu în ritmul muzicii.

Au urmat Paul McCartney și Michael Jackson

cu *Say Say Say*.

Nu prea mai erau multe mașini pe drum. De fapt, mai nici una. Ștergătoarele pornite la viteză maximă curățau anevoie zăpada de pe parbriz, înăuntru era cald și muzica rock era plăcută. Chiar și Duran Duran. Mă simțeam foarte relaxat și mergeam înainte pe drumul drept, fredonând bucățile cunoscute. Yuki părea și ea mai bine dispusă. Când s-a terminat caseta de nouăzeci de minute, a ochi t-o pe cea pe care o închiriasem o dată cu mașina.

— Aia ce e?

I-am spus că era o casetă cu *oldies*. Ascultasem puțin din ea când mă întorceam la aeroport, ca să mai treacă vremea.

147 — Vreau s-o ascult, a zis Yuki.

— Nu știu dacă o să-ți placă. Sunt numai cântece vechi.

— Nu contează. De zece zile ascult aceleași cântece.

Am pus caseta. A început cu Șam Cooke, *Wonderful World*. „Nu știu prea multă istorie...”, un cântec frumos. Șam Cooke - a murit împușcat când eu eram în clasa a noua. Buddy Holly, *Oh Boy*. Și el a murit. Accident aviatic. Bobby Darin, *Beyond the Sea*. Mort și el. Elvis Presley cu *Hound Dog*. Mort. Abuz de droguri. Toți au murit. Au urmat Chuck Berry cu *Sweet Little Sixteen*, Eddie Cochran cu *Summertime Blues* și Everly Brothers cu *Wake Up Little Susie*,

Fredonam și eu versurile pe care le știam.

— Ce multe versuri știi! zise Yuki impresionată.

— Așa e. Pe vremuri eram și eu la fel de pasionat de rock. Când eram de-o vârstă cu tine. Stăteam zilnic cu urechea lipită de radio și-mi cheltuiam toți banii pe discuri. Rock'n'roll. Nu credeam să existe pe lume ceva mai frumos. Muzica mă făcea foarte fericit.

— Și acum ?

— Mai ascult și acum. Sunt și cântece care-mi plac, dar nu mai ascult cu atâta pasiune încât să ajung să memorez versurile. Nu mă mai mișcă așa cum o făceau cândva.

— De ce?

— Oare de ce ?

— Explică-mi! insistă ea.

— Poate pentru că mi-am dat seama că lucrurile de calitate sunt puține. Chiar foarte puține. E valabil pentru orice. 'Cărți, filme, concerte - puține sunt cu adevărat bune. Același lucru se întâmplă și cu muzica rock. La radio auzi un singur cântec bun într-o oră, restul e doar gunoi produs în serie. Pe vremuri nu gândeam atât de serios, îmi plăcea orice ascultam. Eram tânăr, aveam mult timp liber, eram îndrăgostit, îmi revărsam sentimentele chiar

148

și asupra lucrurilor banale, mărunte, înțelegi ceva din ce-ți spun?

— Cred că da, mi-a răspuns Yuki.

A început Del Vikings cu *Come Go with Me*. Am fredonat și eu.

— Nu te-ai plictisit? am întrebat-o.

— Nu. Nu sună rău.

— Chiar deloc.

— Acum nu te mai îndrăgostești ? m-a întrebat ea.

M-am gândit serios un timp.

— O întrebare dificilă, am zis eu. Ție îți place vreun băiat?

— Nu, mi-a răspuns, în schimb sunt mulți pe care nu pot să-i sufăr.

— Înțeleg, i-am zis.

— Prefer să ascult muzică.

— Înțeleg și asta.

— Vorbești serios? m-a întrebat ea, aruncându-mi o privire neîncredătoare.

— Da, serios. Toți numesc asta fugă de realitate. Eu nu văd nimic rău la mijloc. Fiecare e stăpân pe viața lui. Dacă știi ce vrei în viață, poți să trăiești cum îți place. Nu mă interesează ce cred alții. Din partea mea, să-i mănânce crocodilii. Așa gândeam când eram de vârsta ta. De fapt și acum gândesc la fel. Probabil din cauză că nu m-am maturizat destul. Sau poate că am avut dreptate de la bun început, încă nu-mi dau seama prea bine. Nu reușesc încă să găsesc un răspuns.

Jimmy Gilmer cu *Sugar Shack*. Am fluierat și eu la refren. Pe partea stângă a drumului se întindea o câmpie acoperită de zăpadă. „E doar o cafeenea făcută din lemn, espresso-ul e foarte bun.” Un cântec frumos. 1964.

— Auzi, zise Yuki. Pari un tip cam ciudat. Nu-ți spune asta toată lumea?

— Ba da, am mormăit eu nemulțumit.

— Ești însurat?

— Am fost.

149

— Ai divorțat?

— Da.

— De ce?

— M-a părăsit nevasta.

— Vorbești serios?

— Da. S-a îndrăgostit de un alt bărbat și a plecat cu el.

— Săracul de tine! m-a compătimit ea.

— Mersi.

— Am senzația că o înțeleg pe soția ta.

— Cum adică ?

Yuki a ridicat doar din umeri și n-a mai zis nimic. A doua oară n-am mai întrebat-o.

— Vrei niște gumă? mi-a zis ea după o vreme

— Nu vreau, mersi.

Cum ne mai împrieteniserăm puțin, am fredonat împreună refrenul de la *Surfin' U.S.A.* al lui Beach Boys. Bucățile mai ușoare, „*Inside, outside U.S.A.*” Ne simțeam bine. Am cântat împreună chiar și refrenul de la *Help Me Rhonda*. Nu eram chiar un moșuleț prăfuit. Nu eram Scrooge. între timp ninsoarea se mai liniștise. Ne-am întors la

aeroport și am înapoiat cheile de la mașină. Am lăsat bagajele la control și într-o jumătate de oră ne pregăteam de îmbarcare, într-un sfârșit, avionul a decolat, cu o întârziere de cinci ore. Imediat după decolare, Yuki a așipit. Chipul ei adormit era de o frumusețe uluitoare. Era frumoasă ca o statuie fină, sculptată dintr-un material ireal. Părea gata să se fărâme la cea mai mică atingere. Stewardesa a venit cu sucurile, a privit-o, apoi mi-a zâmbit. I-am zâmbit și eu. Am cerut un gin cu apă tonică. Cât timp l-am băut, m-am gândit din nou la Kiki. Mi-a derulat iar în minte, de nenumărate ori, scena în care ea și Gotanda sunt în pat, îmbrățișați. Camera de filmat se rotește în jurul lor. Se vede chipul lui Kiki.

„Ce-a fost asta?” întreabă ea.

Ce-a fost asta ? răsună și ecoul din mintea mea.

După ce ne-am recuperat bagajele pe aeroportul Haneda, am întrebat-o pe Yuki unde locuia.

— în Hakone, mi-a spus ea.

— Destul de departe.

Era deja trecut de ora opt și ar fi fost foarte obositor să mai luăm un taxi sau altceva până în Hakone,

— Nu ai pe nimeni cunoscut în Tokyo ? Vreo rudă, vreun prieten apropiat?

— Nu, dar avem un apartament în Akasaka. E mic, îl folosește mama când vine la Tokyo. Pot să stau acolo, pentru că acum nu e nimeni în el.

— în afară de mama ta nu mai ai pe nimeni?

— Nu. Suntem doar noi două.

— Aha, am zis eu.

Era o familie cam dată peste cap, dar asta nu mă privea pe mine.

— Hai să luăm deocamdată un taxi până la mine acasă, mergem să mâncăm undeva și, după ce mâncăm, te duc cu mașina până la apartamentul din Akasaka. E bine?

— Mi-e perfect egal, mi-a răspuns ea.

Am luat un taxi și am mers până la apartamentul meu din Shibuya. Am lăsat-o pe Yuki să aștepte în hol și m-am dus singur în cameră, unde mi-am lăsat bagajul și m-am schimbat în ceva mai comod. Adidași, geacă de piele, pulover. Am urcat apoi în Subaru și am mers la un restaurant italianesc, cam la cincisprezece minute de mers cu mașina. Eu am mâncat *ravioli* cu salată de legume, iar ea

151 *spaghetti vongole* și spanac. Am mai comandat o porție de *fritto mișto* de pește, pe care am împărțit-o. Era o porție destul de mare, dar ea părea foarte înfometată și a mâncat și un *tiramisu*. Eu am băut un *espresso*.

— Delicios! a zis ea după ce a terminat de mâncat.

I-am spus că mă pricep să găsesc restaurantele în care se mănâncă bine. I-am explicat că învâr-titul prin restaurante face parte din munca mea.

Yuki m-a ascultat fără să zică nimic.

— De aceea sunt așa de bine informat, i-am spus. Știi, în Franța există porci dresați să găsească trufe în pământ. Eu sunt ca ei.

— Nu prea îți place munca ta ? Am clătinat din cap.

— Nu. Nu reușesc s-o fac să-mi placă. E lipsită de sens. Găsesc restaurante bune. Scriu un articol în revistă și le fac cunoscute tuturor. Mergeți aici! Comandați asta și asta! De ce să fie nevoie de așa ceva? N-ar fi mai bine să mănânce fiecare ce-i place? Ce nevoie ai să vină altul și să-ți spună până și la ce restaurant să mergi ori ce să alegi din meniu? Apoi, un restaurant prezentat în revistă devine renumit și, prin urmare, calitatea mâncării și a serviciului scade. Se întâmplă în nouă cazuri din zece. Stricăm echilibrul dintre cerere și ofertă, asta facem noi. Găsim un lucru bun și îl distrugem sistematic. Găsim ceva pur, imaculat, și îl împrăș-cam cu noroi. Oamenii numesc asta „informație”. Iar atunci când scormonim bine de tot prin mediul în care trăim, fără să lăsăm nici un ungher neexplorat, oamenii o numesc „informație detaliată”. Ajunge să ți se facă silă. Cu asta mă ocup.

De pe partea opusă a mesei, Yuki mă fixa cu privirea ca pe o creatură ciudată.

— Și totuși o faci.

— E serviciul meu, i-am spus.

Am realizat dintr-o dată că aveam în față o fată de treisprezece ani. Ce naiba m-am apucat eu să-i îndrug unui copil?

152

— Hai să mergem! i-am zis. E târziu, te duc acasă.

Când ne-am urcat în Subaru, Yuki a luat o casetă care zăcea pe-acolo și a pus-o în casetofon. Era o casetă cu *oldies* făcută de mine, pe care o ascult foarte des singur, când conduc. *Four Tops, Rich Out, I'll Be There*. Străzile erau pustii și am ajuns numaidecât în Akasaka. Am întrebat-o pe Yuki unde era apartamentul.

— Nu vreau să-ți spun, mi-a zis.

— Poftim ? Cum adică nu vrei să-mi spui ?

— Nu vreau încă acasă.

— E trecut de ora zece și am avut o zi lungă și grea. Mi-e somn de pic.

Din scaunul alăturat, Yuki mă fixa cu privirea. Eu eram atent la drum, dar îi simțeam privirea ațintită pe obrazul meu stâng. Era stranie - părea lipsită de orice emoție, dar îmi făcea inima să bată cu putere. După o vreme și-a întors privirea în direcție opusă, pe geam.

— Mie nu mi-e somn. Dacă mă duci acasă, o să fiu singură. Am chef să ne mai plimbăm o vreme cu mașina și să ascultăm muzică.

M-am gândit puțin și i-am zis:

— încă o oră. Apoi te duci și te culci. E bine ?

— E bine.

Ne-am învârtit prin Tokyo și am ascultat muzică. Așa se poluează atmosfera, se distruge stratul de ozon, crește nivelul de zgomot, oamenii devin mai nervoși și resursele subterane se epuizează, m-am gândit eu. Cu capul sprijinit de scaun, Yuki privea absentă panorama nocturnă fără să zică nimic.

— Mama ta e în Kathmandu ? am întrebat-o eu.

— Da, mi-a răspuns ea apatic.

— înseamnă că o să stai singură până se întoarce.

— Dacă mă întorc în Hakone, e menajera acolo.

— Aha. Se întâmplă des așa ceva?

— Să plece și să mă lase baltă? Destul de des. Când vine vorba de fotografii, nu se mai poate

153 gândi la altceva. Nu e rău intenționată. Așa e ea. Adică se gândește doar la ea. Pe mine mă uită cu desăvârșire. Ca pe o umbrelă. Pur și simplu uită și pleacă. Dacă i se năzarește că vrea în Kathmandu, nimic altceva nu mai contează. Bineînțeles că mai târziu are muștrări de conștiință și își cere scuze, dar toată treaba se repetă cu prima ocazie. M-a luat cu ea în Hokkaido dintr-un capriciu. Eu m-am bucurat

că m-a dus și pe mine, dar în fiecare zi am stat numai în hotel și am ascultat muzică la *walk-man*, mama nu s-a mai întors deloc, am mâncat singură... Deja m-am resemnat. Acum zice că o să se întoarcă într-o săptămână, dar eu nu mai cred nimic. Din Kathmandu cine știe încotro o s-o mai ia ?
— Cum o cheamă pe mama ta?

Mi-a spus numele, dar nu-l mai auzisem niciodată.

— Are un pseudonim sub care lucrează, zise Yuki. E cunoscută ca Ame¹. Prin urmare, pe mine m-a botezat Yuki. Ce tâmpenie, nu? Tipic din partea ei.

De Ame auzisem. Cine nu auzise de ea? O fotografia celebră. Nu apare în mass-media. Nu apare nici în lume. Nu i se știe nici măcar numele adevărat. Lucrează doar ce-i place și e cunoscută ca excentrică. Are un stil tăios și agresiv. Am clătinat din cap.

— Înseamnă că tatăl tău e scriitorul acela, Hiraku Makimura.

Yuki ridică din umeri.

— Să știi că nu e un om rău. Doar că n-are talent.

Citiseam odinioară câteva cărți scrise de tatăl ei. Două dintre romanele lui și o culegere de nuvele. Nu erau deloc rele. Avea un stil proaspăt, o perspectivă inedită. Cărțile lui deveniseră *bestseller*, iar el - răsfățatul lumii literare. Apărea peste tot - la

1. *Ame* înseamnă „ploaie”. 154

televizor, în reviste - și își expunea punctul de vedere asupra tuturor aspectelor sociale. Apoi s-a căsătorit cu o fotografa pe nume Ame, care avea în față o carieră promițătoare. Acela s-a dovedit momentul lui de maximă strălucire. Tot ce a urmat a fost un dezastru. Fără vreun motiv anume, nu a mai putut să scrie nimic decent. Următoarele două-trei cărți au fost dezastruoase. Criticii l-au desființat, cărțile nu i s-au mai vândut, în acel moment Hiraku Makimura și-a schimbat subit stilul. De la romane pentru adolescenți a trecut la avangardă și experimentalism. Însă lipsa de conținut a rămas. Stilul lui era un amestec hidos de împrumuturi din romanele franțuzești de avangardă. Cu toate acestea, se găsiseră câțiva critici noi, lipsiți de imaginație, care să-l laude. După doi ani, până și ei s-au plictisit și n-au mai zis nimic. Nu înțeleg cum se poate întâmpla așa ceva, dar se pare că omul și-a epuizat tot talentul în primele trei cărți, însă a continuat să scrie la fel de mediocru și să se învârtă prin lumea literară, ca un câine castrat care, din obișnuință, se mai ține încă după coada cățelușelor, în acea perioadă divorțase deja de Ame. Mai precis, Ame îi dăduse papucii. Cel puțin așa spunea lumea.

Makimura nu s-a oprit însă aici. Pe la începutul anilor '70 și-a extins interesul spre o nouă zonă, proclamându-se drept scriitor de romane de aventură. La revedere, avangardă! Bun venit, aventură și acțiune! A început să colinde prin colțurile îndepărtate ale lumii și să scrie despre experiențele sale. A mâncat foci cu eschimoșii, a trăit printre aborigenii din Africa, s-a amestecat printre trupele de gherilă din America de Sud. Apoi i-a criticat aspru pe scriitorii închiși în birourile lor. La început ceea ce a făcut n-a fost deloc rău, dar după vreo zece ani în care s-a ocupat de același lucru, normal că toată lumea s-a săturat. La urma urmei, lumea asta nu înseamnă doar aventuri. Nu mai suntem pe vremea lui Livingstone și a lui

155

Amundsen. Calitatea aventurilor s-a mai subțiat, iar stilul i-a devenit din ce în ce mai emfatic. La drept vorbind, nici nu mai erau adevărate „aventuri”. De obicei era însoțit de o armată de coordonatori, editori și fotografi. Când participa și televiziunea, se mai adăuga o echipă de vreo zece oameni, cu tot cu sponsori. Se mai și improviza. Cu vremea, se regiza din ce în ce mai mult. Era ceva bine cunoscut printre cei din domeniu.

Poate că nu era un om atât de rău. Dar nu avea pic de talent, așa cum zisese și fiica lui.

Discuția despre tatăl ei s-a încheiat aici. Nici Yuki nu părea dornică să vorbească, nici eu n-aveam neapărat chef de asta.

Am ascultat o vreme muzică, fără să spunem nimic. Eu țineam mâinile pe volan și priveam stopurile BMW-ului albastru din față. Ascultam Solomon Burke și Yuki bătea ritmul cu piciorul, privind afară pe geam.

— Îmi place mașina asta, a zis Yuki mai târziu. Ce marcă e?

— Subaru. Am luat-o la mâna a doua. Nu o laudă prea multe lume, dar...

— Nu prea-mi dau seama bine, dar pare foarte primitoare.

— Probabil din cauză că o iubesc.

— Asta o face primitoare?

— E vorba de armonie, i-am spus eu.

— Nu înțeleg.

— Mai simplu spus, eu și mașina ne ajutăm reciproc. Adică eu intru în spațiul ei cu dragoste. Eman un aer pozitiv. Mașina îl simte. Așa mă simt bine și eu, se simte bine și mașina.

— O mașină poate să se simtă bine?

— Desigur. Nu știu de ce, dar și mașinile se simt bine sau au toane. Nu-ți pot oferi o explicație logică, însă îți spun din experiență că așa stau lucrurile. N-am nici o îndoială.

— E la fel ca iubirea dintre oameni ? Am clătinat din cap.

156

— Nu, cu oamenii e altfel. Cu mașinile, sentimentele rămân în aceeași fază. Sentimentele față de oameni sunt altfel. Se modifică mereu în raport cu celălalt. Se schimbă, șovăie, se intensifică, dispar, sunt negate, rănesc. In cele mai multe cazuri nu poți să le controlezi conștient. Cu un Subaru e altfel. Yuki s-a gândit o vreme la ce-i spuseseam, apoi

m-a întrebat:

— Nu te înțelegeai cu soția ta ?

— Eu am crezut tot timpul că da. Dar se pare că ea era de altă părere. Diferență de opinii. De-asta a plecat. Probabil a considerat că mai bine pleacă cu un alt bărbat, decât să remedieze diferența de opinii.

— Cu ea nu a mers la fel de bine ca și cu Subaru, nu?

— Da, cam așa ceva, i-am spus eu. Of, astea sunt lucruri de discutat cu o fată de treisprezece ani?

— Despre mine ce crezi ? m-a întrebat ea.

— Încă nu știu nimic despre tine.

Mi-a fixat din nou cu privirea obrazul stâng și am avut senzația că o să-l străpungă în curând. Bine, bine, am înțeles!

— Dintre toate fetele cu care am ieșit eu până acum, tu ești probabil cea mai frumoasă, i-am spus eu, cu ochii la drum. Nu, nu probabil. Cu siguranță cea mai frumoasă. Dacă aveam cincisprezece ani, m-aș fi îndrăgostit de tine. Dar eu am treizeci și patru și nu mă mai îndrăgostesc atât de ușor. Nu vreau să fiu și mai nefericit de atât. Mi-e mai bine cu un Subaru. Ești mulțumită?

De data aceasta Yuki mi-a aruncat o privire indiferentă. Apoi a zis „Ești ciudat”. M-am șm^{it} ca ultimul ratat din lume. Probabil că n-a spus^o cu rea intenție, dar așa m-a făcut să mă simt.

157 La unsprezece și un sfert ne-am întors în Akasaka.

— Am ajuns, i-am zis eu.

De data asta Yuki mi-a spus unde era apartamentul fără să mai facă nazuri. Era într-o clădire mică și primitoare din cărămidă roșie, pe o stradă liniștită din apropierea templului Nogi. Am parcat mașina în față și am oprit motorul.

— În legătură cu banii, a zis ea încet. Biletul de avion, masa de la restaurant...

— Banii pe biletul de avion o să mi-i dea mama ta când se întoarce. Cu restul am făcut eu cinste. Nu-ți face probleme. Când ies cu o domnișoară, nu plătesc nemțește. Banii pentru biletul de avion ajung. Yuki a ridicat din umeri, fără să spună nimic, și a deschis portiera, apoi și-a aruncat guma de mestecat într-un ghiveci cu flori.

— „Mulțumesc”. „Cu plăcere”, am mimat eu o conversație politicoasă.

Apoi am scos din portofel o carte de vizită și i-am întins-o.

— Când se întoarce mama ta, să-i dai asta. Dacă ești singură și ai vreun necaz, să mă suni, da? O să te ajut cum pot.

A luat cartea de vizită și s-a uitat la ea, apoi a vârât-o în buzunarul de la haină.

— Ce nume ciudat! a comentat.

I-am scos valiza din portbagaj, am cărat-o până la lift și am urcat la etajul patru. Yuki a scos cheile din geanta de umăr și a descuiat ușa. Am dus valiza înăuntru. Apartamentul avea doar o bucătărie, un dormitor și o baie. Clădirea era încă nouă, iar casa era aranjată ca pentru expoziție. Mobila, vasele și aparatele electrocasnice frumos repartizate păreau toate scumpe și vădeau bun-gust, dar

158

nu se simțea că apartamentul ar fi fost locuit. Arăta ca și cum cineva a dat o grămadă de bani și totul a fost cumpărat și aranjat în trei zile. Cu bun-gust, dar cumva ireal.

— Mama îl folosește rar, mi-a zis Yuki după ce mi-a urmărit privirea. Are un studio în apropiere, iar când vine în Tbkyo stă de fapt acolo. Acolo doarme, acolo mănâncă. Aici vine foarte rar.

— Aha, am zis eu. Femeie ocupată.

Yuki și-a scos haina de blană, a pus-o pe un umerăș și a dat drumul la căldură. Apoi a scos de pe undeva un pachet de Virginia Slim, a luat o țigară și și-a aprins-o dezinvolt cu un chibrit. Nu cred că-i bine ca o fată de treisprezece ani să fumeze. Fumatul nu face bine la sănătate și strică tenul. Arăta însă atât de fermecător, încât nu i-o puteam reproșa. Prin urmare, am tăcut. Când și-a aprins țigara și filtrul i-a atins buzele subțiri și fin modelate, genele ei lungi și mătăsoase au coborât ușor, ca niște frunze.

Bretonul căzut pe frunte i-a însoțit mișcarea cu un tremur molatic. Era perfectă. Dacă aș fi avut cincisprezece ani, m-aș fi îndrăgostit de ea, m-am gândit eu din nou. O dragoste nestăvilită, ca o avalanșă de primăvară. N-aș fi știut ce să fac și aș fi fost nefericit. Yuki îmi amintea de o fată pe care o cunoscusem demult, când aveam treisprezece sau paisprezece ani, și de care mă îndrăgostisem. În acel moment toată durerea pe care o simțisem atunci a reînviat.

— Vrei o cafea ? m-a întrebat Yuki. Am clătinat din cap.

— E târziu. Mă duc acasă, i-am zis eu.

Yuki și-a lăsat țigara în scrumieră, s-a ridicat și m-a condus la ușă.

— Ai grijă la țigară și la gaze, i-am spus.

— Parcă ai fi tata, mi-a răspuns ea. Era o observație justă.

159 Ajuns în apartamentul meu din Shibuya, m-am trântit pe canapea, cu o bere în mână. Am aruncat o privire peste cele patru sau cinci scrisori primite. Toate erau legate de lucru și nu erau importante.

Am amânat cititul lor pe altă dată și le-am lăsat deschise pe masă. Eram mort de oboseală și n-aveam chef de nimic. Mă simțeam prea agitat ca să pot adormi. Avusesem o zi lungă, lungită la nesfârșit. Mă simțeam de parcă mă dădusem toată ziua în *montagne russe* și încă mai tremuram.

Până la urmă, câte zile am stat în Sapporo? m-am întrebat eu. N-am putut să-mi amintesc. Se întâmplaseră multe și se îngrămădiseră în timpul meu de somn. Cerul fusese complet cenușiu, întâmplările și informațiile se amestecau. Mai întâi am ieșit cu fata de la recepție. Apoi l-am sunat pe fostul meu partener, care s-a interesat despre *Dolphin Hotel*. M-am întâlnit cu Omul Oaie și am stat de vorbă.

Am fost la cinema și am văzut filmul în care apăreau Kiki și Gotanda. Am cântat *Beach Boys* împreună cu o fată frumoasă de treisprezece ani. Apoi m-am întors la Tokyo. În total, câte zile ?

N-am putut să le număr.

O las pe mâine, mi-am zis. Mă mai gândesc și mâine.

M-am dus în bucătărie, mi-am turnat un pahar de whisky și l-am băut așa, sec. Am ronțăit câțiva biscuiți rămași printr-un pachet. Erau cam moi, ca și capul meu. Am pus unul din discurile mele preferate, cu *Modernaires* interpretând un cântec de-al lui *Thelma Houston*. Era cam demodat, ca și capul meu. Puțin zgâriat, dar nu deranja pe nimeni, își atinsese și el limitele. Ca și capul meu.

Ce-a fost asta ? zise Kiki în mintea mea.

Camera de filmat se rotește. Degetele fine ale lui Gotanda alunecă ușor pe spatele ei, căutând parcă un canal ascuns.

Ce-a fost asta, Kiki? Mă simt foarte derutat. Nu mai am încrederea pe care o aveam odinioară în mine. Dragostea și un Subaru vechi sunt două lucruri diferite, nu? Sunt gelos pe degetele fine ale lui Gotanda. Oare și-o fi stins Yuki țigara cum trebuie ? O fi închis gazele ? Are dreptate - parcă aș fi tatăl ei. Nu am încredere în mine, O să putrezesc aici, mormăind de unul singur, în cimitirul ăsta de elefanți al societății capitaliste avansate?

Rămâne pe mâine.

M-am spălat pe dinți, m-am schimbat în pijama și am băut whisky-ul care mai rămăsese în pahar.

Când mă pregăteam să mă bag în pat, a sunat telefonul. Am stat o vreme în mijlocul camerei, cu ochii la telefon, dar până la urmă am răspuns.

— Acum am închis gazele, mi-a zis Yuki. Mi-am stins și țigara. E bine? Te-ai liniștit?

— E bine, i-am răspuns.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

— Auzi, a zis Yuki și apoi a tăcut puțin. În hotelul din Sapporo ai văzut un om îmbrăcat într-o blană de oaie, nu?

M-am așezat pe pat, ținând telefonul la piept, de parcă încercam să încălzesc un ou de struț cu coaja crăpată.

— Știu că l-ai văzut. N-am zis nimic până acum, dar am știut-o de la bun început.

— L-ai întâlnit pe Omul Oaie ?

— Mmm, a zis Yuki vag și a plescăit din limbă. Vorbim despre asta data viitoare. Ne vedem și stăm de vorbă pe îndelete. Acum mi-e somn, a mai zis ea și a închis telefonul.

Mă dureau tâmplele. M-am dus în bucătărie și am mai băut un pahar de whisky. Corpul îmi tremura necontrolat. Acel *montagne russe* se punea

160

161 din nou în mișcare, începea să huruie. „Totul se leagă îmi spusese Omul Oaie *se leagă*, a răsunat j ecoul din mintea

lucruri începeau să se lege >

162

17

M-am sprijinit de chiuveta din bucătărie și am mai băut un pahar de whisky, cugetând la cele întâmplare. Am vrut să o sun pe Yuki și s-o întreb de unde știa de Omul Oaie. Dar fusese o zi lungă și eram prea obosit. Oricum, când a închis telefonul, mi-a zis că o să vorbim despre asta data viitoare. N-aveam decât să aștept până atunci. Și, oricum, nu-i știam numărul de telefon.

M-am băgat în pat și am privit telefonul de la căpătâi timp de zece sau cincisprezece minute, pentru că aveam senzația că Yuki va suna din nou. Sau, dacă nu ea, poate altcineva, în asemenea momente telefonul arată ca o bombă cu ceas. Nimeni nu știe când o să explodeze. Posibilitatea ticăie mai departe, în plus, privit îndeaproape, telefonul are o formă tare ciudată. E foarte straniu. De obicei nu îți dai seama, dar dacă te uiți cu atenție, observi în aspectul său ceva foarte presant. Uneori pare că vrea cu disperare să spună ceva, altelei că urăște de moarte forma în care este captiv. Un concept pur, căruia i s-a dat un corp nepotrivit. Telefonul.

M-am gândit la compania de telefoane. Toate firele sunt conectate. Firul din această cameră este conectat mai departe cu altele, în principiu, pot să iau legătura cu oricine. Pot să telefonez la Anchorage, la *Dolphin Hotel* sau la fosta mea nevastă. Posibilitățile sunt nelimitate. Toate legăturile trec prin compania de telefoane, unde sunt controlate de un computer, în funcție de

163 ordinea cifrelor formate, se obține o conexiune care permite comunicarea. Toți suntem conectați prin linii de telefon, cabluri subterane, tuneluri subacvatice sau sateliți de comunicații. Computere uriașe operează totul, însă, oricât de sofisticat și performant ar fi sistemul, dacă nu vrei să vorbești, legătura nu se poate face. În plus, presupunând că voința există, trebuie să știi și numărul de telefon al persoanei respective (eu am uitat să i-l cer), altfel legătura tot nu se poate face. Mai departe, chiar dacă îi ceri numărul de telefon, se întâmplă să-l uiți sau să pierzi hârtiuța pe care l-ai scris. Pe de altă parte, presupunând că știi numărul, poți să-l formezi greșit și, din nou, legătura nu se poate face. Suntem o specie extrem de imperfectă și de nechibzuită. În plus, presupunând că îndeplinesc toate condițiile și reușesc să-i dau telefon lui Yuki, ea ar putea să-mi spună „Acum n-am chef să vorbesc. La revedere! (*zdrang!*)” și să-mi închidă telefonul, în acest fel, conversația nu mai are loc. Ar rămâne doar o bună exemplificare a interesului unilateral.

Telefonul pare foarte iritat din cauza unor asemenea lucruri.

El (deși, sincer să fiu, eu consider telefonul de genul feminin) pare iritat că nu poate exista independent, într-o formă pur conceptuală, îl enervează faptul că la baza comunicării stă voința, un lucru atât de imperfect și de nesigur. Este prea imperfectă, prea arbitrară, prea pasivă pentru el.

Am urmărit enervarea telefonului într-un cot, sprijinit pe pernă. Asta este. Nu se poate schimba nimic. „Nu e vina mea” pare să-mi zică el. Așa este comunicarea — imperfectă, arbitrară și pasivă. Iritarea i se trage din faptul că o privește ca pe un concept pur. Dar nici eu n-am greșit cu nimic. Cred că s-ar enerva oricum, oriunde s-ar afla, însă faptul că aparține camerei mele pare să-i sporească iritarea. Dintr-un astfel de punct de vedere, mă simt și eu întrucâtva responsabil. Nici nu-mi dau seama

164

că nu fac decât să accentuez imperfecțiunea, inconsecvența, pasivitatea, îi stau în cale.

Mi-am adus aminte de fosta mea nevastă. Telefonul stătea mut într-un colț și mă critica din priviri. La fel ca soția mea. Eu am iubit-o. Ne simțeam bine împreună. Ne potriveam la glume. Am făcut dragoste de câteva sute de ori. Am călătorit în diverse locuri. Dar uneori ea stătea și mă critica așa. În miezul nopții, în liniște. Nemișcată, îmi critica imperfecțiunea, inconsecvența, pasivitatea. Se enerva. Noi ne înțelegeam bine, dar între ce căuta ea, ce își imagina ea în minte și persoana mea exista o diferență hotărâtoare. Ea căuta un fel de independență a comunicării. Scene în care comunicarea, fluturând steaguri albe, imaculate, ghida pașii oamenilor către o revoluție luminoasă și fără vărsare de sânge. Perfecțiunea putea să absoarbă imperfecțiunea și să o îndrepte. Asta însemna pentru ea dragostea. Evident, nu și pentru mine. Pentru mine dragostea era un concept pur, hărăzit cu o formă trupească stângace, care se prelinge prin cabluri subterane

sau prin linii de telefon pentru a ajunge, în cele din urmă, în contact cu cineva. Ceva foarte imperfect. Uneori se întâmplă ca liniile să facă atingere. Se întâmplă să nu mai știi numărul. Sau telefonul sună și e o greșeală. Nu e vina mea. Atâta timp cât trăim în aceste trupuri, nimic nu se va schimba, în principiu, așa stau lucrurile. I-am explicat-o și ei. De multe, multe ori.

Dar într-o bună zi ea a plecat.

Poate că de fapt eu am stârnit imperfecțiunea.

Am încurajat-o.

Privind telefonul, mi-am amintit de momentele în care făceam dragoste cu ea. În ultimele trei luni, înainte să plece, nu s-a mai culcat cu mine nici măcar o dată. Motivul era că se culca cu altcineva. Pe atunci eu nu știam nimic despre asta.

„Știi, nu vreau să fiu rea, dar de ce nu te culci tu cu altcineva? N-o să mă supăr” mi-a zis ea. Am 165 crezut că glumea, dar vorbea serios. I-am spus că nu voiam să mă culc cu altă femeie. Și era adevărat. „Dar vreau să te culci cu altcineva”, insistase ea. „Așa, amândoi am putea să vedem lucrurile altfel de acum încolo.”

Până la urmă nu m-am culcat cu nimeni. Nu am multe scrupule în ceea ce privește sexul, dar nici nu mă culc cu o femeie doar ca să văd lucrurile altfel, ci pentru că vreau să mă culc cu ea.

La puțin timp după asta, ea a plecat. Dacă m-aș fi culcat cu altcineva, așa cum îmi spusese ea, oare ar mai fi plecat? Să fi crezut că, dacă făceam asta, comunicarea dintre noi ar fi căpătat o formă independentă? Asta e o prostie! Eu nu voiam deloc să mă culc cu altă femeie! Nu înțeleg prea bine ce era în capul ei, pentru că nu vorbea niciodată concret. Nici măcar după ce am divorțat. Vorbea doar la modul simbolic, întotdeauna discuta despre lucrurile importante în termeni simbolici.

Era trecut de miezul nopții și vuietul autostrăzii nu se domolise. Din când în când se mai auzea hurea motoarelor de motocicletă. Zgomotele erau atenuate de geamul izolant, însă tot le simțeam prezența apăsătoare. Erau undeva afară, mărgininându-mi existența, limitându-mă la această bucățică de pământ.

M-am plictisit de uitat la telefon și am închis ochii.

Când i-am închis, un sentiment de neputință mi s-a strecurat în minte încet, fără zgomot, de parcă îmi dădea târcoale. Cu dibăcie, cu rapiditate. Treptat, a venit și somnul.

După ce am luat micul dejun, am căutat în agendă numărul de telefon al unui cunoscut care lucra ca impresar. Luam legătura cu el atunci când trebuia să fac interviuri pentru revistă. Era zece dimineața și el, evident, dormea. Mi-ara cerut scuze că l-am trezit și l-am întrebat cum puteam să-l contactez pe Gotanda. M-a bombănit puțin, dar apoi mi-a dat numărul de telefon al agenției de care ținea Gotanda, o companie de mărime medie. Am format numărul. Când mi-a răspuns managerul lui, i-am spus numele revistei și i-am explicat că doream să iau legătura cu Gotanda. M-a întrebat dacă era vorba despre un reportaj și i-am spus că nu tocmai. Atunci despre ce este vorba? a insistat el. O întrebare legitimă, de altfel. I-am spus că era o problemă personală. Ce fel de problemă personală? m-a întrebat. I-am spus că am fost colegi de generală și că, din anumite motive, doream să iau legătura cu el. M-a întrebat cum mă cheamă și i-am spus. Și-a notat. I-am explicat că era vorba despre ceva foarte important. O să-i transmită. I-am zis că aș prefera să vorbesc direct cu el. Mulți oameni vor asta, mi-a răspuns managerul. Până acum au apărut câteva sute de colegi de generală.

— Dar este foarte important! i-am spus. Dacă sunteți amabil să ne puneți în legătură, sunt sigur că m-aș putea revanșa față de dumneavoastră pe plan profesional.

S-a gândit puțin la ce-i spusese. Bineînțeles, mințisem. Nu aveam eu puterea să-l recompensez nicicum. Dar nici el nu avea de unde să știe asta. Dacă ar fi știut, aș fi dat de belea.

— Sigur nu este vorba despre vreun articol, da ? Pentru că dacă este așa, totul trebuie făcut prin intermediul meu. Pe cale oficială.

L-am asigurat că era vorba de o problemă exclusiv personală.

Mi-a cerut numărul de telefon.

— Coleg de generală, da ? a zis el oftând. Am înțeles. Am să-l rog să vă contacteze în seara aceasta sau mâine. Desigur, dacă și dânsul dorește așa ceva.

— Desigur, am zis eu.

166

167 — Este o persoană foarte ocupată și s-ar putea să nu vrea să stea de vorbă cu foști colegi. Nu este un copil și nu pot să-l oblig să vă sune.

— Desigur.

Managerul a căscat și a închis. Normal. Era de-abia zece dimineța.

Înainte de prânz, m-am dus la Kinokuniya, în Aoyama, și am făcut niște cumpărături. Am parcat între un Saab și un Mercedes. Vechiul meu Subaru arăta între ele ca un copil rușinat. Dar mie îmi place să-mi fac cumpărăturile la Kinokuniya. Poate sună prostesc, dar salata de aici rămâne proaspătă o perioadă mult mai lungă de timp. Nu știu de ce, dar așa este. Poate că la închiderea magazinului se adună toată salata și i se face o instrucție specială. Nici nu m-ar mira dacă ar fi adevărat, într-o societate capitalistă avansată, orice e posibil.

Lăsasem robotul telefonic cuplat, dar nu aveam nici un mesaj. Nu mă sunase nimeni. Am împachetat legumele separat și le-am pus în frigider, ascultând la radio tema din *Shaft*. „Cine-i acel bărbat ?Shaft!<< Mai târziu am mers la un cinema din Shibuya și am văzut din nou *Dragoste neîmpărțită*. Era a patra oară, dar nu mă puteam abține să nu mă duc. Mi-am calculat momentul în care să intru în cinema: cam când ar fi trebuit să fie scena cu Kiki. Mi-am concentrat toată atenția asupra întregii scene. Nu mi-a scăpat nici un detaliu. Totul era la fel. Dimineța de duminică. Totul scaldat în lumina blândă a duminicii. Jaluzele la fereastră. Un spate gol de femeie. Degetele unui bărbat mângâindu-l. Pe perete un tablou de Le Corbusier. O sticlă de whisky scoțian Cutty Sark la capul patului. Două pahare și o scrumieră. Un pachet de țigări Seven Stars. O combină stereo, o vază cu margarete. Haine

168

aruncate pe jos. Se vede și un raft cu cărți. Camera de filmat se rotește. Apare Kiki. Fără să-mi dau seama, am închis ochii. Apoi i-am deschis. Gotanda o îmbrățișează. O face cu multă blândețe. „Nu se poate!” m-am trezit eu zicând cu voce tare. Vreo patru tineri din jurul meu s-au întors și m-au privit. Apare eroina principală. Are părul strâns în coadă și poartă blugi și o canadiană. Adidași roșii în picioare. Are în mână o farfurie cu prăjiturile. Intră în cameră, apoi pleacă în fugă. Gotanda rămâne împietrit. Se ridică în capul oaselor și rămâne cu privirea ațintită în direcția în care dispăruse fata, orbit de lumina puternică. Kiki îi pune o mână pe umăr și întreabă molesită „Ce-a fost asta?”

Am ieșit din cinematograful și am început să colind străzile din Shibuya.

Încă nu se sfârșise vacanța de primăvară și orașul era plin de elevi de școală generală și de liceeni. Mergeau la film, mâncau eternele prostii de la McDonald's, își cumpărau tot felul de obiecte inutile din magazine recomandate de reviste precum *Popeye*, *Hoț Dog Press* sau *Olive* și își cheltuiau mărunțișul prin sălile de jocuri. Prin fața tuturor magazinelor auzeai muzică dată tare. Stevie Wonder, Hali & Oates, marșurile de la *pachinko*¹, imnurile militare de la caravanele electorale de aripă dreaptă, toate se îmbinau perfect >entru a crea un haos, un vacarm de nedescris. În fața gării din Shibuya se țineau discursuri electorale.

Mă plimbam prin oraș, având în minte imaginea degetelor delicate ale lui Gotanda alunecând pe spatelui lui Kiki. Am ajuns la Harajuku, am trecut de stadionul din Sendagaya, apoi am traversat bulevardul Aoyama și am luat-o înspre cimitir, apoi spre Muzeul Nezu. Am trecut prin fața cafenelei Figaro și am ajuns din nou la Kinokuniya.

1. Joc foarte popular în Japonia, asemănător cu /Zipper-ul.

169 Am luat-o prin fața clădirii Jintan și am ajuns din nou în Shibuya. Am mers destul de mult. Când am ajuns în Shibuya, soarele apunea. Din vârful dealului, vedeam luminile colorate ale neodelor care începeau să se aprindă. Străzile erau împânzite de șiruri lungi de oameni care se întorceau de la muncă, îmbrăcați în costume negre și cu chipurile lipsite de expresie, ca niște cărduri de somoni urcând în amonte.

Când am ajuns acasă, am văzut aprins becuțelul roșu de la robot. Am aprins lumina, mi-am scos haina, am luat o bere din frigider și am băut o gură. M-am așezat pe pat, am derulat caseta și am ascultat-o.

„De când nu ne-am mai auzit!” zicea Gotanda.

170

18

„De când nu ne-am mai auzit!”, zicea Gotanda pe un ton clar. Nici prea repede, nici prea rar, nici prea tare, nici prea încet. Nici prea încordat, nici prea relaxat. Un ton perfect. Mi-am dat seama într-o secundă că era vocea lui. Ajunge să o auzi o dată și n-o mai uiți. Ca și chipul lui zâmbitor, dinții albi, perfect aliniați, nasul frumos modelat. Nu dădusem mare atenție vocii lui și nici nu îmi amintisem de

ea până atunci, dar se pare că zăcea într-un ungher al subconștientului meu, pentru că într-o clipă a prins din nou viață, ca sunetul unui clopot în miez de noapte. Extraordinar.

„Te rog să-mi dai un telefon, sunt acasă toată seara. Oricum nu mă culc până dimineața” a zis el și și-a spus numărul de telefon de două ori. „Ne auzim mai târziu” a mai adăugat, apoi a închis. Judecând după prefix, nu stătea foarte departe de mine. Mi-am notat numărul și l-am format cu atenție. După ce a sunat a șasea oară, a intrat robotul. „Momentan nu suntem acasă, dar ne puteți lăsa un mesaj” a zis o voce de femeie. Mi-am spus numele, numărul de telefon, ora la care am sunat și am adăugat că o să fiu acasă, în ce lume complicată trăim! Am închis telefonul și m-am dus în bucătărie. Am spălat niște țelină, am tocat-o mărunt și am amestecat-o cu maioneză, apoi am deschis o bere și, în timp ce mâncăm, a sunat telefonul. Era Yuki. M-a întrebat ce făceam. I-am spus că eram în bucătărie, mâncăm țelină și beam o bere. „Deplorabil!”, a zis ea. I-am spus că nu era chiar

171 așa. Există lucruri mai deplorabile, doar că ea nu le știa încă.

— Tu unde ești acum ? am întrebat-o.

— Tot în apartamentul din Akasaka, a zis ea. Mergem mai târziu să ne plimbăm cu mașina?

— Îmi pare rău, dar azi nu pot. Aștept un telefon important legat de lucru. Hai s-o lăsăm pe altă dată. Auzi, în legătură cu ce mi-ai spus ieri, tu chiar ai văzut un om îmbrăcat în blană de oaie? Vreau să-mi povestești. E foarte important pentru mine.

— Data viitoare, a spus ea și a închis. „Minunat” am oftat eu, privind receptorul.

După ce am terminat de ronțait țelina, m-am gândit ce să mâncăm la cină. M-am hotărât pentru spaghete. Se rumenesc doi căței de usturoi, tăiați mare, în ulei de măsline. Se înclină tigaia să se adune uleiul și se călesc mai mult timp la foc mic. Se adaugă și câțiva ardei iuți. Se scot usturoiul și ardeiul înainte să se amărase. E destul de greu să nimerești exact momentul în care trebuie să-i scoți. Se taie niște șuncă și se rumenește în tigaie. Se pun deasupra spaghetti gata fierte, se amestecă cu grijă și se presară pe deasupra pătrunjel tocat. Se servește cu o salată ușoară de roșii și *mozzarella*. Nu-i rău deloc.

În momentul în care a început să fiarbă apa pentru spaghete, a sunat telefonul. Am închis focul și am răspuns.

— Hei, ce de vreme a trecut, nu ? a zis Gotanda. Mă bucur să te aud! Ce mai faci ?

— Bine, cred.

— Mi-a zis managerul că ai ceva treabă cu mine. Sper că n-o să-mi spui că vrei să disecăm din nou 6 broască? a zis el, chicotind.

172

— Nu, vreau doar să te întreb ceva. M-am gândit că ești probabil ocupat, dar te-am sunat totuși. E o chestie mai ciudată. De fapt...

— Auzi, acum ești ocupat? m-a întrebat el.

— Nu. Tocmai mă gândeam să-mi fac ceva de mâncare.

— La fix! Dacă vrei, putem să mâncăm împreună în oraș. Chiar căutam pe cineva cu care să iau cina. Când mâncânci de unul singur, mâncarea parcă nici n-are gust.

— Sigur poți? Că te-am sunat așa, dintr-o dată și... Adică...

— Nu-ți face nici o problemă. Foame mi se face în fiecare zi și trebuie să mâncăm, fie că-mi convine, fie că nu. Doar nu mâncăm cu forța, așa, pentru tine. Hai să luăm cina în liniște, să bem ceva și să depanăm povești de demult. A trecut destulă vreme de când nu m-am mai întâlnit cu o cunoștință veche. Dacă poți, hai să ne vedem, zău! E vreo problemă?

— Nici una. Oricum, eu sunt cel care voia să discute cu tine.

— Bine, atunci vin să te iau. Unde stai?

I-am dat adresa.

— A, e aproape de mine! Cred că ajung în vreo douăzeci de minute. Să fii gata să plecăm imediat, da ? Chiar mi-e foarte foame și nu cred că mai pot să aștept mult.

I-am zis că e în regulă și am închis. Apoi am clătinat din cap. Să depanăm povești de demult?

Despre ce povești de demult vorbea Gotanda? Pe atunci nu eram foarte apropiați și nici nu vorbeam prea mult unul cu celălalt. El strălucea în fruntea elitei, eu treceam mereu neobservat. Era un miracol că-și amintea și cum mă cheamă. Ce povești de demult? Aveam noi ceva de vorbit? În fine, mai bine așa decât să fi strămbat din nas.

M-am bărbierit rapid, mi-am pus o cămașă portocalie cu dungi, o jachetă de tweed Calvin Klein și o cravată Armâni, primită cadou de ziua mea de la

173 o fostă prietenă. Mi-am pus o pereche de blugi proaspăt spălați și am pregătit niște teniși albi Yamaha, încă nepurtați. -Erau lucrurile cele mai șic din garderoba mea. Speram ca și el să le considere șic. Nu mai luasem niciodată masa cu un actor de cinema și habar n-aveam cum ar fi trebuit să mă îmbrac.

A ajuns după exact douăzeci de minute. Un șofer la vreo cincizeci de ani a sunat la ușă și m-a anunțat politicos că Gotanda mă aștepta în mașină. Dacă are șofer, înseamnă că are și Mercedes. După cum mă așteptam, era un Mercedes imens, cât o șalupă, argintiu metalizat și cu geamuri fumurii. Șoferul mi-a deschis portiera și m-am urcat în mașină, înăuntru m-a întâmpinat Gotanda.

— Mă bucur să te văd! mi-a zis el zâmbind. Am răsuflet ușurat că nu a vrut să-mi strângă mâna.

— A trecut ceva vreme, am zis eu.

Purta o geacă peste un pulover obișnuit, cu guler *en coeur*, și o pereche de pantaloni raiți crem, tociți, în picioare avea niște pantofi sport Old Asics decolorați. Arăta impecabil. Haine obișnuite, dar pe el arătau perfect. Rafinament extrem. M-a studiat puțin, zâmbind.

— Foarte șic, mi-a zis el. Ai stil.

— Mersi.

— Arăți ca o vedetă de cinema, a adăugat. Nu fusese sarcastic, făcuse doar o glumă. Am

râs și a râs și el. Ne-am mai relaxat puțin amândoi. Apoi Gotanda a dat roată cu privirea prin mașină.

— Grozavă mașină, nu ? Mi-o împrumută de la agenție când am nevoie de ea. Cu șofer cu tot. Așa evit accidente sau situațiile în care aș conduce beat. E mai sigur. Și pentru ei, și pentru mine. Toată lumea e fericită.

— Aha, am zis eu.

— Eu nu conduc așa ceva. Mie îmi plac mașinile mai mici.

174

— Porsche ?

— Maserati.

— Mie îmi plac mașinile și mai mici, i-am zis

eu.

— Civic?

— Subaru.

— Subaru..., a zis Gotanda aprobator. Aveam și eu una pe vremuri. Prima mașină pe care mi-am cumpărat-o. Ieftină, la mâna a doua, și am luat-o din banii pe care i-am primit la primul film. Îmi plăcea la nebunie. Mergeam cu ea la filmări pe vremea când jucam în al doilea film, în rol secundar. Mi s-a atras imediat atenția: „Dacă vrei să devii vedetă, nu mai conduce un Subaru!” A trebuit să o schimb. Asta-i lumea în care trăim. O mașină grozavă. Foarte practică. Și ieftină, îmi place foarte tare.

— Și mie îmi place.

— Știi de ce mi-am luat un Maserati ?

— Nu.

— Pentru că trebuie să am cheltuieli, mi-a zis el, arcuindu-și sprâncenele, de parcă divulga cine știe ce secret. Managerul îmi tot spune să cheltuiesc mai mult și mai mult. Mereu îmi spune că nu-i destul. Mi-am luat o mașină scumpă și, așa, impozitul mi s-a micșorat. Toată lumea e fericită.

Măi să fie! Toată lumea se gândește doar la cheltuieli ?

— Mi-e foame, a zis el, clătinând din cap. Aș mânca o bucată zdravănă de friptură. Ce zici?

I-am zis că merg pe mâna lui. I-a spus șoferului încotro să meargă, iar acesta a încuviințat în tăcere. Apoi Gotanda m-a privit zâmbind și a zis:

— Știu că e o chestiune personală, dar te-am auzit zicând că te pregăteai să mănânci singur. Să înțeleg că ești singur?

— Da. M-am căsătorit, am divorțat.

— Și eu la fel. M-am căsătorit, am divorțat. Plătești pensie alimentară?

175 — Nu.

— Nici un ban ?

— N-a vrut să accepte nimic, i-am zis, clătinând din cap.

— Norocosule! mi-a răspuns el zâmbind. Nici eu nu plătesc pensie alimentară, dar căsnicia asta m-a lăsat falit. Ai auzit de divorțul meu ?

— Parcă, vag, i-am zis. Gotanda n-a mai adăugat nimic.

Se căsătorise cu vreo patru-cinci ani în urmă cu o actriță renumită și divorțase după doi ani. Povestea umpluse toate revistele și, așa cum se întâmplă întotdeauna, nimeni nu știa adevărul adevărat. Se pare că familia ei nu prea se înțelegea cu el - o situație foarte des întâlnită - și că toate rudele ei se amestecau în absolut orice făcea ea, în public sau în particular. Pe de altă parte, Gotanda era genul de om crescut într-o familie înstărită, obișnuit să-și vadă liniștit și singur de viața lui. N-avea cum să le meargă bine.

— Ce ciudat! Parcă ieri făceam împreună experimente la chimie și acum, când ne-am întâlnit din nou, suntem amândoi divorțați. Nu ți se pare ciudat? a zis el cu un zâmbet larg, apoi s-a frecat ușor la ochi. Apropo, tu cum de ai divorțat?

— Foarte simplu. Intr-o bună zi nevasta mea a plecat de-acasă.

— Dintr-o dată?

— Da, dintr-o dată. Fără nici un cuvânt. M-a luat pe nepregătite. M-am întors acasă și n-am mai găsit-o. Am crezut că plecase la cumpărături. Am pregătit cina și am așteptat-o, dar n-a apărut nici a doua zi dimineața. Nici după o săptămână, nici după o lună. Apoi am primit actele de divorț, Gotanda a căzut câteva clipe pe gânduri, apoi a oftat.

— S-ar putea să ți se pară aberant ce-ți spun eu acum, dar cred că ai ieșit mai bine decât mine.

— Cum adică? I-am întrebat.

176

— În cazul meu n-a plecat nevasta. Eu am fost dat afară. Literalmente, într-o bună zi am fost dat afară din casă, a zis el, privind pe geam în depărtare. E o poveste oribilă. Totul a fost plănuțit cu mare grijă de la bun început. Fraudă în toată regula. Fără să știu, a trecut tot ce aveam de pe numele meu pe numele ei. O treabă de maestru. Eu n-am observat absolut nimic. Am lăsat totul în seama contabilului meu, care era în același timp și contabilul ei. Am avut încredere totală în el. I-am înmănat tot — ștampila personală, certificate, acțiuni, carnetul de cecuri. A zis că sunt necesare pentru declarația de venit și i le-am dat fără să bănuiesc nimic. Nu prea mă pricep la toate mărunțișurile astea și, dacă pot să le las în seama cuiva, le las cu plăcere. Până m-am dumirit eu că de fapt el lucra în cârdășie cu familia ei, nu mai aveam un ban. Mi-au luat și pielea de pe mine, apoi m-au dat afară ca pe un câine care mănâncă pâinea degeaba. Am primit o lecție bună, a zis el, zâmbind din nou. M-a ajutat să mai cresc.

— Ai treizeci și patru de ani. Toți creștem, fie că ne place sau nu.

— Așa e, ai perfectă dreptate. Dar oamenii sunt cam ciudați, nu? Cresc într-o secundă. Eu credeam că oamenii îmbătrânesc treptat, an după an, dar nu e așa, zise el, privindu-mă fix. Îmbătrânesc într-o clipă.

** *

Gotanda m-a dus la un restaurant scump, într-o zonă liniștită din Roppongi. Când Mercedesul a oprit la intrare, managerul a ieșit să ne întâmpine, însoțit de un picolo. Gotanda i-a spus șoferului să se întoarcă peste o oră și Mercedesul a dispărut în întuneric ca un pește uriaș și ascultător. Am fost conduși la o masă mai retrasă. Toți clienții erau îmbrăcați foarte elegant, dar Gotanda, în raiți și

177 pantofi sport, arăta cel mai șic. Nu știu cum reușește, dar sare în ochi orice ar face. Când am intrat, toți clienții și-au ațintit ochii asupra lui. După două secunde și-au întors privirea. Probabil ar fi fost nepoliticos să se zgâiască mai mult de atât. Ce lume complicată!

Ne-am așezat la masă și am comandat mai întâi whisky cu apă și gheață.

Am ciocnit în cinstea fostelor neveste și am băut.

— Știu că e o prostie, a zis el, dar eu încă o mai iubesc, în ciuda a tot ce mi s-a întâmplat. Nu pot s-o uit. Nu mă mai pot îndrăgosti de altcineva.

Am încuviințat și am privit forma elegantă a cuburilor de gheață din paharul de cristal.

— Tu?

— Ce simt față de fosta mea nevastă?

— Da.

; —Nu știu, i-am răspuns eu serios. Nu voiam să plece, dar a plecat. Nu știu cine a greșit. Dar e deja un fapt împlinit, cu care m-am străduit să mă obișnuiesc, fără să mă mai gândesc la altceva. Așa că nu știu.

— Aha. Doare să vorbești despre asta?

— Nu, nici vorbă. Țsta este adevărul, n-are sens să-l ocolesc. Nu e vorba de durere. E un sentiment mai neclar.

— Da, exact! Un sentiment mai neclar, a zis el, pocnind din degete. Exact despre asta e vorba. O senzație de parcă gravitația te apasă altfel. Nu e nici măcar durere.

A venit chelnerul și am comandat friptură și salată. Amândoi am vrut friptura în sânge. Apoi am mai comandat un rând de whisky.

— Chiar așa, a spus el. Ziceai că ai ceva de vorbit cu mine. Hai să lămurim asta mai întâi, până nu ne îmbătăm.

— E o poveste mai ciudată, am început eu. Mi-a aruncat un zâmbet seducător. Unul foarte bine exersat, dar fără nici o urmă de ironie.

178

— Îmi plac poveștile mai ciudate, mi-a zis.

— Nu demult, am văzut un film de-al tău.

— *Dragoste neîmpărtășită*, a mormăit el încet, încruntându-se. Un film cumplit. Un regizor cumplit. Un scenariu cumplit. Aceeași veche poveste. Toată lumea care a avut vreo legătură cu filmul ăsta vrea să-l uite.

— Eu l-am văzut de patru ori, i-am mărturisit eu.

S-a uitat la mine de parcă privea în hău.

— Aș fi pus pariu că nu există om în galaxia asta care să fi văzut filmul ăla de patru ori! Puteam să pun pariu pe orice!

— Apare cineva cunoscut în el. În afară de tine, am adăugat imediat.

Gotanda și-a apăsător ușor tâmpilele cu degetele arătătoare și m-a privit cu atenție.

— Cine?

— Nu-i știu numele. E fata care se culcă cu tine duminică dimineața.

A luat o gură de whisky, a dat din cap de câteva ori și a zis:

— Kiki.

— Kiki, am repetat.

Ce nume ciudat! O făcea să pară o cu totul altă persoană.

— Așa o cheamă. Cel puțin este singurul nume pe care îl știe toată lumea, în lumea noastră mică și ciudată ea trecea sub numele de Kiki. Kiki și atât.

— Ai cum să iei legătura cu ea?

— Nu.

— De ce?

— Hai să încep cu începutul, în primul rând, Kiki nu e actriță profesionistă și povestea se complică. Orice actor, cunoscut sau nu, aparține unei anumite agenții, în felul ăsta poți să contactezi imediat pe oricine. Majoritatea indivizilor stau lângă telefon, așteptând să fie sunați. Dar cu Kiki treaba stă altfel. Ea nu aparține de nici o

179 agenție. Faptul că a apărut în film a fost o excepție, ceva ocazional.

— Și cum a ajuns să joace în film ?

— La recomandarea mea. Am întrebat-o dacă ar vrea să apară într-un film și am recomandat-o regizorului.

— De ce?

Gotanda a mai luat o gură de whisky și a strâmbat puțin din buze.

— Pentru că arc... poate nu talent, dar... cum să zic eu... prezență. Da, asta e. Se vede. Nu pot să spun că e o frumusețe sau că e o actriță înăscută, dar când apare pe ecran, captează toată atenția. E și asta o formă de talent. A jucat în film și rezultatul a fost extrem de bun. Toată lumea a îndrăgit-o. Nu vreau să mă laud, dar scena aceea e foarte reușită. E credibilă, nu?

— Da, am zis eu. Foarte credibilă.

— Așa m-am gândit s-o introduc în lumea filmului. Eram convins că ar fi reușit. Dar n-a fost să fie. A dispărut. Asta e a doua problemă. A dispărut fără urmă. Ca fumul, ca rouă dimineții.

— A dispărut ?

— Da, literalmente. Asta s-a întâmplat cam acum o lună, când n-a mai apărut la o audiție. Era vorba de un film nou, în care ar fi avut un rol în toată regula. Totul era pregătit. Ea trebuia doar să se prezinte la audiție. Am sunat-o cu o zi înainte și am stabilit locul și ora. Mi-a zis că o să aibă grijă să nu întârzie. Până la urmă n-a mai apărut deloc. Și asta e sfârșitul. Totul s-a oprit aici. N-a mai fost de găsit.

Gotanda a ridicat un deget și a chemat chelnerul. A mai comandat un rând de băuturi.

— Am totuși o întrebare, mi-a zis el. Te-ai culcat cumva cu Kiki ?

— Da.

— Atunci dacă ți-aș spune, de exemplu, că și eu m-am culcat cu ea, te-ai simți rănit?

— Nu.

180

— Ce bine! a zis Gotanda, răsuflând ușurat. Nu-mi place să mint. M-am culcat cu ea de câteva ori. E o fată foarte bună. Puțin mai ciudată, dar simpatică. Era bine dacă se făcea actriță. Cred că ar fi ajuns departe. Păcat.

— Chiar nu ai cum să dai de ea? Să-i afli numele adevărat ?

— Nu. N-am unde să mă interesez. Toată lumea o știe cu numele de Kiki.

— Poate că există vreo chitanță pe la contabilitate, la casa de filme, am sugerat eu. Un stat de plată ? Trebuie să existe ceva cu numele și adresa ei. Datele astea sunt necesare pentru impozite.

— Ți dai seama că m-am interesat. Dar n-am aflat nimic, pentru că nu și-a ridicat banii. Nu i-a încasat. Zero.

— De ce să nu-și ia banii ?

— N-am de unde să știu, a zis Gotanda, apoi a dat peste cap al treilea pahar de whisky. Probabil că nu voia să i se afle numele și adresa. Nu știu. E o adevărată enigmă, în fine, se pare că noi doi avem trei lucruri în comun. Unu la mână, am fost în generală în același grup la experimentele de chimie, în al doilea rând, amândoi suntem divorțați și, trei, amândoi ne-am culcat cu Kiki. Într-un sfârșit au venit fripturile și salata. Friptura era excelentă, perfectă, bună de fotografiat. Gotanda mânca cu plăcere. Atitudinea lui la masă era destul de relaxată și poate că n-ar fi primit cel mai înalt calificativ la bune maniere, dar era un tovarăș de cină foarte plăcut și mânca cu poftă. Fetele cred că l-ar numi „fermecător”. Ai zice că poți să adopți și tu numaidecât o asemenea atitudine, dar nu-i deloc așa. Trebuie să o ai în sânge.

—Apropo, tu unde ai cunoscut-o pe Kiki? l-am întrebat eu în timp ce tăiam friptura.

— Unde am cunoscut-o? a zis el, gândindu-se puțin. A, da, am chemat o dată o fată și mi-au trimis-o și pe ea. O fată, adică... știi tu, pe care o chemi prin telefon, înțelegi ce vreau să spun?

181 Am dat din cap că da.

— După ce am divorțat, m-am culcat numai cu astfel de fete. Nu-ți dau bătăi de cap. Amatoarele nu-mi plac și dacă e vreo colegă de muncă, apare totul imediat prin reviste. Așa, dai un singur telefon și vine. Sunt scumpe, dar totul este strict confidențial. Cineva de la agenție mi-a dat numărul. Toate sunt fete bune. Plăcute. Profesioniste, dar fără să pară. Plăcerea e reciprocă. A tăiat o bucată de friptură și a mestecat-o încet, apoi a luat o gură de whisky.

— Nu-i rea friptura asta, nu ?

— Nu-i rea deloc. N-am nimic de reproșat. E un restaurant bun.

Gotanda a încuviințat.

— Dar te cam sature de el când vii aici de șase ori pe lună.

— De ce vii atât de des ?

— Mă simt bine aici. Nimeni nu face caz de mine. Angajații nu încep să șușotească, clienții sunt obișnuiți să vadă personalități și nu se holbează la mine. Nici nu încercă să-mi facă semne în timp ce mănânc. Dacă n-ar fi așa, n-aș putea să mă relaxez și să mănânc liniștit. Pe bune.

— Ce viață grea! am zis eu. Mai trebuie și să cheltuiești cât mai mult.

— Exact, zise el. Unde ajunsesem cu povestitul ?

— Ai chemat o prostituată.

— Așa, a zis el, ștergându-se la gură cu un șervet, într-o bună zi am cerut-o pe fata pe care o chemam de obicei. S-a întâmplat să nu fie disponibilă, în schimb au venit două fete, la alegere. Sunt un client important și-mi fac multe servicii. Kiki era una dintre ele. Nu voiam să-mi bat capul să aleg și până la urmă m-am culcat cu amândouă.

— Aha.

— Ești sigur că nu te deranjează ?

— Stai liniștit, în liceu probabil că m-aș fi simțit rănit.

182

— în liceu nici eu nu făceam așa ceva, a zis Gotanda râzând, în fine, m-am culcat cu amândouă. O combinație destul de stranie. Cealaltă fată era absolut superbă. Frumoasă de pică. Cheltuise ea ceva ca să arate atât de bine, dar era uimitoare, pe cuvânt. Am văzut eu multe femei frumoase pe lumea asta, dar ea le întrecea pe toate. Avea și o fire plăcută, era deșteaptă, putea să întrețină o conversație... Pe de altă parte, Kiki nu era tocmai așa. Era frumoasă, dar nu chiar *o frumusețe*.

Toate fetele din clubul ăsta sunt bine aranjate, bine puse la punct. Ea era... cum să spun eu, mai...

— Comună ? am sugerat eu.

— Da, exact. Comună. Purta haine obișnuite, nu prea vorbea, nu se machia. Părea că nu prea-i pasă. Nu știu de ce, dar treptat m-am simțit mai atras de ea, de Kiki. După ce ne-am terminat treaba, ne-am așezat toți trei pe jos și am băut, am ascultat muzică, am discutat. Nu mă mai simțisem atât de bine de foarte multă vreme. De pe vremea studenției. Nu mă mai relaxasem așa de mult. Ne-am mai culcat apoi de vreo câteva ori, toți trei.

— Asta când se întâmpla?

— Cam la o jumătate de an după ce am divorțat, adică acum un an. Cred că am făcut figura de vreo cinci-șase ori. Nu m-am culcat niciodată doar cu Kiki. Nu știu de ce, că doar îmi plăcea...

— Atunci de ce? am întrebat și eu.

Și-a sprijinit cuțitul și furculița de farfurie și și-a apăsât din nou tâmpelile cu degetele arătătoare. Era ticul pe care îl avea când se gândea. Fermecător, ar exclama fetele.

— Probabil mi-era teamă, a zis el.

— Teamă?

— Da, teamă să rămân singur cu ea, a zis el și și-a ridicat cuțitul și furculița. Kiki avea ceva care te stimula, te provoca. Cel puțin asta era senzația mea, chiar dacă era destul de vagă. Nu, nu provocator... Nu prea știu cum să spun...

183 — Insinuant, sugestiv? am încercat eu.

— Da, cam așa ceva. Nu-mi dau seama prea bine. Senzația era foarte vagă. Nu pot să fiu mai precis.

Oricum, nu prea-mi venea să rămân singur cu ea, chiar dacă eram atras mai degrabă de ea. Crezi că reușești să înțelegi ce vreau să zic?

— Cred că da.

— Pe scurt, mă tem că nu m-aș fi putut relaxa doar cu ea. Aveam senzația că m-ar fi purtat undeva mai departe, mai adânc, și eu nu asta voiam. Voiam să mă culc cu cineva doar ca să mă relaxez, îmi plăcea foarte mult, dar n-am fost niciodată numai cu ea.

Am mâncat un timp în tăcere.

— în ziua în care Kiki n-a apărut la audiție, am sunat la acel club, a început iar Gotanda, de parcă și-ar fi amintit brusc, și am cerut-o pe ea. Mi s-a spus că nu mai era. Dispăruse. Bine, putea să le fi cerut chiar ea să-mi spună asta, în caz că sunam. Nu știu. N-aveam cum să verific că nu era așa. Oricum, din viața mea a dispărut complet.

- Ospătarul a venit, a luat farfuriile și ne-a întrebat dacă dorim o cafea după masă.

— Mai bine încă un pahar decât cafea, a zis Gotanda. Tu?

— La fel.

Am primit al patrulea rând de whisky.

— Știi ce-am făcut azi ? m-a întrebat Gotanda. De unde era să știu?

— Am fost asistentul unui stomatolog. Pregătesc un rol pentru continuarea unei telenovele. Eu sunt stomatolog și Ryoko Nakano oftalmolog. Cabinetele la care lucrăm sunt în aceeași zonă, ne cunoaștem din copilărie, dar, dintr-un motiv sau altul, nu reușim să ajungem împreună... Cam ăsta ar fi subiectul. O poveste banală, dar așa sunt toate telenovelele. Ai urmărit-o vreodată?

— Nu, niciodată. Nu prea mă uit la televizor. Poate doar la știri, de două ori pe săptămână.

184

— Ești băiat deștept, mi-a zis Gotanda aprobator. Oricum, e o porcărie. Dacă n-ai jucat în el, nici eu nu l-aș urmări. Dar e un serial foarte popular, zău, e foarte cunoscut. Poveștile comune au mare succes la public. Săptămânal primim tone de scrisori. Stomatologi din toată țara ne scriu să ne semnaleză tot felul de amănunte: că procedura de curățare nu e corectă, că tratamentul aplicat nu e bun etc. Sau alții ne scriu că serialul e atât de prost, încât îi scoate din minți. Dacă nu-ți place, nu te uita, nu?

— Exact, am zis eu.

— Dar, știi, de fiecare dată când apare un rol de doctor sau de profesor, pe mine mă cheamă. Am avut toate specializările posibile ca doctor. Doar proctolog n-am fost până acum. Probabil pentru că n-ar da bine la televizor. Am fost și medic veterinar, și ginecolog. Am fost profesor de toate materiile. Poate că n-o să-ți vină să crezi, dar am avut până și un rol de meditator. De ce eu?

— Pentru că inspiri încredere ?

— Poate. Am jucat mai demult rolul unui vânzător de mașini uzate, cu un ochi de sticlă, cam sucit, dar căruia îi mergea gura. Mi-a plăcut la nebunie! A fost o provocare pentru mine și cred că m-am descurcat bine. Dar degeaba. Am primit scrisori gărlă, în care telespectatori indignați îmi plângeau de milă că am fost pus să joc un asemenea rol și amenințau că n-or să mai cumpere niciodată produse de la sponsorul serialului. Care era sponsorul? Parcă o pastă de dinți, *Lion...* ba nu, *Sun Star...* nu știu, am uitat. Oricum, personajul meu a dispărut pe parcurs. Era destul de important, dar a dispărut. Și era interesant... Tot ce-a urmat a fost o succesiune de doctor, doctor, profesor, profesor.

— Ce viață complicată!

— Sau ce simplă! a zis el râzând, în fine, azi am făcut pe asistentul unui stomatolog și am învățat despre tehnicile de tratament. Am fost deja

185 acolo de vreo câteva ori și simt că am progresat destul de mult. Pe bune! Până și doctorul mă laudă. Sincer să fiu, cred că m-aș descurca să fac o intervenție simplă. Nimeni nu mă recunoaște, pentru că port mască. Dar toți pacienții devin foarte relaxați când vorbesc cu mine.

— Inspiri încredere, am zis eu.

— Da. Și eu cred același lucru, în plus, e relaxant și pentru mine. Mă gândesc dacă nu cumva chiar am stofă de profesor sau de doctor și dacă n-aș fi fost mai fericit cu o astfel de meserie. Nu mi-ar fi fost imposibil. Aș fi reușit dacă-mi puneam mintea cu asta.

— Acum nu ești fericit?

— E o problemă mai complicată, a zis el și de data asta și-a dus degetul la frunte. Pe scurt, e vorba de încredere, așa cum zici și tu. Dacă am sau nu încredere în mine însumi. Telespectatorii au, dar asta nu e fața mea adevărată. E doar o imagine. Apeși un buton și imaginea dispăre, iar eu devin zero. Nu?

-îhî.

— Dacă eram într-adevăr doctor sau profesor, n-ar mai fi existat nici un buton. Aș fi rămas mereu eu însumi.

— Dar ești mereu tu, cel care interpretează roluri.

— Uneori asta mă obosește teribil. Am dureri de cap. Simt că nu mă mai regăsesc. Nu mai știu care sunt eu și care e personajul. Mă pierd, încep să nu mai disting hotarul dintre mine și umbra mea.

— Oricine pățește asta, într-o oarecare măsură. Nu ești singurul.

— Da, știu. Oricui i se întâmplă să nu mai știe exact cine e, doar că tendința asta e prea puternică în cazul meu. Cum să zic eu, e... *fatală*. Așa a fost dintotdeauna. Sincer să fiu, te invidiez.

— Pe mine? am zis eu uimit. Nu prea înțeleg. Nu pot să-mi imaginez ce ai putea *tu* să invidiezi la mine!

186

— Cum să zic eu... Tu păreai să faci întotdeauna ce-ți plăcea. Făceai ce voiai fără nici o dificultate, fără să te intereseze criticile sau părerile altora. Aveai o conștiință de sine foarte solidă, zise Gotanda, ridicând puțin paharul cu whisky și privind prin el. Uite, de când mă știu, eu am fost întotdeauna un elev model. Aveam note bune, eram popular, arătam bine. Profesorii și părinții aveau încredere în mine. Eram mereu șeful clasei. Făceam și sport. La baseball reușeam cele mai bune lovituri. Nu știu de ce, dar întotdeauna reușeam. Nu știi cum e senzația asta, nu? I-am spus că nu.

— Când era vreun meci de baseball, toți veneau să mă cheme. Nu puteam să-i refuz. La concursurile de dezbateri eram mereu ales ca reprezentant. Profesorul mă desemna și nu puteam să zic nu. Mă duceam și câștigam. Când se făceau alegeri pentru comitetul de elevi, nu puteam să nu particip și eu, pentru că asta se aștepta din partea mea. Toți se așteptau să iau note bune la teste. La ore, când apărea câte o problemă mai grea, profesorul pe mine mă pune să răspund. Nu am întârziat nici măcar o dată. Aveam senzația că *eu* nu existam. Făceam doar ce credeau ceilalți că se cuvenea să fac. La fel s-a întâmplat și în liceu. Așa e, noi am mers la licee diferite. Tu te-ai dus la un liceu de stat, eu la unul particular. Am intrat în echipa de fotbal,

care era foarte bună, mai avea puțin și intra în campionatul național. Totul s-a întâmplat ca în generală. Am fost un elev model. Note bune, sportiv excelent, lider. Eram idolul elevelor de la liceul de fete din apropiere. Aveam și o prietenă, o fată foarte frumoasă. Venea ca supporter la toate meciurile și așa ne-am și cunoscut. Dar n-am mers niciodată până la capăt. Mă duceam pe la ea și când părinții nu erau acasă, ne satis-făceam cu mâinile, în grabă. Ne simțeam bine. Ne dădeam întâlnire la bibliotecă. Eram adolescenții tipici din programele de la NHK.

187

Gotanda mai bău o gură de whisky și clătină din cap.

— După ce am intrat la facultate, lucrurile s-au mai schimbat. Existau dispute, fronturi studențești. Am devenit din nou lider. La orice mișcare studențească, eu eram în frunte. Participam la baricade, locuiam cu o fată, fumam marijuana, ascultam Deep Purple. Ce făceam cu toții în acea perioadă. Când a intervenit poliția, am ajuns și eu la închisoare. După asta, neștiind ce să mai fac, am acceptat să joc într-o piesă de teatru, la invitația fetei cu care trăiam. La început a fost doar de distracție, dar a devenit din ce în ce mai interesant. Deși eram nou-venit, primeam roluri bune. Mi-am dat seama că aveam talent. Reușeam să interpretez bine orice rol. Îmi venea foarte natural. După vreo doi ani, am devenit destul de cunoscut. Pe atunci eram cam necugetat. Beam mult, mă culcam cu multe femei. Dar era normal pentru acea vreme, doar toată lumea făcea la fel. Într-o bună zi a apărut cineva de la o casă de filme și mi-a oferit un rol. M-am arătat interesat și am acceptat. N-a fost un rol rău - un licean sensibil. Imediat am primit și al doilea rol. S-a vorbit despre mine și la televizor. După aceea totul a devenit limpede. Am ajuns atât de ocupat, încât m-am văzut nevoit să renunț la trupa de teatru. Au făcut ceva tărăboi, dar asta e, n-aveam încotro, nu puteam să joc la nesfârșit în piese de teatru *underground*. Mă interesa lumea mare și largă. Tot ce-a urmat a fost o serie interminabilă de doctori și profesori. Am apărut și în două reclame, la un medicament pentru stomac și la o cafea solubilă. Halal lume mare și largă!

Gotanda a oftat îndelung. Un oftat fermecător, dar, cu toate acestea, doar un oftat.

— O viață ca din poze, nu?

— Da, dar sunt mulți oameni care nu ies atât de bine în poze.

188

— Asta așa e, a..zis el. Recunosc că sunt un norocos. Dar, dacă stau bine să mă gândesc, am senzația că nu am făcut nici o alegere. Uneori mă trezesc în miezul nopții cu acest gând și mă cuprinde teama. Unde naiba e viața mea? Unde sunt *eu*, concret? Am senzația că doar am interpretat cuminte toate rolurile care mi s-au oferit unul după altul. Eu n-am făcut nici o alegere personală.

N-am găsit nimic de zis. Simțeam că orice aș fi spus, ar fi fost inutil.

— Probabil că vorbesc cam mult despre mine.

— Nu chiar, i-am zis eu. E bine să vorbești atunci când simți nevoia. Oricum, ce-mi spui tu rămâne între noi.

— Nici nu mă îngrijora asta, mi-a zis el, pri-vindu-mă în ochi. Am avut încredere în tine din prima clipă. Nu știu de ce, dar cu tine pot să vorbesc liniștit. Nu pot să mă destăinui oricui - de fapt, nimănui. Cu fosta mea nevastă puteam să vorbesc deschis. Discutam foarte mult. Ne mergea bine. Ne înțelegeam reciproc, ne iubeam... Asta până s-au înhăitât cu toții și s-au băgat între noi. Dacă am fi fost doar noi doi, am fi dus-o și acum bine. Pe plan emoțional ea era puțin nesigură. Depindea prea mult de familia ei. A crescut într-o familie dură. Nu a avut independență. Iar eu... nu, stai, că mă abat prea mult de la ce ziceam. Asta e deja cu totul altă poveste. Ce voiam eu să spun e că mă simt foarte liniștit atunci când vorbesc cu tine. Dar poate că te deranjează să auzi toate poveștile mele.

— Nici un deranj, l-am asigurat eu.

Mi-a vorbit apoi despre experimentele de la orele de chimie. Mi-a spus că era mereu foarte încordat, pentru că experimentul trebuia să-i iasă perfect. Că se simțea obligat să le explice ce sa facă și fetelor care pricepeau mai greu. În tot acest timp, eu îmi vedeam liniștit de ale mele, în ritmul meu, și pentru asta mă invidia. Eu însă nu reușeam deloc să-mi amintesc ce făceam la experimentele

189 de chimie din generală. Prin urmare, nici nu puteam să pricep pentru ce mă invidia. Tot ce-mi aminteam era dibăcia cu care se mișca el, eleganța cu care aprindea becul Bunsen sau regla microscopul. Fetele îi priveau topite fiecare mișcare. Singurul motiv pentru care eu eram relaxat era faptul că el se ocupa de tot ce era mai greu.

Dar nu i-am spus nimic din toate astea. L-am ascultat în liniște.

După puțin timp, a apărut un bărbat bine îmbrăcat, la vreo patruzeci de ani, care părea să-l cunoască. L-a bătut pe Gotanda pe umăr, spunându-i că se bucura să-l vadă. Avea la mână un ceas Rolex care strălucea de te dureau ochii. Mi-a aruncat o privire de o fracțiune de secundă, apoi m-a

ignorat complet. Se uitase la mine ca la preșul de la intrare. A înțeles imediat că nu eram nici o personalitate, chiar dacă purtam cravată Armâni. A schimbat câteva vorbe cu Gotanda. „Ce mai faci ?” „Ei, ocupat.” „Hai să mai mergem la un golf.” Genul ăsta de discuție. Apoi l-a bătut din nou pe umăr, și-a luat la revedere și a plecat.

Cum a plecat, Gotanda și-a arcuit sprâncenele câțiva milimetri, apoi a ridicat două degete să cheme chelnerul și i-a cerut nota de plată. A semnat-o fără să se uite pe ea.

— Nu-ți face nici o problemă. Sunt doar cheltuieli, a zis el. Nici măcar bani nu se pot numi. Sunt cheltuieli.

I-am mulțumit fiindcă îmi făcuse cinste.

— Nu-i cinste, sunt cheltuieli, a răspuns el sec.

190

19

Ne-am urcat în Mercedes și ne-am dus la un bar de pe o străduță lăturalnică din Azabu, să mai bem ceva. Ne-am așezat la un capăt al tejghelei și am băut câteva cocteiluri, Gotanda părea rezistent la băutură, pentru că nu îi simțeam nici o schimbare pe chip sau în voce, oricât ar fi băut. Mi-a vorbit despre nenumărate lucruri. Despre cât de proaste erau posturile de televiziune. Despre cât de bătuți în cap pot fi unii regizori. Despre tinerele talente de doi bani, care-ți provocau greață. Despre criticii prefăcuți care apăreau pe la emisiunile informative. Poveștile sale erau interesante. Vorbea cu vioiciune și avea o privire incisivă.

M-a rugat apoi să-i povestesc despre mine, despre viața mea. I-am spus pe scurt că, după ce am terminat facultatea, am avut o mică firmă cu un coleg și ne ocupam de reclame și diverse alte lucruri. Că m-am căsătorit și am divorțat. Că afacerea mergea bine, dar m-am retras și acum eram redactor de texte, liber profesionist. Nu câștigam prea mulți bani, dar oricum n-aș fi avut timp să-i cheltuiesc... Povestită pe scurt, viața mea părea foarte liniștită, chiar amorțită. Parcă nici nu era a mea. Intre timp barul s-a aglomerat și nu prea mai puteam să vorbim. Au apărut și oameni care se holbau la Gotanda.

— Hai să mergem la mine acasă, a zis el și s-a ridicat. E foarte aproape și nu e nimeni acolo. Am și de băut.

191 Apartamentul în care stătea nu era mai departe de două-trei colțuri de stradă. Gotanda i-a dat liber șoferului. Clădirea era superbă. Avea două lifturi, iar pentru unul aveai nevoie de o cheie personală.

— Agenția mi-a cumpărat apartamentul ăsta după ce am divorțat și am fost dat afară din casă, mi-a explicat el. Un actor alungat de nevastă, rămas lefter și care stă într-un apartament ieftin n-ar fi dat bine. Strică imaginea. Plătesc chirie, desigur. Oficial, eu l-am închiriat de la agenție. Chiria intră la cheltuieli deductibile. La fix.

Stătea la ultimul etaj. Apartamentul avea o sufragerie enormă, două camere, bucatărie și o terasă cu vedere perfectă spre Tokyo Tower. Mobila vădea bun-gust. Simplă, sobră și probabil foarte scumpă. Pe parchetul din sufragerie erau întinse câteva covoare persane de diferite mărimi și de cea mai bună calitate. Canapeaua era mare, nici prea tare, nici prea moale. Prin toată camera erau dispuse inteligent ghivece cu plante ornamentale. Lustra și veioza de pe masă erau în stil modern, italian. Foarte puține obiecte decorative. Doar câteva farfurii în stil Ming aliniat pe o etajeră. Camera era curată, fără urmă de praf. Probabil avea o menajeră care-i făcea curat zilnic. Pe masă erau niște reviste de arhitectură și câteva numere din *GQ*.

— O casă excelentă, am zis eu.

— Bună pentru filmări, nu ?

— Da, lasă senzația asta, am răspuns eu după ce am mai aruncat o privire prin cameră.

•— Dacă te lași pe mâna unui decorator, efectul e mereu același, îți transformă casa într-un adevărat platou de filmări. Uneori îmi vine să bat în pereți ca să mă asigur că nu sunt doar niște decoruri din mucava. Arată bine, dar nu emană viață.

— Atunci ar fi bine să emani tu puțină viață.

— Problema e că nu am, a zis el sec.

A pus un disc la pick-up-ul Bang & Olufsen și a coborât acul. Boxele erau JBL P88, marfă de

192

bună calitate, de pe vremea în care boxele încă mai redau sunetele fidel, înainte ca seria nevrotică *studio monitor sa* invadeze piața. Discul pus de Gotanda era un LP vechi al lui Bob Cooper.

— Ce vrei să bei ? m-a întrebat el.

— Orice. Ce bei și tu.

Gotanda s-a dus în bucătărie și s-a întors cu o tavă cu câteva sticle de votcă, apă minerală, cuburi de gheață și trei lămâi tăiate pe jumătate. Am băut câte un pahar de votcă cu apă minerală și lămâie, delectându-ne cu niște jazz limpede și proaspăt, de West Coast. E adevărat, camera nu prea emana viață, mi-am zis eu. Dar nu mi se părea neapărat un defect. Pe scurt, depinde de cum vezi lucrurile. Pentru mine era o cameră perfect liniștitoare. Stăteam relaxat pe canapeaua comodă, cu un pahar de votcă în mână.

— Am avut nenumărate alternative, a zis Gotanda, ridicând paharul și uitându-se prin el la lumina din tavan. Dacă voiam să fiu doctor, puteam să mă fac doctor. Sau profesor, în facultate am avut până și cursuri de pedagogie și metodică predării. Puteam să lucrez și la o companie de primă mână. Până la urmă uite unde am ajuns. Asta e viața mea. E ciudat. Aveam toate cărțile întinse în față și puteam s-o aleg pe oricare. Credeam că mi-ar fi mers bine oricum. Aveam încredere în mine. Și asta m-a împiedicat și mai mult să aleg.

— Eu nici n-am văzut vreo carte, am zis eu sincer.

Gotanda m-a privit atent, apoi a zâmbit. Probabil o luase ca pe o glumă.

A mai turnat câte un pahar de votcă, a stors o lămâie și i-a aruncat coaja la coș.

— Până și la căsătorie am ajuns urmând cursul natural al lucrurilor. Jucam cu ea în același film și ne-am împrietenit. Cât am stat prin platourile de filmare, ne duceam împreună să bem un pahar, împrumutam o mașină și mergeam la plimbare. Am continuat să ne vedem și după ce s-a terminat 193 filmul. Toți ne considerau un cuplu reușit și se așteptau să ne căsătorim. Ne-am lăsat în voia curentului și ne-am căsătorit. Nu știu dacă poți să înțelegi, dar lumea noastră e foarte mică. E ca și cum ai trăi într-un șir de case cu pereții comuni, la capătul unei alei înguste. Odată pornit, curentul capătă o forță reală. Dar să știi că eu o iubeam cu adevărat. A fost cel mai de preț lucru din viața mea. Am priceput asta după ce ne-am căsătorit. Am încercat s-o păstrez lângă mine, dar a fost în zadar, în momentul în care sunt și eu pregătit să fac o alegere serioasă, toate fug de mine. E valabil și pentru femei, și pentru roluri. Mă descurc de minune cu toate lucrurile care îmi apar în cale, care vin spre mine. Atunci când alegerea pornește însă de la mine, totul îmi scapă printre degete. Eu tăceam. Nu știam ce să spun. — Nu e vorba că văd lucrurile în negru, a continuat el. Încă o mai iubesc, asta e problema. Uneori mă gândesc ce frumos ar fi să putem renunța amândoi la actorie și să trăim liniștiți împreună. N-aș avea nevoie nici de un apartament la modă, nici de un Maserati. De nimic. M-aș mulțumi cu o slujbă normală, cu o casuță normală, îmi doresc și copii. M-aș întoarce seara de la muncă, m-aș opri cu prietenii la un pahar și m-aș plânge de una, de alta. Apoi m-aș duce acasă și m-ar întâmpina ea. Aș cumpăra un Subaru sau un Civic în rate. Genul ăsta de viață. Dacă stau să mă gândesc, e viața pe care mi-o doream. Dacă ea ar fi lângă mine, aș fi perfect mulțumit. Dar nu se poate, își dorește alte lucruri. Familia ei așteaptă multe de la ea. Mama e genul tipic de mamă-manager, tatăl e mort după bani. Fratele mai mare lucrează ca manager. Fratele mai mic intră mereu în belele pe care trebuie să le rezolve cu bani mulți. Sora mai mică e o cântăreață în ascensiune. E o situație fără ieșire. Ei i s-a sădit un astfel de simț al valorii încă de la vârsta de trei sau patru ani. De mică juca în filme, în roluri de copil. E prizoniera imaginii care i-a

194

fost construită. Nu e ca mine sau ca tine. Nu poate să înțeleagă lumea reală. Dar eu știu că are un suflet frumos și foarte pur. Știu asta, dar nu pot să fac nimic. Știi, luna trecută m-am culcat cu ea.

— Cu fosta soție ?

— Da. Aberant, nu ?

— Nu mi se pare aberant.

— A venit încoace. Nu știu de ce. M-a sunat și m-a întrebat dacă poate să treacă pe la mine. I-am zis că da, normal. Am stat amândoi ca pe vremuri și am băut, am vorbit, apoi am făcut dragoste. A fost minunat. Mi-a zis că încă mă mai iubește. I-am spus cât îmi doresc să o putem lua din nou de la capăt. N-a zis nimic, doar m-a ascultat zâmbind. I-am vorbit de viața normală pe care mi-o doream, ce ți-am spus și ție mai devreme. Ea a continuat să zâmbească. Cred că n-a ascultat nimic din ce i-am spus. Eu continuam să vorbesc, dar ea nu avea nici o reacție. Nimic. Se simțea singură și avea nevoie de cineva să o țină în brațe. S-a întâmplat să fiu eu acela. Sună groaznic ce spun, dar ăsta e adevărul. Ea nu e ca mine sau ca tine. Pentru ea, singurătatea e un sentiment pentru care apelezi la cineva ca să-l îndepărteze. Odată atins acel scop, totul s-a încheiat. Sfârșit. Dar eu nu sunt așa.

Discul s-a terminat și s-a așternut o liniște adâncă. Gotanda a ridicat acul de la pick-up și a rămas pe gânduri.

— Ce zici, să chem niște fete ? m-a întrebat el.

— Din partea mea, da. Cum vrei tu, i-am zis.

— Te-ai culcat vreodată cu o fată plătită? I-am spus că nu.

— De ce?

— Nu mi-a dat prin cap, i-am răspuns eu sincer. Gotanda a ridicat din umeri și a rămas din nou pe gânduri.

— E bine că te-ai întâlnit cu mine în seara asta, a zis el. O s-o chem pe fata cu care venea Kiki. Poate știe ceva despre ea.

195

— Cum zici tu. Dar îmi imaginez că asta n-o să intre tot în categoria „cheltuieli deductibile”, nu ?

— Poate n-o să-ți vină- să crezi, dar tot acolo intră, a zis el râzând și și-a mai pus niște gheață în pahar. Așa funcționează sistemul. Clubul apare oficial ca furnizor de servicii și organizator de petreceri și-ți dau chiar și chitanță, în cazul unui control, totul pare în regulă. Mă culc cu o fată și asta apare drept „cheltuieli de protocol”. O lume incredibilă, nu?

— Societate capitalistă avansată, am zis eu.

În timp ce așteptam să vină fetele, mi-am adus aminte de urechile splendide ale lui Kiki și l-am întrebat pe Gotanda dacă le-a văzut vreodată.

— Urechile ? a întrebat el, privindu-mă nedumerit. Nu, nu le-am văzut. Sau poate că le-am văzut și nu-mi aduc aminte. Era ceva cu ele?

— Nu, nimic, am zis eu.

Puțin după ora douăsprezece au apărut două fete. Una dintre ele era cea care venea cu Kiki și pe care Gotanda o descrisese ca fiind „superbă”. Era într-adevăr superbă - genul de fată pe care o vezi o dată și n-o mai uiți, chiar dacă nici măcar n-ai schimbat o vorbă cu ea, femeia capabilă să stârnească într-un bărbat eternele vise. Nu era deloc stridentă. Era rafinată. Pe sub pardesiu purta un pulover verde de cașmir și o fustă obișnuită, din lână. Ca bijuterii avea doar o pereche de cercei mici și simpli. Arăta ca o studentă în anul patru la un colegiu de fete rafinat și de renume.

Cealaltă fată purta o rochie pastelată și ochelari. Nu știam că există și prostituate cu ochelari, dar văd că sunt. Nu pot să spun că era superbă,

196

dar era totuși o fată fermecătoare. Avea un corp frumos și bine bronzat. Ne-a spus că petrecuse de curând o săptămână la plajă, în Guam. Avea părul scurt, strâns cu o clamă, și purta o brățară de argint. Se mișca cu agilitate și avea o piele netedă, ca de felină.

Privindu-le, mi-am amintit de liceu. Ambele tipuri puteau fi întâlnite în orice clasă. Fata frumoasă, rafinată, și cea agilă, fermecătoare. Mă simțeam ca la o reuniune de liceu. Atmosfera de după revedere, când încordarea a dispărut și toată lumea stă la un pahar, la petrecerea de după. O asociație de idei cam prostească, dar chiar așa mă simțeam. Am început să pricep ce înțelegea Gotanda prin relaxare. Din felul destins în care l-au salutat fetele, Gotanda părea să se fi culcat cu amândouă. „Salut!”, „Ce mai faci?” - cam așa ceva. Gotanda m-a prezentat ca pe un fost coleg de generală, care acum se ocupa cu scrisul. Fetele m-au salutat zâmbind, vrând parcă să-mi spună că e în regulă, toți suntem prieteni. Un zâmbet pe care nu prea îl întâlnești în realitate. Le-am salutat și eu.

Ne-am așezat unii pe jos, alții pe canapea, am băut coniac cu apă, am stat de vorbă și am ascultat în fundal Joe Jackson, Chic, Alan Parsons Project. Atmosfera era foarte relaxată. Ne simțeam bine -și noi, și fetele. Gotanda a dat o reprezentare specială pentru fata cu ochelari, interpretând rolul de stomatolog. Chiar se pricepea. Părea mai veridic decât un stomatolog adevărat. Avea talent.

El s-a așezat lângă fata cu ochelari, i-a șoptit ceva la ureche, iar ea a chicotit. Fata superbă stătea lipită de mine și mă ținea de mână. Avea un miros îmbătător, care aproape că-ți tăia respirația. Chiar mă simțeam ca la o reuniune de clasă. „Atunci nu prea știam cum să-ți-o spun, dar să știi că am fost îndrăgostit de tine.” „Și de ce nu ai încercat să-mi dai întâlnire?” Visul oricărui bărbat, al oricărui tânăr. O imagine. Am luat-o în brațe. Și-a închis încet ochii și mi-a căutat urechea

197

1

cu vârful nasului. Apoi și-a lipit buzele de gâtul meu și m-a sărutat ușor. Mi-am dat seama dintr-o dată că Gotanda și cealaltă fată dispăruseră. Probabil se duseseră în dormitor. M-a rugat să mai sting din lumini. Am căutat întrerupătorul și am stins lumina din tavan, lăsând aprinsă doar veioza de pe masă. În locul discului, acum era o casetă cu Bob Dylan, care cânta *it's all over now, baby blue*.

— Dezbracă-mă încet, mi-a șoptit ea la ureche. I-am scos puloverul, apoi fusta, bluza, ciorapii.

Din reflex, aproape că am început să le împătutesc frumos, dar mi-am dat seama că nu era cazul. M-a dezbrăcat și ea pe mine. Cravata Armâni, blugii Levi's, tricoul. Apoi s-a ridicat și s-a așezat în fața mea, în sutien și chiloței.

— Ce părere ai? m-a întrebat ea zâmbind.

— Ești încântătoare, i-am spus eu.

Avea un corp superb. Era frumoasă, plină de viață, curată, sexy.

— Încântătoare cum? m-a întrebat ea. Dacă-mi explici mai bine, o să fiu foarte drăguță cu tine.

— Îmi amintești de vremurile de demult. De liceu, i-am răspuns eu sincer.

M-a privit o vreme, zâmbind mirată.

— Ești un tip aparte, tu...

— Ți-am răspuns greșit?

— Nu, deloc, a zis ea.

Apoi a venit lângă mine și mi-a făcut niște lucruri cum nu mi se mai făcuseră vreodată în toți cei treizeci și patru de ani ai mei. Delicate, îndrăznețe, lucruri la care nu te-ai gândi așa ușor. Dar la care cineva tot s-a gândit, evident. M-am destins, am închis ochii și m-am lăsat în voia curentului. Sexul cu ea nu se compara cu nici una din experiențele pe care le avusesem până atunci.

— Nu-i rău, nu? mi-a șoptit ea la ureche.

— Nu-i rău deloc, i-am răspuns eu.

Era ca o muzică minunată care îți dezmiardă sufletul, îți destinde trupul și încremenește timpul. O intimitate aparte, o armonie liniștită între timp

198

și spațiu, o comunicare perfectă. Și totul era deductibil din impozit. „Nu-i rău” ata repetat eu. Cânta Bob Dylan. Ce-o fi asta? Cred că *Hard Rain*. Am îmbrățișat-o blând. Ea s-a destins și s-a abandonat în brațele mele. Era o experiență aparte să îmbrățișez o femeie superbă, să ascult Bob Dylan și totul să fie deductibil din taxe. Pe vremuri, în anii '60, cine s-ar fi gândit că se poate așa ceva?

Totul e doar o imagine, m-am gândit eu. Apeși butonul și dispăre. O scenă de sex 3D. Cu miros senzual de *eau de cologne*, atingeri catifelate, respirație fierbinte.

Am parcurs etapele firești, am ejaculat, apoi am mers împreună la baie și ne-am spălat. Ne-am întors în sufragerie înveliți doar în niște prosoape mari și am ascultat Dire Straits, sorbind coniacul din pahare.

M-a întrebat ce fel de lucruri scriu. I-am povestit pe scurt și i s-a părut interesant. I-am explicat că depinde de ceea ce scriu și că munca mea s-ar putea numi dezvăpezire culturală, înseamnă că în Cazul meu e vorba despre dezvăpezire senzuală, a zis ea râzând, apoi mi-a propus să mai curățăm niște zăpadă împreună. Am făcut din nou sex, de data asta pe covor, foarte simplu și lent. Însă oricât de simple erau mișcărilor ei, părea să știe exact ce să facă să-mi placă. Cum de știa ea toate astea? În timp ce ne lăfăiam în cada mare din baie, am întrebat-o despre Kiki.

— Kiki, a zis ea. N-am mai auzit de mult numele ăsta. O cunoști pe Kiki?

Am încuviințat.

A strâns din buze ca un copil mic și a inspirat adânc.

— Kiki nu mai e. A dispărut dintr-o dată. Noi două eram destul de apropiate. Mergeam împreună

199 la cumpărături, la un pahar... Dar a dispărut fără un cuvânt acum o lună sau două. Ce-a făcut ea nu e neapărat ciudat, pentru că în meseria noastră nu e nevoie de o cerere de demisie. Dacă vrei să renunți, pleci fără să anunți pe nimeni, îmi pare rău că a plecat. Chiar ne înțelegeam bine, dar asta e. Nu suntem cercetase, a mai zis ea, mângâindu-mi coapsele și sexul. Te-ai culcat cu ea vreodată?

— Am locuit cu ea acum mai multă vreme. Acum vreo patru ani.

— Patru ani? a întrebat ea râzând. E poveste veche! Acum patru ani eu încă mai eram liceancă.

— Crezi că am cum să mă întâlnesc cu ea? am întrebat-o.

— E cam greu. Nu știu unde s-a dus. După cum ți-am zis, pur și simplu a dispărut. Parcă au înghi-țit-o pereții. N-a lăsat nici o urmă. Nu ai cum să dai de ea. Încă mai ții la ea?

M-am întins încet în apa fierbinte și m-am uitat în tavan, încă mai țineam la Kiki?

— Nu știu. Simt că trebuie să mă întâlnesc cu ea, dar n-are nici o legătură cu asta. Am senzația că și Kiki vrea să ne întâlnim. O tot visez de o vreme.

— Ciudat, a zis ea, privindu-mă în ochi. Și eu o visez uneori.

— Cum o visezi ?

Nu mi-a răspuns. Doar a zâmbit, părând că se gândește. M-a întrebat dacă nu vreau să beau ceva. Ne-am întors pe podeaua din sufragerie și am mai băut un pahar și am mai ascultat muzică. Mi s-a ghemuit în brațe, iar eu i-am mângâiat umerii goi. Probabil Gotanda și cealaltă fată adormiseră, pentru că n-au ieșit deloc din cameră.

— Auzi, poate că n-o să mă crezi, dar mă simt bine cu tine. Sincer. Chiar mă simt bine, nu e vorba de muncă sau de jucat un rol. Nu te mint, zău! Mă crezi?

— Te cred. Și eu mă simt bine așa, aici. Mă simt relaxat. Parcă am fi la o reuniune de clasă.

200

— Chiar ești un tip aparte! a zis ea, chicotind.

— Tot în legătură cu Kiki, am insistat eu, nu-i știe oare nimeni adresa sau numele adevărat?

— Noi nu vorbim despre lucrurile astea, a zis ea, clătînând ușor din cap. Fiecare își alege un nume, cum ar fi Kiki. Eu lucrez sub numele de Mei, cealaltă fată își zice Mami. Toate avem numele compuse din două semne *katakana*. Nu știm nimic despre viața particulară a celorlalte și nici nu întrebăm. Vorbim doar din proprie inițiativă. Ne înțelegem bine, petrecem câtva timp împreună, dar în realitate nu știm nimic una despre cealaltă. Eu sunt Mei, ea e Kiki. Nimic din viața noastră nu e real. Suntem ca niște imagini care plutesc în aer. Numele noastre sunt doar niște semne născocite de noi. Pe cât putem, ne respectăm reciproc imaginea, înțelegi?

— Înțeleg, i-am zis.

— Unii clienți ne compătimesc, dar nu e deloc cazul. N-o facem doar pentru bani. Ne simțim și noi bine, uite, ca acum. Este un club restrâns și toți clienții sunt de calitate. Ne fac să ne simțim bine. Este o lume a imaginii, în care noi ne simțim bine.

— Deszăpezire din plăcere, am zis eu.

— Da, deszăpezire din plăcere, a zis și ea și m-a sărutat pe braț. Ne mai jucăm cu bulgări de zăpadă...

— *Mei*, am rostit eu. Am cunoscut o dată o fată cu numele ăsta. Era secretară la cabinetul stomatologic de lângă biroul meu. Se născuse la o fermă din Hokkaido și toată lumea îi spunea „căprița Mei”. Slabă, negricioasă. O fată drăguță.

— Căprița Mei, a repetat ea. Și pe tine cum te cheamă?

— Ursulețul Winnie, i-am răspuns eu.

— Ca într-o poveste pentru copii, a zis ea. Superb! Căprița Mei și ursulețul Winnie.

— Ca într-o poveste, am zis și eu.

— Sărută-mă, a zis Mei.

201 Am îmbrățișat-o și am sărutat-o. Un sărut minunat. Un sărut nostalgic. Am băut apoi al nu știu câtelea pahar de coniac și am ascultat un disc cu *Police*. *Police*, alt nume tâmpit de formație. De ce și-or fi punând nume din astea ? Intre timp, ea a adormit buștean în brațele mele. Așa, Mei nu rmai era fata superbă. Era doar o fată obișnuită, foarte vulnerabilă. Ca la o reuniune de clasă, m-am gândit eu din nou. Se făcuse ora patru, în jur era

o liniște deplină. Căprița Mei și ursulețul Winnie. Doar o imagine. O poveste deductibilă din impozit. Police. Încă o zi stranie. Totul părea să se lege, dar nu s-a legat. Am urmat firul, dar s-a întrerupt pe neașteptate. M-am întâlnit cu Gotanda. Mi-a devenit chiar simpatic. Am cunoscut-o pe căprița Mei. M-am culcat cu ea. A fost minunat. Eu am fost ursulețul Winnie. Deszăpezire senzuală. Dar n-am ajuns nicăieri.

În timp ce făceam cafeaua, s-au trezit și ceilalți trei. Era șase și jumătate dimineața. Mei era într-un halat de baie. Mami era îmbrăcată cu bluza de la pijamaua lui Gotanda, iar el cu pantalonii. Eu eram în tricou și blugi. Ne-am așezat toți patru la masă și ne-am băut cafeaua. Am mâncat și niște pâine prăjită cu unt și marmeladă. La radio era o emisiune de muzică barocă. Henry Purceii. Parcă era o dimineață de tabără.

— Dimineața de tabără, am zis eu.

— Cucu! cântă Mei.

La șapte și jumătate Gotanda le-a chemat fetelor un taxi. Când a plecat, Mei m-a sărutat.

— Dacă reușești să te întâlnești cu Kiki, s-o saluți din partea mea, a zis ea.

I-am dat cartea mea de vizită și am rugat-o să mă sune dacă află ceva. A încuviințat și mi-a promis că așa o să facă.

202

— Poate ne mai vedem cândva la o dezăpezire, a zis Mei și mi-a făcut cu ochiul.

— Dezăpezire ? a întrebat Gotanda.

Rămăși singuri, am mai băut câte o ceașcă din cafeaua făcută de mine. Mă pricep să fac cafea. Soarele se ridica încet, iar Tokyo Tower scânteia în depărtare. Asta mi-a amintit de o reclamă veche la *Nescafe*, în care sigur apărea și Tokyo Tower, dimineața. *Diminețile din Tokyo încep cu o cafea...* cam așa ceva, nu contează, în fine, noi ne beam cafeaua și Tokyo Tower strălucea în lumina dimineții.

Era ora la care oamenii serioși se îndreptau spre muncă sau spre școală. Nu și noi. Ne delectaserăm o noapte întregă cu două profesioniste superbe, acum ne beam liniștiți cafeaua și probabil că urma să ne ducem în curând la culcare. Că ne plăcea sau nu, într-o anumită măsură noi doi - eu și Gotanda - ne abăteam de la acest stil de viață foarte normal.

— Ce faci azi? m-a întrebat Gotanda, întorcându-se spre mine.

— Mă duc acasă și mă culc, i-am răspuns. N-am nici un program anume.

— Eu o să trag un pui de somn, apoi o să mă întâlnesc cu cineva la prânz. E legat de muncă.

Am tăcut o vreme și m-am uitat la Tokyo Tower.

— Cum a fost, te-ai simțit bine? m-a întrebat Gotanda.

— Foarte bine.

— Și despre Kiki ai aflat ceva ?

— Nu, doar că a dispărut brusc, așa cum mi-ai zis și tu. Fără urmă. Nimeni nu-i știe numele adevărat.

— O să-i mai întreb și eu pe tipii de la agenție. Poate reușesc să aflu ceva despre ea.

203 Apoi a strâmbat din buze și s-a scărpinat la tâmplă cu coada lingurii. *Fermecător*, ar zice fetele.

— Apropo, dacă dai de Kiki, ce ai de gând să faci ? Să fiți din nou împreună ? Sau e vorba doar de nostalgie?

— Nu știu, i-am spus.

Chiar nu știam. O să mă gândesc ce-o să fac după ce o să mă întâlnesc cu ea.

După ce ne-am terminat cafelele, Gotanda m-a condus până la apartamentul meu din Shibuya în Maserati-ul lui maroniu, curat lună. Am vrut să mă întorc cu taxiul, dar a insistat să mă ducă el, pentru că stăteam aproape.

— Pot să te mai sun să ne vedem ? m-a întrebat el. Mi-a prins foarte bine că am putut să stau de vorbă cu tine. Nu prea am cu cine să vorbesc. Dacă nu te deranjează, aș vrea să ne mai întâlnim în curând. Crezi că se poate?

— Desigur, i-am zis eu.

Apoi i-am mulțumit pentru friptură, băutură și fată.

El doar a clătinat din cap, fără să zică nimic. Am înțeles perfect ce voia să spună, chiar și în lipsa cuvintelor.

204

20

Au urmat câteva zile liniștite, în care n-am avut nimic de făcut. Primeam zilnic câteva telefoane legate de lucru, dar lăsam de fiecare dată robotul să răspundă. Faima mea încă nu se stinsese, în fiecare zi îmi făceam de mâncare și mergeam în Shibuya să văd *Dragoste neîmpărtășită*. Era încă vacanța de primăvară și cinematograful era mereu aproape plin. Majoritatea spectatorilor erau liceeni sau elevi de generală. Eu eram singurul adult. Ei veneau la film doar ca să-și vadă actrița preferată sau vreun cântăreț și nu-i interesa acțiunea sau calitatea filmului. Când apărea starul pentru care veniseră, exclamau și ovaționau. Era o gălăgie ca într-un adăpost de câini vagabonzi. Când starul respectiv dispărea, începeau să se foiască și să mănânce, ba chiar să huiduie în gura mare, enervați. Nu mă gândeam decât la satisfacția uriașă pe care aș fi avut-o dacă dădeam foc cinematografului.

Urmăream cu atenție genericul de la începutul filmului. Era și numele ei, Kiki, scris acolo cu litere mici.

Cum se termina scena în care apărea Kiki, ieșeam din sală și plecam să colind prin, oraș. Urmam mereu cam aceeași rută: Harajuku, stadionul Jingu, cimitirul Aoyama, Omotesando, clădirea Jintan, Shibuya. Uneori mă opream la o cafea și mă mai odihneam. Se simțea venirea primăverii, cu parfumul ei plăcut. Pământul își continua cu răbdare și perseverență mișcarea sa

205 de revoluție în jurul Soarelui. Misterele universului. De fiecare dată când se termină iarna și vine primăvara, mă gândesc la misterele universului. De ce primăvara are an de an același miros? Foarte slab, delicat, dar întotdeauna exact același.

Orașul era tapetat cu afișe electorale, unul mai urât decât celălalt. Dădeai la tot pasul de mașini cu difuzoare care urlau discursuri politice. Nu înțelegeam nimic din ce spuneau. Eu mă plimbam prin oraș și mă gândeam la Kiki. La un moment dat am remarcat că pașii mei își recăpătau vioiciunea, erau mai ușori și mai siguri, iar mintea mi-era mult mai clară. Călcam înainte încet, pas cu pas. Aveam un scop și pașii îmi veneau foarte natural. Un semn bun. Trebuie să dansez, mi-am zis eu. Fără să mă mai gândesc la nimic. Trebuie să calc atent și să păstrez ritmul. Să țin ochii bine deschiși, ca să văd încotro mă vor purta pașii. Trebuie să mă asigur că rămân în *lumea de aici*. Așa s-au scurs ultimele patru-cinci zile ale lui martie, fără nici un progres aparent. Mergeam la cumpărături, îmi încropeam ceva de mâncare, mergeam la cinema și vedeam *Dragoste neîmpărtășită*, făceam plimbări lungi prin oraș. Când mă întorceam acasă, ascultam mesajele lăsate pe robot, toate legate de lucru. Seara citeam și beam singur. Repetam zilnic același ritual. Așa a venit și luna aprilie, faimoasă din poeziile lui T.S. Eliot și din cântecele lui Count Basie. Noaptea stăteam singur și beam și mă gândeam la momentele petrecute cu căprița Mei.

Deszăpezire. Era o amintire ciudat de izolată, care nu se lega de nimic altceva. Nici de Gotanda, nici de Kiki. De nimeni și de nimic. Era ca un vis foarte real. Îmi aminteam până și cel mai mic detaliu și era, într-un fel, mai limpede decât realitatea, dar nu se lega totuși de nimic. Pentru mine era ceva minunat. O întâlnire atât de reținută dintre două suflete. Doi oameni care se unesc respectându-și imaginile și iluziile. Surâsul

206

care parcă spune *Stai liniștit, suntem cu toții prieteni*. Dimineața de tabără. Cucu!

Am încercat să mi-i imaginez pe Gotanda și pe Kiki făcând dragoste. Și ea o fi făcut toate acele lucruri incredibile pe care Mei mi le făcuse mie? Oare o fi o tehnică de bază inerentă slujbei, o prestație pe care o știe orice fată din club, sau e ceva care ține doar de Mei? Nu știu și nici nu pot să-l întreb pe Gotanda. Când locuia cu mine, Kiki era mai degrabă pasivă în aspectele legate de sex. Când o îmbrățișam, ea îmi răspundea cu căldură, dar nu avea inițiative. Nu făcea nimic activ. Cred că se abandona în brațele mele, se relaxa și savura plăcerea. Eu nu am fost niciodată nemulțumit. Era minunat să o am în brațe, atât de relaxată. Trupul ei catifelat, respirația liniștită,

vaginul fierbinte erau îndeajuns pentru mine. De aceea nu puteam să mi-o imaginez făcând sex cu cineva - de exemplu, cu Gotanda - activ și cu profesionalism. Sau poate că imaginația mea era limitată.

Oare cum fac prostituatele diferența între sexul particular și cel profesional? Era o problemă la care nu găseam nici un răspuns. După cum i-am spus și lui Gotanda, nu mă mai culcasem niciodată cu o prostituată. M-am culcat cu Kiki. Kiki era prostituată. Dar eu m-am culcat cu Kiki persoana, nu cu Kiki prostituata. Pe de altă parte, m-am culcat cu Mei prostituata și nu cu Mei persoana. N-avea sens să încerc să fac o legătură între cele două cazuri. Cu cât mă gândeam mai serios la această problemă, cu atât lucrurile se complicau mai tare. Unde încetează sexul să mai țină de suflet și de unde începe să fie ceva tehnic? Până unde e ceva real și de unde începe teatrul? Preludiul are de-a face cu sufletul sau cu tehnica? Lui Kiki îi plăcea într-adevăr să se culce cu mine? În filmul acela interpreta doar un rol? Sau chiar îi plăcea când degetele lui Gotanda o mângâiau pe spate ?

207 Diferența dintre realitate și închipuire era neclară.

De exemplu, Gotanda. Postura lui de doctor era doar o imagine și, cu toate astea, el părea mai real decât un doctor adevărat. Inspira încredere.

Imaginea mea oare cum arată ? Am așa ceva ?

Trebuie să dansezi, a zis Omul Oaie. Trebuie să dansezi bine, să te admire toată lumea.

Dacă e vorba de admirație, atunci înseamnă că trebuie să am și eu o imagine. Presupunând că am, mi-ar admira-o ei? Probabil. Cine naiba m-ar admira doar pentru ceea ce sunt?

Când mi s-a făcut somn, am clătit paharul în chiuveță, m-am spălat pe dinți și m-am culcat. Când m-am trezit, era deja a doua zi. Zilele treceau repede. Era deja aprilie. Zilele de la începutul lui aprilie, schimbătoare, fragile, frumoase, ca un pasaj din Truman Capote. Aprilie, luna glorificată în fața lumii de T.S. Eliot și Count Basie. În acea dimineață am dat o fugă la Kinokuniya și am cumpărat legume bine instruite, o duzină de cutii de bere, trei sticle de vin la reducere, cafea boabe, somon afumat pentru sandvișuri, *miso*¹ și *tofu*². Când am ajuns acasă, am văzut că aveam un mesaj de la Yuki. „Mai sun din nou la douăsprezece. Să fii acasă” îmi zicea ea pe un ton sec. Apoi închisese brusc. Felul în care închidea telefonul făcea parte din propriul său limbaj al trupului. Era unsprezece și douăzeci. Mi-am făcut o cafea fierbinte și tare și am băut-o stând pe jos, cu ultima apariție din seria *Secția 87* de Ed McBain în brațe. De zece ani încerc

1. Pastă fermentată de soia, din care se prepară în special supă.
2. Cheag din pastă de soia, cu o consistență asemănătoare brânzei.

208

să mă las de ea, dar cum apare un volum nou, îl cumpăr. După atâta amar de vreme, cred că o fac din pură inerție. La douăsprezece și cinci a sunat telefonul. Era Yuki.

— Ce mai faci ? m-a întrebat ea.

— Foarte bine, i-am răspuns.

— Ce făceai?

— Mă pregăteam să-mi încropesc ceva de mâncare. Sandvișuri cu salată verde, instruită să se mențină proaspătă, somon afumat, felii subțiri de ceapă ținută în apă cu gheață și muștar cu hrean. Chiflele franțuzești cu unt de la Kinokuniya merg perfect cu somonul afumat. Dacă îmi ies cum trebuie, ar trebui să semene la gust cu sandvișurile cu somon de la un anumit chioșc din Kobe. Se poate și să nu-mi iasă, dar orice devine posibil după mai multe încercări atunci când ai un scop bine definit.

— Ce tâmpenie!

— Dar sunt delicioase, zău! Dacă nu mă crezi, poți să le întrebi și pe albine, întreabă și trifoiul, dacă vrei. Chiar sunt foarte bune!

— Ce tot zici acolo ? Ce albine și ce trifoi ?

— Era o figură de stil, i-am explicat eu.

— Ooof! Când ai de gând să crești? Ai deja treizeci și patru de ani, nu? Din punctul meu de vedere, ești cam prostănac.

— Adică să mă integrez în societate ca toți ceilalți, asta vrei să spui?

— Vreau la plimbare cu mașina, a zis ea, igno-rându-mi întrebarea. Ești liber deseară?

— Cred că da, am răspuns eu după o clipă de gândire.

— Atunci vino pe la cinci la apartamentul din Akasaka. Mai ții minte unde e?

— Da. Tu de atunci stai acolo singură?

— N-am de ce să mă întorc în Hakone. Acolo e doar o casă goală, în vârful muntelui. Nu vreau să stau singură. E mai interesant aici.

— Mama ta ce face ? Nu s-a întors încă ?

209 — Habar n-am ce face mama. N-am nici o veste de la ea. Cred că e încă în Kathmandu. Nu ți-am zis că nu pot să am deloc încredere în ea ? Nu știu când se întoarce.

— Cum te descurci cu banii ?

— Bine, Folosesc un cârd. I l-am șutit mamei din portofel. Are mai multe. Probabil că nici nu și-a dat seama că i-a dispărut unul. Dacă n-aș avea singură grijă de mine, as muri. Ea nu e chiar normală. Asta e clar, nu?

Am preferat să evit un răspuns, așa că am zis ceva în doi peri.

— Mănânci cum trebuie? am întrebat-o.

— Mănânc. Ce credeai, că stau să mor de foame ?

— lb-am întrebat dacă mănânci *cum trebuie*. Yuki a tușit.

— Păi la KFC, McDonald's, Dairy Queen. îmi mai iau și câte un *bento*¹...

Numai porcării.

— Vin la cinci să te iau. Mergem să mâncăm ceva cum trebuie. Văd că mănânci numai prostii. O adolescentă ar trebui să aibă un regim alimentar mai serios. Dacă o ții tot așa, o să ai ciclu neregulat când o să fii mare. Poți să zici că asta e treaba ta, dar să știi că dacă o să ai ciclu neregulat, o să-i deranjezi pe cei din jur. Trebuie să te gândești și la ceilalți.

— Ești un prost, a zis ea încet.

— Apropo, dacă nu te superi, dă-mi și mie numărul tău de telefon din Akasaka.

— De ce?

— Fiindcă nu e corect să comunic unilateral. Tu știi numărul meu, eu nu-l știu pe-al tău. Tu poți să mă suni când ai chef, eu pot să am chef, că tot n-am cum să te sun. Nu-i corect. Și, uite, ne dăm întâlnire așa, ca azi, și dacă se întâmplă ceva

1. Cutie cu mâncare pe care japonezii o iau la școală sau la serviciu. Poate fi cumpărată gata pregătită.

210

și trebuie să schimbăm planurile, nu mai am cum să iau legătura cu tine.

Yuki a pufnit, neștiind ce să facă, dar până la urmă mi l-a dat. L-am notat în agendă, sub numărul lui Gotanda.

— Dar acum te rog să nu-ți schimbi planurile cu una, cu două! îmi ajunge cât de neserioasă e mama.

— Stai liniștită, n-o să schimb nici un plan, crede-mă! Poți să-i întrebi si pe fluturii de varză, poți să întrebi și lucerna. Puțini sunt oamenii care își țin promisiunile ca mine. Doar că în lume există și accidente. Se întâmplă și lucruri neprevăzute. Lumea e mare și complicată și pot să apară lucruri care nu țin de mine. În asemenea cazuri n-ar fi bine să nu pot lua legătura cu tine. înțelegi ce vreau să-ți spun?

— Lucruri neprevăzute, a zis ea.

— Cum ar fi să fulgere când e senin.

— Sper că n-o să apară nimic.

— Sper și eu. Evident, a apărut ceva.

211 21

Au apărut puțin după ora trei. Erau doi. Tocmai făceam duș, când au sunat la ușă. Mi-am pus halatul de baie și, până am ajuns să deschid, au sunat de opt ori, într-un stil foarte enervant. Am deschis ușa și am dat de doi bărbați. Unul era trecut de patruzeci de ani, iar celălalt părea să fie de-o vârstă cu mine. Cel mai în vârstă era înalt și avea o cicatrice pe nas. Eram încă la început de primăvară, dar el era bine bronzat - un bronz adevărat, ca de pescar, nu de schiat la munte sau de stat pe plajă în Guam. Avea părul țepos și mâinile nefiresc de mari. Purta o haină gri. Cel tânăr era scund, avea părul mai lung, ochii înguști și o privire tăioasă. Arăta ca un împătimit de literatură de acum zece ani. îl și văd la cenaclul literar, dându-și părul pe spate și declamând: „Mishima rămâne cel mai bun!” Demult, în facultate, aveam vreo câțiva ca el în grupă. Era îmbrăcat cu o haină bleumarin, cu gulerul ridicat. Amândoi purtau pantofi negri de piele, extrem de demodați și de proastă calitate, încât dacă i-ai găsi aruncați pe stradă, ai trece mai departe pe lângă ei. Ieftini și ponosiți. Nici unul dintre cei doi domni nu era genul cu care m-aș fi împrietenit. I-am poreclit pe moment „Pescarul” și „Literatul”.

Literatul a scos din buzunar o legitimație de polițist și mi-a fluturat-o pe sub nas fără să zică nimic. Ca în filme. Până atunci nu mai văzusem vreo legitimație de polițist, dar mi-am dat seama dintr-o privire că era autentică. Era la fel de ponosită

212

ca și pantofii, însă a scos-o din buzunar cu gestul unuia care încearcă să-și vândă revista literară. — Secția Akasaka, a zis Literatul. Am dat din cap.

Pescarul stătea cu mâinile în buzunar și nu zicea nimic, își proptise plictisit un picior în ușă. Măi să fie, exact ca în filme!

Literatul și-a pus legitimația înapoi în buzunar și m-a inspectat cu privirea. Aveam părul ud și eram îmbrăcat doar cu un halat de baie verde, marca Renoma. Produs sub licență, dar, dacă mă aplecam, se vedea scris clar *Renoma*. Șamponul era Wella. Nimic cu care să-mi fie rușine în fața oamenilor. Prin urmare, așteptam liniștit să zică ei ceva.

— Am dori să vă punem câteva întrebări, a zis Literatul. Vă rugăm să ne însoțiți la secția de poliție.

— Despre ce este vorba ? am întrebat eu.

— O să discutăm la vremea convenită, a zis el. Un interogatoriu presupune formalități și dosare și prin urmare ar fi mai bine să mergem la secție.

— Pot să mă îmbrac?

— Desigur, a zis Literatul, fără să-și schimbe nici un pic expresia feței.

Și fața, și vocea îi erau la fel de inexpresive. Probabil că dacă ar juca un rol de detectiv, Gotanda ar fi mai convingător, ar arăta mai real. Însă realitatea e așa cum e.

Cât timp m-am schimbat, cei doi au stat în ușa deschisă. M-am îmbrăcat cu blugii mei obișnuiți, un pulover gri și jacheta de tweed. Mi-am uscat părul și m-am pieptănat, mi-am băgat în buzunar portofelul, agenda și cheile, am închis ferestrele, gazele, lumina, și am cuplat robotul telefonic. M-am încălțat apoi cu o pereche de mocasini bleumarin, sub privirile intrigate ale celor doi. Pescarul încă mai stătea cu un picior în ușă.

Mașina de poliție era parcată într-un loc mai retras, la mică distanță de intrarea în bloc. Era o 213 mașină de poliție obișnuită, care avea la volan un polițist în uniformă. A urcat mai întâi Pescarul, apoi eu, iar la urmă Literatul. Tot ca în filme. Literatul a închis ușa și mașina a plecat.

Era foarte aglomerat, dar au mers încet, fără să pună sirena. Mă simțeam ca într-un taxi fără aparat de taxat. Mai mult stăteam decât mergeam, drept pentru care toți cei din mașinile alăturate se holbau la mine. Nimeni nu scotea o vorbă. Pescarul stătea cu brațele încrucișate și privea înainte. Literatul se uita pe geam concentrat, de parcă făcea un exercițiu de descriere literară. Ce fel de descriere o fi făcând ? Probabil una sumbră, încărcată de cuvinte complicate. „Conceptul de primăvară a erupt ca un val înnegurat. Venirea lui a stârnit pasiunile oamenilor fără nume, prinși printre crăpăturile orașului, purtându-i tainic spre aridele nisipuri mișcătoare.”

Am simțit nevoia să-i corectez întregul pasaj, de la cap la coadă. Ce înseamnă „conceptul de primăvară”? „Aridele nisipuri mișcătoare”? Însă pe parcurs a început să mi se pară ridicol și am lăsat-o baltă. Ca de obicei, Shibuya era plină de elevi de generală fără minte și stridenți ca niște clovni. Fără pasiuni, fără nisipuri mișcătoare.

Am ajuns la poliție și am fost dus în camera de interogatoriu de la etaj. Era mică, de vreo zece metri pătrați, și avea o fereastră îngustă prin care nu intra pic de lumină. Probabil că era prea aproape de clădirea vecină, înăuntru erau o masă de scris, două scaune de birou normale și încă două de plastic. Pe perete era un ceas cum nu se putea mai simplu. Nu mai avea nimic altceva - vreun calendar, tablouri sau rafturi pentru documente. Nici o vază. Nici o pancartă. Nici un fierbător pentru ceai, Doar un birou, scaune și un ceas. Pe birou erau o scrumieră, un suport cu pixuri și, în margine, un vraf de dosare. Cei doi au intrat, și-au pus hainele pe scaunele de plastic și m-au invitat să mă așez pe unul din scaunele de birou. Pe celălalt s-a așezat

214

Pescarul. Literatul stătea în picioare, puțin mai încolo, și răsfoia un carnetel. O vreme nici unul n-a zis nimic. Nici eu.

— Ce ați făcut aseară? a întrebat Pescarul după o bună bucată de timp.

Era prima dată când îl auzeam vorbind.

Ieri-seară... Ce-am făcut eu aseară? m-am întrebat. Nu vedeam diferența dintre ieri-seară și alaltă-ieri-seară. Nici dintre alaltăieri și răsalaltăieri. Trist, dar adevărat. M-am gândit o vreme în tăcere, îmi trebuia ceva timp ca să-mi aduc aminte.

— Uitați cum stă treaba, a zis Pescarul și apoi a tușit. Vorbăria juridică ia multă vreme. Eu v-am pus doar o întrebare simplă: ce ați făcut de aseară până azi-dimineață? Nu e foarte simplă? Cu ce vă strică dacă răspundeți?

— Acum stăteam să mă gândesc, am zis eu.

— Aveți nevoie să stați să vă gândiți ? E vorba de ieri, nu de august, anul trecut. Ce e de gândit aici? s-a zborșit Pescarul.

Uite că nu pot să-mi aduc aminte, îmi venea să-i răspund, dar n-am zis nimic. Probabil că n-ar fi putut să înțeleagă o asemenea pierdere temporară de memorie. M-ar cataloga drept nebun.

— O să așteptăm. Vă rog să vă amintiți totul cum trebuie, a zis Pescarul și a scos din buzunarul jachetei un pachet de Seven Stars, apoi și-a aprins o țigară cu o brichetă Bic. Fumați?

— Nu, mulțumesc, i-am răspuns.

În revista *Brutus* scrie că orașeanul modern nu fumează. Cei doi fumau cu poftă, țigară după țigară, fără să se sinchisească de asta — unul Seven Stars, iar celălalt Hope scurte. E clar, ei nu citesc *Brutus*. Nu sunt niște persoane *trendy*.

— Vă lăsăm cinci minute, a spus Literatul cu aceeași voce seacă. Poate între timp o să vă amin*-țiți unde ați fost ieri-seară și ce ați făcut.

— Acest domn e un intelectual, i-a zis Pescarul Literatului, întorcându-se spre el. Nu e prima dată când e interogat. I s-au luat și amprente. Mișcare studentească. Molestarea unui funcționar aflat în 215 exercițiul funcțiunii. Caz ajuns la procuratură. E obișnuit cu așa ceva. Domnul e foarte încăpățânat. Nu-i plac polițiștii. Cunoaște bine legea, își cunoaște drepturile constituționale, încă puțin și o să ceară un avocat.

— Dar a venit cu noi de bunăvoie și i-am pus doar o întrebare simplă, i-a răspuns Literatul contrariat. Nici n-am pomenit de arest sau de altceva. N-are nici un motiv să-și cheme avocatul, nu?

— Eu cred că domnului nu-i plac polițiștii. Ideea de polițist în general îi provoacă repulsie fizică. De la polițiștii din patrule până la cei de la circulație. Probabil preferă să moară decât să coopereze, a zis Pescarul.

— Nu-i nimic. Cu cât răspunde mai repede, cu atât ajunge mai devreme acasă. Dacă e om cu capul pe umeri, o să ne răspundă cum trebuie, în plus, nici un avocat n-o să dea fuga încoace doar pentru că noi l-am întrebat ce a făcut el ieri-seară. Avocații sunt și ei oameni ocupați. Măcar atâta lucru știe și dânsul, dacă e intelectual.

— Știu și eu ? a replicat Pescarul. Dacă înțelege atâta lucru, atunci înseamnă că putem să economisim cu toții timp prețios. Noi suntem ocupați și probabil că și dânsul este. Dacă o lungim mult, ne irosim vremea și mai și obosim. E o treabă destul de istovitoare.

Cu acest schimb comic de replici s-au scurs cele cinci minute.

— Ia să auzim! a zis Pescarul. V-ați amintit ceva?

Nu-mi amintisem nimic și nici nu aveam chef să-mi bat capul prea tare. Probabil că la un moment dat aveam să reușesc, dar acum mi-era imposibil. Mi se blocase mintea și gata.

— Aș vrea să știu mai întâi despre ce este vorba, am zis eu. Atâta vreme cât nu știu despre ce este vorba, nu pot să vă spun nimic. N-aș vrea să spun ceva care să mă dezavantajeze, în plus, bunele maniere ne învață să expunem mai întâi problema

216

și abia apoi să punem întrebări. Ce faceți voi nu este deloc politic.

— „N-aș vrea să spun ceva care să mă dezavantajeze”, m-a imitat Literatul. „Nu este deloc politic.”

— Nu ți-am spus eu că e intelectual ? a zis și Pescarul. Vede lucrurile deformat, îi urăște pe polițiști. Probabil cumpără *Asahi Shimbun* și citește rubrica „în lume”.

— Nu cumpăr ziare și nici nu citesc „în lume”, i-am răspuns eu. Pur și simplu atâta vreme cât nu-mi spuneți sub ce motiv m-ați adus aici, nu prea o să-mi ardă de vorbit. Dacă vreți să mă insultați, puteți s-o faceți cât doriți. Nu mă grăbesc nicăieri. Am destul timp la dispoziție.

Cei doi au schimbat o privire scurtă.

— Dacă vă expunem situația, ne răspundeți la întrebări? a întrebat Pescarul.

— Probabil, am răspuns eu.

— Domnul are un umor aparte! a exclamat Literatul, încrucișându-și brațele și privind în susul peretelui. Auzi, „probabil”!

Pescarul și-a frecat cicatricea orizontală de pe nas. Părea să fie o rană de cuțit destul de adâncă, după cum arăta pielea de pe ea.

— Știți, zise el, noi suntem ocupați, în plus, suntem foarte serioși. Am vrea să terminăm cu povestea asta cât mai repede. N-o facem din plăcere. Dacă putem, am vrea ca la ora șase să ne întoarcem acasă și să luăm masa în liniște, cu familia. Noi n-avem nimic cu dumneavoastră. Nu vă purtăm pică. Dacă ne spuneți unde ați fost aseară și ce ați făcut, nu vă mai întrebăm nimic altceva. Dacă n-ați făcut nimic rău, n-aveți de ce să nu ne răspundeți. Sau ați făcut ceva rău?

Eu stăteam cu privirea ațintită la scrumiera de sticlă de pe birou.

Literatul și-a închis carnetul cu zgomot și l-a băgat înapoi în buzunar. Timp de vreo treizeci de secunde nimeni n-a zis nimic. Pescarul și-a mai aprins un Seven Stars.

217 — De neclintit, a constatat el.

— Să chem Comitetul pentru Apărarea Drepturilor Omului? a întrebat Literatul.

— Asta n-are de-a face cu drepturile omului, a zis Pescarul. Este vorba despre o obligație a cetățeanului. Scrie în lege că fiecare cetățean este obligat să coopereze în cazul anchetelor forțelor de justiție. Așa scrie în scumpa dumitale lege! De ce aveți prejudecățile astea legate de polițiști? Nu vi s-a întâmplat măcar o dată să cereți lămuriri pe stradă de la un polițist? Dacă vă sparg casa hoții, nu la poliție sunați? Nu ne ajutam reciproc? E vorba de un lucru simplu și totuși refuzați să cooperați. Este o simplă întrebare de rutină: unde ați fost și ce ați făcut ieri-seară? Haideți să terminăm mai repede cu treaba asta, ca să putem și noi să trecem mai departe. O să fiți liber să vă întoarceți acasă și toată lumea o să fie mulțumită. Ce părere aveți?

— Vreau să știu mai întâi despre ce este vorba, am repetat eu.

Literatul a scos din buzunar un șervețel și și-a suflat nasul cu putere. Pescarul a scos dintr-un sertar o riglă de plastic pe care a bătut-o în palmă de câteva ori.

— Cred că nu realizați că vă înrăutățiți din ce în ce mai mult situația, a zis Literatul, aruncând șervețelul în coșul de gunoi de sub birou.

— Nu mai suntem în 1970. Nu mai avem timp de jocurile dumitale cu lupta împotriva guvernului, a zis nemulțumit Pescarul. Vremurile alea au trecut. Și eu, și dumneata, toți suntem îngropați în societatea asta. Nu se mai pune problema de guvern sau anti-guvern. Nimeni nu mai gândește așa. Trăim într-o societate gigantică. Nu ajută la nimic să faci valuri. Sistemul e bine pus la punct. Cui nu-i convine societatea asta, n-are decât să aștepte cutremurul final sau să-și sape o groapă. Aici n-are nimeni de câștigat dacă sunteți sfidător. E și extenuant. Un intelectual ar trebui să înțeleagă asta.

218

— Suntem și noi obosiți și poate că ne-am exprimat mai dur. În cazul acesta ne cerem scuze, a intervenit Literatul, răsfoindu-și din nou carnetul. Lucrăm fără întrerupere. N-am dormit deloc de ieri-seară. Nu mi-am mai văzut copiii de cinci zile. N-am mâncat mai nimic. Poate că nu suntem pe placul dumneavoastră, dar și noi tot pentru societatea asta lucrăm. Și când apare cineva ca dumneavoastră, care ne sfidează și nu vrea să ne răspundă la întrebări, ne ieșim și noi din sărite, înțelegeți? Când am zis că vă înrăutățiți situația, am vrut să spun că până la urmă o să obosim și o să devenim din ce în ce mai iritați. Când ne așteptăm să rezolvăm ceva ușor și vedem că nu se poate, lucrurile se complică. Desigur, puteți recurge la lege. Există și drepturile omului. Dar ia foarte mult timp să le pui în practică. Și în tot acest timp se pot întâmpla lucruri neplăcute. Legea e o treabă foarte alambicată, care cere mult timp și multă muncă și de aceea trebuie să ajungă în mâinile noastre. Pricepeți cam ce vreau să spun?

— Nu vreau să ne înțelegeți greșit. Să n-o luați ca pe o amenințare, a adăugat Pescarul. El v-a dat doar un sfat. Nu vrem să vi se întâmple nimic rău.

Eu tăceam, cu privirea ațintită la scrumieră. N-avea nici un fel de însemn. Era doar o scrumieră din sticlă, veche și murdară, care probabil că fusese cândva transparentă. Acum era pătată de smoală. Oare de câți ani zăcea acolo, pe birou? De zeci de ani, mi-am imaginat eu.

Pescarul a învățat o vreme rigla de plastic.

— Bine, a zis el resemnat. O să vă explic despre ce este vorba. Nu e procedura obișnuită, dar, cum păreți să aveți și dumneavoastră ceva de spus, o să facem așa. De data aceasta.

A lăsat rigla pe birou și a răsfoit un dosar, din care a extras un plic. Din el a scos niște fotografii mari, pe care mi le-a pus în fața ochilor. Am luat cele trei fotografii și le-am privit. Alb-negru, realiste. Mi-am dat scama dintr-o privire că nu erau

219s făcute cu scop artistic, înfățișau o femeie. Prima o arăta stând pe pat, cu fața în jos, dezbrăcată. Avea mâini și picioare zvelte. Fese ferme. Părul răsfirat ca un evantai o acoperea de la gât în sus. Avea picioarele puțin desfăcute și i se vedea sexul. Măinile îi atârnavă în lături. Părea că doarme. Patul nu avea nici un fel de particularitate.

A doua poză era și mai realistă. Femeia era întinsă pe spate. I se vedeau sânii și părul pubian. Măinile și picioarele îi fuseseră aranjate frumos pe lângă corp. Nu aveam nevoie să-mi spună nimeni că era moartă. Avea ochii deschiși și buzele răsfrânte, împietrite. Era Mei.

Am privit a treia poză. Era un prim plan cu chipul ei. Era Mei, fără îndoială, însă nu mai era acea femeie superbă, ci doar un chip înghețat și lipsit de expresie, în jurul gâtului se vedea o iri-tație, de parcă se frecase cu putere. Mi s-a uscat gura și n-am mai putut să înghit bine. Palmele au început să mă furnice. Mei. Sexul minunat cu Mei. Am stat până dimineața și ne-am distrat dezăpezind, am ascultat Dire Straits și am băut cafea. Și acum era moartă. Am vrut să-mi scutur capul, dar m-am abținut. I-am înapoiat Pescarului cele trei fotografii, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Amândoi mă urmăriseră cu atenție cât timp m-am uitat pe poze. Pescarul mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— O cunoașteți pe femeia aceasta ? m-a întrebat el.

— Nu, am răspuns eu, clătînând din cap. Dacă ziceam că o știam, l-aș fi amestecat și pe Gotanda, pentru că el era legătura dintre mine și Mei. Nu puteam să-l implic și pe el. Poate că el era deja implicat. N-aveam de unde să știu. Dacă așa stăteau lucrurile, dacă Gotanda le-a dat numele meu și le-a spus deja că mă culcasem cu Mei, mă pune într-o situație destul de delicată. Ar însemna mărturie mincinoasă, care nu mai era lucru de glumă, îmi asumam un risc. Oricum, în

220
nici un caz n-as fi pomenit *eu* numele lui Gotanda. Situația mea nu se putea compara cu a lui. Dintr-un asemenea lucru s-ar isca un război cumplit. Presa ar vui.

— Vă rog să le mai priviți o dată cu atenție, mi-a sugerat Pescarul. Priviți-le bine, pentru ca este un lucru foarte important. Vă mai gândiți și ne spuneți dacă o cunoașteți. Nu încercați să ne mințiți, pentru că suntem profesioniști și ne dăm seama imediat când cineva minte. În plus, a minți un polițist e un lucru foarte grav. Ați înțeles?

Am mai privit pozele o dată, îndelung. Aș fi vrut să-mi feresc privirea, dar nu puteam.

— N-o știu, am zis eu. Dar văd că e moartă.

— Da, e moartă, a repetat Literatul cu elan literar. Foarte moartă. Complet moartă. Irevocabil moartă. Noi am văzut-o cu ochii noștri. Era o femeie frumoasă. Se vedea dintr-o privire. A murit goală. Însă toate aceste lucruri nu mai au nici o relevanță. Nu mai contează că era frumoasă sau că era goală. Acum e doar un cadavru, în curând o să putrezească. Pielea crapă și putreziciunea i se prelinge din corp. Mirosul e insuportabil. Se umple de viermi. Ați văzut vreodată așa ceva?

— Nu, niciodată.

— Noi da, de vreo câteva ori. În stadiul acela, nu-ți mai dai seama dacă era frumoasă sau nu. E doar carne putrezită. Ca o bucată de carne stricată. Dacă simți mirosul, nu mai poți să mănânci multă vreme. Noi suntem profesioniști, dar duhoarea tot ne răzbește. N-o să ne putem obișnui niciodată cu ea. Dacă trece și mai multă vreme, mai rămân doar oasele. Mirosul dispare. Totul se usucă. Mai rămâne doar o mână de oase albe, frumoase, curate, în fine, femeia n-a atins acest stadiu — nici nu putrezise. Era doar moartă. Țeapănă, încă se vedea că fusese o femeie frumoasă. Când era în viață, cred că era minunat să faci dragoste cu ea. Însă acum o vezi goală și nu simți nimic, pentru că e deja moartă. Morții sunt complet

221 diferiți de noi. Sunt ca niște statui de piatră. E ca un fel de hotar. Dacă faci un singur pas dincolo, devii zero. Zero absolut. Bun de dus la crematoriu. Oricum, a fost o femeie frumoasă, biata de ea, și așa ar fi rămas dacă mai trăia, dar a fost omorâtă. Oribil, nu? Avea și ea dreptul la viață. De-abia dacă avea vreo douăzeci de ani. Strangulată cu un ciorap. Nu e o moarte ușoară. Durează mult. Te chinui, înțelegi că urmează să mori. Te întrebi de ce trebuie să sfârșești așa. Te gândești că vrei să mai trăiești. Simți că nu mai ai oxigen și te sufoci. Ți se încețoșează mintea. Faci pe tine. Te zbați ca să te salvezi, dar n-ai destulă putere. Mori încet. Nu e o moarte prea frumoasă. Vrem să-l prindem pe nemernicul care a ucis-o. Trebuie să-l prindem. Aici e vorba de o crimă, și încă de una înfiorătoare. Cei puternici îiucid cu violență pe cei mai slabi. Este un lucru de neiertat. Dacă o asemenea faptă ar scăpa

nepedepsită, întreaga societate s-ar zgudui din temelii. Criminalul trebuie prins și pedepsit. Este obligația noastră. Dacă nu, s-ar putea să ucidă din nou.

— Femeia făcuse pe la prânz o rezervare pentru o cameră dublă la un hotel de lux din Akasaka și s-a dus acolo singură pe la ora cinci, a zis Pescarul. A zis că mai târziu o să vină și soțul ei. Numele și numărul de telefon erau fictive. A plătit în avans. La șase a comandat la *room service* cina pentru o persoană. La acea oră era singură. La șapte a scos tava în hol și a agățat de ușă semnul cu „Nu deranjați”. A doua zi la prânz trebuia să predea camera. La douăsprezece și jumătate au sunat-o de la recepție, dar nu a răspuns. Semnul cu „Nu deranjați” era încă pe ușă. Au ciocănit, dar n-a deschis nimeni. Un angajat a descuiat cu cheia de rezervă. Era dezbrăcată, moartă, în poziția în care ați văzut-o în prima fotografie. Nimeni n-a observat vreun bărbat care să intre la ea. La ultimul etaj e un restaurant și foarte multă lume vine și pleacă. De

222

aceea e și foarte des folosit pentru întâlniri secrete, îți pierzi urma acolo.

— În geantă n-am găsit nimic care să ne ofere vreun indiciu, a zis Literatul. Legitimații, agendă, cărți de credit, cânduri, nimic. Nici inițiale brodate pe haine. Erau doar niște cosmetice, un portofel cu treizeci de mii de yeni și anticoncepționale. Nimic altceva. Ba da, un singur lucru. O carte de vizită, pusă în cel mai ascuns buzunar al portofelului. Cartea *dumneavoastră* de vizită.

— Sigur n-o cunoașteți ? a întrebat din nou Pescarul.

Am clătinat din cap. Și eu voiam să cooperez pe cât posibil pentru ca acel criminal să fie prins. Dar mai întâi trebuia să mă gândesc la cei care mai erau încă în viață.

— Acum ne spuneți unde ați fost ieri și ce ați făcut? Ați înțeles motivul pentru care v-am chemat aici să stăm de vorbă ? m-a întrebat Literatul.

— La ora șase am luat masa acasă, singur, apoi am citit, am băut ceva și m-am culcat înainte de douăsprezece, am declarat eu.

În sfârșit, memoria îmi revenise. Probabil din cauză că văzusem pozele cu Mei.

— V-ați întâlnit cu cineva în tot acest timp? m-a întrebat Pescarul.

— Nu, cu nimeni. Am fost singur tot timpul.

— N-ați primit nici un telefon?

— Nu, nici unul. În jurul orei nouă a sunat o dată, dar aveam robotul cuplat și n-am răspuns. Am verificat mai apoi mesajul și am văzut că era legat de lucru.

— De ce ați lăsat robotul să răspundă dacă erați acasă? m-a întrebat Pescarul.

— Pentru că sunt în concediu și nu vreau să am de-a face cu munca, am răspuns eu.

Le-am dat numele și numărul de telefon al persoanei respective.

— Deci după ce ați mâncat ați stat și ați citit ? a întrebat Pescarul.

223 — Mai întâi am spălat vasele și apoi m-am pus pe citit.

— Ce carte ?

— Probabil că n-o să mă credeți, dar era *Procesul* lui Kafka.

Pescarul și-a notat numele cărții și autorul. N-a știut cum se scrie și l-a ajutat Literatul. După cum mă așteptam, acesta auzise de *Procesul*.

— Ați citit până la ora douăsprezece și ați băut.

— Seara am băut bere. Mai târziu, whisky.

— Cam cât ați băut?

— Două cutii de bere și un sfert de sticlă de whisky. Am mâncat și niște compot de piersici la cutie.

Pescarul și-a notat fiecare cuvânt. *A mâncat și niște compot de piersici la cutie.*

— Nu vă mai amintiți nimic altceva ? Orice detaliu, oricât de mic.

Am stat și m-am gândit o vreme, dar n-am putut să-mi mai amintesc nimic. Fusese o seară lipsită de orice particularitate. Doar am stat singur, liniștit, și am citit. Și, în timp ce eu stăteam liniștit, Mei era strangulată cu un ciorap. Le-am spus că nu-mi mai aminteam nimic.

— Ar fi bine să vă gândiți serios, a zis Literatul după ce a tușit. Sunteți într-o poziție destul de nefavorabilă.

— N-am făcut nimic, așa că nu sunt în nici o poziție nefavorabilă! am ripostat eu. Sunt redactor liber profesionist și îmi împart cărțile de vizită în toate direcțiile, în interes de serviciu. Și nu știu cum a ajuns fata aceea să aibă cartea mea de vizită, dar asta nu înseamnă că am omorât-o eu.

— Dacă era o carte de vizită oarecare, atunci de ce era păstrată cu grijă, într-un buzunar ascuns din portofel? a zis Pescarul. Noi avem două ipoteze. Unu: femeia și-a dat o întâlnire la hotel cu unul dintre

colegii dumneavoastră, acesta a omorât-o și i-a luat din geantă tot ce ar fi putut oferi vreun indiciu, mai puțin cartea de vizită, pentru

224

că era ascunsă mai bine în portofel. Sau doi: femeia era o profesionistă. Prostituată de lux, genul care folosește hoteluri de cinci stele și care nu poartă asupra ei nici un fel de acte. Și, din cine știe ce motiv, a fost omorâtă de clientul ei. Nu i-au fost furați banii, drept pentru care e posibil să fie vorba de un psihopat. Ce părere aveți despre ipotezele astea?

Mi-am înclinat capul într-o parte și n-am zis nimic.

— În orice caz, cartea de vizită este singurul indiciu pe care îl avem, a subliniat Pescarul, bătând cu pixul în birou.

— O carte de vizită e doar o bucată de hârtie cu un nume imprimat pe ea, am zis eu. Nu constituie nici dovadă, nici nimic altceva. Nu demonstrează nimic.

— Deocamdată, a zis Pescarul, bătând în continuare cu pixul în masă. Așa este, nu demonstrează nimic. În acest moment băieții de la criminalistică cercetează camera și toate urmele rămase. Se face și autopsia. Până mâine se vor mai clarifica puțin lucrurile. O să vedem cum se leagă totul. Deocamdată nu putem decât să așteptăm. Cât așteptăm, ar fi bine să încercați să vă mai amintiți câte ceva. Vrem ca totul să fie făcut cum trebuie, drept pentru care s-ar putea să dureze toată noaptea. Sunt o mulțime de amănunte care ar putea să vă scape din vedere. Haideți s-o mai luăm o dată de la început. Vă rog să vă amintiți exact tot ce ați făcut ieri. Absolut tot, începând de dimineață.

M-am uitat la ceasul de pe perete. Arăta plictisit ora cinci și zece minute, în acel moment mi-am amintit de întâlnirea cu Yuki.

— Aș putea să dau un telefon ? l-am întrebat pe Pescar. Trebuia să mă întâlnesc cu cineva la cinci. E o întâlnire importantă. O să iasă urât dacă nu dau nici un semn.

— O fată ? a întrebat Pescarul.

225 — **Da.**

A dat din cap că da și a împins telefonul spre mine. Am căutat în agendă numărul lui Yuki și l-am format. A răspuns după ce telefonul a sunat de trei ori.

— O să-mi spui că ai treabă și că nu mai poți să vii, nu? mi-a luat-o ea înainte.

— E un accident, i-am explicat eu. Nu e vina mea. E urât din partea mea că fac asta, dar n-am încotro. Am fost adus la poliție și mi se ia o declarație. Sunt la circa din Akasaka. N-am timp acum Să-ți explic totul, dar se pare că n-o să-mi dea drumul prea ușor.

— La poliție? Ce naiba ai făcut?

— N-am făcut nimic. A avut loc o crimă și pentru asta m-au chemat. M-am trezit implicat în toată tărășenia.

— Ce tâmpenie! a zis Yuki rece.

— Așa e, am întărit eu.

— Dar tu n-ai omorât pe nimeni, nu ?

— N-am omorât pe nimeni. O mai dau eu în bară, mai greșesc, dar oameni nu omor. Vor doar să afle cum s-a întâmplat, îmi pun o mulțime de întrebări. Oricum, îmi pare rău că te-am dezamăgit. O să mă revanșez față de tine.

— Ce tâmpenie enormă! a zis Yuki și a trântit telefonul.

Am pus și eu receptorul în furcă și i-am înapoiat telefonul Pescarului. Amândoi trăseseră cu urechea la conversația mea, dar nu păreau să fi avut ceva de câștigat, însă mi-am închipuit că dacă ar fi știut că aveam întâlnire cu o fetiță de treisprezece ani, ar fi devenit și mai suspicioși. M-ar fi luat drept un pervers sau mai știu eu ce. Un bărbat normal, de treizeci și patru de ani, nu-și dă întâlnire cu fetițe de treisprezece ani.

După aceea m-au luat la puricat cu tot ce făcusem cu o zi înainte și și-au notat fiecare detaliu, frumos, cu pixul, pe niște coli de scris groase. Era o declarație complet stupidă și nefolositoare, o

226

risipă de timp și de nervi, în care scria, cu lux de amănunte, ce am mâncat și unde am fost. Le-am explicat amănunțit până și cum am preparat *konnyaku*¹ pe care îl mâncasem la cină. Mai în glumă, mai în serios, le-am spus și cum am ras peștele uscat. Dar ei n-au luat-o ca pe o glumă. Și-au notat

totul conștiincios. Se adunase un teanc considerabil de hârtii. O declarație complet absurdă. La șase și jumătate au comandat niște *bento-uri* deloc reușite. Niște porcării semipreparate. Chiftele, salată de cartofi, pastă de pește fiert. Nici condimentele, nici ingredientele nu erau grozave. Erau uleioase și fade. Murăturile aveau coloranți artificiali, însă, cum Pescarul și Literatul mâncau cu poftă ce aveam și eu în față, am ras și eu tot. Nu voiam să creadă că eram încordat și nu-mi aluneca mâncarea pe gât.

După ce am terminat masa, Literatul a adus niște ceai slab și calai. Cei doi au fumat cât timp l-au băut. Camera s-a umplut de fum. Ochii începuseră să mă doară, iar mirosul de țigară îmi pătrunsesse și în haină. După ceai au luat-o de la capăt cu întrebările. Un șir nesfârșit de prostii. Cam de unde și până unde am citit din *Procesul*, pe la ce oră m-am schimbat în pijama, detalii de genul ăsta. I-am oferit Pescarului un scurt sumar al romanului, dar nu părea să-i stârnească interesul. Pentru el probabil că era o poveste prea banală, în acel moment m-am întrebat dacă romanele lui Franz Kafka or să reziste până în secolul XXI. În fine, Pescarul și-a notat până și sumarul *Procesului*. Nu reușeam deloc să pricep de ce trebuia să scrie toate amănunțele. Foarte kafkian. Treptat, am început să mă satur de toată prostia asta și să obosec. Nu mai izbuteam să gândesc clar. Erau lucruri prea lipsite de sens și de importanță, însă ei, cum dădeau de vreun amănunt care

1. Aliment cu aspect de gelatină, preparat din bulbii unei anumite plante.
227s nu li se părea perfect clar, mă asaltau din nou cu întrebări și-și notau cu răbdare răspunsurile mele. Din când în când, Pescarul se mai împotmolea în ortografie și-i cerea lămuriri Literatului. Nu păreau să se fi săturat. Sunt convins că erau și ei obosiți, dar voiau să-și facă datoria cum trebuie. Erau ochi și urechi la tot ce spuneam, ca să nu le scape absolut nimic. Din când în când, unul dintre ei ieșea și se mai întorcea după cinci-șase minute. Erau oameni duri.

Pe la ora opt a venit rândul Literatului să mă ia la întrebări. Pescarul părea că obosise de atâta scris și s-a ridicat în picioare, s-a întins, și-a scuturat mâinile și a făcut câteva mișcări ca să-și dezmoștească gâtul. Apoi a mai fumat o țigară. Și Literatul a fumat înainte să înceapă cu întrebările. Camera prost ventilată era împânzită de fum alb și arăta ca scena de la un concert Weather Report. Simțeam nevoia să ies afară și să trag adânc aer în piept.

Le-am spus că vreau să merg la baie. La dreapta, înainte, ultima pe stânga, mi-a explicat Literatul. M-am ușurat încet, am luat o gură de aer și m-am întors. E cam ciudat să inspiri adânc în baie. De fapt e chiar neplăcut. Dar de Mei ce să mai zic? Eu măcar trăiam. Măcar puteam să respir.

După ce m-am întors de la baie, Literatul și-a reluat întrebările. M-a descusut în legătură cu cel care mă sunase în acea seară. Ce legătură aveam cu el ? Cu ce se ocupa ? În ce problemă mă sunase ? De ce nu l-am sunat și eu imediat? De ce mi-am luat o vacanță atât de lungă ? Mă descurcam atât de bine pe plan financiar? Îmi declaram veniturile? Ca și Pescarul, își nota toate răspunsurile mele cu litere frumoase, citețe. Nu puteam să-mi dau seama dacă ei chiar credeau că avea sens ce făceau. Probabil că nici măcar nu-și puneau problema. Pentru ei era doar o rutină zilnică. Cu adevărat kafkian. Sau poate că lungeau această - rutină tocmai ca să mă obosească și să scoată

228

adevărul de la mine. Dacă asta aveau de gând, atunci își atinseseră scopul. Eram atât de obosit și de terminat, încât le răspundeam fără nazuri la toate întrebările. Orice, numai să se termine totul mai repede.

Se făcuse ora unsprezece și ei încă nu se potoliseră. Nici nu dădeau semne că or să termine în curând. Pe la zece Pescarul a ieșit din cameră și s-a întors la unsprezece. Părea să fi tras un pui de somn, pentru că avea ochii roșii. A verificat ce se scrisese cât nu fusese prezent, apoi l-a înlocuit pe Literat. Literatul a adus trei cafele. De fapt era cafea solubilă. Și mai avea și lapte, și zahăr. Dezgustător.

Mi-ajunsesse până peste cap.

La unsprezece și jumătate eram complet epuizat, rupt de somn, și i-am anunțat că mai mult de atât nu aveam de gând să vorbesc.

— Vai, nu se poate! mi-a spus Literatul dezamăgit, trosnindu-și degetele cu un zgomot sec. E o chestiune urgentă și ce facem acum e foarte important pentru anchetă, îmi pare foarte rău, dar vă rog să vă străduiți puțin, ca să ducem treaba la bun sfârșit.

— Întrebările astea nu mi se par deloc importante, am zis eu. Sincer să fiu, mi se par complet irelevante.

— Lucrurile aparent irelevante se pot dovedi mai târziu foarte folositoare. Există nenumărate cazuri rezolvate cu ajutorul unor asemenea detalii. Există și foarte multe cazuri în care s-a regretat ignorarea lor. Avem de-a face cu o crimă. O persoană a fost ucisă. Să știți că suntem cât se poate de serioși, îmi pare rău, dar trebuie să îndurați și să cooperați în continuare. Dacă vrem, putem să obținem un mandat de arestare pe numele dumneavoastră, ca martor principal, însă asta ne-ar da tuturor și mai multă bătaie de cap. Ar însemna multă hârțogăraie. N-am mai fi atât de îngăduitori. Acum suntem foarte înțelegători. Dacă sunteți

229 amabil și cooperați, n-o să recurgem la asemenea măsuri drastice.

— Dacă vă e somn, puteți să mergeți într-o cameră să vă întindeți puțin, s-a amestecat și Pescarul. După un pui de somn odihnitor, poate o să vă mai amintiți ceva.

Am încuviințat. Oriunde în altă parte era mai bine decât în camera asta plină de fum.

Condus de Pescar, am traversat un hol întunecat, am coborât niște scări și mai întunecate și am ajuns iar într-un hol. Era un loc absolut înfiorător. Camera de odihnă despre care vorbea el era de fapt o celulă.

— Locul ăsta arată ca o celulă, am zis eu, fluturând un zâmbet stins. Poate că e o neînțelegere la mijloc.

— Îmi pare rău, dar este singurul loc disponibil, mi-a răspuns Pescarul.

— Eu mă duc acasă. Nu glumesc, i-am zis. Mă întorc mâine dimineață.

— Stați liniștit, că nu vă încuiem. Haideți, vă rog! Mai răbdați doar azi. O celulă neîncuiată e o simplă cameră.

Eram sătul de toate discuțiile astea și ajunsese să nu-mi mai pese de nimic. Așa e, o celulă neîncuiată devine o simplă cameră, mi-am zis. Oricum, eram complet epuizat și rupt de somn. N-aveam chef să mai vorbesc cu nimeni. N-aveam chef să mai deschid gura. Am clătinat din cap fără să spun nimic, am intrat și m-am așezat pe patul tare. Era o senzație aproape uitată. Salteaua era umedă, pătura jerpelită, și mirosea a W.C. Dezolant.

— N-o să încui, a zis Pescarul și a trântit ușa.

Încuiată, neîncuiată, ușa s-a închis cu un zgomot foarte rece.

Am oftat și m-am învelit cu pătura. De undeva se auzeau niște sforăituri puternice. Nu-mi dădeam seama dacă veneau din depărtare sau de aproape. Aveam senzația că, fără să știu, lumea se împărțise în nenumărate straturi fine de disperare, separate

230

între ele, iar acel zgomot venea de undeva din stratul alăturat. Tânguitor, de neatins, dar foarte real. M-am gândit la Mei. Ieri-seară mi-am amintit de tine. Nici nu știu dacă atunci mai trăiai sau erai deja moartă. Mi-am amintit de clipele în care făceam dragoste. Te-am dezbrăcat încet. Vorbeam serios când am zis că mă simțeam ca la o reuniune de clasă. Eram atât de relaxat, de parcă toate șuruburile din lume se slăbiseră. Nu mă mai simțisem așa de foarte multă vreme. Mei, acum nu pot să fac nimic pentru tine. Îmi pare rău, dar nu pot să fac nimic. Știi și tu cât de fragile sunt viețile noastre. Nu pot să-l implic pe Gotanda într-un scandal. El trăiește într-o lume în care imaginea e totul. Dacă s-ar afla că s-a culcat cu o prostituată și a fost chemat ca martor într-un caz de crimă, imaginea lui ar avea mult de suferit. I s-ar refuza orice rol, chiar și în reclame. E o porcărie cumplită. Lumea asta, cu imaginea ei de rahat! Dar el mă consideră prieten și are încredere în mine. Așa că și eu îl tratez ca pe un prieten. E vorba de loialitate aici. Mei, căpriță Mei, m-am simțit atât de bine cu tine! A fost minunat, ca într-o poveste! Nu știu dacă o să te consoleze cu ceva, dar să știi că n-am să te uit niciodată. Am petrecut o noapte întreagă făcând dragoste. Dezăpășire senzuală. Ne-am întâlnit într-o lume a imaginilor și ne-am îmbrățișat pe bani deductibili. Ursulețul Winnie și căprița Mei. Cât te vei fi chinuit tu când ai fost strangulată! Și nu voiai să mori, nu? Iar eu nu pot să fac nimic pentru tine. Sincer să fiu, nici eu nu mai știu dacă e bine ce fac. Știu însă că n-am încotro. Asta e viața mea. Asta e sistemul, îmi mușc buzele și nu spun nimic. Somn ușor, căpriță Mei, cel puțin n-ai să te mai trezești. N-ai cum să mori încă o dată.

Somn ușor, am șoptit eu

Somn ușor, a răsunat ecoul din mintea mea.

Cucu, a cântat Mei.

231 22

Ziua următoare a decurs cam la fel. De dimineață ne-am adunat în aceeași cameră. Am băut o cafea foarte proastă și am mâncat un corn nu chiar atât de rău. Literatul mi-a împrumutat un aparat de ras electric. Nu prea mă dau în vânt după ele, dar până la urmă n-am mai protestat și m-ai bărbierit. Cum nu aveam nici perișor de dinți, n-am avut încotro și doar mi-am clătit gura. Apoi a reînceput nesfârșitul șir de întrebări stupide. Tortură legală. Până la prânz totul s-a mișcat cu viteza melcului. Mi-au pus toate întrebările posibile și imposibile, într-un final păreau că le epuizaseră.

— Cam asta ar fi, a zis Pescarul, bătând cu pixul în birou.

Au oftat amândoi în același timp, de parcă erau înțeleși dinainte. Am oftat și eu. Probabil că au tras de timp ca să mă țină cât mai mult aici. Nu puteau obține un mandat de arestare pe baza unei cărți de vizită găsite în portofelul unei femei moarte, chiar dacă nu aveam un alibi. De aceea m-au târât prin labirintul ăsta absurd, kafkian. Așteptau rezultatele de la autopsie și verificarea amprentelor, care să le confirme dacă eram sau nu vinovat. Ce poveste oribilă!

Oricum, întrebările se sfârșiseră. O să mă întorc acasă, o să fac o baie, o să mă spăl pe dinți și o să mă bărbieresc cum trebuie. O să beau o cafea bună și o să mănânc ceva ca lumea.

232

— Ei bine, zise Pescarul, îndreptându-și spatele și lovindu-se ușor cu palma peste șale, nu mâncăm?

— Eu mă duc acasă dacă ați terminat cu întrebările, am zis eu.

— Mă tem că nu se poate, a zis Pescarul, parcă ezitând.

— **De ce ?**

— Trebuie mai întâi să semnați declarația.

— Nici o problemă, o semnez.

— Mai întâi vă rog să o citiți cu atenție, ca să vă asigurați că nu s-a strecurat nici o greșeală. Rând cu rând. Este foarte important.

Am citit încet și cu atenție toate cele treizeci sau patruzeci de coli de hârtie, în timp ce le parcurgeam, mă gândeam că, cine știe, poate peste vreo două sute de ani depozitia mea o să aibă o valoare documentară pentru cunoașterea obiceiurilor vremii. Detaliată până la limita patologicului și foarte realistă. Oare o să le fie de vreun folos cercetătorilor? Ar înfățișa în mod dinamic stilul de viață al unui bărbat de treizeci și patru de ani, necăsătorit, locuitor al unei metropole. Nu tocmai un bărbat obișnuit, dar totuși un copil al timpurilor sale. Citind-o aici, în secția de poliție, declarația doar m-a plictisit. Am terminat-o într-un sfert de oră. Gata, asta a fost tot. Dacă o termin de citit și o semnez, pot să mă duc acasă. Când am încheiat, am aranjat colile de hârtie, bătându-le de birou.

— Totul e în regulă, am zis. E perfect. N-am nici o obiecție cu privire la conținut. Unde semnez? Pescarul i-a aruncat o privire Literatului, învârtind pixul între degete. Acesta a luat un Hope scurt din pachetul de pe calorifer, l-a aprins și a privit fumul cu o față încruntată. Mă așteptam să urmeze ceva foarte neplăcut. Se aud tobele bătând în depărtare. Or să moară caii.

— Nu e chiar atât de simplu, a zis Literatul clar și răspicat, ca un adevărat profesionist care explică ceva unui amator. Astfel de documente trebuie întocmite cu scrisul dumneavoastră.

233 — Scrisul meu ?

— Adică trebuie să copiați de mână tot ce scrie aici. Trebuie să apară scrisul dumneavoastră, altfel declarația nu este valabilă din punct de vedere legal.

Am aruncat un ochi la teancul de coli. Nu mai aveam energie în mine nici cât să mă enervez. Aș fi vrut să-mi ies din sărite și să urlu la ei că nu se putea așa ceva. Să bat și cu pumnul în masă. *N-aveți nici un drept să-mi faceți așa ceva, eu sunt un cetățean protejat de lege !* Să mă ridic și să mă duc acasă.

Știam că nu aveam dreptul să mă oprească, însă eram mult prea obosit. Eram epuizat și nu-mi mai ardea de nimic. Nu-mi mai ardea să-mi revendic drepturile. Și, dacă tot era pe-așa, mai bine făceam ce mi se spunea și terminam mai repede. M-am gândit că mi-ar fi mai bine. *Mă cam înmoi*, m-am gândit.

Am obosit și mă înmoi. Pe vremuri nu eram așa. Pe vremuri mă enervam serios. Nu mi-ar fi păsat mie de mâncarea proastă, de fumul de țigară sau de aparatul electric de ras. Am îmbătrânit. M-am înmuiat. — Nu vreau, am zis eu. Gata, am obosit. Mă duc acasă. Am dreptul să mă duc acasă. Nimeni nu mă poate opri.

Literatul a bălmăjit ceva cu o voce neclară, care aducea a mârâit sau a căscat. Pescarul se uita în tavan și bătea mai departe cu pixul în masă, cu schimbări de ritm: poc-poc-poc poc, poc-poc poc-poc, poc.

— Dumneavoastră vreți acum să complicați lucrurile, a zis Pescarul cu o voce seacă. Foarte bine. Dacă e pe-așa, atunci noi o să obținem un mandat de arestare. O să vă reținem cu forța pentru anchetă și n-o să mai fim atât de indulgenți. Din partea noastră, foarte bine. O să ne fie mai ușor să ne facem treaba, nu ? I-a întrebat el pe Literat.

— Așa este. O să ne fie mult mai ușor. Foarte bine, a repetat Literatul.

— Cum doriți, am zis eu. Dar până obțineți mandatul de arestare, eu sunt liber. Când e gata, 234

vă rog să veniți să mă luați. O să fiu acasă. Orice-ar fi, eu am plecat. Locul ăsta mă deprimă.

— Să știți că vă putem reține temporar până se emite mandatul, a zis Literatul. Scrie în lege.

Am vrut să-i spun să vină cu *Codul penal* și să-mi arate exact care era acea lege, dar în acel punct am rămas fără pic de energie, îmi dădusem seama că jucau la cacealma, însă eram mult prea obosit ca să le mai fac față.

— Am înțeles, am zis eu și m-am lăsat păgubaș. O să fac ce-mi cereți. În schimb, vreau să mai dau un telefon.

Pescarul a împins telefonul în direcția mea. Am sunat-o din nou pe Yuki.

— Tot la poliție sunt, i-am zis. Se pare c-o să mai dureze. Până pe seară, îmi pare rău, dar n-o să ne putem vedea nici azi.

— Tot acolo ești ?

— Ce tâmpenie, nu ? i-am luat-o eu înainte.

— Ce aberant! a zis ea.

Există nenumărate moduri de exprimare pe lumea asta.

— Ce făceai?

— Nimic deosebit. Mă fâfâiam pe-aici. Stau în pat și ascult muzică, citesc reviste, mănânc prăjituri.

— Aha. Oricum te sun când scap de aici.

— Bine-ar fi să scapi, a zis Yuki sec.

Cei doi erau din nou cu urechile ciulite la conversația noastră, însă se pare că nici de această dată n-au avut nimic interesant de aflat.

— Până una-alta, să mâncăm de prânz, a propus Pescarul.

La prânz am mâncat tăiței. Erau atât de moi, încât îi apucau cu bețele și se rupeau până îi duceai la gură. Parcă era mâncare de spital, cu miros de boală incurabilă. Cei doi îi devorau însă cu poftă, drept pentru care le-am urmat și eu exemplul. După masă Literatul a adus din nou niște ceai calai.

235s După-amiaza s-a scurs în liniște, ca apa unui râu adânc și molcom, în cameră se auzea doar ticăitul ceasului. Din când în când în camera alăturată suna telefonul. Eu umpleam foaie după foaie. Cei doi făceau pauze cu schimbul. Uneori ieșeau împreună în hol și vorbeau în șoaptă. Eu stăteam tăcut la birou și-mi vedeam de scris. Transcriam toate acele propoziții absurde. *Pe la ora șase și un sfert m-am hotărât să-mi fac ceva de mâncare. Mai întâi am scos konnyaku din frigider...* Epuizare pură. *M-am înmuiat*, mi-am zis. *M-am înmuiat cam rău. Mă calcă în picioare. Și eu nu obiectez.* Și asta nu e totul, m-am gândit. E clar că m-am cam înmuiat, însă cea mai mare problemă e că nu mai am încredere în mine. Din cauza asta nu pot să mă impun. Oare chiar e bine ce fac ? E bine să-l protejiez pe Gotanda sau ar trebui să mărturisesc tot și să cooperez la anchetă? Mint și mie nu-mi place defel să mint, chiar dacă o fac pentru un prieten. Pot să-mi repet la nesfârșit că, orice aș face, pe Mei n-o mai poate aduce nimeni înapoi și să-mi împac astfel conștiința. Dar nu pot să mă revolt. Prin urmare tăceam și-mi vedeam de scris. Până pe seară copiasem vreo douăzeci de pagini. Era foarte chinuitor să scrii mărunț cu pixul, ore întregi, îți înțepenește încheietura mâinii. Ți se îngreunează coatele. Degetul mijlociu de la mâna dreaptă începe să doară. Devii neatent și faci greșeli pe care trebuie apoi să le tai cu o linie și să-ți pui amprenta pe corectură. E deprimant.

La cină am avut din nou *bento-uri*. N-aveam deloc poftă de mâncare. Ceaiul îmi provocase greață. M-am dus la baie și m-am privit în oglindă. Arătam îngrozitor.

— încă n-ați primit rezultatele ? I-am întrebat pe Pescar. De la autopsie. Amprente.

— încă nu, mi-a răspuns el. Mai durează puțin. Până la ora zece am reușit să mai termin cinci pagini, dar ajunsesem deja la limita puterilor. Nu mai eram în stare să scriu nici un cuvânt. I-am

236

anunțat și pe ei. Pescarul m-a dus din nou în celulă, unde am adormit buștean. Nu-mi mai păsa că nu mă spălasem pe dinți sau că nu mă schimbasesem.

De dimineață m-am ras din nou cu aparatul electric, am băut cafea și am mâncat cornuri. Mai aveam cinci pagini, pe care le-am terminat în două ore. Apoi am semnat pe fiecare în parte și mi-am pus amprenta. Literatul a verificat tot.

— Acum îmi dați drumul?

— Doar să ne mai răspundeți la câteva întrebări și puteți să plecați, a zis Literatul. Nu vă faceți probleme, sunt foarte simple. Mi-am amintit că mai e nevoie de niște completări.

— Pe care o să fie nevoie să le scriem, nu ? am întrebat eu, oftând.

— Desigur, a răspuns Literatul. Din păcate, așa se procedează în instituțiile publice. Documentele sunt totul. Fără ele și fără amprenta personală, totul este egal cu zero.

Mi-am apăsat tâmpilele cu arătătorul. Aveam senzația că îmi intrase în ele un corp străin, rigid.

Pătrunsesse înăuntru și creștea. Deja nu mai puteam să-l scot. Din păcate, acum e prea târziu. Mai devreme s-ar fi putut scoate cu ușurință.

— Nu vă faceți probleme, nu durează prea mult. O să terminăm imediat.

În timp ce eu răspundeam la un nou set de întrebări stupide, Pescarul s-a întors în cameră și l-a chemat afară pe Literat. Au stat mult timp și au sporovăit în șoaptă. Eu m-am sprijinit de speteaza scaunului, mi-am ridicat privirea și am inspectat petele negre de mușegai de pe tavan. Semănau cu părul pubian al cadavrului din fotografii. Se întindeau în jos, de-a lungul crăpăturilor din perete, ca o frescă.

Creșteau în aerul îmbibat de respirația și transpirația nenumăraților oameni care trecuseră prin cameră de-a lungul a zeci de ani. Mi-am dat seama că se scursesese mult timp de când nu mai ieșisem afară, de când nu mai

237 ascultasem muzică. Ce loc oribil! Un loc în care se încearcă, prin diverse metode, să se suprimă personalitatea, sentimentele, demnitatea, convingerile oamenilor. Un loc în care oamenii sunt mutilați mental, fără să rămână urme exterioare, sunt aruncați în furnicarul unui labirint birocratic, li se exploatează la maximum toate neliniștile și îndoielile, sunt ținuți departe de lumina soarelui și li se dau să mănânce porcării. Așa ajung să transpire puternic. Și așa apare mușegaiul.

Mi-am sprijinit mâinile pe birou, am închis ochii și m-am gândit la troienitul Sapporo, la uriașul *Dolphin Hotel* și la fata de la recepție. Ce o fi făcând ea acum ? Stă la recepție, fluturând pe buze acel zâmbet profesional plin de strălucire? Aș fi vrut să o sun chiar în acel moment și să vorbesc cu ea. Să-i spun o glumă tâmpită, însă nici măcar numele nu i-l știam. *Nici numele nu i-l știam*. N-aveam cum să-i dau telefon. Ce fată drăguță! mi-am zis. Arăta superb atunci când lucra. Spiritul hotelului. Ei îi place să lucreze la hotel. Eu sunt altfel. Fac treabă bună, dar nu mi-a plăcut niciodată munca mea. Ea își iubește munca, însă pare foarte fragilă atunci când e departe de ea. Nesigură și vulnerabilă. Atunci aș fi putut să mă culc cu ea, dacă voiam. Dar n-am făcut-o.

Voiam să mai vorbesc o dată cu ea.

Înainte s-o omoare și pe ea cineva.

Înainte să dispară și ea.

238

23

Cei doi detectivi s-au întors în încăpere, dar nu s-au mai așezat. Eu încă mai priveam absent mușegaiul.

— Sunteți liber să plecați, m-a înștiințat Pescarul indiferent. Mulțumim pentru cooperare.

— Pot să plec ? am întrebat eu uimit.

— Am terminat cu întrebările. Gata, a zis și Literatul.

— S-au schimbat niște lucruri, a adăugat Pescarul. Nu mai putem să vă reținem. Mulțumim. Puteți pleca.

Mi-am luat haina îmbibată cu miros de țigară și m-am ridicat. Nu prea înțelegeam ce se întâmplase, dar preferam s-o șterg cât mai repede, înainte să se răzgândească. Literatul m-a condus până la ieșire.

— Noi știam încă de aseară că sunteți curat, mi-a zis el. Am primit rezultatele de la morgă și de la laborator. Nu s-a găsit nici o legătură cu dumneavoastră. Din sperma găsită s-a determinat grupa de sânge, care e diferită de a dumneavoastră. Nu vi s-au găsit nici amprentele. Dar ascundeți ceva și din

cauza asta v-am reținut, în speranța că o să reușim să vă facem să spuneți tot. Știm că ne ascundeți ceva. Intuiția ne-o spune. E un fel de al șaselea simț profesional. O idee, fie ea și vagă, despre cine este acea femeie tot aveți, dar, din cine știe ce motiv, nu vreți să ne spuneți. Așa ceva este de neiertat. Noi nu îngăduim un asemenea lucru. Suntem profesioniști. Și aici e vorba de o crimă.

239 — îmi pare rău, dar nu prea înțeleg despre ce vorbiți.

— S-ar putea să mai fim nevoiți să vă chemăm, a zis el, scoțând din buzunar un pachet de chibrituri și zgândărindu-și cu un băț pielea de la o unghie. Dacă vrem, putem să fim foarte insistenți. Data viitoare o să ne pregătim și o să fim de neclintit în fața avocatului.

— Avocat ?

Însă în acel moment s-a făcut nevăzut pe undeva prin clădire. Am luat un taxi și m-am întors acasă. Am umplut cada cu apă și m-am scufundat încet în ea. M-am spălat pe dinți, m-am ras, m-am spălat pe cap. Miroseam tot a tutun. Ce loc oribil! Ca o gaură de șarpe.

După ce am ieșit din baie, am fiert niște conopidă, pe care am mâncat-o în timp ce beam o bere și ascultam un disc cu Arthur Prysock, acompaniat de Count Basie Orchestra. Un disc de o splendoare incontestabilă. L-am cumpărat cu șaisprezece ani în urmă. În 1967. îl ascult de șaisprezece ani și nu mă mai satur de el.

Mai târziu am tras un pui de somn. O incursiune rapidă pe tărâmul somnului, înainte, dreapta împrejur și înapoi după o jumătate de oră. Când m-am trezit și m-am uitat la ceas, era ora unu. Era încă ziua. Mi-am pus într-o geantă slipul și un prosop, m-am urcat în Subaru și am mers la piscina acoperită din Sendagaya, unde am înotat o oră. În sfârșit, mă simțeam din nou om. Mi se făcuse și foame. Am sunat-o pe Yuki. I-am spus că mi-au dat drumul de la poliție. Mă bucur, mi-a răspuns ea netulburată. Am întrebat-o dacă a mâncat deja de prânz. Nu, mi-a răspuns ea. De dimineață și până atunci mâncase doar două *chou à la creme*. Aceeași dietă nesănătoasă, am comentat eu. Vin să te iau și mergem să mâncăm, i-am propus. A fost de acord.

M-am urcat în Subaru, am ocolit grădinile exterioare ale templului Meiji, am luat-o pe bulevardul 240

străjuit de copaci, care trece prin fața galeriei de artă, am traversat Aoyama Itchome și am ieșit la templul Npgi. Mirosul primăverii se întetea cu fiecare zi. În cele două nopți petrecute la secția de poliție din Akasaka, adierea vântului devenise mai ușoară, frunzele copacilor mai verzi și lumina soarelui mai plină și mai blândă. Până și tumultul orașului suna acum plăcut, ca *flugelhorn-ul* lui Art Farmer. Lumea era frumoasă și mie mi-era foame. Senzația străină din tâmpile îmi dispăruse ca prin farmec.

Am sunat la interfon și Yuki a coborât imediat. De data aceasta purta un tricou cu David Bowie și o jachetă maro, de piele moale. Avea o geantă de umăr din pânză, cu insigne cu Stray Cats, Steely Dan și Culture Club. O combinație cam stranie, dar ce conta?

— Te-ai simțit bine la poliție ? m-a întrebat ea.

— A fost oribil, i-am zis eu. Oribil ca muzica lui Boy George.

— Hm, a răspuns ea indiferentă.

— O să-ți cumpăr o insignă cu Elvis Presley, în caz că vrei s-o schimbi pe-asta, i-am zis eu, arătând cu degetul insigna cu Culture Club.

— Ești un ciudat, mi-a răspuns ea. Câte moduri de exprimare!

Mai întâi am mers la restaurant și i-am cumpărat un sandviș din pâine integrală cu friptură de vacă, o salată de legume și un pahar de lapte proaspăt. Eu am mâncat același lucru și am băut o cafea.

Sandvișul era delicios, cu un sos ușor, carne fragedă și muștar cu hrean adevărat. Există gusturi și gusturi. Asta este ceea ce numesc eu o masă adevărată.

— Unde vrei să mergem ? am întrebat-o.

— La Tsujido, a răspuns ea.

— Bine, Tsujido să fie, i-am zis. Dar de ce tocmai acolo?

— Acolo stă tata, a răspuns ea. Zice că vrea să te cunoască.

241

— Pe mine ?

— Să știi că nu-i un om atât de rău!

Am clătinat din cap, savurând a doua ceașcă de cafea.

— N-am zis c-ar fi un om rău. Doar m-am mirat că vrea să mă cunoască. I-ai vorbit tu despre mine?
— Da, la telefon. I-am spus că m-ai adus din Hokkaido, dar că eram îngrijorată pentru că te luaseră la poliție și nu mai voiau să-ți dea drumul. Tata l-a pus pe un avocat să se intereseze de tine. Are foarte mulți cunoscuți, multe legături de genul ăsta. E un om foarte practic.
— Aha! am zis eu. Așa deci.
— Dar ți-a fost de ajutor, nu?
— Da, chiar mi-a fost.
— Tata a zis că nu aveai dreptul să te rețină acolo și că, dacă voiai să pleci, erai liber s-o faci oricând. Din punct de vedere legal.
— Da, știam.
— Și atunci de ce n-ai făcut-o ? Te ridicai și plecai.
— E o chestie mai complicată, i-am răspuns eu după ce m-am gândit puțin. Probabil ca să mă pedepsesc.
— Nu ești normal, a zis ea, proptindu-și bărbia în palmă.
Câte moduri de exprimare!

Am mers cu Subaru până la Tsujido. La acea oră din după-amiază drumul era liber. Yuki scosese din geantă mai multe casete și le punea pe rând în casetofon. O muzică foarte variată, de la *Exodus* al lui Bob Marley până la *Mister Roboto* al lui Styx. Un amestec de frumos și urât, la fel ca peisajul pe care îl străbăteam. Yuki stătea comod pe locul ei și asculta muzica fără să scoată un cuvânt. A luat ochelarii mei de soare de pe bord și

242
la un moment dat si-a aprins o Virginia Slim. Și eu tăceam, concentrat asupra condusului. Schimbam vitezele și stăteam cu privirea ațintită la drum. Priveam cu atenție fiecare semn de circulație. Uneori mă simțeam invidios pe ea pentru că avea treisprezece ani. Cât de proaspete trebuie să ne toate lucrurile în ochii ei! Muzica, peisajul, oamenii. Probabil că nici nu se comparau cu ceea ce vedeam eu. Și eu fusesem așa cândva. Când aveam treisprezece ani, lumea era mult mai simplă. Efortul ți-era răsplătit, cuvintele însemnau ceva, frumusețea avea permanență. Dar la treisprezece ani eu nu eram un adolescent prea fericit, îmi plăcea să stau singur, aveam încredere în mine când eram singur, dar, evident, nu reușeam niciodată să fiu singur. Eram mereu închis într-una din cele două cuști rigide, casa sau școala, și mă înfuriam. Anii furiei. Eram îndrăgostit de o fată și lucrurile nu mergeau deloc bine. Habar n-aveam ce înseamnă dragostea. Nu eram nici măcar în stare să vorbesc cu ea. Am fost un adolescent timid și stângaci. Voiam să protestez și să mă răzvrătesc împotriva valorilor pe care școala și părinții mi le impuneau, dar nu-mi găseam cuvintele pentru a protesta. Orice făceam, nu-mi ieșea bine. Eram la polul opus față de Gotanda, căruia totul îi ieșea de minune, însă reușeam totuși să văd prospețimea lucrurilor. A fost un lucru minunat. Mirosul avea miros, lacrimile erau fierbinți, fetele erau frumoase ca un vis, muzica rock'n'roll părea eternă, întunericul din cinematograful era cald și intim, serile de vară - adânci și seducătoare. Zilele pline de iritare mi le petreceam cu muzică, filme și cărți, învățam pe de rost versurile de la cântecele lui Șam Cooke și Ricky Nelson. Îmi clădisem propria mea lume. Acesta eram eu la treisprezece ani. Făceam experimente împreună cu Gotanda la orele de chimie. Scăldat în privirile fierbinți ale fetelor, scapără un chibrit și aprindea elegant becul Bunsen. Bum! De ce să mă invidieze el pe mine?

243s Habar n-aveam.
— Auzi, i-am zis eu lui Yuki, îmi povestești despre omul îmbrăcat în blană de oaie ? Unde l-ai întâlnit? Și de unde știi că l-am întâlnit și eu?
Yuki și-a întors capul spre mine, și-a scos ochelarii și i-a pus înapoi pe bord. Apoi a ridicat din umeri.
— Îmi răspunzi mai întâi la o întrebare ?
— Bine.

La început a fredonat puțin un cântec de-al lui Phil Collins, trist și întunecat ca o dimineață de după beție, apoi a luat din nou ochelarii și a început să-i'nvârtă de braț.

— Când eram în Hokkaido, mi-ai zis că dintre toate fetele cu care ai ieșit, eu sunt cea mai frumoasă.
— Da, sigur că ți-am zis asta.
— E adevărat ? Sau ai zis-o doar ca să-mi intri în voie? Te rog să-mi răspunzi sincer.
— E adevărat. Nu te mint.
— Și cu câte fete ai ieșit tu până acum ?
— Nu le-am numărat.
— Două sute?
— Fii serioasă! i-am răspuns eu râzând. Nu sunt atât de popular! Nu pot să zic nici că n-am deloc popularitate, dar e limitată la o arie mai restrânsă, îngustă și scurtă. Cred că maximum cincisprezece.
— Atât de puține ?
— Duc o viață amărâtă, i-am zis. Întunecată, deprimantă, îngustă.
— Restrânsă, adăugă Yuki. Am încuviințat.

Yuki s-a gândit câteva clipe la o astfel de viață. Nu părea să fi înțeles prea bine. Asta este. E prea tânără.

— Cincisprezece, a zis ea.

— Aproximativ, am zis eu și am mai aruncat o privire retrospectivă asupra celor treizeci și patru de ani ai mei. Cam așa. Hai douăzeci... cel mult.

244

— Douăzeci zici ? a spus Yuki resemnată, în fine... Și dintre ele eu sunt cea mai frumoasă?

— Da.

— Nu prea ai ieșit cu fete frumoase ? m-a întrebat ea, aprinzându-și o a doua țigară.

Am văzut un polițist în intersecție, i-am luat-o și am aruncat-o pe geam.

— Să știi că am ieșit cu destule fete frumoase, i-am zis. Dar tu ești mai frumoasă. Nu te mint. Nu știu dacă o să înțelegi ce vreau să spun, dar frumusețea ta are ceva de sine stătător. Nu te compari cu alte fete. Te rog să nu mai fumezi în mașină! O să miroasă urât. Și se vede de-afară. După cum ți-am mai zis, fetele care fumează de mici or să ajungă să aibă ciclul neregulat.

— Ce tâmpenie! a mormăit Yuki.

— Îmi povestești despre omul îmbrăcat în oaie ?

— Omul Oaie?

— De unde știi cum îl cheamă?

— Așa ai zis tu când am vorbit la telefon. „Omul Oaie.”

— A, da?

— Da.

Drumul se cam aglomerase și trebuia să stau câte două ture la fiecare semafor.

— Vorbește-mi despre el. Unde l-ai văzut? Yuki a ridicat din umeri.

— Nu l-am văzut niciodată. Pur și simplu mi-a apărut în minte atunci când te-am văzut, a zis ea, învârtind o șuviță de păr pe deget. Asta e senzația pe care am avut-o - că există un om îmbrăcat în oaie. O simțeam de fiecare dată când te vedeam în hotel. Și de-asta am și adus vorba atunci. Nu fiindcă aș ști ceva anume despre el.

Am stat și m-am gândit la ce-mi spusese cât timp așteptam la semafor. Trebuia să mă gândesc. Trebuia să-mi pun roțițele în mișcare.

— Adică vrei să spui că ți-a apărut în fața ochilor imaginea Omului Oaie ? am întrebat-o eu.

245 — Cum să-ți spun eu? Nu i-am văzut silueta clar în fața ochilor, înțelegi ? Cumva, parcă mi s-a transmis senzația cuiva care l-a văzut. De fapt, e ceva ce nu se poate vedea, dar pe care eu pot să îl simt și căruia pot să-i dau o formă. La drept vorbind, nu e chiar o formă, e ceva *ca o forma*. Presupunând că aș putea s-o arăt cuiva, n-ar înțelege ce este. Adică o pot percepe doar eu. Nu știu cum să-ți explic. E aiurea, înțelegi ceva din ce-ți spun?

— Foarte vag, i-am zis eu sincer.

Yuki ronțăia încrunțată brațul ochelarilor de soare.

— Hai să-ți explic eu ce am înțeles, am zis. Tu ai perceput un sentiment, o fixație care există înăuntrul meu sau este strâns legată de mine și ai vizualizat-o ca pe un fel de vis simbolic.

— Fixație ?

— Un gând obsesiv.

— Da, probabil. Un gând obsesiv... Dar nu e doar atât. Eu simt acel lucru din spatele gândului. E ceva foarte puternic, ca un fel de energie la care sunt receptivă. Și, cumva, pot să o văd, în felul meu. Dar nu e ca un vis. E mai degrabă ca un *vis gol*. Da, asta e, un vis gol, în care nu e nimeni. Nu se vede nici o siluetă. Uite, e ca atunci când dai contrastul televizorului la maxim sau la minim. Nu se mai vede nimic, dar cineva tot e acolo. Dacă privești foarte atent, *il simți*. Și eu am simțit un om îmbrăcat în blană de oaie. Nu e un om rău. De fapt, nici măcar nu e om. În fine, nu e ceva rău. Dar nu poți să-l vezi. E ca într-o poză foarte neclară. Nu se vede, dar știu că e acolo, îl văd ca pe ceva care nu poate fi văzut. E ca o formă fără formă, încheie ea. Ce explicație groaznică!

— Nu, să știi că explici foarte bine.

— Serios ?

— Foarte serios. Cred că înțeleg ce vrei să spui. Doar că-mi ia ceva timp până să pricep bine.

246

Am ieșit din oraș și am ajuns la malul mării. Am oprit mașina într-o parcare, lângă o pădurice' de pini, și i-am propus să ne plimbăm puțin. Era o după-amiază plăcută de aprilie. Vântul nu bătea, marea era

liniștită. Valurile mici se apropiau de țărm și apoi se retrăgeau, liniștite, regulate, de parcă scutura cineva un așternut în largul mării. Surferii se întorseseră pe țărm resemnați. Stăteau pe plajă în costumele lor ude și fumau. O coloană albă de fum, de la gunoiul ars, se ridica drept spre cer, iar în stânga se vedea insula Edoshima, învăluită în ceață, ca un miraj. Un câine negru cu o față foarte preocupată străbătea malul mării de la dreapta spre stânga, alergând încet, cu pași mici și regulați. Câteva bărci de pescari pluteau în larg, iar deasupra lor stoluri de pescăruși se roteau ca niște vârtejuri albe, tăcute. Și marea prinsese un aer primăvărat.

Ne-am plimbat pe o alee de-a lungul țărmului. Ne-am îndreptat spre Fujisawa, strecurându-ne printre oamenii care făceau jogging și liceenele pe biciclete, și ne-am așezat pe nisip, cu fața spre mare.

— Simți des așa ceva ? am întrebat-o eu.

— Nu foarte des, a zis ea. De fapt, destul de rar. N-o simt la mulți oameni. Oricum, încerc să evit senzațiile astea. Și dacă le am, evit să mă gândesc la ele. Când îmi dau seama că se apropie, mă închid. De obicei mă prind dinainte când urmează să se întâmple. Mă închid și nu mai simt nimic atât de profund. E ca și cum aș închide ochii, îmi blochez simțul și nu mai văd nimic. Știu că e ceva, dar nu-l mai văd. Stau așa, fără să văd nimic. Uite, când te uiți la un film și îți dai seama că o să vină o scenă la care o să-ți fie frică, închizi ochii și stai așa până trece, nu?

— De ce să te închizi ?

247s — Pentru că nu-mi place. Mai demult, când eram și mai mică, nu mă închideam. Iar la școală, când simțeam ceva, spuneam. Și nimeni nu reacționa prea bine. Îmi dădeam seama când cineva urma să se rănească și le spuneam prietenilor „Persoana aceea o să pățească ceva”. Până la urmă chiar pățea. După ce asta s-a întâmplat de vreo câteva ori, toată lumea se purta cu mine de parcă eram cine știe ce monstru. Mă și strigau „Monstrul” și așa mi s-a dus vorba. Asta m-a făcut să sufăr mult și de atunci încolo n-am mai spus nimic. Nimic, nimănui. Cum simt că se apropie, că o să văd ceva, mă închid.

— Dar nu și cu mine. Yuki a ridicat din umeri.

— Am fost luată prin surprindere. N-am avut timp să-mi iau măsuri de precauție. Imaginea -sau ce era ea - mi-a apărut deodată. S-a întâmplat atunci când te-am văzut prima dată, în barul hotelului. Ascultam niște muzică, ceva rock... ce era?... Duran Duran sau David Bowie... Da, în fine, ascultam muzică și de aceea eram cu garda lăsată. Eram foarte relaxată. De-asta îmi și place muzica.

— Vrei să spui că ai premoniții ? am întrebat-o eu. De exemplu, când cineva urmează să se rănească, așa ceva?

— Știu și eu? Cred că nu e chiar așa. Nu e vorba de premoniții. Pur și simplu simt ceva ce există deja acolo. Cum să zic ? Atunci când urmează să se întâmple ceva, se creează o atmosferă care permite ca acel lucru să se întâmple, înțelegi? De exemplu, cei care se accidentează în timpul exercițiului la bară au un fel de nepăsare sau prea multă siguranță în ei. Se urcă la bară prea agitați. Eu percep totul sub forma unor valuri de emoții. La un moment dat valurile astea se transformă într-un fel de gâlme de aer și îmi dau seama de pericol. Atunci îmi apar acele vise goale și când apar... se întâmplă accidentul. Nu sunt premoniții, sunt ceva mult mai vag. Se întâmplă, le văd, dar

248

nu mai vorbesc despre ele. Cum zic ceva, lumea mă face monstru. Așa că le văd și nu mai spun nimic. De exemplu, simt că o anumită persoană o să se ardă și asta se și întâmplă. Dar nu pot să spun nimic. E groaznic, nu? Ajung să mă urăsc. Așa că prefer să mă închid și să nu mai am de ce să mă urăsc. A luat o mână de nisip și s-a jucat un timp cu el.

— Omul Oaie chiar există ?

— Chiar există, i-am spus eu. Trăiește într-un anumit loc din hotel, înăuntrul hotelului mai e un alt hotel, care în mod normal nu poate fi văzut. Dar el există. Stă acolo pentru mine. Pentru că este un loc destinat mie. Omul Oaie trăiește acolo și îmi face legătura cu diverse lucruri. Este un loc dedicat mie și

el lucrează pentru mine. Dacă n-ar fi el, eu n-aș putea să rămân în contact cu multe lucruri. El are grijă de asta, ca un operator telefonic.

— Te conectează?

— Da. Să zicem că eu caut ceva, că vreau să mă leg de ceva. El asta face - îmi creează contactul respectiv.

— Nu prea înțeleg.

Am luat și eu o mână de nisip și l-am lăsat să mi se scurgă printre degete.

— Nici eu nu înțeleg încă prea bine. Dar asta este explicația pe care mi-a dat-o el.

— Omul Oaie a existat dintotdeauna ?

— Da, încă de demult. De când eram copil. Am simțit neîncetat o prezență. Dar Omul Oaie nu a luat chiar de atunci această formă concretă. S-a conturat treptat, la fel ca și lumea aceea în care trăiește. O dată cu înaintarea mea în vârstă. Nici eu nu știu de ce. Probabil că a fost nevoie de asta. Poate din cauză că am îmbătrânit și am pierdut multe lucruri, iar acum am nevoie de ajutor pentru a putea trăi mai departe. Să știi că nici eu nu înțeleg prea bine. Poate că există vreun alt motiv. La asta mă tot gândesc, dar nu ajung la nici o concluzie. Ce tâmpenie, nu?

249

— Ai mai vorbit cu cineva despre asta?

— Nu, nici un cuvânt. Nu m-ar crede nimeni. N-ar înțelege nimeni. -în plus, nici nu pot să explic prea bine. Tu ești primul om căruia îi povestesc. Am simțit că pot vorbi cu tine.

— Și tu ești singurul căruia i-am explicat pe îndelete ce simt. N-am zis nimic până acum. Mama și tata știu ei ceva, dar n-am deschis niciodată discuția pe tema asta. De când eram mică, im'-am dat seama că e mai bine să nu spun nimic. Mi-am dat seama instinctiv.

— Mă bucur că mie ai putut să-mi spui.

— Și tu faci parte din grupul de monștri, a zis Yuki, jucându-se cu nisipul.

Pe drumul de întoarcere spre mașină, Yuki mi-a vorbit despre școală. Mi-a spus cât de cumplit fusese în gimnaziu.

— După vacanța de vară nu m-am mai dus la școală. Nu e vorba că nu-mi place să învăț. Doar că urăsc locul ăla. Nu pot să-l suport. Când mă duc la școală, mi se face rău și vomit. Mi se întâmpla în fiecare dimineață. Și cum vomitam, toată lumea mă necăjea. Chiar și profesorii.

— Dacă eram colegul tău, n-aș fi necăjit niciodată o fată atât de frumoasă.

Yuki a rămas un timp cu privirea pierdută spre mare.

— Dar nu cumva lumea se ia de cineva tocmai pentru că e frumoasă ? în plus, sunt copilul a două celebrități. Din cauza asta ori ești foarte bine tratat, ori ești terorizat. Eu fac parte din a doua categorie. Nu pot să mă înțeleg bine cu oamenii, fiindcă sunt mereu încordată. Trebuie să fiu mereu pregătită, pentru că în orice moment se poate întâmpla să fiu nevoită să mă închid. Dar nimeni nu știe asta.

Nimeni nu știe motivul pentru care

250

tremur mereu. Când tremur, arăt ca o rață și toți se iau de mine. Nu ți-ar veni să crezi cât de răi sunt. Îmi fac niște chestii foarte jenante. Nici mie nu-mi vine să cred că oamenii sunt în stare de așa ceva. Uite...

— Stai liniștită, i-am spus eu, luând-o de mână. Uită toate nimicurile astea! Nu te obligă nimeni să mergi la școală. Dacă nu vrei să te duci, nu te duce. Și eu știu că e un loc groaznic. Colegii sunt niște cretini plini de fumuri, iar profesorii - niște idioți snobi. Cam optzeci la sută sunt incompetenți sau sadici. Sau sunt niște incompetenți sadici. Acumulează nervozitate și își varsă tot năduful pe elevi, la modul cel mai groaznic. Și toate regulile alea protesti! Au creat un sistem menit să-ți zdrobească personalitatea, în care toți tâmpiții fără nici cea mai vagă urmă de imaginație iau numai note bune. Așa era pe vremuri și sunt sigur că și acum e la fel. Lucrurile astea nu se schimbă.

— Chiar crezi asta ?

— Desigur. Pot să vorbesc o oră întreagă despre cât de tâmpită e școala.

— Dar școala generală e obligatorie.

— Asta e o hotărâre impusă de alții, nu e decizia ta. N-ai cum să fii obligată să te duci într-un loc în care toată lumea te terorizează. Absolut deloc. Ai dreptul să spui că nu-ți place. Poți să strigi în gura mare: *Nu-mi place!*

— Și ce-o să se întâmple mai departe ? O să fie tot așa, la nesfârșit?

— Și eu credeam asta când aveam treisprezece ani: că viața o să continue la fel. Dar nu se întâmplă așa. Lucrurile se schimbă. Și dacă nu se schimbă, ai tot timpul să te mai gândești. O să mai crești puțin și o să te îndrăgostești. O să poți să-ți cumperi și sutiene. O să se schimbe și felul în care vezi lumea.

— Prost mai ești! a exclamat ea disperată. Dacă vrei să știi, în ziua de azi, fetele de treisprezece ani poartă sutien. Ești rămas în urmă cu jumătate de secol!

251 — Da?!

— Hm, a pufnit Yuki și a întărit: Ești un prost!

— Așa o fi, am zis eu.

^ Yuki s-a îndreptat spre mașină, mergând cu câțiva pași înaintea mea și fără să mai scoată o vorbă.

252

24

Când am ajuns la casa tatălui lui Yuki de pe malul mării, soarele începuse deja să apună. Era o casă veche și spațioasă, cu o curte plină de copaci. Locul încă mai păstra ceva din atmosfera vremurilor în care Shonan era o zonă destinată caselor de vacanță. Era liniștit, calm și arăta bine în amurgul primăvară. Cireșii din grădină erau plini de muguri. După ce vor înflori toți cireșii, va veni rândul magnoliilor să se deschidă. Prin astfel de schimbări mici, zilnice, de culoare și miros, puteai să simți cu adevărat trecerea anotimpurilor. Bine c-au mai rămas astfel de locuri.

Reședința Makimura era împrejmuită cu un gard înalt de lemn, cu poarta acoperită, după stilul vechi. Doar plăcuța cu numele era izbitor de nouă. Pe ea scria cu litere clare și negre „Makimura”. Am sunat la poartă și în scurt timp a apărut un bărbat înalt, de vreo douăzeci și cinci de ani, care ne-a condus înăuntru. Avea părul scurt și o față prietenoasă. Ne-a tratat pe amândoi cu cordialitate. Părea să se mai fi întâlnit cu Yuki de câteva ori până atunci. Avea același râs plăcut și cristalin ca și Gotanda. Însă, evident, al lui Gotanda era mult mai rafinat, în timp ce mă conducea prin grădină, mi-a explicat că era asistentul maestrului Makimura.

— Sunt șoferul lui, îi expediez manuscrisele, fac muncă de cercetare, îl însoțesc la golf, îi aranjez partidele de *mahjong*, merg cu el în străinătate și fac orice mai trebuie pe-aici, mi-a explicat el

253

fericit, iară ca eu să-l întreb. Sunt, cum se spunea pe vremuri, ucenicul dânsului. — Aha.

Yuki părea că vrea să exclame „Ce tâmpenie!”, dar s-a abținut. Se pare că, până la urmă, știe să se poarte.

Maestrul Makimura juca golf pe terenul din spatele casei. Țintea într-o plasă verde, legată între două trunchiuri de pin, și lovea mingea cu putere. Crosa vâjâia în aer. Pentru mine este unul dintre cele mai enervante zgomote din lume. Nu știu de ce, dar mi se pare tânguitor și trist. Ba știu, motivul e foarte simplu: e o prejudecată de-a mea. Pur și simplu urăsc golful.

Când ne-am apropiat, Makimura s-a întors spre noi și a lăsat crosa jos. Apoi a luat un prosop, și-a șters cu grijă fața de sudoare și a întâmpinat-o pe Yuki cu un „Bine ai venit!” Ea s-a făcut că n-aude nimic. Și-a întors privirea, a pescuit din buzunar o gumă de mestecat, a scos-o din hârtie și a început s-o mestece cu zgomot. Apoi a făcut hârtia ghemotoc și a aruncat-o într-un ghiveci din apropiere.

— Măcar bună ziua ai putea să-mi dai, a zis maestrul Makimura.

— Bună ziua, i-a spus Yuki fără chef, apoi și-a înfipt mâinile în buzunare și a plecat.

— Hei, ia adu-ne o bere! i-a strigat Makimura ucenicului pe o voce cam tăioasă.

Acesta a răspuns cu un „Imediat!” tare și răspicat și a ieșit numaidecât din grădină. Maestrul Makimura a tușit puternic, a scuipat și și-a șters din nou fața de transpirație cu prosopul. Apoi a fixat ținta albă de pe plasa verde, ignorându-mă complet, adâncit parcă în meditație. Eu stăteam și priveam pietrele acoperite de mușchi.

Atmosfera aceluși loc îmi părea nenaturală, artificială și puțin cam ridicolă. Nu avea neapărat ceva ciudat sau greșit, dar îmi dădea senzația de parodie. Toți păreau să-și joace conștiincios rolul

254

desemnat. Scriitorul și ucenicul. Desigur, Gotanda ar fi interpretat oricare rol cu mai mult farmec și mai multă pricepere. Lui Gotanda îi iese bine orice, oricât de prost ar fi scenariul.

— Înțeleg că ai avut grijă de Yuki, mi-a zis Makimura.

— N-am făcut mare lucru, i-am răspuns eu. Doar ne-am întors împreună cu avionul. N-am făcut absolut nimic, în schimb, dumneavoastră m-ați ajutat foarte mult cu poliția. Vă mulțumesc.

— Ei, nu-i nici o problemă. Doar ți-am întors o favoare, în plus, fata mea vine foarte rar cu o rugă-minte la mine. N-a fost nici un deranj. Nici mie nu mi-au plăcut niciodată polițiștii. Prin anii '60 am

avut și eu o experiență foarte neplăcută. Când a murit Michiko Kanba, eu eram prin Parlament. Asta s-a întâmplat acum mult timp. Pe vremuri...

Makimura s-a aplecat, și-a ridicat crosa de jos, s-a întors spre mine, mi-a cercetat fața, și-a bătut ușor crosa de picior, apoi mi-a privit picioarele și din nou fața. Parcă încerca să găsească legătura dintre fața și picioarele mele.

— ... pe vremuri, când știai exact ce e bine și ce nu, continuă Hiraku Makimura.

Am încuviințat fără prea mult entuziasm.

— Joci golf?

— Nu, am răspuns eu.

— Nu-ți place golful ?

— Nici nu-mi place, nici nu-mi displace. N-am jucat niciodată.

— Nu există așa ceva, a zis el râzând. De obicei, toți cei care n-au jucat niciodată urăsc golful. Este lucru știut. Așa că răspunde-mi cinstit. Aș vrea să știu părerea ta sinceră.

— Sincer, nu-mi place, am recunoscut eu.

— De ce?

— Totul mi se pare stupid. Echipamentul pompos, mașinuțele fițoase, stegulețele, hainele, pantofii, privirea încordată și urechile ciulite când se inspectează terenul - nimic din toate acestea nu-mi place.

255 — Urechile ciulite ? m-a întrebat el mirat.

— Am zis și eu așa. Voiam doar să subliniez faptul că tot ce are legătură cu golful îmi displace. Partea cu ciulitul urechilor era o glumă.

Makimura mi-a aruncat din nou o privire goală.

— Nu ești puțin cam ciudat ?

— Nu sunt ciudat, i-am zis eu. Sunt un om foarte normal. Doar că fac glume nu prea reușite.

În cele din urmă a apărut și ucenicul, cărând o tavă cu două sticle de bere și două pahare. A pus tava jos, a desfăcut sticlele, a turnat berea în pahare, apoi a dispărut rapid pe undeva.

— Hai să bem, a zis Makimura, așezându-se.

— Noroc, am zis eu, luând paharul,

îmi era foarte sete, așa că berea mi s-a părut delicioasă. Dar nu puteam să beau prea mult, pentru că eram cu mașina. Doar un pahar.

Nu știam exact ce vârstă avea Makimura. Părea să fie trecut de patruzeci și cinci. Nu era prea înalt de statură, dar avea un corp bine legat, care îl făcea să pară mai masiv. Avea pieptul și brațele groase și ceafa lată, poate puțin cam prea lată. Dacă era un pic mai îngustă, ar fi putut trece drept tipul sportiv, dar bărbia lipită direct de gât și carnea moale de sub urechi trădau ani lungi de excese și necumpănare. Asemenea lucruri nu se pot ascunde, oricât golf ar fi jucat, în plus, oamenii mai și îmbătrânesc.

Timpul își cere drepturile. Makimura pe care îl văzusem eu demult în poze era un tânăr zvelt, cu o privire pătrunzătoare. Nu era foarte arătos, dar atrăgea privirile oamenilor. Avea alura unui scriitor promițător, în plin avânt. Acum câți ani o fi fost asta? Cincisprezece? Șaisprezece ? Privirea îi era încă pătrunzătoare. Din când în când i se vedeau niște licăriri clare în ochi. Avea părul scurt și puțin grizonat. Era bronzat bine, probabil de la golf, iar roșul aprins al tricoului Lacoste se potrivea foarte bine cu culoarea pielii. Evident, avea nasturii descheiați, pentru că nu l-ar fi cuprins în jurul gâtului. Nu e simplu să porți un tricou polo roșu. Dacă ai gâtul prea subțire,

256

arăți pricăjit, dacă e prea gros, pari sugrumat. E greu să le echilibrezi. Probabil că lui Gotanda i-ar veni numai bine. Of, mai termină, nu te mai gândi atâta la Gotanda!

— Am auzit că te ocupi cu scrisul, mi s-a adresat Makimura.

— Nu e scris adevărat, i-am zis eu. Mă ocup de materiale de umplutură, cele la care nu contează conținutul, ci doar să fie ceva scris. Cineva trebuie să se ocupe și de asta. E ca și cum aș curăța zăpada. Dezăpezire culturală.

— Dezăpezire, a murmurat Makimura, aruncând o privire la crosa de golf. O expresie interesantă.

— Mulțumesc.

— Îți place să scrii ?

— Dacă e vorba despre ce scriu acum, nu pot să spun nici că-mi place, nici că nu-mi place. Munca mea nu e de un asemenea nivel, însă dețin cu siguranță metode eficiente de dezăpezire, dibăcie, iscusință, fler, conștiințiozitate. Nu-mi displace să le folosesc.

— Un răspuns limpede și la subiect, a zis el, aparent impresionat.

— Lucrurile de nivel scăzut sunt simple.

— Hm, a mormăit el, apoi a tăcut timp de vreo cincisprezece secunde. Tu ai inventat expresia cu dezăpezirea ?

— Da.

— Pot s-o folosesc și eu, la o adică ? *Deszăpezire*. Foarte interesant. *Deszăpezire culturală*.

— Sigur, nici o problemă. Nu dețin drepturi de autor ^asupra ei.

— Înțeleg perfect ce vrei să spui, a zis Makimura, învârtindu-și lobul urechii. Asta simt și eu uneori. Mă întreb ce sens are ceea ce scriu. Pe vremuri nu era așa. Lumea era mai mică. Primeai răspunsuri, reacții. Știam exact ce fac în fiecare moment. Știam ce voiau ceilalți. Lumea mass-media era mică. Era ca un sătuc în care toți se cunoșteau între ei.

257 Makimura și-a golit paharul, apoi a luat o sticlă și a umplut ambele pahare. Eu am refuzat, dar nu m-a băgat în seamă.

— Acum nu mai e așa. Nimeni nu mai știe ce e bine. Nimeni. Prin urmare, fiecare se descurcă după cum poate. *Deszăpezire*. Exact cum ai spus tu, a zis el, uitându-se iar la plasa verde întinsă între copaci.

Pe iarbă erau vreo treizeci-patruzeci de mingi albe.

Am luat o gură de bere.

Makimura se gândea la ce să spună mai departe. Asta i-a luat ceva timp, dar nu părea să se sinchisească. Se vedea că era obișnuit ca toți să aștepte nemișcați ca el să vorbească. Cum n-aveam încotro, am așteptat și eu. El continua să-și învârtă lobul urechii. Arăta de parcă ar fi numărat un teanc de bancnote.

— Fiica mea te place, a zis Makimura. Să știi că ea nu place pe oricine. De fapt, pe nimeni. Cu mine dc-abia dacă vorbește. Nici cu mama ei nu prea vorbește, dar pe ea măcar o respectă. Pe mine nu mă respectă deloc, chiar mă ia peste picior. Prieteni nu are, la școală nu s-a mai dus de nu știu câte luni. Stă toată ziua singură, închisă în casă, și ascultă zgomotele alea la care le zice muzică. Un copil problemă, așa ne-a descris-o diriginta. Nu se înțelege cu ceilalți oameni. Dar pe tine te place. De ce?

— Știu și eu?

— Sunteți pe aceeași lungime de undă ?

— Posibil.

— Ce părere ai despre ea?

M-am gândit puțin înainte să-i răspund. Mă simțeam ca la un interviu. Mi-am zis că poate ar fi mai bine să-i vorbesc deschis.

— E la o vârstă dificilă. În plus, trăiește într-un mediu familial cumplit, care nu face decât să-i înrăutățească situația. Nimeni nu are grijă de ea, nimeni nu își asumă responsabilitatea față de ea.

258

Nu are cu cine să vorbească. Nu are pe nimeni în fața căruia să poată să-și deschidă sufletul. Suferă foarte mult și nu e nimeni care să-i aline suferința. Părinții ei sunt celebri și ea este foarte frumoasă. Sunt niște poveri foarte grele, în plus, are și ceva mai neobișnuit. Să zicem că e prea sensibilă... Ceva mai special, oricum. Dar este un copil foarte bun. Dacă i s-ar da atenția cuvenită, s-ar dezvolta cum trebuie.

— Dar nimeni nu se ocupă de ea.

— Cam așa ceva.

Makimura a oftat îndelung. Apoi și-a luat mâna de la ureche și și-a privit un timp degetele.

— Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Dar eu n-am ce face. În primul rând, când am divorțat, am semnat actele prin care renunțam la toate drepturile și obligațiile mele de tată. N-am avut încotro. Pe atunci eram cam afemeiat și nu eram în poziția din care să pot pretinde ceva. Sincer să fiu, și acum mi-ar fi trebuit permisiunea lui Ame ca să o văd pe Yuki. Ce nume aberante, nu? Ame și Yuki. Oricum, așa stau lucrurile, în al doilea rând, după cum ți-am zis și mai devreme, Yuki nu mă place deloc. Nu ascultă nimic din ce-i spun. Așa că eu nu pot să fac nimic. Să știi că țin la ea. E și unicul meu copil. Dar nu prea pot să mă apropiu de ea.

Makimura și-a întors din nou privirea spre plasa verde. Afară se întunecase binișor. Mingile albe de golf răspândite prin iarbă arătau ca niște arșice împrăștiate.

— Dar nu puteți să stați cu mâinile în sân! am protestat eu. Mama ei e ocupată până peste cap cu munca, călătorește prin toată lumea și nu are timp să se gândească și la copil. De multe ori chiar uită de existența ei. A lăsat-o fără bani în Hokkaido, într-o cameră de hotel, și și-a adus aminte de ea de

abia după trei zile. Trei zile! După ce s-a întors în Tokyo, fiica dumneavoastră a stat închisă în casă, a ascultat muzică rock și a mâncat numai

259 pui și prăjituri. La școală nu se duce, prieteni nu are. Așa ceva nu se poate! Nu este familia mea și nu vreau să mă amestec, dar mi se pare inadmisibil. Sau poate că felul meu de a gândi e prea practic, prea conformist, prea burghez.

— Nu, ai sută la sută dreptate, a zis Makimura, dând încet din cap. Este purul adevăr. N-am nimic de obiectat. Ai două sute la sută dreptate. Despre asta și voiam să stăm de vorbă. De aceea te-am chemat încoace.

Am avut un presentiment foarte neplăcut. Caii muriseră. Indienii încetaseră să mai bată în tobe. Era prea liniște. M-am scărpinat la o tâmplă cu degetul mic.

— Ce vreau să spun eu este; n-ai vrea să ai tu grijă de Yuki? Asta nu implică mare lucru, doar să petreci ceva timp cu ea. Două-trei ore pe zi. Să stai de vorbă, să mâncați împreună cum trebuie. Ar ajunge atâta. Evident, te plătesc. Ai fi un fel de profesor particular, dar care nu trebuie să-i predea nimic. Poți s-o iei și așa. Nu știu cât câștigi, dar cred că aș putea să-ți ofer o sumă comparabilă. Poți să folosești timpul care îți rămâne cum îți place. Tot ce vreau eu este să petreci în fiecare zi câteva ore cu Yuki. Nu-i o propunere rea, nu? Am discutat despre asta la telefon cu Ame. Ea e în Hawaii acum, face niște poze. Cum i-am explicat despre ce este vorba, a fost imediat de acord. Chiar dacă nu pare, să știi că este foarte serioasă când e vorba de Yuki. E doar un pic mai ciudată. Nu prea e întregă la cap. E foarte talentată, dar uneori e cu capul în nori. Parcă îi sar siguranțele și uită de tot și de toate. Nu mai poate să facă nimic practic, nici măcar o simplă operație de aritmetică. — Nu prea înțeleg, am zis eu cu un zâmbet stins. Copilul are nevoie de dragostea părinților, de siguranța că există cineva care o iubește necondiționat, din toată inima. Eu nu îi pot oferi așa ceva. Părinții sunt singurii care o pot face. Ar trebui să fiți amândoi conștienți de acest lucru.

260

Asta în primul rând. În al doilea rând, o fată de treisprezece ani are nevoie de prietenia cuiva de aceeași vârstă și de același sex. O prietenă capabilă să o înțeleagă, cu care să poată vorbi deschis. Dacă ar avea pe cineva, i-ar fi mult mai bine. Eu sunt bărbat și diferența de vârstă dintre noi e destul de mare. În plus, nici dumneavoastră, nici soția nu știți absolut nimic despre mine. Într-un anumit sens, o fată de treisprezece ani e deja matură. Este și foarte frumoasă, și puțin instabilă emoțional. E înțelept să o lăsați pe mâna unui bărbat pe care nu-l cunoașteți? Ce știți despre mine? La urma urmei, am fost dus la poliție în legătură cu o crimă. Dacă aș fi eu criminalul, ce v-ați face?

— Tu ești criminalul?

— Să fim serioși! am exclamat eu, oftând. Și tatăl, și copilul pun aceeași întrebare. N-am omorât pe nimeni!

— Atunci totul e în regulă. Am încredere în tine. Dacă zici că n-ai omorât pe nimeni, înseamnă că așa este.

— De ce aveți încredere în mine?

— Nu arăți nici a criminal, nici a violator de minore. De atâta lucru îmi dau și eu seama, a zis Makimura. În plus, am încredere în instinctul lui Yuki. Ea a avut de mică o intuiție foarte puternică, puțin mai ieșită din comun, altfel decât intuiția obișnuită. Cum să spun? Uneori este atât de puternică, încât te și sperie. E ca un fel de medium. Uneori, când suntem împreună, îmi dau seama că ea vede anumite lucruri pe care eu nu le văd. Înțelegi ce vreau să spun?

— Oarecum.

— Cred că a moștenit intuiția de care ziceam de la mama ei. Doar că mama ei și-o concentrează în artă. Oamenii numesc asta talent. Yuki nu are încă un lucru asupra căruia să și-o concentreze. Se irosește degeaba, ca apa care dă pe-afară dintr-o găleată. Chiar e ca un medium. Moștenire pe linie maternă. Eu nu ara deloc așa ceva. Nu sunt deosebit. De aceea nici una nu prea mă bagă în seamă. Și eu obosisem să-locuiesc cu ele două. Nu mai suportam să văd nici o femeie în fața ochilor. N-ai cum să înțelegi cum e să trăiești cu ele. Ame și Yuki, ce nume absurde! Parcă ar fi prognoza meteo. Desigur, le iubesc pe amândouă. Chiar și acum o mai sun pe Ame și vorbim, dar n-aș vrea să mai trăim vreodată împreună. E iad curat. Tot talentul pe care probabil că l-am avut cândva - și l-am avut - a dispărut complet din cauza conviețuirii cu ele. Vorbesc foarte serios. Cred totuși că m-am descurcat binișor și în lipsa talentului. Mă pricep la dezăpezit. Dezăpezesc eficient, așa cum ai zis tu. E o expresie genială. Despre ce vorbeam mai înainte?

— Despre încrederea dumneavoastră în mine.

— Așa e. Am încredere în instinctul lui Yuki. Yuki are încredere în tine, drept pentru care am și eu. Și tu poți să ai încredere în mine, să știi. Nu sunt un om chiar atât de rău. Scriu eu uneori porcării, dar nu sunt un om rău, a zis el, apoi a tușit și a scuipat din nou pe jos. Ce zici? Faci asta? Vrei să ai grijă de Yuki? Să știi că înțeleg perfect ce-ai spus. Intr-adevăr, acesta este rolul părinților, dar Yuki nu e un copil obișnuit. După cum ți-am zis și mai devreme, eu n-am nici o influență asupra ei. Ești singurul om la care pot apela.

Am rămas o vreme cu privirea la spuma din paharul cu bere. Nu știam nici eu ce să fac. Ce familie stranie! Cei trei ciudați și ucenicul Vineri. Parcă erau familia spațială Robinson.

— Nu mă deranjează să mă întâlnesc cu ea din când în când, am zis eu. Dar nu pot chiar în fiecare zi. Pe de o parte, am și eu treburile mele, iar pe de altă parte, nu-mi place să mă întâlnesc cu cineva din obligație. O fac atunci când vreau. De bani nu am nevoie. Nu sunt strâmtorat și, de vreme ce mă întâlnesc cu ea în calitate de prieten, măcar atâta

262

pot să plătesc și eu. Nu pot accepta decât în aceste condiții. Și mie îmi place Yuki și mă simt bine când ne întâlnim, dar nu pot să-mi asum nici o responsabilitate. Vreau să ne înțelegem bine aici. Nici nu mai e cazul să spun că responsabilitatea finală pentru orice se întâmplă cu ea e a dumneavoastră. Și pentru ca să fie foarte clar, nu pot accepta nici un ban.

Makimura a dat din cap aprobator de câteva ori, făcând să-i tremure carnea grasă de sub urechi. Golful nu putea elimina acea grăsime. Ar fi avut nevoie de o schimbare radicală a stilului de viață. Poate că el nu putea s-o facă. Dacă ar fi putut, ar fi făcut-o mai din timp.

— Înțeleg perfect ce vrei să spui și raționamentul tău este foarte logic, a zis el. Nu încercăm să te încercăm cu o responsabilitate. Nu trebuie să te simți responsabil. Nu avem pe nimeni altcineva și de aceea te rugăm, cu capul plecat, să ne ajuți. Nici n-am pomenit nimic de responsabilitate sau de alte lucruri asemănătoare. O să reconsiderăm problema banilor mai târziu, dacă e cazul. Eu sunt genul de om care își achită întotdeauna datoriile. Te rog să ții minte asta. Dar probabil că acum ai dreptate. Las totul la latitudinea ta. Poți să faci cum vrei tu. Dacă o să ai nevoie de bani, poți să apelezi oricând la mine sau la Ame, la oricare dintre noi, pentru că nici unul nu duce lipsă. Fără nici o rețineră, da? Nu am răspuns nimic.

— Din câte am văzut până acum, pari un tânăr încăpățânat, mi-a zis el.

— Nu sunt încăpățânat. Pur și simplu am propriul meu sistem de valori.

— Sistem, a zis el, răsucindu-și din nou lobul urechii. Lucrurile astea nu prea mai înseamnă mare lucru. E ca un amplificator cu tub în vid, construit manual. Decât să investești atâta timp și efort să-l construiești, mai bine te duci la magazinul de electronice și-ți cumperi un amplificator

263 cu tranzistor!, pentru că ieși mai ieftin și sunetul este mai bun. Dacă se strică, dau fuga și ți-l repară. Când cumperi un produs mai nou, poți să-l dai la schimb pe cel vechi. În vremurile de azi nimeni nu mai are un anumit sistem de valori. A existat o vreme în care asemenea lucruri erau prețuite, dar acum treaba stă altfel. Orice se poate cumpăra cu bani, până și un sistem de valori. Achiziționezi unul potrivit și ți-l adaptezi. Este foarte simplu și totul e imediat gata de funcționare. Introduci A în B. Totul cât ai zice pește. Dacă se învechește, îl schimbi. Așa-i mai convenabil. Dacă te ții cu dinții de un anumit sistem, rămâi în urma timpurilor. Nu te mai poți adapta și devii o pacoste pentru ceilalți.

— Societate capitalistă avansată, am rezumat eu.

— Așa e, a zis Makimura și a căzut din nou într-o tăcere adâncă.

Se întunecase destul de bine. Undeva, în apropiere, un câine lătra isteric. Cineva exersa o sonată de Mozart la pian. Makimura stătea pe jos, cu picioarele încrucișate, și bea bere, cufundat în gânduri. Eu mă gândeam că, de când mă întorsesem în Tokyo, cunoscusem numai oameni stranii: Gotanda, două prostituate de lux (dintre care una era moartă), o echipă de doi detectivi duri, Hiraku Makimura și ucenicul lui, Vineri. Realitatea părea că se dizolvă treptat, se topește și este înghițită de întunericul din jur. Lucrurile își pierdeau forma adevărată, se amestecau, își pierdeau și sensul și formau un mare haos. Degetele lungi ale lui Gotanda, care mângâiau spatele lui Kiki, orașul Sapporo, cu veșnica lui ninsoare, căprița Mei care cânta „Cucul”, rigla de plastic pe care detectivul și-o lovea de palmă, silueta Omului Oaie, care mă aștepta la capătul unui coridor întunecat, totul se contopea într-un singur lucru. Oi fi obosit? m-am întregat eu. Dar nu eram obosit. Realitatea se dizolva doar. Se topea și se transforma într-o sferă

264

a haosului, aproape ca un corp ceresc, în jurul căruia cânta un pian și lătra un câine. Cineva zicea ceva. Cineva îmi zicea ceva.

— Auzi? mi s-a adresat Makimura. Mi-am ridicat privirea spre el.

— Tu o știi pe femeia aceea, nu ? m-a întrebat. Pe femeia ucisă. Am citit în ziare că a fost omorâtă într-un hotel. Scria că nu i se cunoaște identitatea, dar că în portofelul ei s-a găsit o carte de vizită și respectiva persoană e anchetată. Numele tău nu apărea. Mi-a spus avocatul că ai insistat că nu știi nimic, dar lucrurile nu stau chiar așa, nu?

— De ce credeți asta?

— Pur și simplu, a zis el și a apucat crosa de golf ca pe o sabie, apoi a întins-o în față și a privit-o cu atenție. Asta e senzația mea. Simt că ascunzi ceva. Senzația asta a început să se contureze în timp ce vorbeam cu tine. Ești foarte rigid când e vorba de lucruri mărunte, dar ciudat de tolerant cu cele mai importante. Am observat tiparul. Ai o personalitate interesantă. Din punctul ăsta de vedere, semeni cu Yuki. Te străduiești să supra-viețuiești. Ceilalți nu prea te înțeleg. Dacă te împiedici, îți poate fi fatal. Aici sunteți la fel. S-a văzut și cu ocazia arestării. Dar cu poliția nu e de glumit. Rândul ăsta lucrurile au mers bine, dar data viitoare nu se știe cum o să fie. E în regulă să ai un sistem de valori, dar dacă îi sfidezi pe polițiști, s-ar putea să ai de suferit. Vremurile acelea au trecut.

— Nu e vorba că i-am sfidat, am zis eu. E vorba de niște pași de dans, de un obicei. Corpul și-l amintește și, când aude muzică, începe să se miște singur. N-are nici o legătură cu ce se întâmplă în jur. Sunt niște pași foarte complicați și nu am timp să mă gândesc și la ce se petrece lângă mine. Dacă mă gândesc la prea multe, pot să greșesc pașii, așa împiedicat cum sunt. Nu sunt deloc un tip *trendy*.

265

Makimura a rămas din nou tăcut, cu privirea la crosa de golf.

— Ești un tip ciudat, a zis el. Îmi amintești de ceva... De ce anume?

— Oare de ce vă amintesc ? am întrebat și eu. Ce poate să fie ? *Vaza olandeză și cei trei cavaleri cu barbă* al lui Picasso?

— Să știi că îmi plăci destul de mult și am încredere în tine ca om. Te rog mult, ai tu grijă de Yuki. O să-ți mulțumesc cândva cum se cuvine, întotdeauna îmi plătesc datoriile. Ți-am mai zis asta și mai devreme, nu?

— Da, mi-ați mai zis-o.

— Bine, atunci ne-am înțeles, a încheiat Makimura și și-a așezat crosa de golf pe verandă. Perfect.

— Ce altceva mai ziceau ziarele ? l-am întrebat eu.

— Absolut nimic. Că a fost sugrumată cu un ciorap. Numele hotelului nu era pomenit. Scria că numele femeii nu se cunoaște, dar că se derulează o anchetă. Un caz foarte comun. Lumea o să-l uite imediat.

— Da, așa e, am zis eu.

— Dar sunt și oameni care nu uită.

— Probabil.

266

25

La ora șapte Yuki s-a întors. Ne-a zis că s-a plimbat pe malul mării.

— Ce ziceți să luăm cina aici ? a propus Makimura.

— Nu mi-e foame, a răspuns Yuki, clătinând din cap. Prefer să mă întorc acasă.

— Mai treci pe-aici când ai chef. Cred că luna asta o să fiu în Japonia, i-a zis el, apoi s-a întors către mine, mi-a mulțumit pentru faptul că venisem până acolo și și-a cerut scuze că nu ne-a tratat cu mai multă ospitalitate.

— Nici o problemă, i-am răspuns eu. Ucenicul Vineri ne-a condus, în parcare din fundul grădinii se vedeau un Jeep Cherokee, o Honda de 750 cm³ și o bicicletă sport.

— Viață plină de adrenalină, am remarcat eu.

— Da, nu duce un trai sedentar, a răspuns Vineri după ce a reflectat puțin. Nu este tipul de scriitor obișnuit. Este în primul rând un om de acțiune.

— Ce tâmpenie, a murmurat Yuki.

Și eu, și Vineri ne-am făcut că n-am auzit.

Imediat ce ne-am urcat în mașină, Yuki a zis că-i e foame. Am oprit la un Hungry Tiger de pe coastă și am mâncat o friptură. Eu am băut o bere fără alcool.

— Despre ce ați vorbit ? m-a întrebat ea când a ajuns la desert.

267 Cum n-aveam de ce să-i ascund ceva, i-am povestit discuția în linii mari.

— La asta mă și așteptam, a zis ea încruntată. Tipic pentru el să-i vină idei de-astea. Și tu ce-ai făcut?

— L-am refuzat, desigur. Nu-i de mine așa ceva. Nu mi se pare o propunere normală. Dar, lăsând asta la o parte, cred că ar fi bine să ne mai vedem din când în când. Ar fi bine pentru amândoi. Diferența de

vârstă dintre noi e destul de mare și nici în ceea ce privește viața, mentalitatea ori sensibilitatea nu ne asemănăm prea mult. Cu toate acestea, cred că putem să discutăm despre multe lucruri, nu?

Yuki a ridicat din umeri.

— Când vrei să ne vedem, ajunge să-mi dai un telefon. Oamenii nu se întâlnesc din obligație, ci atunci când vor ei. Noi putem să vorbim despre lucruri pe care cu alții nu le discutăm. Să ne împărtășim secrete, nu?

— Îhî, a răspuns ea după o scurtă ezitare.

•— Lucrurile acestea se adună în suflet și uneori nu le mai poți controla. Dacă nu te descarci din când în când, poți să explodezi. Bum! Pricepi? Viața e un chin atunci când ții multe lucruri închise în tine. Și ție ți-e greu, și mie mi-e greu uneori. Nu avem cu cine să vorbim și nimeni nu ne înțelege. Dar noi doi putem să ne înțelegem reciproc, putem să vorbim deschis. Yuki a încuviințat.

— Eu nu te forțez să faci nimic. Dacă vrei să discuți ceva cu mine, dă-mi un telefon. Asta nu are nici o legătură cu propunerea tatălui tău. Nu e vorba să îmi asum față de tine rolul de unchi sau de frate mai mare și mai înțelept, într-un fel, noi suntem egali. Ne ajutăm reciproc. Tocmai de-aia ar fi bine să ne mai vedem uneori.

Ea n-a răspuns nimic. A terminat desertul și a băut un pahar cu apă dintr-o răsufare. Apoi a urmărit cu coada ochiului familia de grăsani de

268

alături, care mâncau cu poftă. Părinții, o fată și un băiețel. Toți erau uluitor de grași. M-am sprijinit cu coatele de masă și am privit-o pe Yuki cât timp mi-am băut cafeaua. Era într-adevăr frumoasă.

Privind-o cu atenție, frumusețea ei te pătrundea ca o pietricică ce ajungea până în cel mai ascuns ungher al inimii. Este un loc foarte îndepărtat, la capătul unui traseu întortocheat și la care în mod normal e foarte greu de ajuns, dar ea reușește să te nimerească exact în centru. Dacă aș fi avut cincisprezece ani, m-as fi îndrăgostit de ea, m-am gândit eu pentru a douăzecea oară. Însă la cincisprezece ani probabil că n-aș fi fost în stare s-o înțeleg. Acum pot, într-o oarecare măsură. Pot măcar s-o protejez. Dar la treizeci și patru de ani nu mă pot îndrăgosti de o fetiță de treisprezece. Nu ne-ar merge bine.

Nu pot să spun că nu înțelegeam deloc pornirea colegilor ei de a o chinui. Frumusețea ei probabil că întrecea cu mult normalitatea lor cotidiană. Era și foarte inteligentă. În plus, nu avea nici o pornire de a se apropia de ei. Prin urmare, ei se temeau de ea și o tachinau isteric. Poate se simțeau disprețuiți pe nedrept, în această privință Gotanda nu era așa. El era foarte conștient de impresia puternică pe care o lăsa celorlalți și o folosea în avantajul lui. O ținea sub control. Nu îi intimida pe cei din jur. Atunci când prezența sa lua pe negândite o proporție prea mare, zâmbea și glumea. Nu era nevoie să facă glume sclipitoare, ajungea doar să zâmbească plăcut și să zică o glumă banală. Așa reușea să-i facă pe toți să zâmbească și să se simtă bine. *Un tip pe cinste*, gândea toată lumea. Acesta era Gotanda - și probabil că era într-adevăr un tip pe cinste.

Însă Yuki era altfel. Yuki se străduia să-și vadă de viața ei de una singură. Nu avea chef sau timp să disece mărunț sentimentele celor din jur și să se ajusteze la ele. În felul acesta îi rănea pe ceilalți și, prin ei, se rănea pe ea. Exista o diferență

269 fundamentală între ea și Gotanda. Ea ducea o viață foarte dură, prea dură pentru o fată de treisprezece ani. Probabil prea dură chiar și pentru un adult.

Nu puteam să-mi imaginez ce avea să se întâmple cu ea mai departe. Dacă totul mergea bine, putea să găsească o metodă prin care să se exprime și să-și ducă viața într-un mediu artistic, cum făcuse și mama ei. Probabil că, orice domeniu și-ar fi ales, dacă se potrivea cu puterea pe care o avea, munca i-ar fi fost apreciată. Nu aveam vreo certitudine în acest sens, doar o simțeam. După cum spunea și tatăl ei, Yuki avea putere, aură, talent. Avea ceva ieșit din comun. Ceva ce nu aducea deloc cu dezăpezitul. Sau poate că până la optsprezece-nouăsprezece ani urma să se transforme într-o fată complet obișnuită. Am văzut nenumărate asemenea cazuri. Fete de treisprezece-paisprezece ani, dotate cu o frumusețe transparentă și o inteligență pătrunzătoare, care, urcând pas cu pas pe scara adolescenței, pierdeau treptat din strălucire, iar ascuțimea lor fragilă dispărea. Se transformau în genul de fete despre care lumea spune „E frumoasă, dar nu uluitoare” și care totuși par perfect mulțumite.

Desigur, nu aveam cum să știu în ce direcție urma să o apuce Yuki. E straniu, dar orice om are o culme. O dată ce ai ajuns acolo, mai departe drumul nu merge decât la vale. E un lucru inevitabil. În plus, nimeni nu știe unde anume este acea culme. Te gândești că deocamdată ești în siguranță, dar te trezești deodată că ai atins culmea. Unii o ating la doisprezece ani, iar apoi duc o viață cât se poate de

monotonă. Alții continuă să urce până la moarte. Alții mor chiar în vârf. Mulți poeți și compozitori au trăit o viață tumultuoasă și au urcat vijelios, dar au murit înainte să apuce vârsta de treizeci de ani. La o vârstă de peste optzeci de ani, Pablo Picasso continua să picteze tablouri pline de forță și a murit în plină ascensiune. Până nu

270

ajungi la capătul drumului, n-ai de unde să știi cum o să fie.

Oare cu mine cum o să fie? m-am întrebat.

N-am avut nici un fel de culme. Privind în urmă, am senzația că tot ce-am trăit până acum nici nu se putea numi viață. Am avut câteva sușuri și coborâșuri. M-am târât în sus și-n jos, atâta tot. N-am făcut nimic, n-am creat nimic. Am iubit și am fost iubit, dar n-a rămas nimic din asta. Mereu același peisaj plat și monoton. Mă simțeam ca într-un joc video. Ca în Pacman. Înghit liniile punctate ale labirintului, hap, hap, hap, fără vreo țintă, doar cu certitudinea că la un moment dat o să mor.

S-ar putea să nu fii niciodată fericit, îmi zisese Omul Oaie. Așa că trebuie doar să dansezi. Trebuie să dansezi bine, să te admire toată lumea.

Am încetat să mă mai gândesc și am închis puțin ochii.

Când i-am deschis, de cealaltă parte a mesei Yuki mă privea fix.

— Te simți bine ? m-a întrebat ea. Arăți foarte tulburat. Am zis eu ceva?

Am clătinat din cap, zâmbind.

— Nu, n-ai zis nimic.

— Te gândeai la ceva neplăcut, nu?

— Da, probabil.

— Te gândești des la chestii de-astea ?

— Uneori.

Yuki a oftat și a început să rupă un șervețel de hârtie de pe masă.

— Ți se întâmplă să te simți foarte singur și trist? Să stai noaptea, de exemplu, și să te gândești la asemenea lucruri?

— Sigur că da.

— Și acum ce ți-a venit dintr-o dată să te gândești la ele?

— Probabil pentru că ești tu atât de frumoasă, am răspuns eu.

Yuki s-a uitat la mine o vreme, cu aceeași privire goală pe care o avea și tatăl ei, apoi a clătinat încet din cap. N-a zis nimic.

271

A plătit ea cina. A zis că tatăl ei îi dăduse o grămadă de bani. A luat nota de plată, a mers la casierie, a scos din buzunar cinci-șase bancnote de zece mii de yeni, a achitat nota cu una și a îndesat restul în buzunarul jachetei de piele, fără ca măcar să-l numere.

— Tata crede că ajunge să-mi dea bani, a zis ea. Ce tâmpenie î Așa că azi fac eu cinste. Suntem egali într-un anume sens, nu ? Nu-mi convine să faci tu cinste mereu.

— Mulțumesc, am zis eu. Dar să știi de la mine că asta contravine regulilor unei întâlniri clasice.

— Da?

— La o întâlnire, după masă fata nu ia niciodată nota de plată și nici nu se duce cu ea la casă s-o achite. Îi lasă pe el să plătească și îi dă banii înapoi mai târziu. Așa se face. Altfel rănești mândria băiatului. Pe-a mea nu, desigur, pentru că eu nu sunt un *macho* din nici un punct de vedere. Pe mine nu mă deranjează, dar sunt mulți bărbați în lume care țin la asta. Lumea e încă foarte *macho*.

— Ce tâmpiți! a zis ea. N-o să-mi dau niciodată întâlnire cu asemenea băieți.

— Asta e doar o fațetă a lucrurilor, i-am zis eu, scoțând mașina din parcare. Dar se întâmplă ca oamenii să se îndrăgostească până peste cap fără să vrea și să nu mai poată să facă multe mofturi. Asta este dragostea. O să înțelegi și tu când o să fii destul de mare ca să porți sutien.

— Nu (i-am mai zis o dată că port deja ? a țipat ea și mi-a ars pe neașteptate un pumn în umăr.

Era cât pe ce să lovesc un coș de gunoi mare, vopsit în roșu.

— Glumeam! am zis eu și am oprit mașina, în lumea oamenilor maturi toți facem glume și râdem.

272

Poate că sunt glume proaste, dar e cazul să te obișnuiești cu ele.

— Hm, a pufnit ea.

— Hm, am pufnit și eu.

— Ce tâmpenii! a exclamat ea.

— Ce tâmpenii! am exclamat și eu.

— Nu mă mai imita! a zis ea.

N-am mai imitat-o. Am ieșit cu mașina din parcare.

— Lăsând gluma la o parte, să nu mai lovești pe cineva când conduce, ca acum, i-am zis eu.

Puteam să intrăm cu mașina în ceva și să murim amândoi. Asta este regula de comportament numărul doi la o întâlnire: *Nu muri. Rămâi în viață.*

— Hm, a pufnit iar Yuki.

La întoarcere, Yuki n-a mai scos o vorbă. Stătea relaxată pe scaun și căzuse pe gânduri. Uneori părea că ațipise, dar nu reușeam să-mi dau seama dacă dormea sau era trează. Nu mai asculta nici muzică. Am pus John Coltrane, *Ballads*, și n-a protestat. Nici nu părea să fi băgat de seamă. Eu am condus mai departe, fredonând încet soloul lui Coltrane.

Drumul de la Shonan la Tokyo a fost foarte plictisitor. Mi-am concentrat atenția asupra stopurilor mașinii din față. Nu aveam nimic de spus. Când am intrat pe autostradă, Yuki s-a ridicat în scaun și a început să mestece gumă, apoi și-a aprins o țigară. A tras trei-patru fumuri și a aruncat-o pe geam. Aveam de gând s-o dojenesc dacă o aprindea și pe a doua, dar n-a mai fumat. Avea intuiții bune. Știa ce gândeam și știa când să bată în retragere.

Am oprit în fața apartamentului ei din Akasaka.

— Am ajuns, prințesă, i-am zis eu.

Yuki și-a învelit guma în hârtie și a pus-o pe bord. Apoi a deschis portiera cu un aer obosit, a coborât și a plecat. Fără să-și ia la revedere, fără să închidă portiera, fără să privească înapoi. Ce vârstă dificilă! Sau poate că e pe ciclu. Exact ca în filmele lui Gotanda, m-am gândit eu. O tânără sensibilă, aflată la o vârstă imposibilă. Nu, Gotanda e mult mai priceput decât mine! Dacă ar fi fost în locul meu, probabil că până și Yuki s-ar fi îndrăgostit de el. Altfel n-ar mai arăta a film. Apoi... of, iar mă gândesc la Gotanda! Mi-am scuturat capul, m-am aplecat peste scaunul din stânga și am închis portiera. Buf! Apoi m-am întors acasă, fredonând în ritm cu *Red Clay* a lui Freddie Hubbard.

De dimineață m-am trezit și m-am dus până la gară să cumpăr ziarele. Era înainte de ora nouă și navetiștii împânziseră zona din fața gării Shibuya. Era primăvară, dar puteai să numeri pe degete oamenii care zâmbeau. Poate că până și acele câteva zâmbete erau doar niște ticuri nervoase. Arn cumpărat două ziare de la un stand, m-am dus la Dunkin' Donuts și le-am citit în timp ce beam cafea și mâncăm gogoși, în nici unul din ele n-am găsit vreun articol despre Mei. Erau doar știri despre deschiderea parcului Disneyland, despre războiul dintre Vietnam și Cambodgia, despre alegerea prefectului, despre delincvența din rândul elevilor de școală generală. Nici măcar un singur rând despre tână frumoasă găsită strangulată într-un hotel din Akasaka. După cum spunea și Makimura, era un caz foarte des întâlnit. Nimic nu se putea compara cu deschiderea parcului Disneyland. Lumea uită imediat asemenea lucruri. Desigur, există și câțiva oameni care nu uită. Eu sunt unul dintre ei. Alții ar fi criminalul și cei doi detectivi.

M-am gândit să merg la un film și am deschis ziarul la pagina cu cinematografele. *Dragoste neîmpărtășită* nu mai rula. Atunci mi-am amintit

274

de Gotanda. Ar fi trebuit măcar să-i spun ce s-a întâmplat cu Mei. Dacă, cine știe cum, ar fi interogat și ar menționa numele meu, m-ar pune într-o situație cam neplăcută. Numai la gândul că aș putea fi dus din nou la poliție, mă apuca durerea de cap.

L-am sunat de la unul din telefoanele roz din Dunkin' Donuts. Evident, nu era acasă, așa că i-am lăsat un mesaj pe robot, în care îi spuneam că am ceva important de discutat cu el și că-l rog să mă contacteze. Am aruncat ziarele la coșul de gunoi și m-am întors acasă. Mergând agale, mă întrebam de ce e război între Vietnam și Cambodgia. Nu știu. Ce lume complicată!

Mi-am petrecut ziua punându-mi ordine în lucruri.

Se strânseseră o grămadă de treburi de făcut. Mai vine câte o zi în care trebuie să-mi pun simțul practic în funcțiune și să înfrunt realitatea.

Mai întâi am dus câteva cămăși la curățătorie și am ridicat de acolo alte câteva cămăși. Am trecut pe la bancă, am scos niște bani și mi-am plătit facturile la telefon și gaze. Am plătit din timp și chiria. Am dat o fugă până la cizmărie și mi-am schimbat niște flecuri. Am cumpărat baterii noi pentru ceasul deșteptător și șase casete audio goale. Apoi m-am întors acasă și am făcut curat, ascultând postul de

radio FEN. Am frecat bine cada. Am scos tot din frigider, l-am spălat în interior, am inspectat fiecare produs în parte și le-am pus în ordine. Am curățat aragazul, am șters hota, am frecat podeaua, am spălat geamurile, am strâns gunoiul. Am schimbat așternuturile. Am dat cu aspiratorul. Asta a durat până la ora două. În timp ce curățăm de praf jaluzelele, fredonând *Mister Roboto*, a sunat telefonul. Era Gotanda.

— Puteam să ne vedem și să vorbim pe îndelete ? Nu pot să-ți spun nimic la telefon, i-am zis.

— Sigur, dar e urgent ? Acum sunt cam prins cu munca. Am o groază de filmări pentru televiziune, 275plus un film de cinema. O să mă mai eliberez în două-trei zile și atunci putem vorbi liniștiți.

— Îmi pare rău că te deranjez când ești atât de ocupat, dar a murit o persoană, i-am zis eu. O cunoștință comună. E implicată poliția.

Gotanda a rămas tăcut, cu receptorul la ureche. Era o tăcere calmă și elocventă. Până atunci crezusem că tăcerea înseamnă doar să nu spui nimic, Dar tăcerea lui Gotanda era diferită. Era șic, *cool*, inteligentă, ca toate celelalte lucruri care țineau de el. Poate că sună ciudat, dar aveam senzația că, dacă ciuleam bine urechile, puteam să-i aud ' roțițele din cap învârtindu-se cu o viteză uluitoare.

— Am înțeles. Cred că ne putem vedea la noapte. S-ar putea să se facă destul de târziu. Te deranjează ?

— Nu.

— O să te sun. Probabil pe la unu sau două. Îmi pare rău, dar mi-e absolut imposibil mai devreme.

— Nici o problemă, nu mă deranjează. O să stau treaz până mă suni.

După ce am închis, mi-am derulat încă o dată în minte întreaga conversație.

Dar a murit o persoană, o cunoștință comună. E implicată poliția.

Asta chiar că aduce a film cu mafioți, m-am gândit eu. Nu știu de ce, dar tot ce are legătură cu Gotanda parcă se preschimbă într-o scenă de film. Încetul cu încetul, realitatea pare să se retragă. Eu mă simt de parcă joc un rol. Probabil așa e aura care plutește în jurul lui. Mi l-am imaginat pe Gotanda coborând din Maserati, cu ochelari de soare, îmbrăcat într-un treni cu gulerul ridicat. Fermecător. Ca într-o reclamă la anvelope radiale. Mi-am scuturat capul și am terminat de curățat de praf jaluzelele. Gata, ajunge! Azi sunt cu picioarele pe pământ.

276

** *

Pe la ora cinci m-am dus până în Harajuku și am străbătut strada Takeshita, în căutarea unei insigne cu Elvis. Nu era ușor de găsit. Am văzut o mulțime cu Kiss, Journey, Iron Maiden, AC/DC, Motorhead, Michael Jackson, Prince, dar nici una cu Elvis. În al treilea magazin am dat în cele din urmă peste una pe care scria ELVTS THE KING și am cumpărat-o. Am întrebat în glumă dacă nu aveau cumva vreuna și cu Sly & the Family Stone. Vânză-toarea, o fată de vreo șaptesprezece-optsprezece ani, cu o panglică de păr atât de mare încât puteai să împachetezi un cadou cu ea, m-a privit prostită.

— Aștia cine sunt ? N-am mai auzit de ei. Ceva *new wave* sau *punk* ?

— Să zicem că undeva pe la mijloc.

— În ultima vreme apar foarte multe formații. Pe bune. Incredibil! a exclamat ea nemulțumită. Nici nu mai poți să ții pasul cu ele.

— Foarte adevărat, i-am cântat eu în strună. Am plecat apoi spre Tsuruoka, unde am băut bere și am mâncat *tempura*¹. Așa, leneș, s-a scurs și după-amiaza și s-a lăsat înserarea. *Sunrise*, *sunset*². Continuam să mănânc liniile punctate, ca omul din Pacman. Aveam senzația că nu progresam deloc, că nu mă apropiam de nimic. Pe parcurs, indiciile păruseră că se înmulțesc, dar legătura vitală cu Kiki s-a întrerupt dintr-o dată. Aveam senzația că o luam mereu pe drumuri lăturalnice, că, până să ajung la spectacolul principal, iroseam o grămadă de timp și efort cu distracții mărunte. Dar unde naiba se dădea spectacolul? Asta în cazul în care chiar avea să fie unul.

1. Legume, pește și fructe de mare date prin ou și făină și prăjite în ulei.

2. Răsărit, apus (engl.).

277Cum nu aveam nimic de făcut până noaptea, m-am dus la cinematograful din Shibuya și am văzut *Verdictul*, cu Paul Newman. Nu era un film rău, dar pe parcurs mi-a tot zburat gândul la altele și am pierdut firul acțiunii. Din când în când, aveam senzația că pe ecran o să apară spatele gol al lui Kiki și imediat gândul îmi zbură la ea. Kiki, ce vrei tu de la mine?

Când a scris „Sfârșit”, m-am ridicat și am părăsit cinematograful fără să fi înțeles nimic din acțiune.

M-am plimbat puțin prin oraș, apoi m-am dus la un bar pe care îl frecventam, unde am băut două

Vodka Gimlet și am ronțăit niște alune. Puțin după ora zece m-am întors acasă și, cu o carte în brațe, am așteptat să sune Gotanda. Din când în când mai aruncam o privire în direcția telefonului, pentru că aveam senzația că stătea cu ochii pe mine. Paranoia.

Am aruncat cartea, m-am întins pe pat și m-am gândit la motanul Scrumbie, pe care-l îngropasem. Probabil că acum i-au mai rămas doar oasele. Ce liniște trebuie să fie sub pământ! Oasele sunt chiar mai liniștite. Oasele sunt albe și frumoase, așa a zis detectivul. Nu mai pot să spună nimic. L-am îngropat într-o pădurice, învelit într-o pungă de la Șei joi.

Nu mai pot să spună nimic. Pe nesimțite, un sentiment de neputință, tăcut ca o apă, invadase camera. Ca să-l alung, m-am vârat în baie și am făcut un duș, fluierând *Red Clay*, apoi m-am dus în bucătărie și am băut o cutie de bere, stând în picioare. Am închis ochii, am numărat de la unu la zece în spaniolă, am zis „Gata!” cu voce tare și am bătut din palme. Sentimentul de neputință a fost luat de vânt și a dispărut. Acestea sunt cuvintele mele magice. Cei care trăiesc singuri ajung pe neștiute să aibă nenumărate puteri. Fără ele le-ar fi greu să supraviețuiască.

278

26

Gotanda a sunat la douăsprezece și jumătate. — Îmi cer scuze, dar crezi că ai putea da acum o fugă cu mașina până la mine? m-a întrebat el. Îți amintești unde stau? I-am spus că da.

— Am avut o zi foarte încărcată. N-am reușit să respir o secundă. Mă gândeam că am putea să stăm de vorbă în mașină, de preferat a ta. Ar fi neplăcut să asculte și șoferul, nu?

— Așa e. Plec acum spre tine. Cred că ajung în vreo douăzeci de minute.

— Bine, atunci ne vedem mai târziu, a zis el și a închis.

Am scos mașina din parcare și într-un sfert de oră eram în fața vilei din Azabu. Am sunat la soneria în dreptul căreia scria „Gotanda” și el a coborât imediat.

— Îmi pare rău că am întârziat atâta. Am fost foarte ocupat. Am avut o zi infernală. Și de acum trebuie să plec la Yokohama. Am o filmare mâine dimineață, devreme. Aș vrea să reușesc să și dorm puțin.

Am o cameră rezervată la hotel.

— Păi atunci te duc la Yokohama, am zis eu. Putem să stăm de vorbă pe drum. Economisești timp.

— M-ar ajuta enorm, a zis el.

Cum a urcat în mașină, a aruncat o privire ciudată de jur-împrejur.

— Ce primitoare e! a zis el.

— Asta pentru că suntem în relații bune, i-am explicat eu.

279— Aha!

Am fost uimit să observ că Gotanda chiar era îmbrăcat într-un treni, care îi venea foarte bine. Nu avea ochelari de soare, dar purta în schimb niște ochelari obișnuiți, cu lentile transparente. Și ei îi veneau foarte bine. Ii dădeau un aer intelectual. La acea oră târzie din noapte, drumul era pustiu.

M-am îndreptat spre intrarea pe autostrada Tokyo-Yokohama.

Gotanda a luat de pe bord o casetă cu Beach Boys și a privit-o o vreme.

- Ce de amintiri îmi evocă! a zis el. Pe vremuri ascultam foarte des Beach Boys. Când eram în școala generală. Cum să zic? Aveau un sunet aparte, intim și dulce. Dădeau senzația unei lumi în care soarele strălucește, se simte mirosul mării și lângă tine stă întinsă o față frumoasă. Când le ascultam cântecele, simțeam că o astfel de lume există cu adevărat. O lume în care toată lumea e veșnic tânără și totul strălucește la nesfârșit. Adolescența eternă. O poveste.

— Da, am zis eu. Chiar așa e. Gotanda cântărea caseta în palmă.

— Desigur, lucrurile nu rămân așa la nesfârșit. Toți oamenii îmbătrânesc. Lumea se schimbă. Și poveștile au un sfârșit. Nimic nu e etern.

— Ai dreptate.

— După *Gof>d Vibrations*, n-am mai ascultat nimic din ce au scos Beach Boys. Mi-a pierit cumva cheful de ei. A început să mă atragă stilul mai dur. Cream, The Who, Led Zeppelin, Jimi Hendrix... Vremurile deveniseră și ele mai dure. Nu se mai asculta Beach Boys. Dar încă le mai țin minte. *Surf Girl* și altele. Adevărate povești. Nu erau deloc rele.

— Așa e, am zis eu. Dar nici ce a urmat după *Good Vibrations* n-a fost chiar rău. Merită ascultate. *20/20*, *Wild Honey*, *Eoliană*, *Surf's Up* sunt destul de reușite. Mie îmi plac. Nu mai au strălucirea albumelor de început, sunt mai împrăștiate,

280

dar se simte în ele puterea voinței. Brian Wilson o luase treptat razna și ajunsese să nu mai aducă nici o contribuție la formație, dar și-au unit toți puterile, încercând să supraviețuiască. Cântecelor lor transmit acea forță incredibilă. Ai dreptate, nu mai erau în pas cu vremea. Dar nu sună rău.

— As vrea să ascult, a zis el.

— Nu sunt sigur că or să-ți placă, l-am avertizat eu.

Am pus caseta și a început *Fun, Fun, Fun*. Gotanda a fluiera încet, în ritmul muzicii.

— Ce cântec nostalgic! a zis el. Nu-mi vine să cred! Știi când era la modă? Acum douăzeci de ani!

— Serios? Credeam că ieri! am comentat eu. Gotanda m-a privit perplex, apoi a zâmbit.

— Uneori spui niște glume pe care nu le prea înțeleg.

— Nimeni nu le înțelege, m-am plâns eu. Toată lumea mă ia în serios. Ce lume groaznică! Nu mai poți să spui o glumă.

— Însă este mult, mult mai bună decât lumea în care trăiesc eu, a zis el râzând, în anturajul meu, să pui rahat din plastic în cutia cu mâncare a cuiu e considerată o glumă pe cinste.

— Ar fi mult mai reușită dacă ar pune rahat adevărat.

— Așa e.

O vreme am ascultat Beach Boys în liniște. Erau numai cântece inocente, de demult: *California Girls*, *409*, *Catch a Wave*. Începuse să plouă mărunț. Din când în când porneam ștergătoarele, le opream, apoi le porneam din nou. Era o ploaie blândă de primăvară.

— Tu ce îți mai amintești din generală? m-a întrebat Gotanda.

— Cât de penibil și de groaznic eram, i-aaa răspuns.

— Altceva?

— Cum aprindeai tu becul Bunsen la experimentele de chimie, am răspuns după o clipă de gândire.

281— De ce tocmai asta? m-a întrebat el mirat.

— Pentru că felul în care o făceai era atât de... elegant. Făceai ca momentul în care aprindeai flacăra să pară un eveniment istoric.

— Cam exagerezi, a zis el râzând, dar înțeleg ce vrei să spui. Vrei să spui că pozam. Da, mi s-a spus asta de mai multe ori. Pe vremea aceea mă rănea. Nu aveam deloc intenția să pozez, dar probabil că asta făceam. Natural. De mic am fost privit tot timpul. Eram copleșit de atenția acordată. Normal, eram conștient de ea. Orice făceam, era mai mult sau mai puțin teatral. Devine ca un reflex condiționat. Pe scurt, da, jucam teatru. De-asta m-am și simțit mai ușurat când am devenit actor, pentru că așa trebuia - să joc, a zis el, împreunându-și palmele pe genunchi și pri-vindu-le o vreme. Dar să știi că nu sunt un om atât de cumplit. Vreau să zic, în realitate sau, mai bine zis, în esență. Nu sunt un om atât de rău. În felul meu, sunt sincer. Și uneori vulnerabil. Nu e vorba că mi-am trăit toată viața purtând o mască.

— Desigur, am zis eu. Dar n-am zis-o în sensul ăsta. Eu pur și simplu am spus că felul în care aprindeai flacăra era foarte elegant, îți venea să vrei să mai vezi o dată.

Gotanda a râs vesel. Și-a scos ochelarii și i-a șters cu o batistă. Un stil fermecător de a șterge ochelarii.

— Bine, atunci rămâne pe data viitoare, a zis el. O să pregătesc un bec Bunsen și niște chibrituri.

— O să-mi aduc o pernă, în caz că leșin, i-am răspuns.

— Un gând foarte înțelept! a comentat el. Și-a pus ochelarii din nou pe nas, chicotind.

Apoi s-a gândit puțin și a dat volumul mai încet.

— Despre cine e vorba? Cine a murit?

— Mei, am zis eu, privind dincolo de ștergă-toare. Ea a murit. De fapt a fost ucisă într-un hotel din Akasaka. Strangulată cu un ciorap. Nu se. știe cine este criminalul.

282

Gotanda m-a privit o vreme absent. I-au trebuit vreo trei-patru secunde până să priceapă ce zisesem. Când a înțeles, fața i s-a contorsionat, așa cum se strâmbă cercevelele ferestrelor la un cutremur mare. Îi urmăream reacția cu coada ochiului. Părea realmente șocat.

— Când s-a întâmpat?

I-am spus data exactă. Gotanda a rămas tăcut, încercând să-și controleze valul de emoții.

— Groaznic, a zis el, apoi a clătinat din cap de câteva ori. Absolut oribil. De ce să fie omorâtă? Era o fată atât de drăguță! Și...

A tăcut și și-a scuturat din nou capul.

— Era o fată foarte drăguță, am zis și eu. Ca în povești.

Gotanda a oftat îndelung, complet vlăguit. I s-au așternut pe chip semnele unei epuizări depline, pe care nu o mai putea ascunde, pe care până atunci o ținuse închisă în el, ferind-o de ochii celorlalți. Ce om straniu! m-am gândit eu. Să fie în stare de așa ceva! Epuizarea îl făcea pe Gotanda să pară mai bătrân, însă și să arate foarte bine. Arăta ca un accesoriu care lui îi venea fermecător. Desigur, gândul meu era inoportun. Era și el obosit și suferea. O simțeam. Dar orice ar fi făcut, rămânea pur și simplu fermecător. Era ca regele din legendă, cel care preschimba în aur orice atingea.

— De câte ori am stat la povești toți trei până dimineața! a zis Gotanda încet. Eu, Mei și Kiki. Ce bine ne simțeam! Era o atmosferă atât de ultimă! Ca în povești, cum ai zis tu. Și de povești nu dai la tot pasul. De aceea le prețuiam foarte mult. Dar toate dispar, rând pe rând.

Am tăcut amândoi. Eu stăteam cu ochii la drum, el privea bordul. Porneam și opream ștergătoarele. Beach Boys cântau în surdină cântece vechi despre soare, surfing și curse de mașini.

— Cum ai aflat că a murit ? m-a întrebat Gotanda.

283— Am fost chemat la poliție, i-am explicat eu. Mei avea cartea mea de vizită. I-o dădusem atunci. O rugasem să mă anunțe dacă află ceva despre Kiki. Mei a pus-o în portofel, într-un buzunar mai ascuns. De ce o fi ținut-o la ea, nu știu. În fine, asta este, o avea la ea. Din nefericire, era singurul lucru care îi putea ajuta s-o identifice. De-asta m-au chemat. Mi-au arătat fotografiile cu cadavrul ei și m-au întrebat dacă o cunosc. Erau doi detectivi duri. Am mințit. Le-am zis că nu.

— De ce?

— De ce ?! Preferai să le spun că tu mi-ai prezentat-o în noaptea în care ai plătit două fete ? Ce s-ar fi întâmplat dacă le spuneam așa ceva ? Ce-ai pățit? Unde ți-e imaginația?

— Îmi pare rău, s-a scuzat el sincer. Sunt puțin derutat. A fost o întrebare prostescă. Mi-aș fi dat și eu seama dacă îmi puneam puțin mintea la contribuție. Și ce s-a întâmplat?

— Polițiștii n-au crezut nimic. Sunt profesioniști, adulmecă imediat minciuna. M-au ținut acolo trei zile. Au făcut totul sistematic, cât să nu încalce legea sau să-mi lase urme vizibile pe corp. A fost destul de rău. Am îmbătrânit și eu, nu mai sunt cum eram odinioară, în plus, m-au trimis să dorm într-o celulă. N-au încuiat-o, dar, încuiată sau nu, o celulă tot celulă rămâne. Te deprimă. Te face laș.

— Te înțeleg. Am fost și eu închis două săptămâni, asta mai demult. N-am deschis gura. Mi se spusese să tac și am tăcut. Dar mi-a fost frică, în două săptămâni n-am văzut nici măcar o dată lumina zilei. Credeam că n-o să mai ies niciodată de acolo. Știu cum să te faci praf. Știu cum să te frângă, cum să te toace mărunț, a zis el, fixându-și unghiile cu privirea. Așadar, până la urmă ai rezistat trei zile fără să spui nimic ?

— Nu ți se pare normal? Nu puteam să mă apuc dintr-o dată să zic „Știți, de fapt...” Ce șanse aș mai fi avut să scap de acolo ? într-o asemenea situație, o dată ce ai declarat ceva, n-ai decât să te

284

ții cu dinții de ce-ai spus. Orice ar fi, nu poți decât să faci pe inocentul.

Fața lui Gotanda s-a contorsionat din nou.

— Îmi pare rău. Eu ți-am făcut cunoștință cu ele și din cauza mea ai trecut prin așa ceva. Îmi pare rău că te-am amestecat.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, i-am zis eu. Ce-a fost a fost. Și cu m-am simțit bine cu Mei. Acum e cu totul altceva. Nu e vina ta că a murit.

— Asta așa e. Dar tu i-ai mințit pe polițiști pentru mine. Ai trecut prin acea experiență cumplită singur numai ca să nu mă amesteci și pe mine. Aici e vina mea. Eu te-am băgat în asta.

Cât timp am așteptat la semafor, l-am privit în ochi și i-am explicat ce consideram eu mai important.

— Ajunge, nu-ți mai face atâtea probleme! Nu e cazul să-ți ceri scuze sau să te simți recunoscător. Tu ai statutul pe care îl ai și eu înțeleg asta. Problema e că nu am putut să-i ajut s-o identifice. Are și ea rude și, în plus, voiam să fie prins criminalul. Aș fi vrut să le spun tot, dar n-am putut. Asta mă macină. Mi se pare foarte trist că Mei a murit așa, fără să aibă măcar un nume.

Gotanda și-a închis ochii și a rămas pe gânduri. Părea chiar că ațipise. Caseta cu Beach Boys se terminase. Am apăsat butonul și am scos-o din casetofon. În jurul nostru se lăsase liniștea. Se mai auzea doar sunetul regulat al roților împrós-când pelicula subțire de apă de pe drum. Miezul nopții, m-am gândit eu.

— O să sun la poliție, a zis Gotanda încet, deschizând ochii. O să dau un telefon anonim și o să le spun numele clubului la care lucra. Așa vor putea afla numele ei și i-ar ajuta la anchetă.

— Minunat! am zis eu. Ești un geniu! Ce idee! Polițiștii fac un raid la club și află că ai chemat-o la tine acasă cu câteva zile înainte să fie omorâtă. Normal, ești chemat la poliție. Ce sens ar mai avea atunci cele trei zile pe care le-am petrecut acolo, chinându-mă să păstrez secretul?

285— Ai dreptate, a zis el încuviințând. Sunt complet derutat. Nu știu...

— Când ești derutat, e mai bine să stai cuminte în banca ta și să nu faci nimic. Așteaptă până. trece. E doar o chestiune de timp. E vorba doar de o crimă petrecută într-un hotel. Un caz des întâlnit, pe care în curând îl vor uita toți. N-ai nici un motiv să te simți responsabil. Trebuie doar să te dai la fund o vreme și să nu spui nici o vorbă. Nu e nevoie să faci nimic. Riști să complici și mai tare situația. Probabil că i-am vorbit pe un ton cam prea rece, poate m-am exprimat prea dur, dar am și eu suflet. Am și eu...

— Îmi pare rău, i-am zis. Nu te acuz de nimic. Și mie mi-e greu, atâta tot. N-am putut să fac nimic pentru ea. Asta e. Nu e vina ta.

— Ba da, e vina mea, a zis el.

Cum tăcerea devenise prea apăsătoare, am pus o casetă. Ben E. King cu *Spanish Harlem*. Am rămas amândoi tăcuți până am intrat în Yokohama. Acea liniște m-a făcut să simt o apropiere de Gotanda cum nu mai simțisem până atunci. Aș fi vrut să-i pun o mână pe umăr și să-l liniștesc, să-i spun că totul a trecut. Dar n-am spus nimic. O persoană era moartă și îngropată. Acest lucru avea o greutate care-mi depășea puterile.

— Cine o fi omorât-o ? mi-a zis Gotanda mult mai târziu.

— În meseria asta întâlnești tot felul de oameni. Se întâmplă nenumărate lucruri. Nu e doar ca într-o poveste.

— Dar toți membrii clubului sunt foarte bine selecționați. Totul se face prin club și ar trebui să fie destul de simplu să afli care era clientul cu care se întâlnește.

286

— Probabil că atunci n-a fost prin intermediul clubului. Asta e senzația mea: că a fost o chestiune personală, fără nici o legătură cu munca. Sau poate un alt serviciu, separat de club. În oricare caz, partenerul a fost prost ales.

— Săraca de ea !

— Credea prea mult în povești, am zis eu. Trăia într-o lume a imaginilor. Dar asta nu putea să dureze la nesfârșit. Ca s-o faci să funcționeze, sunt necesare niște reguli bine puse la punct, însă nu toată lumea le respectă. O alegere greșită a partenerului îți poate fi fatală.

— Ce ciudat! a comentat Gotanda. De ce o fată atât de frumoasă și deșteaptă lucra ca prostituată? E foarte ciudat. O fată ca ea putea să se descurce mult mai bine în viață. Putea să aibă o slujbă serioasă sau să găsească un bărbat bogat. Putea să se facă fotomodel. De ce prostituată? Cu siguranță era bine plătită, dar nu era atât de interesată de bani. Probabil că și ea căuta acea lume de poveste, cum spuneai tu.

— Probabil, am zis eu. Ca și tine, ca și mine. Ca oricine altcineva. Fiecare o caută în felul său. De aceea uneori pot apărea neînțelegeri. sau conflicte. Unii pot chiar să moară.

Am oprit mașina în fața hotelului New Grand.

— Nu rămâi și tu aici peste noapte ? m-a întrebat el. Cred că putem să mai facem rost de o cameră. Mi-ar plăcea să comandăm niște băutură în cameră și să bem împreună. Oricum, nu cred c-o să pot adormi imediat.

— Hai să lăsăm băutura pe altă dată, am zis eu, clătinând din cap. Sunt destul de obosit. Aș vrea să mă întorc direct acasă și să mă culc și să nu mă mai gândesc la nimic.

287— Am înțeles. Mulțumesc că m-ai adus până aici. Văd că azi am spus numai tâmpenii.

— Și tu ești obosit, l-am liniștit eu. Nu e nevoie să te grăbești să te gândești la cineva care a murit. Oricum rămâne mort. După ce îți mai revii puțin, poți să stai și să reflectezi în liniște, înțelegi ce vreau să spun? Ea e moartă. Complet și irevocabil moartă. A fost dusă la morgă, i s-a făcut autopsia. Orice ai simți tu acum, nici responsabilitatea, nici nimic altceva nu o mai poate aduce înapoi.

— Înțeleg perfect ce spui, a încuviințat Gotanda.

— Noapte bună!

— Mulțumesc pentru tot!

— Poți să te revanșezi față de mine dacă aprinzi data viitoare becul Bunsen.

Gotanda a zâmbit și a dat să coboare din mașină, dar s-a întors și m-a privit de parcă își amintise brusc ceva.

— O să îți se pară ciudat, dar să știi că în afară de tine nu mai am pe nimeni pe care să-l pot numi prieten. Chiar dacă ne-am reîntâlnit după douăzeci de ani și este doar a doua oară când ne vedem. E ciudat.

Cu asta, Gotanda a plecat. A intrat în holul hotelului New Grand, trecând prin ploaia mărunță de primăvară cu gulerul treniciului ridicat. Ca în *Casablanca*. Începutul unei frumoase prietenii... Și eu simțeam același lucru față de el. Înțelegeam foarte bine tot ce zisese, în momentul de față și el era singurul om pe care îl puteam numi prieten. Și mie mi se părea ciudat. Da, suna a *Casablanca*, dar nu era vina lui.

M-am întors la Tokyo ascultând Sly & the Family Stone și bătând ritmul cu mâna pe volan. *Everyday People*. Nostalgie pură.

Continua să plouă încet și regulat. O ploaie blândă și molcomă, care făcea să răsară peste noapte

288
muguri noi. *Complet și irevocabil moartă*, mi-am repetat eu cu voce tare. Oare ar fi trebuit să rămân cu Gotanda la hotel și să bem? Aveam acum patru lucruri în comun cu el. Primul ar fi experimentele de chimie. Al doilea că amândoi eram divorțați. Amândoi ne-am culcat cu Kiki. Și al patrulea că amândoi ne-am culcat cu Mei. Iar Mei a murit. *Complet și irevocabil moartă*. Merita măcar să bem un pahar împreună. Aș fi putut să rămân cu el. Eram liber. Nu aveam nici un program a doua zi. Ce m-a oprit? Faptul că nu mi-ar fi plăcut să arate ca o scenă de film, am conchis eu. Dar, dacă stau să mă gândesc, îmi părea rău de el. Nu era vina lui că era atât de fermecător. Probabil.

Ajuns în apartamentul din Shibuya, am băut un pahar de whisky, stând la geam și privind autostrada prin jaluzele. Pe la patru mi s-a făcut somn și m-am băgat în pat.

289**27**

A trecut o săptămână, timp în care primăvara a avansat puternic, fără să bată deloc în retragere. Nu mai semăna deloc cu luna martie. Cireșii înfloreau, iar în timpul nopții ploaia le scutura petalele. Alegerile s-au încheiat și a început un nou trimestru școlar. S-a deschis Tokyo Disneyland. Bjorn Borg s-a retras. Michael Jackson ocupa în continuare locul întâi în topurile de la radio. Morții rămăneau morți.

Pentru mine a fost o săptămână incoerentă. A fost o succesiune de zile fără scop. Am mers de două ori la piscină și am înotat. M-am dus la frizerie. Din când în când îmi mai cumpăram câte un ziar, dar n-am mai văzut nici un articol despre Mei. Probabil că încă nu-i aflaseră identitatea. De fiecare dată cumpăram ziarele de la standul din fața gării Shibuya, le citeam la Dunkin' Donuts, apoi le aruncam la coș. Nu conțineau nici un articol important. În acea săptămână m-am întâlnit cu Yuki marți și joi. Am stat de vorbă și am mâncat. Lunea următoare am făcut o plimbare lungă cu mașina și am ascultat muzică, îmi plăcea să mă întâlnesc cu ea. Aveam ceva în comun : *timpul liber*. Mama ei încă nu se întorsese în țară. Yuki mi-a spus că, în afara zilelor în care se întâlnea cu mine și a duminicilor, nu ieșea deloc din casă. Nu voia să se învârtă singură prin oraș, pentru că risca să fie prinsă că lipsește de la școală.

290

— Mergem la Disneyland data viitoare ? am întrebat-o.

— Nici nu-mi trece prin cap, a zis ea, strâm-bându-se. Urâsc locurile astea.

— Vrei să spui că urăști locurile pentru copii, superficiale, artificiale, comerciale, stil Mickey Mouse ?

— Da, a răspuns ea simplu.

— Dar nu-ți face bine să stai toată ziua în casă.

— Ce zici, vrei să mergem în Hawaii ?

— în Hawaii ? am întrebat eu mirat.

— M-a sunat mama și m-a întrebat dacă vreau să mă duc. Ea e acum acolo, face fotografiile. Mă lasă baltă atâta vreme și dintr-o dată se îngrijorează de mine. De-asta m-a sunat. N-o să se întoarcă în Japonia prea curând și eu oricum nu mă duc la școală. Hm, mă rog, nu-i rău în Hawaii, nu? În plus, a zis că plătește ea totul și pentru tine dacă vrei să vii. Oricum, nu pot să mă duc singură, nu? Hai să mergem o săptămână. O să fie frumos.

— Care e diferența dintre Disneyland și Hawaii? am întrebat-o eu râzând.

— în Hawaii măcar nu mă vânează inspectorii școlari.

— De fapt, nu-i o idee rea, am recunoscut eu.

— Atunci mergem?

Am stat puțin și am reflectat. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât ideea îmi surâdea mai tare. Îmi doream să plec din Tokyo și să schimb complet mediul, în Tokyo ajunsesem într-un punct mort. Nu-mi mai trecea prin cap nici o idee bună. Firul rămănea întrerupt și nu se mai profila nici unul nou. Aveam senzația că mă aflu în locul greșit și tot ce făceam era greșit. Nimic nu-mi ieșea. Măncam anapoda, cumpăram ce nu trebuia. Și morții rămăneau complet și irevocabil morți, într-un cuvânt, eram epuizat, încă nu-mi revenisem după oboseala acumulată în cele trei zile de stat la poliție.

291 Mai stătusem cândva o zi în Hawaii. Mergem la Los Angeles în interes de serviciu și pe parcurs s-a întâmplat ceva la motorul avionului. M-am trezit izolat în Hawaii și a trebuit să rămân peste noapte în Honolulu. Mi-am cumpărat ochelari de soare și un slip de la hotelul în care ne-a cazat compania aeriană și mi-am petrecut toată ziua întins pe plajă. A fost o zi minunată. Nu e rău în Hawaii.

M-aș întoarce după o săptămână de lăncezeală, înot și *pi fia colada*. S-ar duce toată oboseala. M-aș mai înveseli. M-aș și bronză. Apoi aș putea să gândesc și să privesc totul dintr-o perspectivă nouă. Nu sună rău.

— Nu sună rău, am zis eu.

— Perfect, atunci rămâne stabilit. Hai să luăm biletele!

* * *

Mai întâi i-am cerut numărul de telefon al tatălui ei și l-am sunat. A răspuns ucenicul Vineri. Când i-am spus numele meu, m-a salutat cu cordialitate și mi l-a dat pe Makimura.

I-am explicat totul și l-am întrebat dacă era de acord să merg cu Yuki în Hawaii. Mi-a zis că nici nu mai era cazul să-l întreb.

— O să-ți prindă și ție bine să pleci peste hotare și să te relaxezi puțin, mi-a zis el. Până și cei care se ocupă de dezăpezire au nevoie de o vacanță. Așa mai scapi o vreme și de poliție. Probabil că încă n-au închis ancheta. Poți să fii sigur că or să-ți mai facă o vizită.

— Probabil.

— Poți să stai cât vrei. Nu-ți face probleme cu banii, a mai zis el.

Când vorbesc cu omul ăsta, până la urmă tot la bani se ajunge, m-am gândit. Are simț practic.

— Nu pot să stau chiar cât vreau. Probabil cam o săptămână. Am și eu diverse lucruri de făcut.

292

— Cum crezi. Faci cum vrei tu, a zis Makimura. Și când plecați? Probabil cât mai repede, nu? Șmecheria cu călătoriile e să pleci imediat cum te-ai hotărât. N-ai nevoie de cine știe ce bagaj. Doar nu pleci în Siberia. Dacă îți lipsește ceva, poți să mai cumperi de-acolo. Găsești orice. Cred că pot să fac rost de bilete pentru poimâine. E bine așa?

— E bine, dar biletul mi-l plătesc eu. De aceea...

— Ce prostii îndrugi acolo ? La munoa pe care o fac, pot să cumpăr bilete de avion la niște prețuri de nimic. Fac rost de niște locuri bune cât ai clipi. Lasă asta în seama mea! Fiecare cu ce poate. Gata cu prostiile! Să nu te-aud zicând că sistemul în sus și sistemul în jos. O să mă ocup eu și de hotel. Două camere, pentru tine și pentru Yuki. Ce zici, vrei cu bucătărie?

— Mi-ar conveni să pot să gătesc, dar...

— Știu locul perfect. Aproape de plajă, liniștit, frumos. Am mai stat acolo. Deocamdată o să fac rezervările pentru o săptămână, dar voi puteți să stați cât vreți.

— Dar...

— Nu te mai gândi la toate nimicurile! Lasă totul în seama mea. E în regulă. O să iau eu legătura cu mama ei. Tu doar du-te cu Yuki în Honolulu, stați pe plajă la soare și mâncați. Așa oricum o să fie ocupată. Când se afundă în lucru, nu mai știe nici de fata ei, nici de nimic. Așa că nu trebuie să-ți faci nici un fel de probleme. Stai liniștit și relaxează-te. Dacă ai grijă ca Yuki să mănânce, e perfect. A, stai așa, ai viză?

— Da, am. Doar...

— Perfect, rămâne pe poimâine. Să ai la tine slipul, ochelarii de soare și pașaportul. Restul poți să-l cumperi mai târziu. E foarte simplu. Doar nu mergi în Siberia, în Siberia a fost foarte rău. E groaznic acolo. Cam la fel ca în Afganistan. Hawaii e ca Disneyland. Timpul o să zboare. Stați la soare, mâncați. Chiar așa, engleză știi?

293s— Cât de o conversație obișnuită...

— Excelent! a zis el. E suficient. Perfect. Asta e tot. Măine îl trimit pe Nakamura cu biletele. Cu ocazia asta îți trimit și banii pentru biletul de avion de la Sapporo. O să te sune înainte să plece.

— Nakamura ?

— Ucenicul meu. L-ai întâlnit aici. Tânărul care stă cu mine.

Ucenicul Vineri.

— Ai vreo întrebare? a adăugat Makimura. Senzația mea era că aveam multe întrebări, dar n-am putut să-mi amintesc nici una. Nici una în special, i-am spus.

— Perfect, a zis el. Pricepi repede. Așa cum îmi place mie. A, da, mai am un cadou pentru tine! Și te rog să-l primești. O să afli despre ce este vorba când ajungi acolo. De-abia aștept să-i desfăci funda. Hawaii... Ce loc frumos! Un adevărat parc de distracții... nimic de dezăpezit acolo... miroase îmbătător... Să te distrezi! Ne mai vedem, a zis el și a închis.

Un scriitor plin de adrenalină. M-am întors la masă și i-am spus lui Yuki că se pare că plecăm peste două zile.

— Ce bine! a exclamat ea.

— Te descurci singură cu bagajele ? Valiză, genți, costum de baie? am întrebat-o eu.

— Hei, mergem în Hawaii! a zis ea cu o față perplexă. E ca și cum ne-am duce la Oiso, nu în Kathmandu.

— Da, bine, am zis eu.

* * *

Cu toate acestea, înainte să plec am avut o mulțime de lucruri de făcut. Am mers a doua zi la bancă, am scos bani și i-am transformat în cecuri de călătorie, îmi mai rămânea destul în cont. îmi intrase onorariul de pe luna din urmă și contul se

294

umflase considerabil. Am trecut pe la librărie și mi-am cumpărat câteva cărți, mi-am luat cămășile de la curățătorie, m-am întors acasă și am făcut ordine în frigider. La ora trei am primit un telefon de la Vineri. Era la Marunouchi și avea biletele la el. Ne-am întâlnit la cafeneaua Parco. Mi-a înmănat un plic gros, în care erau banii pe biletul lui Yuki de la Sapporo la Tokyo, două bilete clasa întâi la JAL, fără data întoarcerii, și două carnete de cecuri de călătorie American Express. Mai era și o hartă pe care era însemnat drumul spre apartamentul din Honolulu.

— Ajunge să mergeți acolo și să le spuneți cum vă numiți, a zis Vineri. Rezervarea e făcută pe două săptămâni, dar poate fi scurtată sau prelungită. Vă rog să semnați dumneavoastră cecurile. Le puteți folosi la discreție, fără nici o reținere. Oricum sunt cheltuieli deductibile.

— Văd că orice e deductibil, am zis eu uluit.

— Ei, aproape orice ! Am să vă rog să încercați să obțineți chitanțe acolo unde puteți. Mai departe mă ocup eu de ele, așa că v-aș fi recunoscător, a zis Vineri zâmbind.

Nu era un zâmbet ironic. I-am spus că așa o să fac.

— Vă urez o vacanță plăcută! a zis el.

— Mulțumesc.

— E vorba de Hawaii, a mai zis Vineri, zâmbind în continuare. Nu mergeți în Zimbabwe.

Există nenumărate moduri de a exprima același lucru.

La lăsarea serii am scotocit prin frigider și mi-am încropit o cină. Am reușit să fac o salată de legume, omletă și *misoshiru*¹. Mi se părea ciudat

1. Supă din *miso*.

295că a doua zi urma să fiu în Hawaii. La fel de ciudat ca și cum aș fi zis că a doua zi urma să fiu în Zimbabwe. Asta probabil din cauză că n-am fost niciodată în Zimbabwe.

Am scos din dulap o geantă de călătorie din plastic, nu prea mare, în care am pus punga cu articolele de toaletă, cărțile, chiloții și șosetele de schimb, apoi slipul, ochelarii de soare și loțiunea de plajă. Am mai pus și două tricouri, o bluză polo, pantaloni scurți și briceagul elvețian. Am împăturit cu grijă sacoul de vară în carouri și l-am întins deasupra. Am strâns curelele genții și ani verificat să am la mine pașaportul, cecurile de călătorie, permisul, biletele de avion și cartea de credit. Mai trebuia să iau altceva? Nu-mi mai venea nimic în minte. E foarte simplu să mergi în Hawaii. E ca și cum te-ai duce la Oiso. Am avut mai multe bagaje când m-a dus în Hokkaido.

Am pus pe jos geanta și mi-am pregătit hainele de drum. Am împăturit și am pus deoparte o pereche de blugi, un tricou, o jachetă și o haină subțire, După ce am terminat, simțeam că nu mai puteam să stau locului. Am făcut o baie, mi-am deschis o cutie de bere, m-am uitat la știri. N-am văzut nici o știre importantă. Buletinul meteo anunța înrăutățirea vremii începând din ziua următoare. La tanc! De mâine urma să fim în Honolulu. Am închis televizorul, m-am așezat pe pat și am continuat să beau bere. Apoi m-am gândit din nou la Mei. Mei, complet și irevocabil moartă. Acum e într-un loc foarte rece. Tot nu i s-a aflat numele. Nimeni nu știe cine e, ca să-i ridice trupul de acolo. Nu mai poate asculta nici Dire Straits, nici Bob Dylan. Eu de mâine plec în Hawaii pe cheltuiala altcuiva. Trăim într-o lume corectă ?

Mi-am scuturat capul, încercând să-mi alung din minte imaginea lui Mei. O să mă gândesc altă dată la asta. Acum e o temă de gândire prea dură. Prea dură și prea dureroasă.

296

M-am gândit în schimb la fata de la *Dolphin Hotel*. Fata cu ochelari de la recepție, cea al cărui nume nu-l știu. În ultima vreme îmi doresc cumplit să vorbesc cu ea. Am și visat-o. Dar ce naiba puteam să fac? Să dau un telefon și să spun... ce? *Bună ziua. Fiți amabil, aș dori să vorbesc cu una din fetele de la recepție, cea care poartă ochelari*. E absurd. N-are cum să meargă. Probabil că nici n-ar sta de vorbă cu mine. Un hotel este o afacere foarte serioasă.

Am mai reflectat puțin la asta. Trebuia să existe o soluție eficientă. Cu puțină voință, găsești soluții pentru orice. După zece minute mi-a venit o idee. Nu știam dacă o să-mi iasă, dar merita să încerc.

Am sunat-o pe Yuki și am stabilit întâlnirea pentru a doua zi. La nouă și jumătate urma să chem un taxi și să merg să o iau. Am strecurat și o întrebare legată de numele fetei. *Știi tu, fata care mi te-a încredințat la hotel. Cea cu ochelari.*

— Da, cred că-l știu. Era foarte ciudat și mi l-am notat în jurnal. Acum nu mi-l amintesc, dar pot să-l caut, a zis ea.

— Poți să te uiți acum, te rog ?

— Acum mă uit la televizor. Nu poți să mai aștepți ?

— Scuză-mă, dar e o chestiune urgentă. Yuki a mormăit ceva nemulțumită, dar s-a dus și s-a uitat în jurnal.

— Yumiyoshi, a zis ea.

— Yumiyoshi? Cu ce caractere s-o fi scriind?

— Habar n-am. Nu ți-am zis că mi se pare ciudat? Sună a nume din Okinawa, nu ți se pare?

— Nu, nu cred că e din Okinawa.

— În fine, așa o cheamă. *Yumiyoshi*, a zis Yuki. Gata? Ai terminat? Mă uit la televizor!

— La ce te uiți ?

A închis fără să-mi mai răspundă.

Am răsfoit toată cartea de telefon a orașului Tokyo, încercând să dau de numele Yumiyoshi. Nu-mi venea să cred, dar am dat doar de doi oameni

297cu acest nume. Unul se scria cu caractere chinezești, celălalt era de la un atelier foto și era scris în *katakana* : *Atelierul foto Yumiyoshi*. Ce de nume mai există 'pe lumea asta!

Apoi am sunat la Hotelul Delfin și am întrebat dacă domnișoara Yumiyoshi era acolo. Nici nu mă așteptam să o găsesc, dar mi-au dat-o numaidecât la telefon. Și-a amintit de mine. Nu mă uitase de tot.

— Acum sunt în timpul serviciului, a zis ea încet și concis. Te sun mai târziu.

— Bine, ne auzim atunci, am răspuns eu.

Cât timp am așteptat telefonul ei, am sunat la Gotanda și i-am lăsat pe robot mesajul că a doua zi plecam în Hawaii pentru o vreme.

Se pare că Gotanda era acasă, pentru că m-a sunat imediat.

— Ce frumos! Te invidiez, a zis el. O să-ți mai schimbe starea de spirit. Dacă aș fi putut, aș fi venit și eu.

— Și ce te împiedică ?

— Nu e chiar atât de simplu. Am făcut un împrumut la agenție. Cu căsătoria, divorțul și alte nehumii, am împrumutat ceva bani. Ți-am zis că am rămas lefter. Muncesc pe rupe ca să pot achita împrumutul. Fac până și spoturi publicitare. E o poveste paradoxală. Pot să scad din impozit tot ce cheltuiesc, dar nu prea pot să achit din împrumut. Lumea asta devine tot mai complicată pe zi ce trece. Nici nu mai știu dacă sunt sărac sau bogat. Deși am o mulțime de lucruri, nu am ce îmi doresc. Pot să cheltuiesc oricât vreau, dar nu și pe ce vreau cu adevărat. Pot să cumpăr oricâte femei, dar nu pot să mă culc cu cea pe care o iubesc. Ce viață ciudată!

— Ai împrumutat mulți hani?

298

— Destul de mulți. De fapt nici măcar eu nu știu exact cât. Nu vreau ^ă mă laud, dar cred că în cele mai multe cazuri mă descurc mai bine decât omul de rând. Nu-mi place însă să mă ocup de bani. Mi se face rău numai când văd cifrele din registrul contabil. Nici nu pot să mă uit la ele. Am crescut într-o familie de modă veche și așa am fost educat. Am fost învățat că e lipsit de rafinament să te preocupe banii. Că nu trebuie să te sinchisești de cifre, ajunge să-ți vezi de munca ta și să trăiești pe măsura posibilităților tale. Să nu te crampezi de amănunte, să vezi viața în ansamblu. E și asta un fel de a vedea lucrurile. Cel puțin era, la vremea aceea, însă acum, când ideea de modestie a dispărut, o asemenea mentalitate nu mai are nici un sens. Lucrurile s-au complicat. Mi-am pierdut viziunea de ansamblu, dar am rămas slab la cifre. E groaznic! Nu știu deloc cum funcționează lucrurile astea. Contabilul de la agenție îmi explică în detaliu, dar e prea complicat ca să înțeleg ceva. Bani sunt ba aici, ba dincolo. Debite nominale, împrumuturi nominale, deduceri de la impozitare - e foarte complicat. Eu degeaba îi spun că aș vrea să-mi explice mai simplu, mai pe înțeles. Nu mă ia în seamă. Până la urmă îi spun să-mi dea doar rezultatele. Asta e simplu: suma pe care trebuie s-o restituie e destul de mare. A scăzut considerabil, dar tot mai rămâne. Prin urmare, la muncă! În schimb pot să cheltuiesc din ce în ce mai mult. Ce porcărie! Sunt într-o situație imposibilă. Să știi că îmi place să

muncesc. Nu-mi place că nu reușesc să înțeleg sistemul. Uneori chiar mă cuprinde spaima... Of, iar vorbesc prea mult. Îmi pare rău. Când sunt cu tine, văd că nu-mi mai tace gura.

— Stai liniștit. Nu mă deranjează.

— Da, dar te-am plictisit cu problemele mele. Oricum, putem să vorbim pe îndelete când ne mai vedem, a zis Gotanda. Ai grijă de tine. O să-ți simt lipsa. Am tot sperat că o să-mi fac timp să ne întâlnim la un pahar de vorbă.

299— Plec în Hawaii, am zis eu râzând. Nu mă duc pe Coasta de Fildes. Mă întorc într-o săptămână.

— Asta așa e. Îmi dai un telefon când te întorci ?

— Sigur, am zis eu.

— Cât timp tu o să stai la soare pe plaja din Waikiki, eu o să fac pe stomatologul ca să-mi achit datoriile.

— Există nenumărate feluri de a trăi pe lumea asta, i-am răspuns. Câți oameni, atâtea stiluri de viață.

Different strokes for different folks.

— Sly & the Family Stone, a zis Gotanda, pocnind din degete. E plăcut să vorbești cu cineva din aceeași generație cu tine.

Yumiyoshi a sunat înainte de ora zece, zicând că tocmai se întorsese de la serviciu și că mă suna de acasă, în acel moment mi-am amintit de casa ei și de noaptea aceea în care zăpada nu mai contenea. O clădire foarte simplă. Niște scări foarte simple. O ușă foarte simplă. Râsul ei nervos. Mi-era cumplit de dor de toate. Am închis ochii și mi-am imaginat fulgii de zăpadă dansând liniștit în întunericul nopții. Parcă m-aș fi îndrăgostit.

— De unde ai aflat cum mă cheamă ? m-a întrebat ea.

I-am spus că de la Yuki.

— N-am făcut nimic rău. N-am dat mită, n-am pus microfoane, n-am bătut pe nimeni ca să-mi spună.

I-am adresat lui Yuki o întrebare politicoasă, la care ea mi-a răspuns.

Yumiyoshi a tăcut câteva clipe, neîncrezătoare.

— Cum a fost cu ea? A ajuns acasă în siguranță ?

— Perfect. Nu numai că am dus-o acasă, dar chiar ne și întâlnim din când în când. E bine, sănătoasă. Puțin cam ciudată totuși.

— Ca și tine, a zis ea pe un ton neutru.

300

A sunat ca un lucru evident, pe care îl știe oricine din lumea asta, cum ar fi că maimuțelor le plac bananele sau că în deșertul Sahara nu prea plouă.

— De ce n-ai vrut să-mi spui cum te cheamă? am întrebat-o.

— Nu e chiar așa. Nu ți-am promis că afli data viitoare? Nu voiam să-mi ascund numele. Era mai complicat să ți-l spun. Toată lumea mă întreabă cu ce caractere se scrie, dacă e un nume răspândit, eu de unde sunt... lucru care mă enervează. Prin urmare, nu prea îmi place să-mi spun numele. Să știi că e mai complicat decât crezi. Nu pot să repet la nesfârșit aceleași și aceleași lucruri.

— E un nume frumos. M-am uitat în cartea de telefon și sunt două persoane cu acest nume în zona urbană Tokyo, știi?

—• Da, știam. Ți-am mai zis că înainte am locuit în Tokyo. Măcar atâta lucru am încercat și eu să aflui. Când ai un nume mai ciudat, te deprinzi să te uiți în cărțile de telefon oriunde ai merge. Oriunde merg, mai întâi răsfoiesc cartea de telefon. *Yumiyoshi... Yumiyoshi.* Mai e și în Kyoto cineva cu numele ăsta. În fine, ai vreo treabă cu mine?

— Nu, nimic anume, i-am spus eu sincer. Măine plec într-o călătorie pentru o vreme și am vrut să-ți aud vocea. Asta e tot. Uneori mi se face un dor nebun să-ți aud vocea,

A tăcut din nou o vreme. Telefonul făcea atingere. Auzeam o voce de femeie de undeva, de foarte departe. Părea să vină din capătul opus al unui coridor foarte lung. Era puțin uscată și avea o rezonanță stranie. Nu reușeam să înțeleg ce zice, dar se ghicea suferință. Se auzea cu întreruperi.

— Ți-am povestit că la un moment dat am ieșit din lift și era beznă, nu? a zis Yumiyoshi.

— Da.

— Mi s-a întâmplat din nou.

Am tăcut. A tăcut și ea. Femeia aceea îndurerată continua să vorbească. Persoana cu care 301 vorbea răspundea din când în când, dar nu puteam înțelege ce zice. Deslușeam doar câte un „Aha!” sau un „Da”. Durerea din vocea femeii creștea treptat, de parcă urca pe o scară. Părea că un mort se tânguia din capătul unui coridor lung despre cât de greu e să fii mort.

— Mă ascuți? a întrebat Yumiyoshi.

— Da, te ascult. Povestește-mi.

— Tu chiar m-ai crezut atunci ? Sau m-ai ascultat doar din politețe ?

— Te-am crezut, să știi. Nu ți-am spus-o, dar după aceea am ajuns și eu în același loc. Am luat liftul și am nimerit în aceeași beznă. Am trecut printr-o experiență perfect similară cu a ta, motiv pentru care cred tot ce mi-ai spus.

— Ai fost acolo?

— Hai să reluăm conversația asta altă dată, pe îndelete. Acum nu prea știu ce să zic. Mai am multe lucruri de rezolvat. Când o să ne vedem, o să-ți explic totul, de la început și până la sfârșit. De-asta trebuie să mă întâlnesc din nou cu tine. Dar, lăsând asta la o parte, povestește-mi ce s-a întâmplat. Este foarte important pentru mine.

Yumiyoshi a continuat să tacă. Nu se mai auzea nici cealaltă conversație. Rămăsese doar tăcerea liniilor de telefon.

— Acum câteva zile, a început ea după un timp, adică acum zece zile, cred, am coborât cu liftul în parcare subterană. Era cam opt seara. Și atunci am nimerit în același loc. Am coborât din lift și, când m-am dumirit, mi-am dat seama că eram acolo. De data asta nu era nici miezul nopții și nici etajul șaisprezece. Dar arăta la fel. Era întuneric, umed și mirosea a mușcăi. Același întuneric, aceeași umezeală, același miros de mușcăi. De data asta nu m-am mai dus nicăieri. Am rămas acolo, nemișcată, și am așteptat să vină liftul. A durat o veșnicie. A venit liftul, m-am urcat și am plecat. Asta a fost tot.

— Ai mai povestit cuiva întâmplarea?

302

— Nu. Nimănui. E deja a doua oară! M-am gândit că acum ar fi mai bine să-mi țin gura.

— Foarte bine. E mai bine să nu o povestești nimănui.

— Și eu ce naiba să fac ? în ultima vreme, de fiecare dată când iau liftul, mor de frică să nu se deschidă ușile și să mă pomenesc iar în întuneric. Și, cum lucrez într-un hotel atât de mare, n-am cum să nu iau liftul de nu știu câte ori pe zi. Ce să fac? N-am cu cine să vorbesc despre asta în afară de tine.

— Yumiyoshi, de ce nu m-ai sunat până acum? Aș fi putut să-ți explic deja totul.

— Am sunat de mai multe ori, a zis ea în șoaptă. Nu te-am găsit niciodată.

— Dar intra robotul, nu ?

— Nu pot să sufăr robotul. Mă face să mă simt crispată.

— Am priceput. Uite, am să-ți explic acum pe scurt. Acel întuneric nu este malefic. N-ai de ce să te temi. Acolo trăiește *ceva* - i-ai auzit pașii -, dar nu ți-ar face nici un rău. N-ar face rău nimănui. Așa că, dacă se mai întâmplă să te trezești în întunericul acela, închide ochii și așteaptă să se întoarcă liftul. Ai înțeles?

Yumiyoshi a tăcut o vreme, meditănd la ce-i spusese.

— Pot să-ți spun sincer ce cred ? m-a întrebat.

— Desigur.

— Eu nu te înțeleg prea bine, a zis ea încet. Uneori mă mai gândesc la tine. Însă rămâi un mister pentru mine.

— Înțeleg perfect ce vrei să spui. Eu am treizeci și patru de ani și, din păcate, sunt prea multe lucruri pe care nu mi le-am clarificat nici până la vârsta asta. Prea multe lucruri pe care le-am amânat. Acum încerc să le pun pe toate cap la cap. Fac tot ce-mi stă în putință. Mai am nevoie de puțin timp și cred că o să pot să-ți explic totul mai clar. Atunci o să reușim să ne înțelegem mai bine unul pe celălalt.

303— Să sperăm, a zis ea detașată.

Parcă era prezentatoare de știri la televizor. *Să sperăm. Continuăm știrile.* Da, să trecem la următoarea știre...

I-am spus că a doua zi plecam în Hawaii.

— Da? a zis ea neimpresionată.

Acesta a fost sfârșitul conversației noastre. Ne-am spus la revedere și am închis. Am băut un pahar de whisky, am stins lumina și m-am culcat.

304

28

Continuăm știrile, am zis eu cu voce tare, întins pe plaja de la Fort DeRussy și privind cerul albastru, frunzele de palmier, pescărușii. Yuki era lângă mine. Eu stăteam pe rogojină, întins pe spate, ea pe burtă, cu ochii închiși. De la radiocasetofonul Sanyo uriaș, așezat lângă ea, se auzea ultimul *single* al lui Eric Clapton. Yuki purta un costum de baie verde oliv și era unsă până în vârful degetelor de la picioare cu ulei de cocos. Era mlădioasă și zveltă ca un delfin tânăr. Prin fața noastră treceau tineri samoani cu planșele de surfîng în brațe. Un salvamar frumos bronzat scruta orizontul din postul său de observație, iar lanțul de aur de la gât îi strălucea puternic în soare, întregul oraș mirosea a flori, fructe și ulei de plajă. Hawaii.

Continuăm știrile.

S-au întâmplat multe lucruri, au apărut diverse personaje noi, scena s-a schimbat. Până nu demult hoinăream prin ninsoarea neconținută din Sapporo. Acum eram întins pe o plajă din Honolulu și priveam cerul. Așa a fost cursul natural al lucrurilor. Am trasat o linie unind punct cu punct. Am dansat în ritmul muzicii și am ajuns aici. *Oare dansez bine ?* Am examinat în minte, pas cu pas, evoluția fiecărei situații de până acum și am verificat fiecare mișcare pe care o făcusem, Nu-i chiar așa de rău, am concluzionat. Probabil că nici foarte bine nu e, dar nici rău nu e. Dacă m-aș putea pune din nou în aceleași situații, aș face probabil aceleași lucruri. Asta înseamnă să ai un sistem. Merg mai departe, în pași de dans.

Acum sunt în Honolulu. Sunt în pauză.

Sunt în pauză, am zis cu voce tare. Am vrut să o spun foarte încet, dar se pare că Yuki m-a auzit. S-a rostogolit cu fața spre mine, și-a scos ochelarii de soare și mi-a aruncat o privire nedumerită.

— La ce te tot gândești ? m-a luat ea la rost cu o voce răgușită.

— La nimic important. La tot felul de fleacuri, i-am zis eu.

— Poți să faci ce vrei, numai potolește-te cu mormăitul lângă mine! Dacă îți arde de așa ceva, poți s-o faci când ești singur în cameră.

— Scuză-mă! Gata, tac.

Yuki mi-a aruncat o privire mai blândă.

— Ce tâmpenie!

— îhî.

— Parcă ai fi un moșuleț trist care trăiește singur, a zis ea și s-a rostogolit la loc.

De la aeroport am luat un taxi până la hotelul din Honolulu, ne-am lăsat bagajele în cameră, ne-am schimbat în tricou și pantaloni scurți, iar apoi primul lucru pe care l-am făcut a fost să mergem la centrul comercial din apropiere și să cumpărăm un radiocasetofon mare. A fost dorința lui Yuki.

„Trebuie neapărat să fie mare și să se audă cât mai tare” îmi zisese ea.

Din cecurile primite de la Makimura am cumpărat un casetofon Sanyo destul de măricel, o grămadă de baterii și casete. Am întrebat-o dacă mai vrea și altceva - îmbrăcăminte, costume de baie. Yuki a clătinat din cap și a zis că nu-i trebuie nimic. Când mergeam la plajă, Yuki voia neapărat și casetofonul. Evident, de cărat eu îl căram. Arătam ca un aborigen simpatic din filmele cu Tarzan,

306

cu casetofonul pe umăr (*Stăpâne, nu vreau să merg mai departe. Acolo stă diavolul.*), mergând în spatele ei. DJ-ul punea numai muzică pop. Astfel am ajuns să știu tot ce era la modă în muzică în acea primăvară. Cântecul lui Michael Jackson se răspândiseră în întreaga lume ca o adevărată epidemie. Mult mai banalii Hali & Oates se străduiau și ei să-și găsească un loc. Duran Duran, cei complet lipsiți de imaginație, Joe Jackson, care avea o sclipire, dar nu și puterea de a face simțită (cel puțin așa cred eu), Pretenders, care nu păreau să aibă vreun viitor, Supetramp și Cars, care abia dacă mă făceau să schițez un zâmbet... și alții, nenumărați cântăreți și cântece pop.

După cum spusese și Makimura, camera nu era deloc rea. Desigur, mobila, decorațiunile interioare sau tablourile de pe pereți erau foarte, foarte departe de a putea fi considerate șic (dar cine vine în Hawaii în căutare de lucruri șic ?), însă atmosfera era surprinzător de plăcută, iar hotelul era situat convenabil, foarte aproape de plajă. Fiind la etajul zece, camera era liniștită și avea vedere amplă. Puteai să faci plajă pe terasă, privind marea. Bucătăria era spațioasă, funcțională și curată. Avea de la cuptor cu microunde până la mașină de spălat vase. Camera lui Yuki, aflată chiar lângă a mea, era mai mică și în loc de bucătărie avea o chicinetă primitoare. Toți cei pe care i-am întâlnit în lift sau la recepție erau eleganți și rafinați.

După ce am cumpărat casetofonul, m-am dus singur până la supermarketul din apropiere și m-am aprovizionat cu bere, vin de California, fructe și suc. Am mai luat și de mâncare, atât cât să pot prepara niște sandvișuri în viteză. Am plecat apoi cu Yuki pe plajă și am stat acolo până seara, întinși pe nisip, privind marea și cerul. N-am vorbit deloc. Din când în când ne mai întorceam pe față sau pe spate, dar, cum nu aveam altceva de făcut, lăsam timpul să se scurgă, fără nici o grijă. Razele soarelui se revărsau cu generozitate, încingând nisipul.

307sBriza blândă și umedă care bătea dinspre mare flutura frunzele palmierilor. Din când în când așipeam, dar mă trezeau vocile oamenilor care treceau pe la picioarele mele sau sunetul vântului și de fiecare dată mă întrebam unde sunt. Îmi lua ceva vreme până mă dumiream că eram în Hawaii. Transpirația mi se combina cu loțiunea de plajă, mi se prelingea pe obraji, pe lângă urechi și picura pe nisip. Nenumărate zgomote se apropiau și se retrăgeau ca valurile. Uneori bătăile inimii mele se amestecau printre ele. Simțeam că inima mea era o părticică din uriașul angrenaj al lumii. • M-am relaxat, destinându-mi fiecare părticică din mine. *Sunt în pauză.*

Și pe chipul lui Yuki se vedea o schimbare clară. A apărut în clipa în care a coborât din avion și a simțit atingerea aerului de Hawaii, cald și dulceag. Când a pus piciorul pe scară, s-a oprit și a închis ochii, ca orbită de soare, a inspirat adânc, apoi a deschis ochii și m-a privit, în acel moment încordarea care îi acoperea chipul ca o membrană subțire deja dispăruse. Nu se mai citea pe el nici teamă, nici iritare. Orice făcea, fie că-și trecea mâna prin păr, fie că arunca gușia de mestecat sau ridica din umeri, orice mișcare părea relaxată și naturală. Pe de altă parte, atunci am ajuns să înțeleg ce viață cumplită avusese până atunci. O viață nu doar cumplită, ci și total greșită.

Așa întinsă pe plajă, cu părul strâns în vârful capului, cu ochelari de soare complet opaci și îmbrăcată într-un costum de baie sumar, nu-ți mai dădea seama ce vârstă avea. Corpul îi rămânea de copil, dar noua ei atitudine, sigură și dezinvoltă, îi dădea un aer mult mai matur. Brațele și picioarele ei zvelte ascundeau ceva mai degrabă puternic decât delicat. Aveai senzația că, atunci când și le întindea, întreg spațiul din jurul lor se extindea și el în toate cele patru direcții. Trecea prin faza cea mai dinamică a creșterii. Se îndrepta rapid spre maturitate.

308

Ne-am uns unul pe celălalt cu ulei pe spate. Mai întâi m-a uns ea pe mine. Ai un spate imens, mi-a zis ea. Era prima dată când mi se spunea așa ceva. Când am uns-o eu pe ea, s-a gădilat foarte tare și n-a stat nicidecum locului. Având părul ridicat, i se vedeau ceafa și urechile mici și albe. Asta m-a făcut să zâmbesc, întinsă pe burtă și văzută de departe, mă surprindea chiar și pe mine cât părea de matură, însă ceafa îi trăda vârsta. Păstra ceva nepotrivit de... copilăresc, as zice. E încă un copil, m-am gândit. Ciudat, dar ceafa femeilor este partea care înregistrează cel mai fidel ritmul îmbătrânirii. Nu știi și nici n-aș putea să explic bine de ce tinerele și femeile mature au ceafa altfel, însă diferența este indiscutabilă.

— La început e bine să te bronzezi încet, a zis ea, cu o față atotștiutoare. Mai întâi trebuie să stai la umbră, apoi ieși puțin la soare și apoi treci din nou la umbră. Altfel riști să te arzi. Iți apar bășici și rămâi cu urme urâte.

— Umbră, soare, umbră, am repetat eu, ungând-o cu ulei pe spate.

Așa se face că în prima noastră după-amiază în Hawaii ne-am întins la umbra palmierilor și l-am ascultat pe DJ-ul de la radio. Din când în când eu mai intram în apă și înotam, apoi mă răcoream cu *opina colada* la barul de pe plajă. Yuki n-a înotat. „Mai întâi mă relaxez” mi-a zis ea. A băut un suc de ananas și a mâncat încet un hoț dog bine umplut cu muștar și murături. Am stat acolo până când soarele uriaș a apus, colorând linia orizontului în nuanța sosului de roșii, iar pe catargele vaselor ieșite pentru o croazieră la apus au început să se aprindă luminile. Yuki a savurat până și ultima rază de soare.

— Hai să ne întorcem, am propus eu. Soarele a apus și mie mi s-a făcut foame. Hai să ne plimbăm puțin și să mâncăm un hamburger zdravăn. Un hamburger adevărat, bine prăjit, cu ceapă, carne fragedă și suculentă, roșii și ketchup în neștire.

309Yuki a încuviințat, dar a rămas în aceeași poziție. Nu s-a ridicat. Parcă voia să se bucure și de ultima rămășiță din acea zi. Am rulat rogojina și mi-am pus casetofonul pe umăr.

— Mai e și mâine o zi! Nu te îngrijora. Și după mâine o să vină poimâine... i-am spus eu.

Și-a ridicat privirea spre mine și a zâmbit. I-am întins mâna, ea mi-a apucat-o și s-a ridicat.

310

În dimineața următoare Yuki a zis că vrea să meargă la mama ei. Îi știa doar numărul de telefon de acasă, așa că am sunat și, după un schimb scurt de fraze politicoase, am rugat-o să-mi explice cum să ajungem acolo. Stătea cu chirie într-o casuță de lângă Makaha, la o distanță de o jumătate de oră cu mașina. I-am spus că probabil o să ajungem în mai bine de o oră. Am mers apoi undeva în apropiere și am închiriat un Mitsubishi Lancer. A fost o plimbare comodă. Excelentă. Am zburat cu o sută douăzeci de kilometri pe oră pe autostrada care se întindea de-a lungul coastei, cu radioul dat tare și geamurile deschise. Lumina, briza mării și parfumul florilor ne însoțeau la fiecare pas.

Am întrebat-o pe Yuki dacă mama ei locuiește singură.

— Da de unde! a zis ea, strâmbând ușor din buze. Femeia asta n-ar putea să se descurce atâta vreme singură într-o țară străină, e complet lipsită de simț practic. Dacă nu ar avea cineva grijă de ea, nu s-ar descurca deloc. Pot să pun pariu că are un prieten, probabil un tip tânăr și frumos. Ca și tata. L-ai văzut la tata acasă pe homosexualul ăla curățel și enervant, nu? Sunt convinsă că face trei dușuri zilnic și-și schimbă lenjeria de două ori pe zi.

— Homosexual ?

— Nu ți-ai dat seama?

— Nu.'

311— Ești cam prostănac. M-am prins dintr-o privire. Nu știi dacă și tata are asemenea înclinații, dar el e sigur homosexual. Complet, sută la sută homosexual.

A început Roxy Music și Yuki a dat volumul tare de tot.

— Mama s-a dat mereu în vânt după poeți. Tineri poeți sau doar aspiranți, îi pune să-i recite poezii când developează filme sau mai face una, alta. Țasta e hobby-ul ei. Un hobby cam ciudat. Poeziile o fascinează, de parcă ar fi o atracție fatală. Ar fi fost bine să scrie și tata poezii, dar nu se pricepe și gata.

Ce familie ciudată, m-am gândit eu din nou. Familia spațială. Un scriitor cu simțul aventurii, o fotografie strălucită, o fată cu înclinații de medium, un ucenic homosexual și un prieten poet. Eu ce poziție ocupam în această familie uriașă și psihe-delică? Jucam rolul de îngrijitor ridicol al fiicei lor dereglate? Mi-am amintit zâmbetul simpatic pe care mi-l adresase Vineri. Să fi fost un zâmbet de solidaritate? Gata, mai lăsați-mă în pace! Rolul meu e doar temporar. Acum sunt în pauză. Pricepeți? Când o să se termine vacanța, va trebui să mă reîntorc la dezăpezit și n-o să mai am timp de voi. Pentru mine e o chestie temporară. E ca o anecdotă scurtă, care n-are nici o legătură cu povestea centrală. Se termină cât ai clipi. Apoi va trebui să vă descurcați și singuri, așa cum am să fac și eu. Mie îmi place ca lumea să fie mai simplă și mai ușor de înțeles.

Am urmat instrucțiunile lui Ame și am ieșit de pe autostradă înainte de Makaha, apoi am înaintat o vreme spre munți. Pe ambele părți ale drumului se vedeau case construite precar, cu acoperișuri fragile, gata să zboare la primul taifun

312

mai puternic, dar și acestea au dispărut curând și, așa cum mi se spusese, am ajuns în dreptul unui complex de locuințe. La intrare era un portar cu față de indian, care ne-a întrebat unde mergem. I-am spus numărul casei lui Ame. Mai întâi a dat un telefon și apoi s-a întors spre mine și a încuviințat. „E în regulă” a zis el.

Cum am intrat pe poartă, ne-a întâmpinat o pajiște bine întreținută, care se întindea cât vedeai cu ochii. Câțiva grădinari în niște mașini mici, ca de golf, își vedeau în liniște de îngrijirea gazonului și a copacilor. Un stol de păsărele cu ciocul galben țopăiau prin iarbă ca niște insecte. I-am arătat unuia dintre grădinari adresa lui Ame și l-am întrebat încotro s-o luăm. Pe acolo, a zis el simplu, arătând cu degetul, în direcția degetului se vedeau o piscină și un pâlc de copaci. Drumul negru, asfaltat, cotea amplu prin spatele piscinei. I-am mulțumit și am pornit mai departe. Am coborât un deal, am urcat altul și am dat în vârful lui de casa maniei lui Yuki, o construcție modernă, aranjată în stil tropical. La intrare era o verandă cu un clopoțel de vânt agățat sub streșină. De jur-împre-jur creșteau pomi deși, al căror nume nu-l știam, plini cu fructe necunoscute.

Am oprit mașina, am urcat împreună cu Yuki cele cinci trepte de la intrare și am sunat la ușă. Sunetul slab și sec al clopoțelului, care te îmbia la somn, se îmbina plăcut cu muzica de Vivaldi care se revărsa prin ferestrele deschise. După vreo cincisprezece secunde, ușa s-a deschis încet și a apărut un bărbat. Era un american alb, nu prea înalt, bine bronzat și cu brațul stâng lipsă. Avea un corp bine făcut și o

mustață stilată și discretă. Purta o cămașă *aloha* decolorată, pantaloni scurți de jogging și papuci din plastic. Părea cam de aceeași vârstă cu mine. Nu era chiar frumos, dar avea un chip plăcut. Arăta puțin cam prea dur ca să fie poet. Însă probabil că în lume există și poeți duri. De ce nu? Lumea e mare. 313M-a privit pe mine, apoi pe Yuki, din nou pe mine, și-a înclinat bărbia și a zâmbit.

— *Hello!* a zis cu o voce calmă. De fapt, *konnichi wa*, s-a corectat el.

A dat mâna cu Yuki și apoi cu mine. Nu mi-a strâns-o foarte tare.

— Pofțiți înăuntru, a zis el într-o japoneză impecabilă.

Ne-a condus prin sufrageria spațioasă, ne-a invitat să ne așezăm pe o canapea imensă și a adus de la bucătărie o tavă cu două beri Primo, o Coca-Cola și trei pahare. Noi ne-am băut berile, dar Yuki nici nu s-a atins de sucii ei. Apoi s-a ridicat, a dat muzica de Vivaldi mai încet și s-a întors. Camera • era parcă desprinsă din Somerset Maugham: ferestre mari, un ventilator atârnat de tavan și obiecte de artă populară polineziană pe pereți.

— Acum e în mijlocul unei dezvoltări, dar o să vină și ea peste vreo zece minute, a zis el. Vă rog să așteptați puțin. Eu mă numesc Dick. Dick North. Locuiesc aici, cu ea.

— Îmi pare birie, am zis eu.

Yuki se uita pe geam și nu a zis nimic. Printre copaci se vedea marea albăstruie. Deasupra liniei orizontului plutea un singur nor, de forma unui craniu de pitecantrop. Era complet nemișcat, ceea ce îi dădea un aer foarte încâpățânat. Avea un contur incredibil de clar și era de un alb perfect. Niște păsărele cu cioc galben treceau în zbor prin dreptul lui, ciripind. Când s-a terminat Vivaldi, Dick North a ridicat acul pick-up-ului, a luat discul cu o mână, l-a pus în învelitoare și l-a așezat pe raft.

— Vorbiți foarte bine limba japoneză, i-am zis eu, în lipsa altui subiect de conversație.

Dick North a încuviințat, a ridicat o sprânceană, a închis ochii, apoi a zâmbit.

1. Bună ziua (*jap.*) 314

— Am petrecut mult timp în Japonia, a răspuns el într-un târziu. Zece ani. Prima dată am fost în timpul războiului - războiul din Vietnam. Mi-a plăcut foarte mult. După aceea am intrat la facultate în Japonia. Am urmat Universitatea Sofia. Acum scriu poezii.

După cum era de așteptat. Tânăr și frumos nu prea era el, dar poet da.

— Mai și traduc în engleză poezii japoneze, *haiku* și *tanka*, a adăugat el. Este o muncă destul de dificilă.

— Cred și eu.

A zâmbit și m-a întrebat dacă mai beau o bere. I-am spus că da. A mai adus două cutii de bere. A desfăcut capacul cu o mână, foarte elegant, a turnat un pahar și a băut o gură cu poftă. Apoi a pus paharul pe masă, a clătinat din cap de câteva ori și și-a ațintit privirea la posterul de Andy Warhol de pe perete.

— Este ciudat, a zis el, dar în lume nu există poeți fără o mână. Mă întreb de ce. Pictori și pianști sunt. Era parcă și un jucător de baseball. De ce nu și poeți? Ca să compui poezii, nu contează dacă ai o mână sau trei.

Eram perfect de acord cu el. Compunerea poeziilor n-are nici în clin, nici în mânecă cu numărul mâinilor pe care le ai.

— Vă puteți gândi la vreun poet ciung? m-a întrebat Dick North.

Am clătinat din cap. Să fiu sincer, nu știu mare lucru despre poezii și nu-mi vin în minte nici măcar nume de poeți cu două mâini.

— Există chiar și câțiva surferi, a continuat el. Vâslesc cu picioarele. Unii se descurcă foarte bine. Și eu practic puțin surfingul.

Yuki s-a ridicat, s-a învârtit prin cameră, s-a dus la raftul cu discuri, le-a examinat, dar n-a părut să vadă nimic pe placul ei, drept pentru care s-a încrunțat și pe față i-a fluturat acel „Ce tâmpenie !” Când s-a terminat muzica, totul în jurul

315nostru a fost cuprins de toropeală. Din când în când se mai auzea bâzâitul mașinilor de tuns iarba. Cineva a strigat ceva cu voce tare. Clopoțelul scotea niște clinchete discrete. Cântau și păsările, însă liniștea copleșea totul. Orice sunet s-ar fi auzit, liniștea îl înghițea fără urmă. Aveai senzația că în jurul casei erau mii de bărbați tăcuți și transparenți care absorbau în aspiratoarele lor silențioase și invizibile orice urmă de sunet. Cum se *auzea* un sunet, se repezeau cu toții într-acolo și-l stingeau.

— Ce loc liniștit! am zis eu.

Dick North a încuviințat, și-a privit cu interes palma mâinii și a încuviințat din nou.

— Da, e liniște. Este lucrul cel mai important. Cei cu îndeletniciri precum a mea sau a lui Ame au nevoie de asemenea liniște. Nu ne place *hustle-bustle*. Cum se spune?... da, forfota, locurile aglomerate și zgomotoase. Cum vi se pare Honolulu? Gălăgios, nu?

Honolulu nu mi se părea neapărat gălăgios, dar m-am declarat de acord cu el, pentru că n-aveam chef să mai lungim discuția. Yuki continua să privească pe geam, cu expresia „Ce tâmpenie!” întipărită pe față.

— Kauai este un loc excelent. Liniștit și puțin populat. Acolo mi-aș dori să locuiesc, în schimb, în Oahu nu, pentru că este un loc turistic, cu multe mașini și multe infracțiuni. Stăm aici din cauza lucrului lui Ame. Iyebuie să meargă în Honolulu de două, chiar trei ori pe săptămână și să se aprovizioneze cu materiale. Are nevoie de foarte multe lucruri, în plus, aici, în Oahu, este mai ușor să ieși legătura cu cineva sau să întâlnești diverse persoane. Acum Ame fotografiază oameni obișnuiți în mediul lor de viață. Pescari, grădinari, fermieri, bucătari, lucrători la drumuri, vânzatori de pește... orice. Este extraordinară. Fotografiile ei sunt geniale în „cel mai pur sens al cuvântului.”

316

Eu nu privisem niciodată fotografiile lui Ame cu atâta pasiune, dar m-am arătat de acord. Yuki a pufnit încet pe nas.

Dick m-a întrebat cu ce mă ocupam.

Redactor de texte liber profesionist, i-am răspuns.

S-a arătat interesat de munca mea. Probabil că mă considera un fel de coleg de breaslă. M-a întrebat ce fel de lucruri scriam.

I-am spus că orice. Primesc orice fel de comandă. Pe scurt, mă ocup cu un fel de muncă de dezăpezire, i-am explicat eu.

Deszăpezire, a repetat el și a reflectat puțin, cu o față serioasă. Probabil că nu înțelesese prea bine. Am ezitat o vreme, gândindu-mă dacă să-i dau sau nu explicații mai amănunțite despre dezăpezire, dar în acel moment a apărut Ame și conversația noastră s-a încheiat.

Purta o cămașă de blugi cu mânecă scurtă și niște pantaloni scurți, albi și cam ponoșiți. Nu era machiată și avea părul ciufulit, de parcă tocmai se trezise. Cu toate acestea, era o femeie fermecătoare, care emana o aroganță plină de rafinement, ca atunci când am văzut-o în restaurantul hotelului, în Sapporo. Ajungea doar să pună piciorul într-o cameră pentru ca toată lumea să-și dea seama imediat cât de diferită era de restul lumii. Fără să fie nevoită să spună ceva, fără să se agite, ci doar așa, pur și simplu.

S-a îndreptat spre Yuki fără să spună nimic, și-a trecut degetele prin părul ei, a ciufulit-o puțin și și-a lipit nasul de tâmpla ei. Yuki n-a părut prea încântată, dar nici n-a opus rezistență. Doar și-a scuturat capul de câteva ori, și-a îndreptat părul la loc, apoi a privit degajată vaza de pe bibliotecă, însă acea degajare era complet diferită de indiferența afișată atunci când se întâlnește cu tatăl ei. Atitudinea ei ascundea un sentiment de stânjenală, între mamă și fiică se simțea de la distanță existența unui fel de schimb emotiv.

317 **r**

Ame și Yuki. Chiar că sună prostesc, m-am gândit eu. Niște nume absolut groaznice. După cum zicea și Makimura, parcă ar fi prognoza meteo. Dacă ar mai fi avut un copil, ce nume i-ar fi pus? Nici Ame, nici Yuki nu au scos un cuvânt. Nici „Ce mai faci?”, nici „Ești bine, sănătoasă?”, nici nimic. Mama doar și-a ciufulit puțin fiica și și-a lipit nasul de tâmpla ei. Apoi s-a așezat lângă mine, a scos din buzunar un pachet de Salem și și-a aprins o țigară cu un băț de chibrit. Poetul a luat de pe undeva o scrumieră și a pus-o pe masă, cu eleganța cu care ar fi strecurat o expresie frumoasă în locul potrivit. Ame a aruncat bățul de chibrit în scrumieră, a expirat fumul și și-a tras nasul.

— îmi cer scuze. Nu am putut să mă întrec mai devreme, a zis apoi. Nu-mi place să las o treabă neterminată. O dată ce m-am apucat, nu mă pot opri până n-o termin.

Poetul i-a adus o bere și un pahar, a deschis berea cu o mână și a turnat în pahar. Ame a așteptat să se liniștească spuma, apoi a băut o jumătate de pahar dintr-o înghițitură.

— Și tu cât stai în Hawaii ? m-a întrebat ea.

— Nu știu, încă nu m-am hotărât. Dar presupun că înjur de o săptămână. Acum sunt în vacanță, dar va trebui să mă întorc în Japonia și să încep lucrul.

— M-aș bucura să stai mai mult. E un loc minunat.

— Așa e, am răspuns eu.

Nu asculta nimic din ce îi ziceam.

— Ați mâncat? a întrebat ea.

— Am mâncat un sandviș pe drum.

— Noi ce facem la prânz ? l-a întrebat Ame pe poet.

— Din câte îmi amintesc, acum o oră am mâncat niște spaghete, a zis poetul rar, pe un ton calm. Acum o oră era douăsprezece și un sfert, ceea ce 'oamenii obișnuiți numesc „prânz”.

— A, da ? a zis Ame cu un aer absent.

— Da, a întărit poetul, apoi s-a întors spre mine și a zâmbit. Atunci când se afundă în lucrul ei, uită de lucrurile mai practice - dacă a mâncat sau nu, unde a fost și ce a făcut până în momentul de față.

Mintea i se goleşte de absolut tot. Are o putere de concentrare formidabilă.

Mie mi s-a părut mai degrabă că ar fi simpto-mele unei boli mentale decât putere de concentrare, dar m-am abținut de la orice comentariu. Stăteam pe canapea, zâmbind politicos.

Ame era în continuare cu privirea pierdută la pahar, în cele din urmă l-a luat, de parcă se răzgândise, și a mai băut o gură de bere.

— Da, dar să știi că mie mi-e foame. Nici măcar micul dejun nu l-am luat, a zis ea.

— Nu vreau să par cicălit, dar, sincer să-ți spun, dis-de-diminează, la ora șapte și jumătate, ai servit un mic dejun destul de consistent, compus din pâine prăjită, grepfrut și iaurt, i-a explicat Dick North.

Ai și zis că a fost delicios și că un mic dejun bun este una dintre cele mai mari bucurii ale vieții.

— Ah, da? a zis Ame și s-a scărpinat la nas. Apoi a căzut pe gânduri, cu privirea pierdută în aer. Parcă asistam la o scenă de Hitchcock, în care, treptat, ajungi să nu mai știi care este adevărul și nu mai poți să judeci ce este normal și ce nu.

— Oricum, mi-e foarte foame, a zis ea. Nu te deranjează dacă mai mănânc ceva, nu?

— Sigur că nu, a zis poetul. E stomacul tău, nu al meu. Poți să mănânci ce vrei și cât vrei. E bine să ai poftă de mâncare. Când lucrul îți merge bine, întotdeauna apare și pofta de mâncare. Hai să-ți fac niște sandvișuri.

— Mulțumesc, Când vii cu ele, îmi mai aduci și o bere?

— *Certainly!*, a zis el și a dispărut în bucătărie.

1. Desigur (engl.).

318

319s— Ai mâncat de prânz ? m-a întrebat Ame din nou.

— Am mâncat mai devreme niște sandvișuri pe drum, am repetat eu.

— Yuki ?

— Nu-mi trebuie nimic, a mormăit Yuki.

— Pe Dick l-am cunoscut în Tokyo, a zis Ame, așezându-se picior peste picior și privindu-mă.

Eu am avut senzația că explicația îi era destinată lui Yuki.

— El mi-a recomandat să merg în Kathmandu, a continuat ea. A zis că acolo puteam să gășesc inspirație. Ce frumos a fost în Kathmandu! Dick și-â pierdut un braț în Vietnam. A fost o mină, o *Bouncing Betty*, care se declanșează atunci când calci pe ea. Sare în aer și explodează. Bum! Cel de lângă Dick a călcat pe una și așa si-a pierdut el brațul Știi, e poet. Vorbește excelent japoneza, nu? Am stat o vreme în Kathmandu, apoi am venit aici, în Hawaii. După atâta timp petrecut acolo, am vrut să mergem într-un loc cald. Așa a găsit Dick casa de aici. Este a unui prieten de-al lui. Folosesc baia pentru oaspeți pe post de cameră .obscură. Da, e un loc minunat.

După ce a spus aceste lucruri, a inspirat adânc, de parcă epuizase tot ce avea de zis, și s-a întins. Apoi a rămas tăcută. Liniștea după-amiezii se adâncise, iar particulele de lumină pluteau în toate direcțiile, ca o pulbere fină. Norul în formă de craniu de pitecantrop se afla în aceeași poziție, deasupra liniei orizontului, la fel de încăpățânat. Țigara lui Ame ardea în scrumieră, aproape neatinsă.

Mă întrebam cum izbutește Dick North să facă sandvișurile cu o singură mână. Cum taie pâinea?

Normal, cu mâna dreaptă ține cuțitul. Și pâinea cum o ține? Cu piciorul? Chiar nu-mi dădeam seama.

Poate că născocea o rimă potrivită și pâinea se tăia singură. Oricum, de ce nu-și punea o proteză?

* * *

Poetul a apărut puțin mai târziu cu o farfurie cu sandvișuri aranjate cu rafinament. Erau sandvișuri cu șuncă și castravete, mici, tăiate în stil englezesc, cu o măslină în vârf. Arătau foarte apetisant. Am fost impresionat de cât de bine erau tăiate. Dick North a deschis berea și a turnat-o în pahar.

— Mersi, Dick, a zis Ame, apoi s-a întors către mine. Dick gătește excelent.

— Dacă s-ar organiza un concurs de gătit pentru poeți fără un braț, sigur aș ieși pe primul loc, a zis el, fecându-mi cu ochiul.

Ame m-a îndemnat să gust. Am luat unul și a fost excelent, de un rafinament poetic. Ingredientele erau proaspete, combinația reușită, metrica impecabilă. Delicios, dar eu tot nu puteam să înțeleg sub nici o formă cum tăia el pâinea. L-aș fi întrebat, dar, evident, așa ceva nu se face.

Dick North părea să aibă o viață foarte ocupată. Cât timp a mâncat Ame sandvișurile, s-a dus din nou la bucătărie și a făcut cafea pentru toată lumea. Și cafeaua era excelentă.

— Auzi, mi s-a adresat Ame, când ești cu Yuki e în regulă?

Nu am înțeles o iotă din ce a vrut să spună. Ce să fie în regulă? Am întrebat-o la ce se referea.

— La muzică, desigur, a zis ea. Muzica rock. Nu-ți provoacă dureri de cap?

— Nu, n-aș putea spune asta, am răspuns eu.

— Pe mine începe mereu să mă doară capul când o ascult. Nu rezist sub nici o formă mai mult de treizeci de secunde, îmi place să stau cu Yuki, dar muzica aia e imposibilă, a zis ea și și-a apăsât degetul arătător pe tâmplă. Pot asculta doar anumite genuri, de exemplu muzică barocă, anumite stiluri de jazz, muzică populară. Genul calm și

321 liniștitor, asta îmi place. Și poeziile îmi plac. Pace și armonie.

A mai scos o țigară din pachet, a aprins-o, a tras un fum și a pus-o în scrumieră. Mi-am închipuit că o să uite de ea și chiar așa s-a și întâmplat. Mă miram că nu provocase încă nici un incendiu. Acum înțelegeam foarte bine ce voia să spună Makimura când mi-a zis că și-a pierdut talentul și energia trăind cu ea. Ame era genul de om care nu oferă nimic celor din jurul ei, dar ia puțin câte puțin de la ei pentru a-și menține propriul său echilibru. Iar cei din jurul ei ofereau cu toții, pentru că ea avea acea incredibilă forță de atracție care se numește talent. Ame considera că era dreptul ei natural să primească. *Pace și armonie*. Toată lumea trebuia să se facă luntre și punte ca ea să le aibă. Îmi venea să strig în gura mea că pe mine nu mă privește. Eu eram acolo în vacanță. Când se termina vacanța, urma să mă întorc la munca mea de dezăpezire. Situația asta stranie o să ia sfârșit numaidecât, de la sine. În primul rând, eu nu aveam nimic de oferit talentului ei sclipitor și, chiar presupunând că aș fi avut, preferam să folosesc acel ceva în interes personal. Ajunsesem temporar în acest loc straniu, printr-o întorsătură a destinului. Asta aș fi strigat în gura mare dacă aș fi putut. Oricum, nimeni nu pleca urechea la ce spuneam eu. În această familie mare, eu jucam rolul orașcanului banal și fără replici.

Norul plutea în continuare puțin deasupra liniei orizontului, păstrându-și aceeași formă. Aveai senzația că dacă stăteai pe un vapor, în dreptul lui, și întindeai un băț, l-ai fi atins. Un craniu uriaș de pitecantrop uriaș. Parcă apăruse dintr-o falie a istoriei și se rostogolise pe cerul orașului. Noi doi suntem la fel, i-am zis eu norului.

După ce și-a terminat sandvișurile, Ame s-a îndreptat din nou spre Yuki, și-a afundat degetele în părul ei și a ciufulit-o ușor. Yuki privea imobilă ceștile de cafea de pe masă.

322

— Ai un păr minunat, a zis Ame. Mi-am dorit să am un păr ca al tău, atât de neted și de drept. Al meu se ciufulește imediat. Nici nu poți să-ți treci mâna prin el. Nu-i așa, prințesă? a zis ea și și-a lipit din nou nasul de tâmpla lui Yuki.

Dick North a strâns cutiile goale de bere și farfuria, apoi a pus muzică de cameră. Mozart. M-a întrebat dacă mai voiam o bere și i-am spus că nu.

— Aș vrea să discut puțin cu Yuki, a zis Ame cu o voce autoritară. Treburi strict familiale, ca între mamă și fiică. Dick, ce zici să-i arăți domnului împrejurmile, așa, cam o oră?

— Da, sigur, a zis el și s-a ridicat.

M-am ridicat și eu. Poetul a sărutat-o pe Ame blând pe frunte, și-a pus pe cap o pălărie albă de pânză și o pereche de ochelari de soare verzi Ray-Ban.

— O să ne plimbăm cam o oră, a adăugat el. Voi două stați aici și vorbiți liniștite. Noi doi o să mergem. Avem o plajă superbă aici, mi-a zis mie, luându-mă de braț.

Yuki a ridicat din umeri și mi-a aruncat o privire lipsită de expresie. Ame a scos a treia țigară din pachetul de Salem. Eu și poetul fără un braț am ieșit pe ușă în lumina sufocantă a după-amiezii, lăsându-le în urmă.

Ne-am urcat în Lancer și am mers spre plajă. Dick mi-a spus că ar fi putut conduce fără probleme cu o proteză, dar că nu voia totuși să-și pună una.

— Nu este natural, mi-a explicat el. Dacă mi-aș pune-o, nu m-aș simți în largul meu. Nu încap în doială că mi-ar prinde bine, dar m-aș simți ciudat. Parcă n-aș mai fi eu. Așa că încerc să mă obișnuiesc să trăiesc cu o singură mână. Chiar dacă uneori nu este îndeajuns, încerc să mă descurc cu ce am.

323— Cum tăiați pâinea ? m-am trezit că-l întreb.

— Pâinea? a zis el și s-a gândit un timp, de parcă nu înțelegea exact despre ce vorbeam.

Până la urmă a înțeles unde băteam.

— A, când tai pâinea! Da, este o întrebare perfect justificată. Un om obișnuit n-are de unde să afle. Dar să știți că e simplu. O tai așa, cu o mână. Dacă apuc cuțitul normal, nu reușesc. Șmecheria stă în felul în care îl țin. Țin lama între degete și o mișc apăsând în același timp pe pâine. Cam așa.

Mi-a arătat cum făcea, dar nu-mi venea să cred că așa ceva era posibil în realitate, în plus, reușise s-o taie mai bine decât o face un om obișnuit cu două mâini.

— Mă descurc decent, mi-a zis el zâmbind, după ce mi-a aruncat o privire. Reușesc să fac destule lucruri cu o singură mână. Nu pot să bat din palme, dar pot să fac flotări și tracțiuni. Mă antrenez. Cum ați crezut că tai pâinea?

— M-am gândit că poate vă folosiți de un picior sau...

— Interesant, a râs el foarte amuzat. O să scriu o poezie despre asta. O poezie despre un poet fără o mână care taie pâinea cu picioarele. Ar fi o poezie reușită.

Nici n-am obiectat, dar nici nu m-am arătat de acord.

După ce am parcurs o bucată bună de drum de-a lungul coastei, am oprit mașina, am cumpărat șase beri reci (nici nu a vrut să audă să nu plătească el), ne-am retras într-un colț mai puțin circulat de pe plajă, ne-am întins pe jos și am băut bere. Pentru că era foarte cald, nu m-am îmbătat deloc. Plaja nu era prea hawaiiană. Într-o parte creștea un pâlcc de arbuști pricăjiți, iar nisipul era denivelat, tare și plin de pietre, dar cel puțin nu

324

atrăgea turiști, în apropiere erau parcate niște camionete și se vedeau câteva familii bălăcindu-se în apă. Vreo zece localnici făceau surfing în larg. Norul-cranii avea aceeași poziție și aceeași formă. Stoluri de pescăruși se învârtteau pe cer ca rufele într-o mașină de spălat. Noi priveam relaxați peisajul, beam bere și mai schimbam câteva cuvinte. Dick North mi-a spus cât respect avea față de Ame. Mi-a zis că e o artistă în deplinul sens al cuvântului. Când a adus vorba de ea, japoneza lui a început treptat să se întrepătrundă cu engleza, în japoneză nu putea să-și exprime bine sentimentele.

— După ce am cunoscut-o, mi-am 'Schimbat complet viziunea asupra poeziei. Fotografiile ei... cum să spun eu... lasă poezia în pielea goală. Noi ne tot învârtim și ne frământăm alegându-ne cuvintele, dar fotografiile ei prind într-o clipă esența. Din aer, din lumină, din frânturi de clipe, ea reușește să capteze și să materializeze cele mai ascunse unghere ale sufletului uman. Înțelegeți ce spun?

În mare, i-am spus.

— Uneori, când îi privesc fotografiile, mă sperii. Am senzația că existența mea e pusă cumva în pericol, atât sunt de copleșitoare. Știți ce înseamnă *dissilient* ?

I-am spus că nu.

— Cum se spune în japoneză?... Ca atunci când ceva plesnește în bucăți. Ca și cum dintr-o dată lumea s-ar sfărâma. Timpul, lumina devin *dissilient*. Într-o clipă. E un ^eniu. Este altfel decât mine sau decât dumneata, îmi cer scuze, de fapt nici nu știu nimic despre dumneata.

— Nici o problemă, înțeleg perfect ideea, i-am zis eu, clătinând din cap.

— Geniul este un lucru foarte rar. Nu vreau să spun că talentul e de găsit la orice colț de stradă. E un noroc să îl poți întâlni, să îl poți avea în fața ochilor. Și totuși... a zis el, apoi a tăcut și și-a întins mâna dreaptă cu gestul cu care îți desfaci

325sbrațele larg. Intr-un fel, poate să fie și o experiență dură. În anumite momente simt că îmi străpunge ego-ul cu un ac.

Stăteam cu urechea aplecată spre el și priveam norul de la linia orizontului. Valurile din acea zonă erau puternice și se spărgeau cu furie de țărni. Mi-am afundat mâna în nisipul fierbinte, am strâns un pumn și l-am prefirat apoi printre degete. Am repetat gestul de nenumărate ori. Surferii așteptau valurile, le prindeau, se întorceau până pe țărni și vâsleau din nou spre larg.

— în plus de asta - adică de povestea cu ego-ul meu —, nu numai că sunt atras de talentul ei, dar o și iubesc, a declarat el și a pocnit din degete. Mă simt de parcă aș fi prins într-un vârtej. Eu sunt căsătorit cu o japoneză. Avem și un copil. O iubesc și pe soția mea. încă o iubesc, însă când am cunoscut-o pe Ame, atracția pe care am simțit-o față de ea a fost de neînălțurat, ca un vârtej. N-am putut să-i opun rezistență. Am înțeles că este un lucru care ți se întâmplă doar o dată în viață, întâlnești așa ceva o singură dată. Am înțeles bine asta și chiar mi-am zis că, dacă o să fiu împreună cu ea, probabil o să ajung să regret că am cunoscut-o. Dar dacă nu rămân cu ea, viața mea și-ar pierde sensul. Ați simțit vreodată așa ceva?

I-am spus că nu.

— Este foarte ciudat, a continuat Dick North. M-am străduit din răputeri să-mi clădesc o viață tihnită și senină. Soție, copil, o căsuță și ceva de lucru. Veniturile mele nu erau foarte mari, dar provocarea pe care mi-o oferea munca merita. Scriam poezii și traduceam. Eram mulțumit. Mi-am pierdut un braț în război, dar simțeam că viața m-a recompensat cumva. Mi-a luat mult timp până am ajuns aici. M-am străduit cât am putut. E foarte greu să obții liniștea sufletească. Eu am reușit. Și totuși, a zis el, ridicând palma în aer și mișcând-o de-a lungul liniei orizontului, se poate pierde într-o secundă. Cât ai clipi. Eu nu mai am unde să mă

326

întorc. La familia mea din Japonia nu mă mai pot întoarce, iar în America nici n-aș mai ști unde. Sunt plecat din țară de mult prea mult timp.

Aș fi vrut să-l consolez cumva, dar nu am găsit cuvintele potrivite. Am continuat să iau nisip și să-l prefir printre degete. Dick North s-a ridicat, s-a dus vreo cinci-șase metri mai încolo, până la un tufiș mai des, și s-a ușurat, apoi s-a întors agale.

— Confidențe, a zis el râzând. Chiar simțeam nevoia să vorbesc cu cineva. Ce credeți?

Ce puteam să răspund la o asemenea întrebare? Amândoi eram adulți, trecuți de treizeci de ani. Ne alegem singuri cu cine ne culcăm și fie că este un vârtej, o tornadă sau o furtună de nisip, de vreme ce noi înșine am ales-o, n-avem decât să ne descurcăm cum putem. Acest Dick North îmi lăsase o impresie bună. Chiar îl respectam pentru cât de bine rezolva o serie de lucruri mai complicate cu o singură mână. Dar ce naiba puteam să răspund la o asemenea întrebare?

— în primul și în primul rând, eu nu sunt artist, am zis. Prin urmare, nu prea înțeleg ce înseamnă o relație care să te inspire artistic, îmi depășește puterea de înțelegere.

Dick a privit marea cu o față cam tristă. A dat să spună ceva, dar până la urmă n-a mai zis nimic. Am închis ochii. Intenția mea a fost să închid ochii doar puțin, dar se pare că am adormit buștean. O fi fost din cauza berii. Când m-am trezit, umbra copacilor se mutase și-mi cădea pe față. Mă simțeam amețit de căldură. Ceasul meu arăta ora două și jumătate. Mi-am scuturat capul și m-am ridicat. Dick North se juca cu un câțel pe țărni. Sper că nu l-am rănit că l-am expedit în mijlocul poveștii și am adormit, m-am gândit eu. În plus, vorbea despre ceva foarte important pentru el.

Și eu ce naiba puteam să-i spun?

Am început din nou să prefir nisipul printre degete, privindu-l pe Dick cum se juca cu câțelul.

327Îi prindea capul cu brațul. Valurile se spărgeau zgomotos de țărni, apoi se retrăgeau. Stropii albi de apă străluceau cu putere în lumina soarelui. Sunt eu prea rece, probabil, m-am gândit. Nu era vorba că nu îl înțelesesem. Fie că ai un braț sau două, fie că ești sau nu poet, trăim într-o lume dură. Fiecare are problemele lui. Dar suntem adulți. Am ajuns până aici. Cel puțin n-ar trebui să punem întrebări dificile unui om pe care de-abia l-am cunoscut. E o chestiune de politețe. *Sunt prea rece*, mi-am zis din nou și am clătinat din cap. Nu că aș fi rezolvat ceva cu asta.

Ne-am urcat în Lancer și ne-am întors. Dick a sunat la ușă și ne-a deschis Yuki, cu o față complet lipsită de orice interes. Ame stătea turcește pe canapea, cu o țigară în gură și ochii pierduți în aer, de parcă era în mijlocul unei meditații zen. Dick North s-a dus la ea și a sărutat-o din nou pe frunte.

— Ați reușit să vorbiți? a întrebat el.

— Mmm, a mormăit ea cu țigara în gură. Cred că fusese un răspuns afirmativ.

— Noi am stat pe plajă, la soare, și am contemplat marginea pământului, a explicat el.

— Ar trebui să plecăm, mi-a zis Yuki sec. Eram de aceeași părere. De-abia așteptam să ne întoarcem în Honolulu, într-un loc gălăgios, real și plin de turiști.

— Să mai veniți în vizită. Vreau să ne mai vedem, j a zis ea, ridicându-se.

Apoi s-a dus spre Yuki și a mângâiat-o pe obraz, j

Eu i-am mulțumit lui Dick North pentru bere j

și toate celelalte. Mi-a răspuns la politețuri cu unj
zâmbet.

în momentul în care am urcat-o pe Yuki pe i

scaunul din față, Ame a venit și m-a tras deoparte,;

spunând că are ceva de vorbit cu mine. Am mers până la un părculeț din apropiere. Ame s-a sprijinit de un tobogan mic, a scos o țigară, a scăpărat un băț de chibrit și și-a aprins-o plictisită.

— Văd că ești un om bun, a zis ea. Așa că vreau să te rog ceva. Adu fetița încoace cât poți de des. Să știi că o iubesc și vreau s-o văd. Pricepi ? Vreau s-o văd și să stau de vorbă cu ea. Vreau să devin prietena ei. Cred că putem să fim prietene bune, înainte să fim mamă și fiică. Așa că aş vrea să stau cât mai mult de vorbă cu ea cât timp e aici.

Ame m-a fixat cu privirea. Nu știam ce să spun. Și totuși ceva tot trebuia să zic.

— Problema aceasta vă privește pe voi două, am zis eu.

— Desigur, a zis ea.

— Dacă Yuki vrea să vină încoace, sigur că o aduc, am continuat eu. Sau dacă mi-o cereți dumneavoastră, în calitate de părinte. Nu-i nici o problemă, în oricare din aceste două cazuri. Mai mult de atât n-am ce să spun. Prietenia este ceva voluntar, care nu implică o a treia persoană. Asta dacă nu cumva mă înșel eu.

Ame a căzut puțin pe gânduri.

— Spuneți că vreți să fiți prietena ei. Foarte frumos. Dar mai întâi de toate sunteți mama ei, nu ? Fie că vă place, fie că nu. În plus, ea are doar treisprezece ani și are nevoie de o mamă. Are nevoie de cineva care să o iubească necondiționat și să o strângă în brațe atunci când îi e greu. Îmi pare rău, eu văd lucrurile din afară și poate mă înșel, dar cred că ea are nevoie mai întâi de cineva care s-o accepte pe deplin, nu de o prietenă de moment. Asta cred că trebuie lămurit în primul rând.

— Tu nu înțelegi, a zis Ame.

— Exact, nu înțeleg, i-am răspuns. Dar știi un lucru: Yuki e încă un copil și suferă mult. Cineva trebuie să o protejeze. E nevoie de mult timp și efort, dar cineva trebuie s-o facă. Asta înseamnă responsabilitate, înțelegi?

328

329sEvident, nu înțelegea.

— N-am zis s-o aduci în fiecare zi, a zis ea. Doar atunci când vrea ea. O să și sun destul de des. Să știi că nu vreau s-o pierd. Am senzația că în curând o să *se facă*. mare și o să plece de lângă mine. Ceea ce îmi doresc eu e o legătură sufletească. Poate că n-am fost o mamă bună, dar am avut mereu nenumărate lucruri de făcut înainte să fiu mamă. Asta n-a ținut de mine. Fata trebuie să înțeleagă. Ce caut eu e mai mult decât o simplă legătură între mamă și fiică. Să zicem o prietenă de sânge.

Am oftat și am clătinat din cap. Nu că aş fi rezolvat ceva cu asta.

La întoarcere am ascultat muzica de la radio fără să vorbim. Din când în când mai fluieram încet, dar altfel eram la fel de tăcuți. Yuki stătea cu capul întors și se uita pe geam. Nici eu nu aveam neapărat ceva de spus. Am condus așa timp de vreo cincisprezece minute. Un vag presentiment mi-a străpuns mintea ca un glonț tăcut și în fața ochilor mi-a apărut scris cu litere mărunte „Ai face mai bine să tragi undeva pe dreapta”.

Urmându-mi acel presentiment, am oprit mașina într-o parcare de pe plajă și am întrebat-o pe Yuki dacă se simțea bine.

— Ai pățit ceva? Te simți bine? Vrei să bei ceva ? am întrebat-o eu, dar Yuki a rămas tăcută.

O tăcere foarte sugestivă. N-am mai zis nimic și am încercat să-i descifrez înțelesul. Pe măsură ce îmbătrânești, începi să prinzi tâlcul unor asemenea semnale, înveți că trebuie să aștepti până capătă o formă mai bine definită. E ca și cum ai aștepta să se usuce vopseaua.

Doă fete îmbrăcate în costume identice, negre și sumare, treceau agale pe sub palmieri. Pășeau
330

ca niște pisici pe vârful gardului. Erau desculțe și costumele lor de baie arătau ca o mână de batiste înădite, gata să zboare la prima rafală de vânt. Cu senzația stranie de realitate pe care ți-o lasă un vis reprimat, cele două fete au traversat câmpul meu vizual de la dreapta spre stânga și au dispărut. Bruce Springsteen cânta *Hungry Heart*. Un cântec frumos. Și DJ-ul l-a lădat. Lumea încă nu e chiar de aruncat. Mi-am ros încet o unghie și am privit cerul. Norul-cranii părea sortit să rămână în același loc. *Hawaii*. Parcă ar fi capătul pământului. Mama vrea să devină prietena fiicei ei. Fiica are nevoie de o mamă mai mult decât de o prietenă. Trec una pe lângă cealaltă fără să se întâlnească. Mama are un prieten. Un poet fără o mână, care n-are unde să se întoarcă. Și tatăl are un prieten. Ucenicul Vineri, homosexualul. Totul e pe dos.

După câțva timp, Yuki și-a lipit fața de umărul meu și a început să plângă. La început încet, apoi în hohote. Stătea cu mâinile așezate frumos pe genunchi, cu nasul lipit de umărul meu, și plângea. *E normal*, m-am gândit eu. În locul ei, și eu aș fi plâns. *E normal*.

Mi-am trecut brațul în jurul umerilor ei și am lăsat-o să plângă în voie. Mâneca tricoului s-a îmbibat de lacrimi. A plâns multă vreme, cutre-murându-se toată. Eu o țineam strâns, fără să zic nimic.

Doi polițiști cu pistoalele strălucind în soare au traversat parcare. Un ciobănesc german cu limba atârându-i din gură s-a învârtit și el prin parcare, apoi a dispărut pe undeva. Frunzele palmierilor fremătau. O camionetă Ford s-a oprit în apropiere și din ea a coborât un samoan impunător, care s-a îndreptat spre plajă însoțit de o fată frumoasă. La radio cânta J. Geils Bând. *Dance Paradise*.
În cele din urmă Yuki s-a liniștit.

331— Să nu-mi mai spui niciodată „prințesă”, da? mi-a zis ea, cu fața lipită de umărul meu.

- Așa ți-am zis?

— Da.

— Nu-mi aduc aminte.

— Când ne-am întors de la Tsujido. În seara aia, mi-a explicat ea. Oricum, să nu-mi mai zici niciodată așa.

— Jur că nu-ți mai zic. Jur pe Boy George și pe Duran Duran că nu-ți mai zic niciodată așa.

— Așa îmi zice mama mereu. *Prințesă*.

— Eu n-o să-ți mai zic.

— Femeia aia mă rănește mereu, mereu! Și nici măcar nu-și dă seama. De fapt, ea chiar mă iubește. Nu?

— Exact.

— Și eu ce să fac ?

— N-ai decât să crești.

— Nu vreau.

— N-ai încotro. Toți creștem, chiar dacă nu ne convine. Toți avem probleme, îmbătrânim și într-o bună zi murim. Așa a fost dintotdeauna și așa o să fie și de acum încolo. Nu ești singurul om cu probleme.

Yuki și-a ridicat spre mine fața înlăcrimată și m-a privit.

— Tu chiar nu ești în stare să consolezi pe cineva ?

— Asta încercam să fac.

— Ești complet pe lângă, a zis ea.

Apoi mi-a luat mâna de pe umerii ei, a scos un șervețel din geantă și și-a suflat nasul.

— Haide, am zis eu pe un ton pragmatic și am scos mașina din parcare. Hai să mergem acasă, înotăm puțin, apoi fac ceva de mâncare și luăm frumos masa împreună.

332

Am înotat amândoi timp de o oră. Yuki era o înotătoare foarte bună. Am mers până mai spre larg și ne-am jucat în apă, plonjând și făcând tot felul de acrobații. Apoi am făcut un duș și ne-am dus să cumpărăm legume și carne pentru friptură. Am prăjit carnea cu ceapă și sos de soia și am făcut o salată de legume. Am preparat și niște *misoshiru* cu ceapă verde și *tdfu*. A fost o cină plăcută. Am băut vin de California. Și-a turnat și Yuki o jumătate de pahar.

— Te pricepi la gătit, m-a complimentat ea impresionată.

— Nu chiar. Gătesc doar cu multă atenție și plăcere. Aici e diferența. E o chestiune de atitudine. Dacă pui pasiune în ceea ce faci, îți este răsplătită într-o oarecare măsură. Dacă încerci să-ți trăiești viața în mod plăcut, reușești într-o oarecare măsură.

— Și mai mult de atât nu se poate ?

— Ce depășește asta se cheamă noroc.

— Chiar că te pricepi să deprimi oamenii, măcar că ești adult în toată regula, a zis Yuki nemulțumită. După ce am strâns masa și am spălat vasele, am ieșit la plimbare pe bulevardul Kalakaua. Începeau să se aprindă luminile. Ne-am zgâit prin magazinele puțin cam demodate, am criticat mărfurile expuse, am privit oamenii care mergeau pe stradă și ne-am oprit la barul de pe plaja hotelului Royal Hawaiian. Eu am băut din nou o *pina colada*, iar Yuki un suc de fructe. Mi-am imaginat cât de tare i-ar fi displicut lui Dick North orașul ăsta atât de gălăgios la căderea serii. Mie nu-mi displicea deloc.

— Cum ți s-a părut mama ? m-a întrebat Yuki.

— Sincer să fiu, nu prea pot să-mi dau cu părerea despre oamenii pe care de-abia i-am cunoscut, **333**am zis eu după o clipă de gândire, îmi ia ceva timp până îmi adun gândurile și emit o părere. Asta pentru că nu sunt prea deștept.

— Dar erai puțin enervat, nu ?

— Așa crezi?

— Da, ți se citea pe față.

— Posibil, am recunoscut eu și am mai luat o gură de *pina colada*, privind marea întunecată. Acum, că-mi zici tu, da, poate că m-am enervat puțin.

— De ce ?

— Pentru că nici unul dintre cei care au o responsabilitate față de tine nu și-o asumă cu seriozitate, în orice caz, e inutil. N-am nici un drept să mă enervez și, oricum, dacă o fac, la ce bun?

Yuki a luat un covrigel de pe farfurioară și l-a ronțăit.

— Sunt convinsă că habar n-au ce să facă. Știu că trebuie să facă ceva, dar nu și ce anume.

— Probabil nimeni nu știe ce să facă.

— Și tu știi?

— Eu cred că e bine să aștepti până când semnalele capătă o formă mai bine definită și apoi să iei măsurile cuvenite.

Yuki reflecta, învârtindu-și pe deget gulerul tricoului. Nu părea să fi înțeles prea bine.

— Cum adică? a întrebat ea.

— Adică trebuie să aștepti, i-am explicat eu. Să aștepti liniștit până vine momentul oportun. Să observi direcția în care merg lucrurile, fără să încerci să impui vreo schimbare. Să te străduiești să privești lucrurile cu un ochi imparțial. Așa înțelegi fără efort ce să faci. Dar toată lumea e prea ocupată. Au prea mult talent sau prea multe lucruri de făcut. Sunt prea preocupați de propriile lor persoane ca să mai stea să se gândească serios la ce e corect.

Yuki și-a sprijinit bărbia în palmă și a adunat cu mâna de pe fața de masă roz firimiturile de la covrigei. La masa vecină era un cuplu de americani

334

în vârstă, îmbrăcați cu cămăși viu colorate. Beau amândoi un minunat cocteil tropical dintr-un pahar uriaș. Păreau foarte fericiți, în curtea interioară a hotelului, o fată îmbrăcată cam la fel cânta *Song For You* la un pian electric. Nu îi ieșea prea bine, dar măcar am reușit să recunosc melodia. Din loc în loc se vedeau pâlând flăcările torțelor cu gaz. Când s-a terminat cântecul, vreo doi-trei oameni au bătut din palme. Yuki a luat o înghițitură din paharul meu cu *pina colada*.

— Delicioasă, a zis ea.

— Sprijin moțiunea, am zis eu. Două voturi pentru *delicioasă*.

Yuki m-a fixat cu o privire perplexă.

— Nu reușesc să înțeleg ce fel de om ești. Pari să fii foarte normal și la locul tău, dar și complet dus cu pluta.

— Se poate să fii și foarte normal, și dus cu pluta în același timp. Nu e cazul să te preocupe asta, i-am explicat eu și am rugat o chelneriță înspăimântător de amabilă să mai aducă un pahar de *pina colada*. S-a întors prompt cu băutura, legănându-și șoldurile, m-a pus să semnez nota de plată și a dispărut, lăsând în urmă un zâmbet foarte larg, ca al pisicii de Cheshire.

— Bine, și eu ce naiba să fac? m-a întrebat Yuki.

— Mama ta vrea să te vadă, i-am zis eu. Nici eu nu înțeleg totul prea bine. Nu e vorba de familia mea și, în plus, avem de-a face cu o persoană foarte aparte. Dar spus așa, direct, ea vrea să depășească relația conflictuală dintre mamă și fiică și să devină prietena ta.

— Eu cred că e foarte greu să te împrietenești cu cineva.

— De acord, am zis eu. Două voturi pentru *foarte greu*.

Yuki stătea cu coatele pe masă și se uita absentă la mine.

335— Tu ce crezi despre asta ? Despre felul în care gândește mama.

— Nu e deloc important ce cred eu. Important e *ce gândești tu*. Poți să vezi lucrurile în două feluri: „Cere puțin cam prea multe” sau „Are o atitudine constructivă, care merită luată în considerare”. Alegerea stă la latitudinea ta. N-ai de ce să te grăbești. Stai și gândește-te bine, apoi trage concluziile. Yuki a încuviințat, cu bărbia în palmă. Cineva de la bar râdea în gura mare. Fata s-a întors la pian și a început să cânte *Blue Hawaii*.

— Noi două am avut niște ciocniri cumplite, a zis Yuki. Mai ales înainte să mergem la Sapporo. Am avut o ceartă groaznică pe tema mersului meu la școală și eram la cuțite. Nu ne vorbeam, evitam să ne întâlnim... Asta a ținut foarte multă vreme. Ea nu e în stare să stea și să chibzuiască bine lucrurile. Zice ce îi trece prin cap pe moment și apoi uită. Când spune ceva, vorbește serios, dar apoi nu-și mai amintește nimic. Și din când în când se trezește să-și joace rolul de mamă. Asta chiar mă calcă pe nervi.

— Dar... am încercat eu s-o întrerup, însă conjuncția mea a rămas suspendată în aer.

— Dar trebuie să recunosc că are ceva deosebit, ceva ieșit din comun. Ca mamă, m-a rănit destul și e un dezastru, dar nu știu cum se face că mă simt cumva atrasă spre ea. Aici nu e deloc ca tata. I s-a năzărit ei dintr-o dată că vrea să fim prietene, dar între noi e o diferență uriașă. Eu sunt un copil, iar ea are toată forța unui adult. Oricine își dă seama de asta, nu ? Dar mama nu. Ea vrea să fim prietene și poate că-și dă toată silința, dar mă rănește din ce în ce mai tare, fără ca măcar să-și dea seama. Cum s-a întâmplat și cu drumul la Sapporo, Mama încearcă din când în când să se apropie de mine. Atunci încerc și eu să mă apropiu de ea. Zău, să știi că și eu mă străduiesc! Dar la un moment dat își mută atenția asupra altui lucru.

336

E absorbită complet și uită de mine. Face totul din capriciu, a concluzionat Yuki, azvârlind în nisip, cu un bobârnac, un covrigel ronțait pe jumătate. M-a luat cu ea la Sapporo. Până la urmă am ajuns în aceeași situație. A uitat că m-a luat cu ea, a plecat în Kathmandu și timp de trei zile nu și-a dat seama că mă lăsase în urmă. Asta nu-i revoltător? Și nici măcar nu înțelege cât m-a făcut să sufăr. Eu țin la mama. Cred că țin la ea. Mi-ar plăcea să fim prietene. Dar nu vreau să mă mai joace pe degete în halul ăsta. Nu vreau să mă mai învârtă încolo și înapoi după cum o taie pe ea capul! M-am săturat!

— Tot ce spui tu este perfect adevărat, am zis eu. Ai dreptate, înțeleg exact ce vrei să zici.

— Dar mama nu înțelege. Cred că și dacă i-aș explica totul așa, punct cu punct, tot n-ar pricepe o iotă.

— Așa s-ar părea.

— De-asta mă enervează.

— Înțeleg perfect și asta. În asemenea momente noi, adulții, bem.

Yuki a dat peste cap jumătate din paharul meu de *colada*. Paharul fiind mare cât un acvariu, cantitatea pe care a băut-o era considerabilă. La puțin timp după ce a terminat de băut, și-a sprijinit bărbia în palmă și m-a privit cu ochi somnoroși.

— Mă simt cam ciudat, a zis ea. M-am încălzit și mi-e somn.

— Așa și trebuie, i-am zis eu. Nu ți-e rău, nu ?

— Nu. E chiar plăcut.

— Perfect. A fost o zi lungă. Că ai treisprezece ani sau treizeci și patru, oricine are dreptul să se simtă un pic mai bine.

Am achitat nota, am luat-o pe Yuki de braț și ne-am întors la hotel, mergând pe faleză. I-am descuiat ușa de la cameră.

— Auzi? a zis ea.

337— Da?

— Somn ușor.

Și ziua următoare a fost una sută la sută hawaiiană. Imediat după micul dejun, ne-am pus costumele de baie și ne-am dus pe plajă. Cum Yuki a zis că voia să încerce să facă surfing, am închiriat două planșe de surf și ne-am dus pe plaja din față de la Sheraton. Un prieten mă învățase demult câteva tehnici de bază, pe care i le-am explicat și ei: cum să prinzi valul, cum să-ți ții picioarele... cam așa ceva. Yuki a prins imediat tot. Avea un corp flexibil și își calcula bine mișcările. După o jumătate de oră aluneca pe valuri mult mai bine decât mine. A găsit surfingul „interesant”.

După masa de prânz am dus-o la un magazin cu articole de surfing din apropierea centrului comercial Ala Moana și am cumpărat două planșe de surf la mâna a doua. Vânzătorul ne-a întrebat pe fiecare ce

greutate avem și ne-a ales câte una pe măsură. M-a întrebat dacă eram frați și i-am zis că da, ca să scap mai repede. M-am simțit liniștit că nu ne-a luat drept tată și fiică.

La ora două am ieșit din nou și ne-am întins pe nisip, la plajă. Am moțait puțin, am înotat puțin, însă am petrecut majoritatea timpului lăncezind. Ascultam radioul, frunzăream o carte, priveam lumea, ascultam foșnetul frunzelor de palmier. Soarele înainta treptat de-a lungul traseului său fix. Când s-a înserat, ne-am întors la hotel și, după ce am făcut un duș și am mâncat niște spaghete, am mers la un film de Spielberg. După ce am ieșit de la film, ne-am plimbat puțin prin oraș și ne-am oprit la barul elegant de lângă piscina hotelului Halekulani. Eu am cerut din nou o *pina colada* și Yuki un suc de fructe.

— Pot să iau iar o gură ? m-a întrebat Yuki, arătând cu degetul spre paharul meu.

— Da, am zis și am făcut schimb de pahare. Prin paiul lui Yuki s-au scurs vreo doi cenți metri de *pina colada*.

338

— Delicioasă, a zis ea. Am senzația că e puțin altfel față de cea de ieri.

Am strigat chelnerul și am mai comandat una. I-am întins-o lui Yuki.

— Poți s-o bei pe toată, i-am zis. Dacă o să ieși cu mine seară de seară, într-o săptămână o să ajungi cea mai versată elevă de generală în materie de *pina colada* din toată Japonia.

Lângă piscină era o orchestră care interpreta *Frenesi*. La un moment dat cel care cânta la clarinet, un om mai în vârstă, a avut un solo lung și foarte bun, demn de Artie Shaw. Vreo zece perechi de bătrâni îmbrăcați la patru ace dansau pe notele lui. Lumina fantomatică de pe fundul piscinei le inunda chipurile. Păreau foarte fericiți. Reușiseră să ajungă în acest loc, după atâția ani de zile. Își mișcau picioarele elegant și respectau pașii conștiincios. Bărbații își țineau spatele drept și bărbia în față, iar femeile se învârteau în jurul lor, flutu-rându-și rochiile lungi. Am stat multă vreme și i-am privit. Nu știi de ce, dar simțeam că mă linișteau. Probabil din cauză că dansau cu o expresie atât de mulțumită pe față. Când a început *Moon Glow*, și-au apropiat obrazii.

— Iar mi s-a făcut somn, a zis Yuki.

De data asta a reușit să meargă până la hotel pe picioarele ei. Făcea progrese.

Când am ajuns în camera mea, am luat o sticlă de vin în sufragerie și m-am uitat la un film cu Clint Eastwood, *Hang 'Em High*. Iar Clint Eastwood. Și iar nu zâmbea. Cât timp m-am uitat la film, am băut trei pahare de vin, dar treptat mi s-a făcut somn, am închis televizorul și m-am dus să mă spăl pe dinți. Și așa a mai trecut o zi, m-am gândit. Ceva evenimente importante ? Nu prea. Așa și așa. De dimineață am învățat-o pe Yuki să facă surfing,

339sdupă-amiază am cumpărat două planșe de surf. Am luat cina și am văzut *E. T.* Apoi am băut amândoi *pina colada* la barul hotelului Halekulani și i-am privit pe acei bătrâni dansând elegant. Yuki s-a îmbătat și am adus-o înapoi la hotel. Așa și așa. O zi hawaiiană, nici bună, nici rea. Oricum, o zi încheiată.

Dar lucrurile nu s-au încheiat atât de simplu.

M-am băgat în pat în tricou și chiloți, am stins lumina și nici n-au trecut cinci minute, că a sunat cineva la ușă. Minunat. Era cu puțin înainte de miezul nopții. Am aprins lumina de la capătul patului, am tras pe mine niște pantaloni și m-am dus la ușă. Până am ajuns, a mai sunat de două ori. O fi Yuki, mi-am zis eu. Nu mă puteam gândi la nimeni altcineva care ar fi venit în vizită la mine și am deschis ușa fără să întreb cine era. Nu era Yuki. Era o tânără necunoscută.

— *Hi!* a zis ea.

— *Hi!* am răspuns eu reflex.

Părea să fie de prin sud-estul Asiei. Poate Thailanda, Filipine sau Vietnam. Nu prea reușesc să disting diferențele mărunte dintre rasele umane. Oricum, trebuia să fie una din cele trei. Era foarte frumoasă. Micuță, negricioasă, cu ochi mari. Purta o rochie roz dintr-un material lucios. Geanta și pantofii erau tot roz. La încheietura brațului stâng avea legată o fundă roz, în chip de brățară. Arăta ca un cadou. De ce fundă la încheietura mâinii? m-am întrebat eu. Habar n-aveam. S-a sprijinit cu o mână de ușă și m-a privit zâmbind.

— Mă numesc June, a zis ea într-o engleză cu accent.

— *Hi*, June! am zis eu.

— Pot să intru ? a întrebat ea, arătând cu degetul în spatele meu.

— Stai puțin, am zis eu, puțin zăpăcit. Cred că ai greșit ușa. Pe cine cauți?

— Mmm, stai puțin, a zis ea și a scos un bilețel din geantă. Mmmm, pe domnul...

340

Eram chiar eu.

— Da, eu sunt, i-am zis.

— Așadar n-am greșit.

— Stai puțin, am zis eu din nou. Numele e corect, dar nu înțeleg ce se întâmplă. Tu cine ești de fapt?

— Aș putea intra deocamdată în cameră ? Dacă stăm să vorbim în ușă, ar putea să ne audă careva. Ce-o să creadă lumea? Liniștește-te, n-am de gând să te jefuiesc!

Adevărul e că riscam s-o trezim pe Yuki și să iasă din cameră dacă mai vorbeam mult pe hol. Am lăsat-o să intre. Fie ce-o fi!

Cum a intrat în cameră, June s-a instalat pe canapea fără să mai aștepte vreo invitație. Am întrebat-o dacă voia ceva de băut. Ce bei și tu, a zis ea. M-am dus la bucătărie și am preparat două pahare de gin tonic. M-am întors în cameră și m-am așezat în fața ei. S-a așezat provocator, picior peste picior, și a băut cu poftă. Avea picioare frumoase.

— June, de ce ai venit încoace ? am întrebat-o eu.

— Pentru că mi s-a spus să vin, a zis ea senină.

— Cine ți-a spus asta ?

— Un generos domn anonim, a zis ea, ridicând din umeri. El a plătit. Din Japonia. Special pentru tine. Înțelegi despre ce este vorba, nu?

Makimura, m-am gândit eu. Acesta era „cadoul” despre care îmi vorbise. Așa se explica și funda roz de la mână. Probabil s-a gândit că Yuki o să fie în siguranță dacă îmi trimite o femeie. Cât simț practic! în loc să mă enervez, eram sincer impresionat. Ce lume! Toți îmi cumpără femei.

— Am fost plătită până mâine dimineață. Putem să ne distrăm din plin. Am un corp trăsnet.

June și-a ridicat picioarele, și-a scos sandalele roz cu toc și s-a întins pe podea într-o poziție sexy.

— îmi pare rău, dar nu pot, i-am zis eu.

— De ce, ești homosexual?

341— Nu, nici vorbă. Intre mine și acel domn care a plătit există o diferență de opinii. De aceea nu pot să mă culc cu tine. E o chestiune de principiu.

— Dar deja a plătit și banii nu se pot returna. Omul acela n-are de unde să știe dacă ți-ai pus-o sau nu cu mine. Doar n-o să mă apuc să sun în străinătate și să dau raportul: „Da, domnule, ne-am pus-o de trei ori”. Așa că e totuna dacă o facem sau nu. Ce atâtea principii?

Am oftat și am mai luat o gură de gin tonic.

— Hai s-o facem, a zis June simplu. O să-ți placă.

Nu știam ce să mai cred. începusem să obosesc de atâta bătaie de cap și de atâtea explicații. Mă băgasem și eu în pat la sfârșitul unei zile mediocre, stinsesem lumina și eram cu un picior pe tărâmul viselor, când la ușă a apărut din senin o femeie care îmi zicea s-o facem. Ce lume groaznică!

— Nu mai bem câte un gin tonic ? m-a întrebat ea.

Am încuviințat, m-am dus în bucătărie și am mai pregătit două pahare. Apoi am deschis radioul. Ea părea să se simtă ca la ea acasă. La radio era *har d rock*.

— Minunat, a zis June în japoneză.

Apoi s-a așezat lângă mine, s-a sprijinit de umărul meu și a băut o gură de gin tonic.

— Nu-ți mai bate atâta capul, a reluat ea. Sunt profesionistă. Știi mai multe decât tine pe tema asta.

Lasă principiile. Lasă totul în seama mea. Asta nu mai are nici o legătură cu domnul japonez. Ne privește doar pe noi doi.

June m-a mângâiat blând pe piept. Eu începusem să mă cam satur de povestea asta. De fapt cu ce mă deranja pe mine că Makimura se simțea mai liniștit dacă eu mă culcam cu o prostituată? Decât să o tot lungesc cu explicații și argumente, mai bine mă culcam cu ea și scăpăm mai repede, Era vorba doar de sex. Ereecție, penetrare, ejaculare și s-a încheiat povestea.

342

— Bine, i-am zis.

— Așa mai merge, a zis June.

Și-a terminat ginul și a pus paharul pe masă.

— Dar să știi că sunt foarte obosit și n-o să fiu în stare de mare lucru.

— Lasă totul în seama mea. Mă ocup eu de tot, de la cap la coadă. Nu e nevoie să miști un deget. Doar două lucruri aș vrea să faci înainte de-a începe.

— Ce anume ?

— Să stingi lumina și să-mi desfaci funda. Am stins lumina, i-am scos funda de la mână și ne-am dus în dormitor. Pe fereastră se vedeau antenele unei stații de transmisie, cu o luminiță roșie pâlâind în vârf. M-am așezat pe pat și am privit absent luminița. La radio continua muzica *hard rock*. Parcă nici n-ar fi real, mi-am zis eu. Și totuși era. Era pictată în niște culori mai pestrițe, dar era realitatea incontestabilă. June și-a scos rochia dintr-o mișcare și m-a dezbrăcat și pe mine. Nu era ea Mei, dar avea o tehnică bine pusă la punct și părea să se mândrească cu ea. A știut cum să mă excite, folosindu-și degetele și limba, și m-a făcut să ejaculez pe ritmul unui cântec de Foreigner. Noaptea de-abia începuse și luna strălucea deasupra mării.

— Cum a fost? Ți-a plăcut?

— Da, am răspuns eu. Și chiar îmi plăcuse.

După aceea am mai băut fiecare câte un gin tonic.

— June, i-am zis eu, venindu-mi o idee, nu cumva știi vreo Mei de luna trecută?

June a izbucnit în râs, vădit amuzată.

— Ce drăguț! îmi plac glumele. Luna trecută May, luna viitoare July.

Aș fi vrut să-i spun că nu glumeam, că într-ade-văr mă culcasem cu o lună în urmă cu o fată care își spunea Mei. Dar n-aș fi rezolvat nimic. Așa că am tăcut și ea m-a excitat din nou cu profesionalism. A doua oară. Eu doar stăteam acolo, fără să fac nimic. Ea a făcut tot. Parcă era un angajat

343foarte priceput de la o stație de benzină. Oprești mașina, îi înmânezi cheile și ea se ocupă de tot ce trebuie: îi face plinul, o spală, verifică presiunea pneurilor, uleiul, șterge geamurile, golește scumiera. Mă întreb dacă așa ceva se poate numi sex? În fine, oricum s-ar fi numit, am ținut-o tot așa până după ora două, după care am ațipit. M-am trezit cu puțin înainte de șase. Radioul rămăsese deschis. Afară se luminase și surferii matinali își înșiraseră deja camionetele pe malul mării. June era lângă mine, dezbrăcată, încolăcită și dormind dusă. Pe podea erau aruncate hainele ei roz, pantofii roz și funda roz. Am închis radioul și am zgâlțâit-o ca să se trezească.

— Hai, trezește-te! i-am zis. Aștept o fetiță la micul dejun, îmi pare rău, dar nu vreau să te găsească aici.

— OK, OK, a zis ea și s-a sculat.

Și-a luat geanta, s-a dus la baie dezbrăcată, s-a spălat pe dinți și s-a pieptănat. Apoi s-a îmbrăcat și s-a încălțat.

— A fost bine? m-a întrebat ea în timp ce-și dădea cu ruj.

— Foarte bine, i-am răspuns eu.

June a pus zâmbind rujul în geantă și a închis capsă cu o pocnitură scurtă.

— Data viitoare când să fie ?

— Data viitoare ?

— Am fost plătită pentru trei nopți. Așa că mai rămân două. Când îți convine? Sau poate ai chef de altă fată? Se poate și așa. Eu nu mă supăr deloc. Bărbaților le place să se culce cu multe femei, nu?

— Nu, rămâi tu, am zis eu.

Nu știam ce să mai zic. Trei nopți? Ce voia Makimura, să scurgă și ultima picătură de vlagă din mine?

— Mulțumesc. N-o să regreti nici o secundă. Data viitoare o s-o fac și mai bine. Să te aștepti la

344
asta. *You can rely on me*¹. Poimâine seară e bine? O să fiu liberă și pot să mă ocup zdravăn de tine.

— E bine, am zis eu și i-am dat o bancnotă de zece dolari pentru taxi.

— Mulțumesc. Ne mai vedem. *Bye-bye*.

Până să vină Yuki la micul dejun, am spălat paharele și le-am pus la loc, am curățat scumiera, am aranjat patul și am aruncat funda roz la gunoi. Totul părea în regulă. Dar Yuki s-a încruntat de cum a pășit în cameră. Se vedea că ceva nu îi convenea. Avea un instinct foarte bun. A mirosit imediat totul. Eu m-am prefăcut că n« observ nimic și mi-am văzut de treabă. Am pregătit micul dejun, fluierând. Am făcut cafea, am prăjit pâine, am curățat niște fructe și le-am adus la masă.

Cât timp și-a băut laptele rece și a mâncat, Yuki a aruncat priviri bănuitoare peste tot în jur. Nu-mi răspundea la nimic din ce ziceam. Groaznic, în cameră plutea un aer foarte serios.

După ce am terminat ace-l mic dejun încordat, și-a pus ambele mâini pe masă și m-a privit drept în ochi. Avea o privire foarte gravă.

— Aseară a venit o femeie aici, nu? a zis ea.

— Da' repede te mai prinzi! am zis eu, prefă-cându-mă degajat.

— Cine a fost ? Vreo fată pe care ai agățat-o pe-aici după ce ne-am despărțit?

— Da de unde! Nu depun eu atâta efort. A venit singură la mine.

— Nu mă minți! Cine vrei să te creadă ?

— Nu e o minciună. Să știi că eu nu te mint. Chiar a venit ea la mine, i-am spus eu, apoi i-am explicat totul - că Makimura o plătise și că fusesem și eu surprins când m-am trezit dintr-o dată cu ea la ușă.

1. Te poți bizui pe mine (engl.).

345I-am zis că probabil Makimura s-a gândit că ea o să fie mai în siguranță dacă eu sunt satisfăcut sexual.

— Nu pot să cred! a zis Yuki, oftând adânc și închizând ochii. De ce i-or fi trecând lui prin cap mereu numai și numai tâmpenii din astea ? De ce face numai chestii așa deplasate ? Nu e în stare să înțeleagă nimic din ce e cu adevărat important, n-are pic de sensibilitate, îi vin în cap numai idei tâmpite! E mama cum e, dar nici tata nu e întreg la cap! Strică totul cu prostiile lui.

— Sunt convins că ai dreptate. A fost un gest foarte deplasat, am aprobat eu.

— Și tu de ce ai primit-o înăuntru ? Femeia aia a intrat în casă, nu ?

— Da, a intrat. Nu prea înțelegeam despre ce era vorba și trebuia să vorbesc cu ea.

— Dar nu s-a întâmplat nimic, nu ?

— Nu e chiar atât de simplu.

— Nu-mi spune că... a dat ea să zică, dar s-a oprit.

Nu a găsit o modalitate potrivită de exprimare. Apoi s-a înroșit puțin.

— Ba da. E o poveste lungă, dar ideea e că n-am putut s-o refuz.

Yuki a închis ochii și și-a acoperit obrajii cu palmele.

— Nu pot să cred, a zis ea cu o voce stinsă. Nu pot să cred că ai făcut așa ceva!

— La început normal că am refuzat-o, i-am spus eu sincer, dar până la urmă mi-a fost indiferent. Mă săturasem să mă tot gândesc la una și la alta. Nu caut să mă justific, dar părinții tăi au o putere copleșitoare. Amândoi au o influență stranie asupra oamenilor. Trebuie să recunosc că au stil. Chiar dacă nu-l respect neapărat, nu pot să-l trec cu vederea. Până la urmă m-am gândit că dacă asta îl făcea fericit pe tatăl tău, atunci de ce nu? In ,plus, nici fata nu era chiar de lepădat.

346

— Dar e absolut oribil, a zis Yuki la fel de stins. Tata ți-a plătit o femeie și tu nu găsești nimic rău în asta ? Așa ceva nu se face! E total greșit, e rușinos'

Sigur că avea dreptate.

— Sigur că ai dreptate, i-am zis.

— Este de-a dreptul rușinos! a repetat ea.

— Așa e, am recunoscut eu.

După micul dejun ne-am luat planșele de surf și ne-am dus pe plajă. Am făcut din nou surfing în față la Sheraton până pe la prânz, în tot acest timp, Yuki nu mi-a adresat nici un cuvânt. Nu mi-a răspuns verbal la nici o întrebare. Doar încuviința sau clătina din cap când era necesar.

Ne-am întors pe țârm, am propus să mâncăm de prânz și ea a dat aprobator din cap. Am între-bat-o dacă voia să pregătesc ceva la hotel și a clătinat din cap. Când i-am propus să mâncăm ceva ușor în oraș, a încuviințat. Ne-am așezat pe iarbă lângă Fort DeRussy și am mâncat câte un hoț dog. Eu am băut o bere, Yuki o Cola. Tot nu scotea nici un cuvânt. Tăcea de trei ore.

— Data viitoare o s-o refuz, i-am spus eu. Yuki și-a scos ochelarii de soare și s-a uitat la mine ca la o despicătură apărută ca din senin pe cer. M-a privit vreo jumătate de minut, apoi și-a dat la o parte bretonul de pe frunte cu mâna ei frumos bronzată.

— Data viitoare ? a bâiguit ea. Cum adică *data viitoare* ?

I-am explicat că Makimura plătise în avans pentru încă două nopți și că a doua oară urma să fie peste două zile. Yuki a lovit cu pumnul în iarbă de câteva ori.

— Nu pot să cred! N-am auzit tâmpenie mai mare! a izbucnit ea.

347— Nu încerc să-i iau apărarea, dar tatăl tău își face și el griji. Adică eu sunt bărbat, tu ești femeie... i-am explicat eu. Pricepi?

— Ce tâmpenie enormă! a strigat Yuki, gata să izbucnească în plâns.

Apoi s-a întors în camera ei și n-a mai ieșit până seara.

Eu am tras un pui de somn și am stat la plajă, pe terasă, cu un *Playboy* în brațe, îl cumpărasem de la supermarketul din apropiere. Pe la patru au început să apară norii, care au împânzit treptat cerul, și pe la cinci s-a declanșat o adevărată ploaie tropicală. O ploaie atât de violentă, încât îmi imaginam că dacă o mai ține așa încă o oră, insula o să fie împinsă cu totul de ape până la Polul Sud. Era pentru prima dată în viață când asistam la un asemenea potop. Nu se vedea nici la cinci metri în față. Palmierii de pe plajă își scuturau frunzele cu furie, iar strada asfaltată se transformase cât ai clipi într-un torent. Câțiva surferi treceau grăbiți pe sub ferestre, cu planșele ținute deasupra capului, pe post de umbrelă. La un moment dat a început să tune. O lumină puternică a brăzdat cerul! deasupra mării de la Aloha Tower, apoi un bubuit năprasnic a cutremurat văzduhul. Am închis geamurile și mi-am turnat o cafea. Am început să mă gândesc ce să pregătesc la cină.

La următorul tunet, Yuki s-a furișat în cameră, s-a sprijinit de peretele din fund al bucătăriei și m-a privit. I-am zâmbit, dar ea a continuat să mă fixeze cu privirea. Mi-am luat ceașca de cafea, am luat-o și pe Yuki, ne-am dus în sufragerie și ne-am așezat pe canapea, unul lângă celălalt. Era foarte palidă. Probabil că nu-i plăceau tunetele. De ce toate fetele se sperie de tunete și de păianjeni? Tunetul e un simplu fenomen atmosferic, o descărcare electrică sub forma unui zgomot mai puternic. Iar păianjenii sunt, cu anumite excepții, doar niște insecte mici și inofensive. Când lumina albăstruie a brăzdat din nou cerul, Yuki m-a apucat cu ambele mâini de brațul drept.

348

Am stat așa vreo zece minute, privind ploaia și fulgerele. Ea mă Aținea strâns de braț, iar eu îmi sorbeam cafeaua, într-un târziu fulgerele s-au îndepărtat și ploaia s-a oprit. Norii s-au împrăștiat și a apărut soarele. Era aproape de apus. Mai rămăsese doar o baltă mare, care se întindea în toate direcțiile. Picăturile de apă se prelingeau de pe frunzele palmierilor și străluceau puternic în soare. Marea își trimitea spre țărm valurile albe, de parcă nimic nu se întâmplase, iar turiștii care se adăpostiseră de ploaie începeau să reapară pe plajă.

— E clar că nu trebuia să fac așa ceva, am zis eu. Ar fi trebuit s-o refuz cumva și s-o trimit înapoi, dar eram foarte obosit și mintea nu-mi funcționa prea bine. Sunt un om plin de imperfecțiuni. Imperfect și supus greșelii. Dar învăț și sunt hotărât să nu repet greșeala. Și totuși nu sunt puține greșelile pe care le-am făcut a doua oară. Motivul e foarte simplu: sunt imperfect și prost. De fiecare dată ajung să mă urăsc. Mă hotărâsc să nu mai fac aceeași greșeală a treia oară. Progresez puțin câte puțin. Foarte încet, dar totuși progrez.

Multă vreme Yuki nu a afișat nici o reacție. Mi-a lăsat brațul și s-a uitat pe fereastră, fără să spună nimic. Nici măcar nu știam dacă auzise sau nu ce-i spusese. Soarele apusese și luminițele albe începeau să se aprindă de-a lungul falezei, una câte una. După ploaie, aerul înserării era proaspăt și lumina mai vie. Pe fundalul întunecat al cerului se înălțau antenele stației de transmisie, iar luminița roșie din vârf pâlpâia regulat, ca bătăile unei inimi. Mi-am luat o bere din frigider și am băut-o. Ronțâind niște biscuiți, m-am întrebat dacă într-adevăr progresam măcar puțin. Nu prea aveam încredere în mine. De fapt, dacă mă gândeam mai bine, nu aveam deloc. Aveam impresia că mi se întâmplase să repet aceeași greșeală chiar și de șaisprezece ori. Ca de obicei, ceea ce îi spusese ei nu era o minciună, dar nici nu găseam o metodă mai bună de a-i explica.

349Când m-am întors în sufragerie, am gasit-o pe Yuki în aceeași poziție, uitându-se pe fereastră. Stătea pe canapea cu picioarele îndoite, mâinile în jurul genunchilor și bărbia trasă în piept cu încă-pățânare. Mi-am amintit de viața mea de om căsătorit. De câte ori nu avusesem parte de scene de acest gen ! De câte ori nu-mi rănisem soția, pentru ca mai apoi să-i cer de fiecare dată iertare! în asemenea momente nici ea nu-mi adresa vreun cuvânt ore în șir. M-am întrebat de nenumărate ori de ce suferea atât de mult pentru niște lucruri care mie mi se păreau atât de mărunte. Dar de fiecare dată mă străduiam cu o răbdare de fier să-mi cer scuze, să-i dau explicații și s-o împac. Eu credeam că relația noastră avansa de fiecare dată cu câte un pas. însă, judecând după felul în care s-a încheiat, probabil că de fapt nu avansase niciodată.

Ea m-a făcut să sufăr o dată. O singură dată, când a fugit cu un alt bărbat. Doar atunci. Ce lucru straniu, viața de cuplu! Ca un vârtej, așa cum zisese Dick North.

M-am așezat lângă Yuki. După o vreme mi-a întins o mână. I-am strâns-o.

— Asta nu înseamnă că te-am iertat, mi-a zis ea. Pentru moment ne împăcăm. Ai făcut un lucru absolut cumplit și m-ai rănit foarte tare. Ai înțeles ?

— Am înțeles.

După aceea am luat cina. Am făcut un pilaf cu creveți și fasole verde și o salată din ouă fierte, măslina și roșii. Am băut amândoi vin.

— Când mă uit la tine, îmi amintesc uneori de soția mea, i-am zis.

— Cea care te-a lăsat și a fugit cu un alt bărbat?

— Da.

350

30

Hawaii. Au urmat zile pline de liniște și pace. N-aș putea spune chiar paradisiace, dar în orice caz tihnite. La următoarea vizită a lui June, am refuzat-o politicos. I-am spus că răcisem, aveam și febră, tușeam și nu credeam că o să-mi mai ardă de așa ceva o vreme. I-am dat din nou zece dolari pentru taxi. Vai, ce păcat, dacă te simți mai bine, să-mi dai un telefon, mi-a zis ea. A scos din geantă un creion mecanic și a scris un bilețel cu un număr de telefon. Mi-a spus la revedere și a plecat legănându-și șoldurile.

Am dus-o pe Yuki la mama ei de câteva ori. Eu stăteam cu Dick North, poetul ciung. Ne plimbam pe plajă, înotam în piscină. Se descurca minunat la înot. În tot acel timp, Yuki rămânea singură cu mama ei și discuta. Nu știu despre ce vorbeau. Yuki nu mi-a povestit niciodată și nici eu n-am întrebat-o. Eu doar închiriam o mașină, o duceam la Makaha, stăteam la povești cu Dick North, înotam, îi priveam pe surferi, beam bere, făceam pipi și o duceam înapoi în Honolulu.

Într-o zi, Dick North mi-a recitat din Robert Frost. Conținutul nu l-am înțeles, dar recitarea era superbă. Avea o cadență plăcută și era plină de pasiune. Am văzut și niște fotografii făcute de Ame, de-abia dezvoltate și încă ude. Înfățișau chipuri de hawaiieni. Erau niște simple portrete, dar, făcute de ea, toate chipurile arătau însuflețite, pline de vitalitate, de parcă surprinsese însuși

351 nucleul vieții, dacă pot să spun așa. Fotografiile îți transmiteau direct blândețea dezarmantă a acelor oameni din insulele de sud, vulgaritatea lor, brutalitatea lor înfiorătoare sau bucuria de a trăi.

Pozele emanau putere, dar erau totuși senine. E vorba de talent, m-am gândit eu. „Ea este altfel decât mine sau decât tine” îmi zisesse Dick North. Și avea dreptate. Se vedea cu ochiul liber.

Așa cum eu aveam grijă de Yuki, Dick North avea grijă de Ame. Desigur, el o făcea mult mai serios. Făcea curat, spăla, gătea, mergea la cumpărături, recita poezii, făcea glume, îi stingea țigările, o întreba dacă s-a spălat pe dinți, îi înnoia rezerva de tampoane (am mers o dată împreună cu el la cumpărături), îi aranja fotografiile și ținea un catalog cu toată munca ei, bătut frumos la mașină. Făcea totul cu o singură mână. Mă îndoiam că mai avea timp și pentru propria lui creație după ce termina cu toate astea. Săracul de el, l-am compătimit eu. Dacă stăteam totuși să mă gândesc mai bine, nu eram omul potrivit să-l compătimesc. Eu aveam grijă de Yuki și, în schimbul acestui lucru, îl lăsam pe tatăl ei să-mi plătească biletul de avion și hotelul, ba chiar și o prostituată. Eram cam în aceeași oală. În zilele în care nu mergeam în vizită la mama ei, ne antrenam la surfing, înotam, zăceam pe plajă fără să facem nimic, mergeam la cumpărături sau închiriam o mașină și ne plimbam pe insulă. Seara ne plimbam pe jos, vedeam un film și beam *pina colada* la barul de la Halekulani sau Royal Hawaiian. Eu aveam tot timpul la dispoziție să gătesc ce-mi trecea prin cap. Ne-am relaxat și ne-am bronzat până în vârful unghiilor. Yuki și-a cumpărat un costum de baie cu flori tropicale de la *boutique-u* hotelului Hilton și când îl purta

352

arăta ca o tânără hawaiiană, născută și crescută acolo. Făcuse progrese la surfing și prindea valuri care pe mine mă depășeau. Am cumpărat câteva casete cu Rolling Stones și le ascultam în fiecare zi. Cum plecam să iau ceva de băut și o lăsam pe Yuki singură pe plajă, o droaie de bărbați intrau în vorbă cu ea. Însă cum Yuki nu știa engleză, îi ignora complet. Când apăream eu, se scuzau (sau spuneau cine știe ce chestii oribile) și plecau. Yuki era neagră, frumoasă și sănătoasă și se bucura de fiecare zi de relaxare.

— Atât de tare ajung bărbații să tânjească după femei ? m-a întrebat Yuki într-o bună zi, când stăteam tolăniți pe plajă.

— Da, mai mult sau mai puțin, în funcție de fiecare, dar în principiu bărbații tânjesc după femei. Fizic. Știi ceva despre sex, nu?

— În linii mari, a zis Yuki cu o voce puțin încordată.

— Există ceea ce se cheamă libido, i-am explicat eu. Bărbatul vrea să se culce cu o femeie. E un lucru natural. Pentru conservarea speciei...

— Nu te-am întrebat despre conservarea speciei ! Nu-mi mai vorbi ca la ora de igienă! Vreau să știu cum e cu *libidoul*. Explică-mi ce e.

— Să zicem că ești pasăre, am început eu, și că îți place enorm să zbori. Dar, din diverse motive, nu poți să zbori decât mai rar, în funcție de vreme, de direcția vântului sau de anotimp. Cu cât trece mai mult timp în care nu poți să zbori, te umpli de energie și de nervi. Te simți nedreptățit, frustrat, te enervezi pentru că nu poți să zbori, înțelegi cam despre ce senzație e vorba?

— Da, mereu mă simt așa.

— Atunci, pe scurt, asta înseamnă libido.

— Tu când ai zburat ultima dată ? Înainte de femeia pe care ți-a plătit-o tata.

— La sfârșitul lunii trecute, i-am zis eu.

— Ți-a plăcut ?

Am dat din cap aprobator.

353— E întotdeauna plăcut ?

— Nu chiar întotdeauna. Când se întâlnesc două ființe imperfecte, n-are cum să meargă totul bine. Mai ești și dezamăgit uneori. Tu zbori frumos și te lovești din neatenție de un copac.

— Hm, a făcut Yuki, apoi a rămas pe gânduri. Probabil își imagina o pasăre care zbura neatentă și se lovea de un copac. M-am neliniștit puțin. I-am explicat oare cum trebuie ? Nu cumva tocmai învățasem o fată aflată la o vârstă impresionabilă un lucru complet greșit? Ei, nu-i nimic, oricum o să crească și o să afle și singură.

— Dar șansele să meargă mai bine cresc o dată cu vârsta, am continuat eu să-i explic. Ajunși să prinzi șmecheria, să știi să citești vremea și direcția vântului. Pe de altă parte, cu cât îmbătrânești apetitul sexual scade.

— Ce patetic! a zis Yuki, clătinând din cap.

— Chiar e patetic, am întărit și eu.

* * *

Hawaii.

Câte zile or fi trecut de când am venit pe insula asta ? Pierdusem complet noțiunea timpului. După ziua de ieri venise ziua de azi, iar după azi venea mâine. Soarele răsărea și apunea, luna răsărea și apunea, venea fluxul, apoi refluxul. Mi-am deschis agenda și am numărat zilele pe calendar. Asta era deja a zecea zi. Luna aprilie se apropia și ea de sfârșit. Luna de vacanță pe care mi-o acordasem trecuse deja. Ce se întâmpla ? Îmi simțeam mintea destinsă. Complet relaxată. Zile întregi de surfing *șipina colada*. Nimic rău în asta, dar de fapt și de drept eu o căutam pe Kiki. De acolo începuse totul. Am mers pe acel fir și m-am lăsat dus de curent. M-am trezit aici înainte să apuc să mă dumiresc prea bine. Am întâlnit numai oameni ciudați și lucrurile au luat o întorsătură neașteptată. Așa am

354

ajuns să stau la umbra palmierilor, cu o băutură tropicală în față, și să ascult Kalapana. Undeva trebuia să corectez acest curs. Mei a murit. A fost ucisă. A venit poliția. Chiar așa, ce s-o fi întâmplat cu cazul ei? Oare Literatul și Pescarul au reușit s-o identifice ? Cu Gotanda ce s-o mai fi întâmplat? Ultima dată arăta foarte obosit, epuizat. Oare ce voia să-mi spună ? Le-am lăsat pe toate în aer. Nu pot să rămână așa. Trebuie să mă întorc în Japonia cât mai repede.

Însă mi-era greu să mă urnesc din loc. Atât pentru mine, cât și pentru Yuki, acestea erau niște zile petrecute departe de încordare și griji și amândoi aveam mare nevoie de așa ceva. Nu mă gândeam la nimic. Mă bronzam, înotam, beam bere și mă plimbam cu mașina pe insulă, ascultând Rolling Stones și Bruce Springsteen. Mă plimbam pe plajă sub clar de lună și mă opream prin barurile hotelurilor, la un pahar.

Știam prea bine că o asemenea viață nu putea continua la nesfârșit, însă pur și simplu nu reușeam să mă urnesc de acolo. Amândoi eram relaxați — și eu, și Yuki. De fiecare dată când o priveam, nu mă înduram să-i zic să ne întoarcem și asta devenise o scuză pentru mine.

Trecuseră două săptămâni.

Într-o zi, spre apus, ne plimbam cu mașina prin oraș. Drumul era aglomerat, dar, cum nu ne grăbeam nicăieri, mergeam liniștiți și admiram peisajul - o înșiruire de cinematografe porno, prăvălii cu vechituri, dughene vietnameze cu stofe, magazine cu mâncare chinezească, magazine cu cărți și

discuri la mâna a doua. În fața prăvăliilor vedeai câte doi bătrâni stând la o masă și jucând *go*. La colțuri de stradă întâlneai bărbați nemișcați și cu ochii încețoșați. Acesta era Honolulu. Un oraș 355 interesant, cu magazine cu lucruri ieftine și frumoase, dar în care o femeie nu poate merge singură pe stradă.

Când am părăsit centrul și ne-am îndreptat spre port, s-au înmulțit depozitele firmelor de comerț și birourile. Străzile erau mai pustii, dar mai neprietenoase. Oamenii ieșiți de la muncă, grăbiți să ajungă acasă, așteptau în stațiile de autobuz. Din loc în loc mai zăreai câte o cafenea, a cărei firmă de neon avea litere lipsă.

— Vreau să mai văd o dată *E.T.*, a zis Yuki. I-am spus că puteam să mergem după cină. Yuki a început să vorbească despre *E.T.* Mi-a

spus cât de mult i-ar fi plăcut să fiu și eu ca el și mi-a atins fruntea cu degetul arătător.

— Degeaba, tot n-o să reușești să mă vindeci, i-am zis eu.

Yuki a chicotit.

Atunci s-a întâmplat.

Atunci m-a lovit. Clanț! În mintea mea se crease pe neașteptate o conexiune. Se întâmplase ceva, dar nu reușeam să-mi dau seama ce.

Am călcat frâna din reflex. Camaro-ul din spate m-a claxonat și, când m-a depășit, șoferul m-a potopit cu înjurături. Văzusem ceva. Ceva foarte important.

— Ce te-a apucat? E periculos! a zis Yuki. Sau cel puțin asta cred că zisese.

Nu auzeam nimic. Kiki! Fără nici o îndoială, tocmai am văzut-o pe Kiki. Aici, în Honolulu! Nu știi ce căuta aici, dar nu contează, ea era, Kiki! Am trecut cu mașina pe lângă ea atât de aproape, încât aș fi putut să întind mâna și s-o ating.

— Închide geamurile și încuie portierele! Să nu ieși din mașină! Să nu deschizi, oricine te-ar striga! Mă întorc imediat, i-am zis eu și am coborât din mașină.

— Stai așa! Nu vreau să rămân singură aici... Dar eu o luasem deja la fugă pe stradă. Mă ciocneam de cei care îmi ieșeau în cale, dar n-aveam

356

timp de scuze. Trebuia neapărat să o prind din urmă pe Kiki și să stau de vorbă cu ea. Am alergat două sau trei străzi, încercând să-mi amintesc cu ce era îmbrăcată. O rochie albastră și o geantă albă pe umăr. Am zărit-o la o oarecare distanță în față. I-am văzut, în lumina apusului, geanta albă săltându-i în ritmul pașilor. Se îndrepta spre zona cea mai animată din centru. Când am ajuns pe bulevard, numărul trecătorilor a crescut dintr-o dată și nu am mai putut să alerg. O femeie uriașă, de trei ori cât Yuki, îmi stătea în cale. Totuși, puțin câte puțin, am reușit să reduc distanța dintre mine și Kiki. Ea continua să meargă mai departe, drept înainte, nici repede, nici încet, la pas normal, dar fără să întoarcă o dată capul, fără să privească într-o parte, fără să se oprească să ia un autobuz. Aveam senzația că o s-o ajung numaidecât din urmă, dar, în mod straniu, distanța dintre noi nu se micșora. Nu a oprit-o nici măcar un semafor. Când trecea ea, erau toate pe verde, de parcă își calculase să le prindă așa. Ca să nu o pierd din ochi, a trebuit să traversez o dată pe roșu și era să mă lovească o mașină.

Când m-am apropiat cam la douăzeci de metri de ea, a cotit brusc la stânga. Evident, am luat-o și eu la stânga, pe o străduță îngustă și pustie. De-o parte și de cealaltă se înșiriau niște clădiri pentru birouri, destul de șterse, iar în fața lor erau parcate niște camionete și furgonete murdare. Ea nu se vedea nicăieri. Am rămas pe loc, cu răsuflarea tăiată, și mi-am încordat privirea. Ce-ai făcut, iar ai dispărut? Nu dispăruse. Trecuse o secundă prin umbra unui camion de aprovizionare și de aceea o pierdusem din vedere. Continua să meargă pe trotuar în același ritm. Înserarea se adâncea cu fiecare clipă, dar încă mai puteam să-i disting geanta albă legănându-i-se ritmic pe umăr.

— Kiki! am strigat-o.

S-ar fi zis că mă auzise. A întors capul în direcția mea. Ea era. Sigur, eram destul de departe unul 357 de celălalt, era seară și strada era întunecoasă, dar ea era. *Fără îndoială*. M-a recunoscut.

Chiar mi-a zâmbit.

Kiki a întors capul, dar nu s-a oprit. Nici n-a încetinit pasul. A continuat să meargă până a intrat într-o clădire de birouri. Am intrat și eu, la douăzeci de secunde după ea. Prea târziu însă. Ușile liftului din hol erau deja închise. Indicatorul în stil vechi, ca un ac de ceas, a început să se rotească. Îl urmăream atent, încercând să-mi reglez respirația. Acul, care se mișca frustrant de încet, a tremurat și s-a oprit în cele din urmă în dreptul cifrei 8. Am chemat liftul, dar imediat m-am răzgândit și am luat-o pe scări. La un moment dat am nimerit peste un samoan cu părul alb și o găleată în mână, care părea să fie îngrijitorul clădirii. Era cât pe ce să-l dobor.

— Hei, încotro ? a strigat el după mine.

— Nu acum, i-am zis, năpustindu-mă mai departe pe scări.

Era o clădire prăfuită și pustie, învăluită într-o liniște deplină. Doar pașii mei se auzeau tropăind pe scări, neplăcut de tare. Nici țipenie de om. Când am ajuns la etajul opt, m-am uitat mai întâi în stânga și în dreapta, dar n-am văzut pe nimeni. De-a lungul coridorului se înșirau șapte sau opt uși de birou obișnuite. Pe fiecare era o plăcuță cu numărul și numele biroului.

Le-am citit pe fiecare în parte, dar nici unul din ele nu-mi spunea nimic. Toate plăcuțele erau murdare și ponosite - o companie de comerț, un birou de avocatură, un cabinet stomatologic. Până și numele de pe ele păreau murdare și ponosite. Nici un birou nu arăta prosper. Erau doar niște birouri banale, de la un etaj banal, dintr-o clădire banală, pe o străduță banală. Am mai citit o dată numele, rând pe rând, dar n-am găsit nimic care ar fi putut avea vreo legătură cu Kiki. Stăteam acolo nemișcat și complet nedumerit. Mi-am ciulit

358

urechile. Nu se *auzea* nici un sunet. Clădirea era afundată în liniște, ca o ruină.

Apoi am auzit sunetul. Era țcănitul unor pantofi cu toc pe o pardoseală dură. Pe tavanul înalt al holului pustiu, pașii răsunau - aș putea spune -grotesc de tare. Aveau un ecou care mă cutremura, greu și sec, ca o amintire străveche. Mă simțeam de parcă mă plimbam prin măruntaiele labirintice ale unei creaturi uriașe, moartă și mumificată de multă vreme. Parcă alunecasem printr-o falie în timp și mă trezisem prins în această văgăună.

Pașii răsunau atât de puternic, încât nu-mi puteam da seama din ce direcție se auzeau. Păreau totuși să vină din partea dreaptă a coridorului. Am pornit-o tiptil într-acolo. M-am oprit în dreptul ușii din fund. Pașii păreau foarte îndepărtați, dar cu siguranță se auzeau din spatele acelei uși. Pe ea nu era nici o plăcuță. Ciudat. Când am verificat mai devreme, sigur era. Nu-mi mai aduceam aminte ce scria pe ea, dar plăcuța era acolo, fără îndoială. Altfel aș fi remarcat-o.

Nu cumva e un vis ? m-am întrebat eu. Dar nu era. N-avea de ce să fie. Totul era mult prea înche-gat, prea coerent. Lucrurile se desfășurau secvențial. Am urmărit-o pe Kiki din centrul orașului până aici. Nu este un vis. Este realitatea. Ceva e putred aici, dar de real, e totul real.

Am ciocănit la ușă.

În acel moment pașii s-au oprit. Ultimul ecou s-a dizolvat în aer și totul a revenit la o liniște perfectă.

Am stat așa în fața ușii timp de vreo treizeci de secunde, dar nu s-a întâmplat nimic. Pașii nu se mai auzeau.

Am apucat mânerul și l-am rotit. Nu era încuiat. S-a învârtit ușor și ușa s-a deschis, cu un scârțâit, spre interior. Era întuneric și mirosea vag a ceară de lustruit parchetul, încăperea era complet goală. Nici urmă de mobilă sau de vreun corp de iluminat. Ultima geană de lumină colora camera într-un

359albastru deschis. Pe podea erau aruncate câteva ziare îngălbenite. Nu se zărea nici o siluetă.

Atunci s-au auzit, din nou pașii. Exact patru pași, apoi din nou liniște. Sunetul părea să vină de undeva de sus, mai spre dreapta. M-am dus până în fundul camerei și am descoperit încă o ușă, lângă fereastră. Nici aceasta nu era încuiată. În spatele ei erau niște trepte. Am apucat strâns balustrada rece de metal și am urcat încet prin întuneric, călcând cu grijă. Scara era foarte abruptă. M-am gândit că putea să fie scara de incendiu, care nu e folosită în mod normal. Pașii se auziseră sigur din capul scărilor. Când am ajuns acolo, am dat din nou de o ușă. Am băjbâit după un întreprupător, dar n-am dat de nici unul. Am căutat mânerul prin întuneric, l-am rotit și am deschis ușa.

Înăuntru era întuneric. Nu chiar beznă, dar nu se distingeau mai nimic. Mi-am dat seama că era o încăpere destul de mare, probabil un fel de pod sau mansardă. Părea să nu aibă ferestre. Sau poate avea

și erau închise, în mijlocul tavanului înalt era un luminator cu câteva ochiuri mici. Luna nu urcase suficient de mult pe cer și prin geam de-abia dacă pătrundea un strop de lumină de la becurile de pe stradă, care nu-mi era de nici un ajutor.

Mi-am vârât capul pe ușa și am strigat o dată în întunericul straniu : „Kiki!”

Am așteptat puțin, dar n-am primit nici un răspuns.

Nu știam ce să fac. Era prea întuneric ca să intru. M-am hotărât să mai aștept puțin, poate mi se obișnuiau ochii cu beznă și mai descopeream ceva.

Nu știu cât timp am stat acolo, nemișcat. Mi-am ciulit urechile și mi-am încordat privirea, în cele din urmă în cameră s-a mai strecurat puțină lumină. Oare a mai urcat luna pe cer ? Au început becurile de pe stradă să lumineze mai puternic? Am dat drumul mânerului și m-am îndreptat cu pași atenți

360

spre centrul camerei. Tălpile de cauciuc scoteau un zgomot înfundat și sec, la fel de ireal ca și pașii pe care îi auzisem mai devreme.

— Kiki! am strigat eu din nou.

Nici un răspuns.

După cum intuisem, încăperea era foarte mare și spațioasă. Aerul era încremenit. Stând în mijlocul camerei și privind de jur-împrejur, am deslușit într-un ungher ceva ce aducea a mobilier. Judecând după contururile întunecate, păreau să fie o canapea, scaune, o masă și un cufăr. Era o privesc stranie. Toate acele obiecte nu arătau deloc a piese de mobilier. Nu aveau un aer real. Numărul lor era mult prea mic în raport cu dimensiunile camerei, iar felul în care erau răspândite îți dădea senzația unui spațiu ireal, centrifugat.

Mi-am încordat privirea, în speranța că voi zări geanta lui Kiki. Rochia ei albastră era probabil, ascunsă în întuneric, dar geanta albă ar fi trebuit să se vadă. Poate că stătea pe vreun scaun sau pe canapea.

N-am zărit-o pe nicăieri. Pe canapea și pe scaune era ceva din material alb, cu o formă neregulată.

Poate o husă, m-am gândit eu. Când m-am apropiat însă, am văzut că nu era un material. Era oase. Pe canapea stăteau două schelete de om, unul lângă celălalt. Erau întregi. Nu le lipsea nici un os. Unul era mai mare, celălalt mai mic. Stăteau într-o poziție foarte naturală, de parcă ar fi fost vii, cel mare cu un braț sprijinit pe speteaza canapelei, iar cel mic cu ambele mâini pe genunchi. Amândoi arătau de parcă muriseră fără să-și dea nici ei bine seama și se uscaseră în acea poziție, transformându-se într-o mână de oase. Păreau chiar că zâmbesc. Erau surprinzător de albi.

Nu știu de ce, dar nu-mi era frică. Totul era împietrit, neclintit, nemișcat. După cum zisese și detectivul acela, oasele sunt curate și liniștite. Acești oameni erau complet și irevocabil morți. Nu aveam de ce să mă tem.

361sAm dat ocol camerei. Pe fiecare scaun era câte un schelet. Șase în total. Cu excepția unuia, toți erau întregi. Stăteau pe scaune într-o poziție foarte naturală, de parcă nici nu-și dădeau seama că sunt morți. Unul se uita la televizor. Evident, televizorul era stins, dar el (mi-am imaginat că era bărbat, după mărime) fixa ecranul netulburat. Privirea îi cădea direct asupra televizorului. O privire goală, lipită de un ecran gol. Altul murise la masă. Pe masă mai erau încă vasele, în care acum rămăsese doar un yraf alb. Și pe pat era unul, singurul incomplet. Ii lipsea brațul stâng, de la umăr.

Am închis ochii.

Ce mai e și asta? Kiki, ce încerci să-mi arăți? Din nou pași. Veneau dintr-un alt loc, dar nu-mi dădeam seama de unde. Mi-era imposibil să-i localizez. Din câte văzusem, camera nu ducea nicăieri. De aici nu mai ajungeai niciunde. Pașii au continuat o vreme, apoi s-au oprit. S-a lăsat o liniște sufocant de densă. Mi-am șters cu mâna transpirația de pe față. Kiki dispăruse din nou.

Am deschis ușa prin care intrasem și am ieșit. Am mai aruncat o ultimă privire în urmă și am văzut cele șase schelete albe profilându-se în întunericul albastrui. Păreau gata să se ridice și să plece în orice moment. Așteptau doar să ies eu din cameră. Aveam senzația că, imediat ce aș fi plecat, televizorul s-ar fi deschis și farfuriile s-ar fi umplut la loc cu mâncare caldă. Ca să nu-i deranjez, am închis încet ușa, am coborât scările și m-am întors în biroul de jos. Era așa cum îl găsisem mai devreme, înăuntru nu era nimeni. Ziarele vechi zăceau în același loc, pe podea.

M-am dus lângă fereastră și am aruncat o privire afară. Luminile orașului străluceau și camionetele și furgonetele de aprovizionare era parcate la fel ca înainte. Nici țipenie de om. Se înnoptase de tot.

362

Pe pervazul ferestrei am găsit o bucată de hârtie acoperită de praf. Era de mărimea unei cărți de vizită și pe ea erau scrise șapte cifre, ca un număr de telefon. Nici hârtia și nici cerneala nu erau decolorate. Numărul nu-mi părea cunoscut. Pe dos nu scria nimic. Era o simplă bucată de hârtie albă. Am strecurat-o în buzunar și am ieșit în hol. M-am oprit și am ciulit din nou urechile. Nu se mai auzea nimic.

Totul era mort. Era o liniște deplină, ca un telefon cu firul tăiat. O liniște de mormânt. Am renunțat și am coborât scările. L-am căutat pe îngrijitorul de adineauri. Voiam să-l întreb ce birou era acela, dar nu l-am mai zărit nicăieri. Am stat puțin și am așteptat, dar mă îngrijoram din ce în ce mai mult pentru Yuki. Oare de câtă vreme mă aștepta acolo? Cât timp trecuse? Douăzeci de minute? O oră? Era deja întuneric beznă și strada unde o lăsasem nu era într-o zonă prea sigură. M-am gândit că deocamdată nu mai aveam ce căuta aici.

Am memorat numele străzii și m-am întors în fugă la mașină. Yuki stătea și asculta radioul, cu o față îmbufnată. I-am ciocănit în geam. A ridicat privirea și mi-a descuiat ușa.

— Îmi pare rău, i-am zis eu.

— Au venit nu știu câți oameni. Au strigat la mine, mi-au bătut în geam, au zgâlțâit mașina, a zis ea cu o voce lipsită de orice expresie și a închis radioul. Mi-a fost foarte frică.

— Îmi pare rău.

Yuki m-a privit. Ochii ei au părut să înghețe o clipă. Pupilele și-au pierdut culoarea și au tremurat ușor, ca o frunză care atinge suprafața unei ape, tulburând-o. Buzele i s-au mișcat puțin, formând cuvinte aproape imperceptibile.

363— Pe unde ai umblat? Ce ai făcut?

— Nu știu, am zis eu și vocea mea a sunat înfundat, de parcă venea din altă parte, ca ecoul acelor pași. Am scos batista din buzunar și m-am șters de transpirația care îmi acoperea fața ca o pojghiță rece.

— Nu-mi dau seama prea bine. Ce am făcut? Yuki și-a mijit ochii și mi-a atins obrazul cu mâna. Degetele ei erau netede și catifelate. Cu mâna pe obrazul meu, a inspirat repede, cu zgomot, de parcă adulmeca ceva. Nările ei mici tremurau ușor. Mă privea fix. Aveam senzația că se uita la mine de la un kilometru distanță!

— Ai văzut ceva, nu? Am dat din cap că da.

— Ceva ce nu poți spune. Ceva ce nu se poate spune în cuvinte. Ceva ce nimeni nu ar înțelege. Să știi că eu înțeleg, a zis ea, odihnindu-și obrazul pe obrazul meu.

Am rămas așa, nemișcați, timp de zece-cinci-sprezece secunde.

— Săracul de tine! a adăugat ea.

— De ce? am zis eu râzând,

Nu-mi ardea mie de răs, dar ce altceva puteam să fac?

— Eu nu sunt decât un om obișnuit, un om cu picioarele pe pământ. De ce pățesc numai lucruri ciudate?

— Știi și eu? Nu mă întreba pe mine. Eu sunt copil, tu ești om mare.

— Așa e.

— Dar să știi că înțeleg bine ce simți.

— Eu nu.

— Neputință. Te simți prins în ceva foarte mare și nu rezolvi nimic, orice ai face.

— Așa o fi.

— În asemenea momente adulții beau.

— Just,

364

Am mers la barul de la Halekulani - nu la cel de lângă piscină, ci la cel din interior. Eu am băut un Martini și Yuki o apă minerală cu lămâie. Un pianist între două vârste, chel și cu o față sobră, de Serghei Rahmaninov, stătea la pianul mare și cânta dintr-un repertoriu vechi. Noi doi eram singurii clienți. A cântat *Stardust*, apoi *But Not for Me* și *Moonlight in Vermont*. Din punct de vedere tehnic era ireproșabil, însă interpretarea în sine nu era strălucită. Și-a încheiat numărul cu un preludiu de Chopin, care a fost mult mai reușit. Yuki a aplaudat, iar el a schițat un zâmbet de vreo doi milimetri și a dispărut pe undeva.

Am băut trei pahare de Martini. Mi-am închis ochii și am încercat să-mi amintesc camera aceea.

Fusese ca un vis foarte real, din care te trezești transpirat tot și răsuflă ușurat: „Ce bine, a fost doar un vis!” Dar acela nu fusese un vis. O știam și eu, o știa și Yuki. Ea își dăduse seama că am văzut *ceva*.

Cele șase schelete albe și uscate. Oare ce însemnau ? Scheletul fără brațul stâng era Dick North ? Și cealaltă cinci ?

Ce încerca să-mi transmită Kiki?

Mi-am amintit de hârtia găsită pe pervazul ferestrei, am scos-o din buzunar, m-am dus la o cabină telefonică și am format numărul. Nu răspundea nimeni. Târâitul telefonului rămăsese parcă suspendat într-un hău fără fund, continuând să sune la nesfârșit. M-am întors în bar și am oftat îndelung.

— Dacă pot să prind un loc în avion, eu mă întorc mâine în Japonia, am zis eu. Am stat puțin cam prea mult aici. A fost o vacanță frumoasă, dar simt că e timpul să-i pun capăt. Am treburi de care trebuie să mă ocup imediat ce ajung acasă.

Yuki a încuviințat. Părea să fi înțeles asta dinainte să deschid eu subiectul.

365— E în regulă. Nu-ți face probleme din cauza mea. Poți să te întorci acasă când vrei tu.

— Și tu ce ai de gând să faci ? Rămâi aici sau te întorci cu mine?

— Cred că o să mai stau o vreme la mama, a zis ea, ridicând ușor din umeri, încă nu vreau să mă întorc în Japonia. Doar n-o să mă refuze dacă o rog să mă primească la ea.

Am încuviințat și am golit paharul de Martini.

— Atunci mâine te duc cu mașina la Makaha. Oricum, cred că ar fi bine să o mai văd o dată pe mama ta înainte să plec.

Am mers apoi să cinăm împreună, pentru ultima oară, într-un restaurant cu fructe de mare de lângă Aloha Tower. Yuki a mâncat homar, iar eu, după ce am băut un pahar de whisky, am cerut niște stridii prăjite. Nici ea și nici eu nu am prea vorbit. Aveam mintea foarte absentă. Simțeam că o să adorm mâncând scoicile și o să mă transform și eu într-un schelet.

Yuki îmi arunca din când în când câte o privire.

— Ar trebui să te duci să te culci. Nu arăți deloc bine, mi-a zis ea când am terminat de mâncat.

M-am întors în cameră, am deschis televizorul și am băut niște vin. Se transmitea un meci de baseball, Yankees contra Orioles. Nu mă interesa câtuși de puțin. Voiam doar să țin televizorul deschis. Să rămân în contact cu realitatea.

Am băut vin până mi s-a făcut somn. Apoi mi-am amintit de bucățița de hârtie și am mai format o dată numărul de telefon. Nici acum nu mi-a răspuns nimeni. L-am lăsat să sune de vreo cincisprezece ori și am închis. Apoi m-am așezat din nou pe canapea, cu ochii la televizor. Winfield intrase la bătaie, în acel moment mi-a trecut prin cap ceva. *Ceva*.

366

Am reflectat asupra aceluia *ceva*, uitându-mă mai departe la televizor.

Ceva semăna cu ceva. Ceva se lega de ceva.

Nu se poate! mi-am zis eu. Merita totuși o încercare. Am luat bucata de hârtie și am comparat numărul de pe ea cu cel lăsat de June.

Erau identice.

Totul se leagă, mi-am zis eu. Totul se leagă și numai eu nu reușesc să înțeleg cum.

A doua zi de dimineață m-am prezentat la biroul JAL și mi-am rezervat un loc la zborul de după-amiază. Apoi am eliberat camerele și am dus-o pe Yuki cu mașina la casa lui Ame, în Makaha. De dimineață o sunasem pe Ame și-i spusese că trebuia să mă întorc în Japonia chiar în acea zi, pentru că apăruseră niște treburi urgente. Nu s-a arătat prea mirată. A zis doar că avea unde s-o culce pe Yuki și că puteam să o aduc acolo. Ziua se anunța înnorată încă de dimineață și nu m-aș fi mirat să înceapă oricând o ploaie tropicală. Mergeam ca întotdeauna pe autostradă, de-a lungul coastei, cu o sută douăzeci de kilometri pe oră, în același Mitsubishi Lancer, ascultând radioul.

— Pacman, a zis Yuki.

— Poftim?

— Parcă ai avea un Pacman în inima, a zis Yuki. Un Pacman care îți mănâncă inima. Bip-bip-bip, bip-bip.

— Nu prea înțeleg comparația.

— Te roade ceva.

Am condus o vreme tăcut, reflectând asupra vorbelor ei.

— Uneori simt ceva, ca o umbră a morții, i-am zis eu. E o umbră foarte densă și foarte aproape de mine. Am senzația că își întinde mâinile spre mine și că poate să mă înhațe de glezne în orice

367moment. Dar nu mi-e frică. Probabil pentru că știu că *niciodată* nu este moartea mea. Măinile ei apucă *întotdeauna* gleznele altcuiva. Dar de fiecare dată când moare cineva, simt că pierd și eu o parte din mine. Nu știu de ce...

Yuki a ridicat din umeri, fără să spună nimic.

— Nu știu de ce, dar moartea e mereu prin preajma mea. Cum găsește o crăpătură pe undeva, nu ezită să-și arate fața.

— Nu o fi asta cheia ta ? Poate că moartea este legătura ta cu lumea.

Am reflectat din nou asupra spuselor ei.

— Mă deprimi groaznic, i-am zis.

* * *

Dick North s-a arătat sincer întristat de plecarea mea. Nu aveam noi prea multe puncte în comun, dar ne simțeam bine împreună. Chiar aveam un fel de respect față de modul poetic în care vedea el lucrurile practice. Ne-am strâns mâinile la despărțire, în acel moment mi-am amintit de scheletul fără un braț. Oare chiar era Dick North?

— Te-ai gândit vreodată la felul în care o să mori? l-am întrebat eu.

El a râs și a reflectat puțin.

— Mă gândeam mult în timpul războiului, pentru că acolo chiar vedeai nenumărate feluri de a muri. Însă în ultima vreme nu prea m-am mai gândit. Nu mai am timp să stau și să meditez. Sunt mult mai ocupat pe timp de pace decât eram în timpul războiului, a zis el râzând. De ce mă întrebi una ca asta? I-am spus că fără nici un motiv anume. Asta îmi trecuse atunci prin cap.

— Până ne vedem data viitoare, o să mă gândesc, mi-a zis el.

Apoi Ame m-a invitat la o plimbare. Am mers încet, umăr la umăr, pe o alee de jogging.

368

— Mulțumesc pentru tot, mi-a spus Ame. Îți sunt sincer recunoscătoare. Nu prea mă pricep la așa ceva, dar... Datorită ție s-au întâmplat multe chestii bune. Atunci când ești și tu de față, lucrurile merg de minune. Am reușit să vorbesc mult cu Yuki și poate chiar să ne înțelegem reciproc un pic mai bine. Și acum a venit să stea cu mine.

— Mă bucur, am zis eu.

Folosesc replica doar în situații de criză, în care nu-mi vine în minte altă formulă de exprimare afirmativă și tăcerea este nepotrivită. Evident, Ame nici n-a băgat de seamă.

— De când te-a cunoscut pe tine, fetița s-a liniștit foarte mult. Nu mai e la fel de iritată. Nu știu de ce, dar e clar că voi doi sunteți foarte compatibili. Sunt convinsă că aveți ceva în comun. Nu crezi?

I-am spus că nu știu.

M-a întrebat ce cred că ar trebui să facă în legătură cu școala.

I-am spus că dacă ea nu vrea, n-ar trebui obligată să se ducă.

•— E un copil foarte dificil, dar și foarte sensibil, și nu cred că rezolvați nimic dacă îi impuneți ceva cu forța. Ar fi mai bine să angajați un profesor particular care s-o învețe strictul necesar. Ea nu este făcută pentru toceală la examene de admitere, activități extrașcolare prostești, competiții aberante, presiunea unui colectiv sau reguli ipocrite. Dacă nu vrea să se ducă la școală, să nu se ducă. Sunt mulți oameni care s-au descurcat mai bine singuri. Nu ar fi mai avantajos să-și descopere propriul ei talent și să-l cultive? Eu cred că e înzestrată cu ceva care o va purta într-o direcție bună. Sau, cine știe, poate chiar ea o să zică într-o bună zi că vrea să se întoarcă la școală și atunci puteți s-o trimiteți, în orice caz, cred că ar fi bine să o lăsați pe ea să decidă.

— Da, a încuviințat Ame după ce a reflectat un timp în tăcere. Probabil că ai dreptate. Nici eu nu agreez deloc colectivele și, cum nici la școală nu prea m-am dus, înțeleg bine ce spui.

369s— Dacă înțelegeți, înseamnă că nu mai aveți cu ce să vă bateți capul. La urma urmei, care este problema ?

Ame și-a răsucit capul de câteva ori, trosnindu-și gâtul.

— Nu e nici o problemă anume. Doar că eu nu prea am încredere în mine ca mamă. De aceea nu puteam să mă hotărâsc să zic: foarte bine, dacă nu vrea să se ducă la școală, să nu se ducă. Când n-ai încredere în tine, ajungi să judeci lucrurile cu teamă, începi să te îngrijorezi dacă nu cumva a nu merge la școală este un lucru socialmente dezagreabil.

Socialmente ?

— Desigur, eu nu știu dacă o asemenea concluzie este corectă. Nimeni nu poate prezice viitorul. S-ar putea ca rezultatul să nu fie cel așteptat. Dacă însă îi demonștrați - în calitate de mamă sau de prietenă

— atașamentul dumneavoastră pe planul real, al vieții de zi cu zi, și îi arătați puțin respect, mai departe o să se descurce ea, pentru că are un instinct bun.

Ame mergea tăcută, cu mâinile în buzunarul pantalonilor ei scurți.

— Cum de o înțelegi tu atât de bine ?

Am vrut să-i spun că o înțeleg pentru că mă străduiesc s-o înțeleg, dar m-am abținut.

Mi-a spus apoi că vrea să-mi mulțumească într-un fel sau altul pentru faptul că am avut grijă de Yuki.

I-am spus că promisem destul din partea domnului Makimura și că nu avea de ce să își facă probleme.

Era mai mult decât suficient.

— Dar vreau să fac eu asta. El este el, eu sunt eu. Vreau să-ți mulțumesc cumva. Dacă nu o fac acum, o să uit.

— Atunci puteți să uitați liniștită, i-am zis eu râzând.

Ame s-a așezat pe o bancă de la capătul aleii și și-a aprins o țigară. Pachetul albastru de Salem era înmuiat de transpirație. Păsările își cântau obișnuitele lor triluri complicate.

370

Ame fuma tăcută. De fapt a tras doar două-trei fumuri, iar restul s-a transformat în scrum între degetele ei și a căzut pe iarbă. Mă făcea să îmi imaginez că așa murea timpul. Vedeam cum se consuma în mâinile ei, cum arde și se transformă în scrum alb. Ascultam păsările și priveam grădinarii care alergau în mașinuțele lor de golf. De când ajunsesem în Makaha, vreme părea să-și revină treptat. S-a auzit doar un tunet slab în depărtare și asta a fost tot. Parcă o forță copleșitoare împrăștiase norii cenușii și groși, iar razele soarelui se întorseseră pe pământ, aducând o lumină caldă și înviorătoare.

Ame purta o cămașă de blugi cu mânecă scurtă (aceeași cămașă pe care o purta mai întotdeauna când lucra, cu un pix, un creion, bricheta și pachetul de țigări în buzunarul de la piept) și stătea în razele puternice fără să-și pună ochelari de soare. Părea să nu simtă nici căldura, nici lumina puternică, însă cred că îi era cald, pentru că, drept dovadă, picăturile de sudoare i se prelingeau pe gât și îi picurau din loc în loc pe cămașă. Ea nu simțea nimic. Nu reușeam să-mi dau seama de ce: pentru că era prea concentrată sau prea împrăștiată? În fine, așa s-au scurs vreo zece minute. Zece minute înghețate în timp și spațiu. Ea nu părea să observe deloc scurgerea timpului. Pentru ea timpul nu era un element care să intre în alcătuirea vieții sau, dacă era, ocupa o poziție inferioară, în cazul meu, lucrurile nu stăteau așa. Eu trebuia să prind avionul.

— Plec și eu în curând, am zis, privindu-mi ceasul. Aș vrea să ajung mai devreme la aeroport ca să am timp să duc mașina înapoi și s-o plătesc. Ame mi-a aruncat o privire încețoșată, de parcă încerca să-și regleze obiectivul. Era o privire pe care o regăseam uneori și la Yuki. O expresie pe care o afișa atunci când trebuia să revină la realitate. Mama și fiica au o natură, o dispoziție comună, m-am gândit eu din nou.

371— A, așa este. Nu prea ai timp. Scuză-mă, nu mi-am dat seama, a zis ea și și-a întors capul încet spre stânga, apoi spre dreapta. Căzusem puțin pe gânduri.

Ne-am ridicat de pe bancă și ne-am întors pe aceeași alee.

La plecare m-au condus toți trei. I-am spus lui Yuki să nu mănânce prea multe prostii. Ea s-a mulțumit să strângă din buze. Însă, cum era și Dick North pe-acolo, nu aveam de ce să mă îngrijorez.

Cele trei siluete care se reflectau în oglinda retrovizoare arătau foarte straniu. Dick North își -flutura mâna dreaptă, Ame își ținea brațele încrucișate și privea absentă drept înainte, Yuki stătea mai deoparte și rostogolea o piatră cu vârful sandalei. Arătau ca o familie pestriță, abandonată la capătul unui univers imperfect. Nu-mi venea să cred că până nu demult eram și eu amestecat printre ei. Am cotit la stânga și siluetele lor au dispărut din oglinda retrovizoare, în sfârșit singur.

Mă simțeam bine. Nu e vorba că îmi plăcea să fiu cu Yuki, dar, lăsând asta la o parte, îmi plăcea să fiu singur. Nu trebuia să mă sfătuiesc cu nimeni înainte să fac ceva și nu trebuia să mă mai scuz față de nimeni dacă făceam vreo boacănă. Când observam ceva caraghios, îmi plăcea să fac singur o glumă și să râd pe înfundate. Nimeni nu-mi spunea „Vai, ce glumă proastă!” Dacă mă plictiseam, puteam să mă uit în voie la o scrumieră, fără să mă întrebe cineva „De ce te uiți la scrumieră?” De bine, de rău, mă obișnuisem să trăiesc singur.

Rămas singur, mi se părea că totul în jurul meu, de la lumină și până la mirosul vântului, era puțin - dar sigur - altfel. Am tras adânc aer în

372

piept și am avut senzația că spațiul dinăuntru meu se mărise considerabil. Am fixat radioul pe postul cu muzică de jazz și am condus relaxat până la aeroport, ascultând Coleman Hawkins și Lee Morgan.

Pânza de nori care acoperise cerul părea sfâșiată în bucăți, împrăștiată acum dintr-un loc în altul. Alizeul flutura frunzele palmierilor și împingea fragmentele de nori spre vest. Un Boeing 747 străpungea cerul într-un unghi abrupt, ca o pană de despicat argintie.

Rămas singur, brusc n-am mai fost în stare să mă gândesc la nimic. Parcă în capul meu avusese loc o schimbare bruscă a gravitației și gândurile nu mai puteau ține pasul cu ea. Dar mie mi se părea minunat. Ce bine e să nu mă mai gândesc la nimic, mi-am zis eu. *Ești în Hawaii, tâmpitule, de ce să te gândești la ceva ?* Mi-am golit mintea și m-am concentrat asupra condusului, fredonând *Stuffy* și *The Sidewinder* pe un ton aflat undeva între fluierat și șuierat. Coboram un deal cu o sută șaizeci de kilometri pe oră și vântul sufla cu putere în jurul meu. La un moment dat am cotit și în față mi-a apărut întinderea albastră a Pacificului.

Gata, mi-am zis eu. Cu asta, vacanța s-a încheiat. Era și timpul.

Am înapoiat mașina la biroul de închirieri și, după ce am rezolvat cu formalitățile de îmbarcare la ghișeul JAL, m-am îndreptat spre o cabină telefonică și am mai format o dată misteriosul număr de telefon. După cum mă așteptam, nu a răspuns nimeni. Suna la nesfârșit. Am închis și am rămas o vreme în cabină, privind telefonul. Până la urmă am renunțat, m-am dus în sala de așteptare pentru clasa întâi și am băut un gin tonic.

Tokyo... mi-am zis eu. Dar n-am reușit să-mi amintesc nimic legat de Tokyo.

373

Întors în apartamentul meu din Shibuya, am aruncat un ochi peste corespondența primită și mi-am ascultat mesajele de pe robotul telefonic. Nimic important. Numai propuneri mărunte de lucru, o întrebare legată de numărul viitor al unei reviste, plângeri că am dispărut de tot, o comandă nouă. N-aveam chef să-mi bat capul cu ele și m-am hotărât să le ignor pe toate. As fi irosit o grămadă de timp numai dând explicații fiecăruia în parte și probabil scăpăm mai repede dacă făceam ce-mi cereau, însă mi-era foarte clar că, o dată ce m-aș fi apucat de dezăpezit, nu mi-ar mai fi rămas timp de nimic altceva. Prin urmare, nu-mi rămânea decât să le ignor pe toate. Desigur, asta însemna că nu-mi onoram obligațiile cum se cuvine, dar, din fericire, cu banii stăteam bine și mai departe, ce-o fi o fi, mă descurcam eu cumva. Până acum am lucrat fără să mă plâng o dată, întocmai cum mi s-a spus. Măcar să trăiesc și eu puțin cum îmi place. Am și eu acest drept.

L-am sunat pe Makimura. Mi-a răspuns Vineri, care mi l-a dat imediat la telefon. I-am spus în linii mari cum ne-am petrecut timpul, că Yuki s-a relaxat zdravăn și că n-am avut nici un fel de probleme. — Minunat, a zis el. Îți sunt foarte recunoscător. Chiar mâine am să-i telefonez lui Ame. Apropo, banii v-au ajuns?

— Da. Au mai și rămas.

— Poți să-i cheltuești cum îți place. Fără nici o rețineră.

374

— As avea o întrebare, dacă se poate, am zis eu. în legătură cu femeia.

— Aha, zise el degajat.

— Ce fel de organizație este ?

— De dame de companie! Credeam că ai înțeles. Doar n-ai stat toată noaptea și ai jucat cărți, nu?

— Nu, întrebarea mea era cum ai plătit din Tokyo o femeie din Honolulu? Voiam să știu cum ai aranjat asta. Din pură curiozitate.

Makimura a reflectat o vreme, probabil asupra naturii curiozității mele.

— E ca un serviciu internațional de curierat. Suni la biroul din Tokyo și le ceri să-ți trimită o femeie în Honolulu, specificând locul, ziua și ora. Biroul din Tokyo ia legătura cu partenerii din Honolulu, care trimit femeia. Eu plătesc aici. Cei din Tokyo opresc un comision și trimit restul banilor în Honolulu. Cei de acolo, la rândul lor, opresc un comision și îi dau restul femeii. Este foarte comod. Câte sisteme există pe lumea asta, nu?

— Așa este, am zis eu. *Serviciu internațional de curierat!*

— E scump, dar comod. Femei bune găsești oriunde în lume. Îți faci rezervarea din Tokyo și, când ajungi acolo, totul e sigur. Nu mai e nevoie să te dai peste cap să cauți. Și nici nu riști conflicte cu vreun pește, în plus, sunt cheltuieli deductibile.

— N-ai putea să îmi dați și mie numărul lor de telefon?

— Asta mă tem că nu se poate. Este strict secret, îl știu doar membrii și ca să devii membru, trebuie să treci printr-un proces de selecție foarte dur. Ai nevoie de bani, statut social și încredere. Tu nu te

încadrez. Dar hai s-o lăsăm baltă! Doar vorbindu-ți despre sistem și încalc regulile de confidențialitate ale clubului. Ți-am spus toate astea din pură bunăvoință.

I-am mulțumit pentru pura sa bunăvoință.

375— Dar femeia a fost bună, nu ?

— Da, absolut.

— Mă bucur. Le-am zis s-o trimită pe cea mai bună. Cum o chema?-

— June, i-am spus eu. June, adică iunie.

— June, adică iunie, a repetat el. Era albă?

— Albă?

— Caucaziană ?

— Nu, de prin sud-estul Asiei.

— Cu prima ocazie când mai ajung prin Honolulu, o s-o încerc și eu, a zis Makimura.

Nemaiavând altceva să-i spun, i-am mulțumit și am închis.

L-am sunat pe Gotanda. Ca întotdeauna, mi-a răspuns robotul și i-am lăsat un mesaj în care spuneam că m-am întors în Japonia și că îl rugam să mă caute. Cu una, cu alta, s-a făcut seară. M-am urcat în Subaru și am mers la Kinokuniya, de unde am cumpărat din nou legume bine instruite. Probabil că undeva în Nagano, în creierul munților, există câmpii cu legume instruite, care sunt expediate exclusiv la magazinele Kinokuniya. Sunt câmpii întinse, împrejmuite cu garduri amenințătoare din sârmă ghimpată, ca în *Marea evadare*. Nu m-aș mira să aibă chiar și turnuri de pază cu mitraliere, în spatele acestor garduri ceva se întâmplă cu țelina, cu salata: o instrucție de-a dreptul nevegetală, dincolo de orice imaginație. Cu astfel de gânduri în minte, mi-am cumpărat legume, carne, pește, *tofu* și murături, apoi m-am întors acasă.

Nici o veste de la Gotanda.

A doua zi de dimineață mi-am luat micul dejun la Dunkin' Donuts, după care m-am dus la bibliotecă și am studiat publicațiile din ultima jumătate a lunii, ca să văd dacă se mai făcuse vreun progres în ancheta legată de moartea lui Mei. Am citit cu atenție trei ziare, *Asahi*, *Mainichi* și *Yomiuri*, dar nu am găsit nici măcar o știre de un rând despre ea. Rezultatele alegerilor, declarația lui Revchenko și delincvența în rândul elevilor din școli ocupau

376

majoritatea paginilor. Era și un articol în care se spunea că a fost contramandat concertul formației Beach Boys la Casa Albă, pe motiv că muzica lor era inadecvată. Ridicol! Dacă pe Beach Boys îi consideră inadecvați și îi alungă de la Casa Albă, atunci lui Mick Jagger ce i-ar face ? L-ar arde de vreo trei ori pe rug ? În fine, nici un articol despre o femeie strangulată cu un ciorap într-un hotel din Akasaka.

Am luat la rând numerele din urmă ale săptămânalelor, într-unul singur am găsit un articol de o pagină despre moartea lui Mei. Se intitula „Frumoasă și goală, ucisă în hotelul X din Akasaka”. Un titlu oribil, în loc de fotografie, era un desen făcut de vreun grafician profesionist. Probabil revista nu a avut permisiunea să publice o poză cu cadavrul. Fata din desen semăna cu Mei, dar asta pentru că știam de la bun început că era ea. Altfel probabil că n-aș fi recunoscut-o. Trăsăturile feței erau redată cu pricepere, dar lipsea ce era mai important, și anume faptul că la baza existenței ei stăteau sentimentele. O înfățișa pe Mei moartă. Mei, cea pe care o știam eu, era mult mai caldă și mai însuflețită. Avea speranțe, vise și gânduri. Desenul nu reda blândețea și priceperea cu care ea curăța acea minunată zăpadă senzuală. Așa am putut noi să împărtășim o iluzie. De dimineață ea ciripise inocentă „Cucu!” Schița o făcea să arate sărăcăcioasă și decăzută. Am clătinat din cap, am închis ochii și am oftat îndelung. Văzând acel desen, realizez din nou că Mei era cu adevărat moartă, că nu mai trăia, mai intens decât atunci când văzusem fotografiile cu cadavrul. Era complet și irevocabil moartă. Nu se mai putea întoarce. Viața ei se risipise în neant. La gândul acesta, am simțit în suflet o tristețe copleșitoare.

Desenul era însoțit de un text la fel de sărăcăcios și decăzut, care spunea că în hotelul X din Akasaka a fost descoperit cadavrul unei tinere de până în douăzeci de ani, strangulată cu un ciorap. Era dezbrăcată și nu avea asupra ei nici un obiect

377care să permită identificarea ei. Numele lăsat la recepție era fals etc., exact ceea ce-mi spusese și mie polițiștii. Era totuși și un lucru pe care eu nu-l știam. Poliția își continua ancheta axându-se pe o organizație de prostituție - prostituate de lus care foloseau hoteluri de cinci stele -, spunea articolul în final. Am pus teancul de ziare înapoi pe raft. m-am așezat pe un scaun în hol și m-am cufundat în gânduri.

De ce și-au concentrat ei ancheta pe ideea de prostituție? Au ieșit la iveală niște dovezi concludente? Nu puteam să sun la poliție, să cer cu Pescarul sau cu Literatul și să-i întreb cum se mai desfășura ancheta. Am părăsit biblioteca, am luat un prânz ușor într-un restaurant din zonă și apoi am plecat agale prin oraș. Tot speram că, plim-bându-mă, îmi va veni vreo idee bună, dar a fost în zadar. Aerul, dens al primăverii îmi umplea pielea de mâncărime. Nu știam nici măcar de unde sa apuc lucrurile. Ajuns la templul Meiji, m-am așezat pe iarbă și am privit cerul. Am încercat să încep cu prostituția. *Serviciu internațional de curie-rât*. Dai comanda în Tokyo și te culci cu o femeie în Honolulu. Foarte sistematic, iscusit, sofisticat. Nimic murdar. Profesionalism. Dincolo de un anumit punct, nici cele mai indecente lucruri nu mai sunt judecate în termeni de bine și rău, pentru că acolo iau naștere iluzii independente, particulare, care, o dată apărute, funcționează ca un produs obișnuit. Capitalismul scoate din orice un produs comercial. „Iluzie” este cuvântul cheie. Chiar și prostituția, traficul cu carne vie, discriminarea socială, atacul la persoană sau perversiunea, dacă sunt oferite într-un ambalaj frumos și cu un nume atrăgător, se transformă în niște produse splendide. Probabil că în curând o să ajungem să găsim cataloage cu dame de companie la centrul comercial Seibu. *You can rely on us!*

1. Vă puteți bizui pe noi (engl.). 378

Privind cerul pâcios de primăvară, mi-am dat seama că îmi doream o femeie. Dacă se putea, aș fi vrut să mă culc cu fata din Sapporo, Yumiyoshi. Nu era neapărat imposibil. M-am imaginat proptind un picior în ușa apartamentului ei, așa cum au făcut detectivii aceia patetici. Ii spun „Trebuie să te culci cu mine. Asta trebuie să faci”. Apoi mă culc cu ea. O dezbrac încet și cu blândețe, cum ai desface funda de pe un cadou, îi scot sacoul, ochelarii, puloverul. Când i-am scos hainele, s-a transformat în Mei. *Cucu l ciripi ea. Nu-i așa că am un corp trăsnet ?*

Înainte să apuc să-i răspund, se face seară. Lângă mine e Kiki. Pe spatetele ei alunecă blând degetele lui Gotanda. Se deschide ușa și apare Yuki. Mă vede îmbrățișând-o pe Kiki. Acum nu mai e Gotanda, sunt eu. Degetele sunt ale lui, dar eu fac dragoste cu Kiki. *Nu pot să cred!* strigă Yuki. *Chiar nu pot să cred!*

Nu e chiar așa, zic eu.

Ce-a fost asta ? întreabă Kiki.

Un vis cu ochii deschiși.

Un vis sălbatic, foarte populat și fără sens.

Nu e chiar așa, zic. Eu cu Yumiyoshi vreau să mă culc. în zadar. Ceva nu merge. S-au încălțit legăturile. Primul lucru pe care trebuie să-l fac e să le descâlțesc. Altfel o să plec cu mâna goală. Sau chiar fără o mână.

Am părăsit templul Meiji și am băut o cafea fierbinte și bună pe o străduță dosnică din Harajuku. Apoi m-am întors agale spre casă.

Pe seară am primit un telefon de la Gotanda.

— Acum nu prea am timp, a zis el, dar crezi că ne putem vedea deseară, cam pe la opt-nouă?

— Sigur. Sunt complet liber.

— Mergem să mâncăm și apoi să bem ceva. Vin eu să te iau.

379 Mi-am desfăcut bagajele, am strâns toate chitanțele și le-am împărțit în două: o parte pentru Makimura, cealaltă -pentru mine. Am pus pe cheltuiala lui jumătate din banii pentru mâncare și pentru închirierea mașinilor, la care am adăugat cumpărăturile personale ale lui Yuki (planșă de surf, casetofon, costum de baie etc.). Am făcut o listă amănunțită cu toate cheltuielile, am pus-o într-un plic și am pregătit cecurile de călătorie rămase, ca să le pot schimba în bani gheață și să-i expediez imediat. Sunt foarte rapid și ordonat când e vorba de bani. Nu fiindcă mi-ar plăcea. Nu cred că există cineva căruia să-i placă. Pur și simplu nu-mi place dezordinea în problemele bănești.

După ce am terminat calculele, am fiert niște spanac, l-am amestecat cu peștișori mărunți și l-am stropit cu oțet, ca să meargă numai bine cu o bere brună Kirin. Apoi m-am delectat recitind niște nuvele de Haruo Sato. Era o seară plăcută de primăvară. Pe cer, o pensulă invizibilă așternea strat după strat de culoare, adâncind albastrul înserării și preschimbându-l treptat în întunericul nopții.

Când m-am săturat de citit, am ascultat Opusul 100 de Schubert interpretat de trioul Stern, Rose și Istomin. M-am obișnuit să ascult acest disc primăvara. Tonul lui se potrivește cu tristețea nopților de primăvară, cu întunericul lor blând și albăstrui, care îți pătrunde adânc în suflet. Am închis ochii, iar în întuneric au început să se profileze scheletele albe. Viața se scufundase în neant și în fața ochilor mei rămăseseră doar oasele albe, încremenite ca niște amintiri.

380

32

otanda a venit la nouă fără douăzeci, la volanul Maserati-ului. Parcată în fața blocului meu, mașina arăta nelalocul ei. Nu era vina nimănui. Anumite lucruri pur și simplu nu se potrivesc cu altele. Nici imensul Mercedes nu s-ar fi potrivit, iar Maserati-ul nici atât. Asta este. Fiecare om cu stilul său de viață.

Gotanda purta un pulover *en coeur* gri, cămașă albastră și pantaloni din bumbac. Toate erau foarte obișnuite, dar chiar și așa îl remarcai imediat. Ca să obțină același efect, Elton John ar fi trebuit să țopăie în salturi mari, îmbrăcat într-un sacou mov și o cămașă portocalie. Gotanda a ciocănit la ușă și, când i-am deschis, m-a întâmpinat cu un zâmbet.

— Vrei să intri ? l-am poftit eu, bănuind că era curios să-mi vadă apartamentul.

— Da, a zis el, zâmbind oarecum jenat.

Era un zâmbet atât de simpatic, încât aproape că-mi venea să-l poftesc să stea la mine o săptămână întreagă.

Apartamentul era mic, dar părea pe gustul lui.

— Câte amintiri îmi evocă! a zis el. Și eu stăteam într-un apartament ca ăsta pe vremuri, înainte să dau lovitura.

Cred că dacă altcineva mi-ar fi spus asta, m-aș fi simțit ofensat, dar venind din gura lui, era complimentul perfect.

Ca să explic pe scurt, apartamentul meu este împărțit în patru: bucătărie, baie, sufragerie și dormitor, toate foarte mici. Bucătăria e mai degrabă

381 un fel de hol măricel, în care încap doar un bufet lung și îngust și o masă pentru două persoane.

Dormitorul e la fel: cu un pat, un dulap și un birou plin până la refuz. Sufrageria este singura cameră în care am puțin spațiu, pentru că nu ara pus mai nimic în ea. Doar un raft cu cărți, unul cu discuri, sculele de muzică și cam atât. Nici o masă, nici un scaun. Am doar două perne, pe care le folosesc ca să mă reazem de perete. La nevoie, folosesc o masă pliantă, pe care o țin în dulapul din perete.

I-am arătat lui Gotanda cum să-și potrivească pernele, am întins masa și am adus bere neagră, două pahare și spanacul. Apoi am pus din nou Schubert.

— Fantastic, a zis Gotanda.

N-a spus-o ca să fie diplomat. Chiar părea s-o creadă.

— Hai să mai fac niște gustări, am propus eu.

— Nu ți-e peste mână?

— Nu, deloc. E foarte simplu. N-am mare lucru, dar pot să încropesc ceva să meargă la bere.

— Pot să arunc o privire pe aici?

— Sigur.

Am amestecat niște ceapă verde cu pulpă de prună, peste care am presărat fulgi de pește, am preparat niște *wakame*¹ cu creveți și oțet, pește fiert, tăiat mărunț, cu *daikon*² ras și *wasabi*³ murat în *sake*, apoi niște cartofi prăjiți în ulei de măsline, cu usturoi și puțin salam. Am tăiat și niște castraveți murați. Mai aveam și *hijiki*⁴ rămas de ieri și niște *tofu*, pe care le-am aseasonat cu ghimbir.

— Fantastic! a zis Gotanda oftând. Ești un geniu!

1. O varietate de algă verde.

2. Ridiche albă japoneză, care cântărește două-trei kilo-J grame.

3. Varietate de hrean cultivat în Japonia.

4. Algă maronie care crește pe stânci, în apropierea) țărurilor.

382

— E foarte simplu. Nu e nimic elaborat. O dată ce te-ai obișnuit, le faci cât ai clipi. Toate sunt chestii pe care poți să le prepari doar cu ce ai la îndemână.

— Genial! Eu n-aș fi în stare.

— Nici eu n-aș fi în stare să fac pe stomatologul. Fiecare om cu stilul său de trai. *Different strokes for different folks*.

— Așa e, a zis el. Auzi, te-ar deranja dacă rămânem aici, liniștiți, în loc să mai ieșim?

— Nu.

Am băut bere neagră și am mâncat gustările. Când am terminat berea, am trecut la Cutty Sark, whisky scoțian. Am ascultat Sly & the Family Stone, Doors, Rolling Stones, Pink Floyd. Am pus și discuri cu Beach Boys, *Surf's Up*. A fost o noapte în stilul anilor '60. Am pus și Lovin' Spoonful, și Three Dog Night. Un extraterestru respectabil care ar fi nimerit pe acolo ar fi crezut că a greșit dimensiunea temporală.

N-a apărut nici un extraterestru, dar pe la zece a început să plouă mărunț. O ploaie de-abia auzită, de o liniște funebră, care picura pe la streșini.

După o anumită oră n-am mai pus muzică. Apartamentul meu nu avea pereți zdraveni, ca al lui Gotanda. Dacă puneam muzică după unsprezece, puteam să mă trezesc cu reclamații. Am oprit muzica și am început să vorbim despre moarte, ascultând picăturile de ploaie. I-am spus că, din câte se pare,

nu prea au avansat în ancheta legată de Mei. Știa și el. Era la curent cu tot ce apăruse prin ziare și reviste legat de anchetă.

Am deschis a doua sticlă de Cutty Sark și am închinat primul pahar pentru Mei.

— Poliția își restrânge aria de cercetare în jurul cluburilor de dame de companie, am zis eu. Probabil au pus mâna pe ceva care i-a dus în direcția asta. De aici ar putea să ajungă și la tine.

— E posibil, a zis Gotanda, ridicând ușor din umeri. Dar nu cred că o să am probleme. M-am îngrijorat și eu și i-am întrebat pe oamenii de la agenție dacă clubul păstrează confidențialitatea, așa cum spune. Se pare că inșii de la club au niște legături cu lumea politică. Niște nume de sus de tot. Chiar dacă ei ar spune totul la poliție, polițiștii n-ar putea ajunge prea departe în interiorul clubului. N-ar putea să pună mâna pe nimeni, în plus, și agenția mea are ceva putere politică, doar are contracte cu cele mai mari vedete. Are chiar și legături cu cercuri mai periculoase. Așa că, orice ar fi, afacerea poate fi mușamalizată. Eu sunt o mină de aur pentru agenție și e clar că o să facă asta pentru mine. Dacă aș fi implicat într-un scandal și n-aș mai fi un produs vandabil, tot ei ar avea de suferit, pentru că reprezintă o investiție majoră. Bine, dacă le-ai fi dat atunci numele meu, aș fi intrat sigur la saramură. Tu ești singura legătură directă care i-ar fi putut duce la mine. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, nici n-ar mai fi avut timp să-și folosească puterea politică. Dar am scăpat de o asemenea grijă. Mai departe rămâne doar un joc de putere între două sisteme.

— Ce lume murdară! am zis eu.

— Chiar că murdară, a zis și Gotanda.

— Două voturi pentru „murdară”.

— Poftim?

— Două voturi pentru „murdară”. Moțiune adoptată.

Gotanda a încuviințat râzând.

— Da, două voturi pentru „murdară”. Nimeni nu se gândește la fata omorâtă. Fiecare își păzește pielea. Și eu la fel.

M-am dus la bucătărie și am mai adus niște gheață, biscuiți sărați și brânză.

— Am o rugămintă, am zis eu. Aș vrea să suni la club și să te interesezi de ceva.

— Ce vrei să știi ? m-a întrebat el, ciupindu-se de ureche. Dacă e ceva legat de acel incident, nu se poate. Nu-mi spun nimic.

384

— N-are nici o legătură. Aș vrea să știu ceva despre o prostituată din Honolulu. Am auzit că prin ei se poate plăti o fată chiar și în străinătate.

— Cine ți-a spus asta ?

— Cineva care nu are nume. îmi imaginez că acel club despre care vorbea el este același cu al tău, pentru că fără bani, statut social și încredere, nu ai acces în el. Mi s-a spus că eu nu am nici măcar cum să mă apropii de el.

— Sunt convins că am auzit de un sistem prin care, cu un telefon, poți să plătești o femeie în străinătate, a zis el zâmbind. Eu nu l-am încercat niciodată. Probabil că e vorba de același club. Ce vrei să știi mai exact?

— Dacă au o fată de prin sud-estul Asiei, pe nume June.

Gotanda s-a gândit puțin, dar nu m-a mai întrebat altceva. Și-a scos agenda și și-a notat numele.

— June și mai cum?

— Și atât, că doar e prostituată! Doar June. Iunie.

— Am înțeles. Măine îi sun și-i întreb.

— Îți rămân dator.

— Nu e cazul. E un fleac în comparație cu tot ce ai făcut tu pentru mine. Nu-ți face probleme, a adăugat el, făcându-mi semn că totul e OK. Chiar așa, ai fost singur în Hawaii?

— Cine se duce singur în Hawaii ? Am mers cu o fată, normal! O fată incredibil de frumoasă. Are doar treisprezece ani.

— Te-ai culcat cu o fată de treisprezece ani ?

— Ei, na! Nici măcar nu i-au crescut sânii încă.

— Atunci ce-ați făcut împreună în Hawaii?

— Am învățat-o bunele maniere la masă, i-am explicat cum e cu libidoul, l-am bârfit pe Boy George, am văzut *E. T.*

Gotanda m-a privit o vreme, apoi a zâmbit aproape imperceptibil.

— Ce ciudat! a zis el. Mereu faci lucruri ciudate. De ce?

385— De ce ? Nu le fac neapărat pentru că așa am chef. Asta e direcția în care au mers lucrurile. Ca și cu Mei. Nici atunci nu a fost vina nimănui. Dar așa s-a întâmplat.

— Hm... Dar te-ai simțit bine în Hawaii?

— Evident.

— Te-ai bronzat.

— Evident.

Gotanda a mai băut niște whisky și a ronțait câțiva biscuiți.

— Cât ai fost plecat, m-am mai întâlnit de câteva ori cu fosta mea nevastă. Ne merge foarte bine. Știu că sună ciudat, dar îmi place să mă culc cu ea.

— Te înțeleg.

— Ce-ar fi să te întâlnești și tu cu fosta ta soție ?

— Nu se poate. Se căsătorește în curând. Nu ți-am spus?

— Nu, a zis el, clătînând din cap. Păcat!

— Nu, e mai bine așa. Nu-i deloc păcat. Chiar cred că e mai bine așa. Apropo, ce ai de gând să faci mai departe cu ea?

— N-am nici o speranță, a zis el, clătînând iarăși din cap. Nici o speranță. Altă expresie mai potrivită nu-mi vine în minte. E o situație fără ieșire. Ne e mai bine ca niciodată. Ne întâlnim în secret prin moteluri, avem grijă să nu fim recunoscuți și facem dragoste. Ne liniștim reciproc atunci când suntem împreună, îmi place la nebunie să mă culc cu ea, ți-am mai zis. Comunicăm fără să avem nevoie de cuvinte. Acum ne înțelegem unul pe celălalt mai bine decât atunci când eram căsătoriți. Sincer să-ți spun, *ne iubim*. Dar nu putem s-o ținem așa la nesfârșit, întâlnirile noastre secrete prin moteluri ne consumă enorm. Riscăm oricând să afle presa și să se iste un scandal. Dacă se întâmplă asta, ai ei or să mă mănânce cu fulgi cu tot. E un joc foarte periculos și epuizant. Ce îmi doresc eu e să ieșim din ascunziș și să ducem o

386

viață normală. Să mâncăm împreună liniștiți, să ieșim la plimbare, chiar să facem copii. Dar nu se poate. Nu am cum să mă împac cu familia ei. Mi-au făcut niște lucruri oribile, dar și eu le-am spus tot ce-mi stătea pe suflet. Nu mai e cale de întoarcere. Cel mai simplu ar fi ca ea să rupă legăturile cu rudele, dar nici asta nu se poate. E o familie cumplită, care o exploatează la maximum. O știe și ea prea bine, dar tot nu poate s-o rupă cu ei. Parcă ar fi siamezi. Nu se poate despărți de ei. Nu există nici o cale de ieșire.

Gotanda și-a clătinat paharul, învârtind cuburile de gheață.

— Ciudat, nu? a continuat el zâmbind. Pot să am tot ce vreau, mai puțin lucrul pe care mi-l doresc cu adevărat.

— Așa o fi, i-am răspuns. Eu nu prea am ce să spun, pentru că în cazul meu lucrurile pe care le pot obține sunt mult mai puține.

— Nu e chiar așa. Tu nu ți-ai dorit prea multe de la bun început. De exemplu, ai vrea un Maserati sau o casă în Azabu ?

— Nu prea cred. Deocamdată nici nu am nevoie. Sunt perfect mulțumit cu un Subaru și cu un apartament mic. „Mulțumit” poate că e cam mult spus. Nu sunt nemulțumit. Mă mulțumesc cu ce am. Mi-e bine așa. Dar poate că în viitor o să apară o astfel de nevoie și, o dată cu ea, și dorința de a le avea.

— Nu, nevoia nu înseamnă asta. Nu apare de la sine. E fabricată. Uite, de exemplu, casa mea putea să fie oriunde. Puteam să locuiesc în Itabashi, în Kameido sau Nakano. Nu conta unde. Aș fi fost cu totul mulțumit doar cu un acoperiș deasupra capului. Dar cei de la agenție nu sunt de aceeași părere. Ești vedetă, stai în centru! Așa mi-au găsit locuința din Azabu. Ce porcărie! Ce e atât de interesant în centru ? Restaurante scumpe și proaste, deschise de creatori de modă, rușinea aia de Tokyo Tower și femeii neghioabe care se fâțâie de nebune

387pe stradă până dimineața. Cu Maserati-ul e la fel. Eu mă mulțumeam cu un Subaru care merge bine. La ce-ți folosește un Maserati în Tokyo ? E aberant! Și pe asta tot cei de la agenție mi l-au găsit. O vedetă nu poate să conducă un Subaru, un Bluebird sau o Corona. Așa m-am pricopsit cu el. A fost foarte scump. Și nici măcar nu era nou. Fusese al unui cântăreț de *enka*¹.

Gotanda și-a mai turnat niște whisky peste gheața topită și a sorbit o gură. A rămas încruntat mai multă vreme.

— Asta e lumea în care trăiesc eu. Centru, mașină europeană, Rolex, și ești de prima mână. Ce porcărie! N-are absolut nici un sens. Pe scurt, ce vreau eu să spun e că nevoia e fabricată de oameni. Nu e un lucru care se naște natural. E o pură *invenție*. Se creează iluzia necesității unor lucruri de care de fapt nimeni nu are nevoie. E foarte simplu. Se fabrică treptat niște stereotipuri: casă - centru, mașină - BMW, ceas - Rolex. Sunt repetate la nesfârșit și transmise mai departe, până când toată lumea le crede cu tărie. Casă -centru, mașină - BMW, ceas - Rolex. Anumiți oameni cred că devin diferiți dacă le obțin pe toate. Se cred altfel decât toți ceilalți. Nu-și dau seama că așa *ajung să fie toți la fel*. Nu au pic de imaginație. Ibate astea sunt doar niște stereotipuri induse artificial, niște iluzii de care sunt sătul până peste cap. Sunt sătul de propria mea viață. Vreau să trăiesc mai simplu, dar nu pot. Toată viața mea e controlată de agenție. Parcă aș fi o marionetă. Am împrumutat bani de la ei și nu pot să zic nimic. Nimeni nu mă ascultă când le spun ce vreau. Locuiesc într-o vilă stilată din centru, conduc un Maserati, port un ceas Patek Philippe, mă culc cu prostituate de lux. Unii mă invidiază. Dar nu astea

1. Gen de muzică populară foarte sentimentală. 388

sunt lucrurile pe care mi le doresc. Ceea ce vreau eu n-o să pot obține atâta vreme cât trăiesc așa.

— De exemplu, dragoste, am zis eu.

— Da, de exemplu, dragoste. Și tihnă. O familie sănătoasă. O viață simplă, a zis Gotanda și și-a împreunat mâinile în dreptul feței, îți dai seama ? Dacă aș fi vrut, aș fi putut să am toate lucrurile astea. Nu vreau să mă laud...

— Știu asta. Nu te lauzi.

— Cu orice mi-am pus mintea, mi-a reușit. Am avut toate căile deschise în față. Am avut ocazii, am avut puterea. Dar până la urmă am ajuns o marionetă. Mi-e foarte simplu să mă culc cu aproape orice femeie. Vorbesc serios, chiar pot. Dar nu pot să fiu cu femeia pe care o vreau cu adevărat.

Gotanda se cam îmbătase. Nu se schimbase deloc la față, dar era mai vorbăreț ca de obicei, îi înțelegeam perfect dorința de a se îmbăta. Se făcuse deja douăsprezece și l-am întrebat dacă nu era prea târziu pentru el.

— Nu, până la prânz nu am de lucru. Pot să stau liniștit. Nu te deranjez pe tine?

— Nu, nu am nimic de făcut, ca de obicei.

— Îmi pare rău că te bat atâta la cap, dar, sincer, ești singurul om cu care pot să vorbesc. Dacă i-aș spune oricui altcuiva că aș prefera să conduc un Subaru în loc de Maserati, ar crede că am înnebunit și m-ar trimite la psihiatru, că tot e la modă acum. Ce porcărie! Un psihiatru specializat în artiști e un fel de specialist în curățat vomă, a zis el, închizând ochii. Am senzația că de când am venit, n-am făcut altceva decât să mă plâng.

— Ai zis „Ce porcărie !” de vreo douăzeci de ori.

— Da?

— Și, dacă mai ai chef, poți s-o zici cât vrei.

— Nu, ajunge, îți mulțumesc. Scuză-mă că te-am chinuit cu văicărelile mele, dar toți, toți, toți în jurul meu sunt niște idioți și niște cretini! Îmi fac greață! Simt pur și simplu că îmi vine să vărs.

389—• Atunci varsă!

— Idioții colcăie peste tot! a zis Gotanda, parcă scuipând. Sunt ca niște vampiri care se hrănesc cu dorințele unui oraș întreg. Normal, nu sunt toți groaznici. Mai există și câțiva oameni normali. Dar sunt prea mulți nemernici. Numai gura e de ei. Niște nenorociți care își folosesc puterea ca să pună mâna pe bani și pe femei, niște lepădături care se îngrașă sugând tot nectarul din dorințele și din visele oamenilor. Niște porci grași și vanitoși ! Asta e lumea în care trăiesc eu! Poate că tu nu știi, dar e plină de ființe oribile. Uneori trebuie să ies la un pahar cu asemenea oameni. De fiecare dată trebuie să-mi repet necontenit: dacă îți vine să-i strângi de gât, abține-te, îți irosești energia degeaba!

— N-ar fi mai ușor să le dai în cap cu o rangă ? Durează mai mult să-i sugrumi.

— Just, a zis Gotanda. Și totuși i-aș sugruma dacă aș putea. Nu merită ei o moarte atât de rapidă.

— Și asta e la fel de just, am aprobat și eu. Văd că avem aici o polemică.

— Chiar..., a dat el să zică, dar a tăcut, a oftat și și-a împreunat din nou mâinile în dreptul feței. Gata, m-am răcorit.

— Mă bucur. Ca în povestea cu regele care avea urechi de măgar. Sapi o groapă și strigi înăuntru ei. Te mai liniștești.

— întocmai.

— Ce zici de un *ochazuke*¹ ?

— Nu zic nu.

Am pus apa la fiert pentru ceai și am făcut un *ochazuke* simplu, cu alge uscate, *umeboshi*² și *wasabi*. Am mâncat amândoi în liniște.

— Din câte văd eu, pari să te bucuri de viață, a zis Gotanda.

1. Orez peste care se toarnă ceai verde.

2. Varietate de prună murată în saramură.

390

M-am sprijinit de perete și am ascultat o vreme ploaia.

— Parțial, așa e. Dar asta nu înseamnă că sunt fericit. Ca și la tine, și mie îmi lipsesc anumite lucruri. Din cauza asta nu pot să duc o viață normală. Pur și simplu merg înainte în pași de dans. Cunoscut bine pașii și pot să dansez mai departe. Sunt și oameni care mă admiră, însă din punct de vedere social sunt un zero absolut. Am treizeci și patru de ani, nu sunt căsătorit și nu am un serviciu stabil. Trăiesc de pe o zi pe alta. Nu pot nici să obțin un împrumut pentru o locuință. Acum n-am nici măcar cu cine să mă culc. Cum o să fiu peste treizeci de ani?

— O să te descurci tu cumva.

— Poate că da, poate că nu. Nimeni n-are de unde să știe. Asta e valabil pentru toată lumea.

— Dar eu nu mă bucur *nici măcar parțial* de viața mea.

— Poate, dar te descurci foarte bine.

— Oamenii care se descurcă bine se plâng așa, la nesfârșit? a zis Gotanda, clătinând din cap. Vm și te bat pe tine la cap?

— Se mai întâmplă, i-am răspuns eu. Vorbim despre oameni, nu despre progresii geometrice.

La unu și jumătate Gotanda s-a pregătit de plecare.

— Poți să rămâi aici peste noapte. Pot să-ți ofer un *futon*¹ și mâine dimineață aș pregăti un mic dejun delicios.

— Mulțumesc, dar mai bine nu. M-am trezit din beție și pot să mă duc acasă, a zis Gotanda, clătinând de câteva ori din cap, și chiar părea că se trezise din beție. Apropo, am o rugămintă la tine. O rugămintă mai ciudată.

1. Saltea tradițională japoneză, care se întinde seara direct pe podea și se strânge dimineață.

391— Nici o problemă. Te ascult.

— Crezi că ai putea să-mi împrumuți o vreme Subaru-ul tău? Îți las în schimb Maserati-ul. Sincer să fiu, cam sare în ochi și asta mă deranjează dacă vreau să mă întâlnesc cu nevastă-mea pe ascuns, în mașina aia mă recunoaște oricine, oriunde aș merge.

— Îți împrumut Subaru-ul cât vrei tu, i-am zis. Deocamdată nu merg la serviciu și nu prea îl folosesc. Dar nu vreau să-mi lași în schimb mașina ta super-extra-modernă. Folosesc un loc de parcare cu chirie și nu știu niciodată ce se poate întâmpla peste noapte. În plus, dacă sunt la volan și o lovesc, n-aș putea să plătesc niciodată reparațiile. Nu pot să-mi asum responsabilitatea asta.

— Stai liniștit, agenția se ocupă de toate. Mașina are o asigurare zdravănă. Poți s-o și bușești. Nu-ți face nici un fel de probleme. Dacă ai chef, din partea mea poți s-o arunci și în mare. Vorbesc foarte serios.

Agenția mi-ar lua un Ferrari în loc. Am înțeles că un autor de cărți porno are unul de vânzare.

— Ferrari...

— Înțeleg ce vrei să spui, a zis el râzând. Dar las-o baltă! N-ai cum să-ți închipui, dar în lumea mea, dacă ai bun-gust, nu poți să supraviețuiești. Un om cu bun-gust înseamnă un sărăntoc scrântit la cap. Nimeni nu te laudă, ești doar compătimit.

Până la urmă, Gotanda s-a urcat în Subaru și a plecat. Am tras Maserati-ul în parcare. O mașină sensibilă și agresivă, cu reacție rapidă și puternică. Apăsam puțin pedala de accelerație și o simțeam cum țâșnește spre Lună.

— Nu te mai strădui atâta! Ia-o mai ușurel, am îndemnat-o eu cu o voce caldă, bătând-o ușor cu palma pe bord.

Dar n-a ascultat nici o vorbă din ce i-am spus. Până și mașinile știu să te cântărească din ochi. Iar aceasta era un Maserati.

392

33

A doua zi de dimineață am coborât în parcare să inspectez starea mașinii. Toată noaptea stătusem îngrijorat să nu fi pățit ceva, să nu fi fost furată. Era intactă.

Era ciudat să văd un Maserati parcat în locul în care stătea de obicei Subaru-ul meu. M-am urcat în mașină și m-am afundat în scaun, dar n-am putut să mă relaxez. Era ca și cum te-ai trezi cu o necunoscută în pat,

lângă tine. Oricât de frumoasă ar fi, tu tot nu ești în largul tău. Te face să te simți crispat. Eu sunt genul de om care are nevoie de timp ca să se obișnuiască cu ceva.

Până la urmă n-am mai condus mașina în ziua respectivă. La prânz m-am plimbat prin oraș, am văzut un film și mi-am cumpărat câteva cărți. Pe seară am primit un telefon de la Gotanda. Mi-a mulțumit pentru ziua precedentă. I-am spus că nu avea oentru ce să-mi mulțumească.

— În legătură cu Honolulu, a zis el. M-am interesat la club și am aflat că poți să-ți rezervi de aici o femeie în Honolulu. Ce lume plină de facilități! Parcă ți-ai rezerva un bilet la tren: *Doriți la fumători sau la nefumători?*

— Exact.

— Am întrebat și de June. Le-am spus că mi-a recomandat-o o cunoștință de-a mea și i-am întrebat dacă puteam s-o rezerv. Le-am spus că era vorba de o fată de prin sud-estul Asiei. Le-a luat ceva timp până au aflat. De obicei nu fac asemenea servicii pentru nimeni. Nu vreau să mă laud, dar 393pe mine mă servesc cu orice. Sunt client fidel. S-au interesat și au aflat că aveau o fată pe nume June, o filipineză, care însă. nu mai e de trei luni. Nu mai lucrează pentru ei.

— Nu mai este? Adică s-a retras?

— Ei, ce vrei, nu mi-au dat chiar atâtea amănunte! Prostituatele vin și pleacă. Nu stă nimeni să vadă ce face fiecare mai departe. Gata, și-a dat demisia, nu mai e. Din păcate.

— Acum trei luni?

— Da, acum trei luni.

Oricât m-aș fi gândit, nu reușeam să găsec o explicație. I-am mulțumit și am închis.

Apoi am plecat iar la plimbare prin oraș.

June s-a retras cu trei luni în urmă, dar acum două săptămâni m-am culcat cu ea, m-am gândit eu. Mi-a lăsat chiar un număr de telefon. Un număr la care nu răspunde nimeni. Straniu! Cu tot cu ea, acum sunt trei prostituate: Kiki, Mei și June, toate dispărute. Una moartă și două de care nu se mai știe nimic. Tbate au dispărut de parcă le-ar fi înghițit pământul. Și toate au o legătură cu mine. Între mine și ele se află Gotanda și Makimura.

Am intrat într-o cafenea și am desenat cu pixul în agendă o diagramă cu toate legăturile dintre oamenii din jurul meu. Arăta foarte complicat, ca o hartă cu marile puteri europene înaintea primului război mondial.

394

Am examinat diagrama pe jumătate admirativ, pe jumătate scârbit, dar, oricât m-aș fi uitat la ea, nu-mi venea nici o idee. Trei prostituate dispărute, un actor, trei artiști, o adolescentă frumoasă și o recepționeră nevrotică. Nici cu cea mai mare îngăduință nu puteam să-i numesc un cerc obișnuit de cunoștințe. Parcă eram într-un roman de Agatha Christie. *M-am prins, majordomul e făptașul!* am zis eu, dar n-a râs nimeni. N-a fost o glumă reușită.

Serios acum, mă simțeam complet pierdut. Cu cât încercam mai serios să depăn firul, cu atât se încurca mai tare. Nu-i dădeam deloc de cap. La început a fost doar linia Kiki - Mei - Gotanda. Apoi s-a adăugat linia Makimura — June. Kiki și June se legau și ele. Numărul pe care mi-l lăsase June era același cu cel lăsat de Kiki. Conexiunile apăreau din toate părțile.

— Complicat, nu, Watson? m-am adresat eu scrumierei de pe masă.

Evident, nu mi-a răspuns. Isteață scrumieră, avea grijă să nu devină părtașă la povestea asta. Și ea, și ceașca de cafea, și chiseaua cu zahăr, și nota de plată, toate erau istețe. Nu mi-au răspuns nici una. Se prefăceau că nu mă aud. Singurul prost de aici sunt eu. Mă bag mereu în chestii dubioase. Mereu mă epuizez. E o seară superbă de primăvară și nu am nici măcar cu cine să ies în oraș.

M-am întors acasă și am sunat-o pe Yumiyoshi, dar n-am dat de ea. Mi s-a spus că fusese în schimbul de dimineață. Probabil era seara în care mergea la școala de înot. Ca de obicei, m-a pălit gelozia, îmi imaginam un profesor de înot frumos ca Gotanda, care o lua pe Yumiyoshi blând de mână și o învăța să înoate. Din cauza ei detestam acum toate școlile de înot din lume, de la Sapporo până la Cairo.

Căcat!

— Ce porcărie! Ce căcat! Pur și simplu îmi vine să vărs! ani zis eu, imitându-l pe Gotanda.

395Nu mă așteptam deloc, dar o dată ce am zis asta cu voce tare, m-am simțit un pic mai bine. Gotanda ar trebui să facă prozelitism, să proclame în fața oamenilor, dimineața și seara, „Ce porcărie! Ce căcat! Pur și simplu îmi vine să vărs!” Ar putea să prindă.

Toate ca toate, dar eu simțeam o nevoie cumplită s-o văd pe Yumiyoshi. Îmi era dor de stilul ei puțin nervos de a vorbi și de mișcările ei tensionate, îmi plăcea cum își împingea ochelarii pe nas, expresia ei serioasă când s-a furișat în camera mea, felul în care și-a scos sacoul bleumarin și s-a așezat lângă mine.

Când mă gândeam la ea, mă străbătea un fior de căldură. Ceva dinăuntru ei mă atrăgea puternic. Oare ar putea să ne meargă bine împreună ?

Pentru ea era o plăcere să lucreze la recepția hotelului, în plus, mergea câteva zile pe săptămână la școala de înot. Eu mă ocupam de dezșăpezit, îmi plăceau un Subaru vechi și discurile și găseam o oarecare plăcere în a mânca bine. Cam așa arătam noi doi. Putea să meargă, putea să nu meargă. Informațiile sunt insuficiente; e imposibil de prezis.

Dacă am fi împreună, aş ajunge oare la un moment dat s-o fac să sufere, ca pe toate femeile din viața mea, așa cum mi-a prezis fosta mea nevastă? Chiar mă gândesc doar la mine și nu sunt în stare să iubesc pe altcineva ?

Gândindu-mă la Yumiyoshi, m-a cuprins un chef nebun să mă sui chiar în acel moment în avion și să merg la Sapporo. Voiam să o strâng în brațe și să-i spun cât îmi e de dragă, chiar dacă informațiile erau insuficiente, însă mi-era imposibil. Trebuia mai întâi să dezleg nodurile. Nu puteam să las lucrurile făcute pe jumătate, pentru că le-aș fi târât apoi după mine. Umbra lor întunecată m-ar urmări pas cu pas oriunde aş merge. Nu așa văd >eu lumea ideală.

396

Problema e Kiki. Da, Kiki e miezul problemei. Tot încercă, sub diferite forme, să ia legătura cu mine. Umbra ei îmi tot taie calea, de la cinematograful din Sapporo până la Honolulu. E clar că încercă să-mi transmită un mesaj, dar mesajul e prea vag și nu reușesc să-l descifrez. Ce naiba vrea ea de la mine?

Ce naiba să fac?

N-am nici cea mai vagă idee.

Deocamdată n-am decât să aștept.

O să aștept să se întâmple ceva. De fiecare dată când ajung într-un punct mort, important e să nu mă agită și să nu intru în panică, O să stau liniștit și ceva o să se întâmple. O să scrutez cu privirea orizontul întunecat, gata să prind orice mișcare. Știu din experiență că *dacă e vorba de un lucru important, ceva tot o să apară*. Bine, să așteptăm.

** #

La interval de câteva zile mă întâlneam cu Gotanda și cinam împreună, apoi stăteam la un pahar. După o vreme, a ajuns să devină un obicei. De fiecare dată când ne vedeam, își cerea scuze că îmi ținea mașina atât de mult și eu îi spuneam să nu-și facă probleme.

— Încă n-ai aruncat Maserati-ul în mare ? m-a întrebat el într-o seară.

— Din păcate, n-am avut timp să ajung până la mare, i-am răspuns eu.

Stăteam la bar și beam votcă cu apă minerală, el într-un ritm puțin mai rapid decât mine.

— Sunt convins că ar fi o senzație nemaipomenită să-l arunci în mare, a zis el, lipindu-și ușor buzele de pahar.

— O satisfacție imensă, i-am răspuns. Dar după Maserati te-ai pricopsi imediat cu un Ferrari.

— L-aș arunca și pe el.

397— După Ferrari ce ar mai urma?

— Știu și eu ? Dar cei de la compania de asigurări m-ar lua la întrebări dacă aş arunca atâtea,

— Dă-o încolo de companie de asigurări! Hai să lărgim perspectiva! Oricum e doar o fantezie. Stăm și noi la un pahar și visăm. Nu e ca în filmele tale cu buget redus. Fanteziile n-au buget, așa că uită de grijile astea burgheze! Hai să lăsăm mărunțișurile și să țintim cât mai sus: Lamborghini, Porsche, Jaguar, să le aruncăm pe toate, fără nici o reținere! Oceanul e îndeajuns de mare și de adânc ca să înghită câteva mii de mașini. Lasă-ți imaginația să zburde!

— Mereu mă simt înviorat când vorbesc cu tine, a zis el râzând.

— Și eu mă înviorez. Mai ales că nu e nici mașina și nici imaginația mea. Apropo, cum mai merg lucrurile cu fosta ta soție ?

Gotanda a luat o gură de votcă și a dat din cap. Afară începuse să plouă și barul era gol. Noi eram singurii clienți, în lipsă de altceva mai bun de făcut, barmanul ștergea sticlele *de praf*.

— Merg bine, a zis el încet și pe buze i-a fluturat un zâmbet. Ne iubim. O iubire confirmată și adâncită prin divorț. Nu-i așa că e romantic?

— Foarte romantic, îmi vine să leșin. Gotanda a chicotit.

— Dar e adevărat, a zis el serios.

— Știu.

Așa sunau discuțiile dintre mine și Gotanda. Vorbeam în glumă despre lucruri serioase. Problemele erau atât de serioase, încât era singurul fel în care le puteam aborda. Majoritatea constituiau glume banale, dar asta nu ne deranja. Orice glumă era bine venită. Era important să facem haz de necaz. Doar noi știam cât de serioși suntem.

Amândoi aveam treizeci și patru de ani, o vârstă foarte grea într-un anumit sens. Puțin câte puțin, amândoi începeam să pricepem ce însemna cu adevărat trecerea anilor. Venise vremea să ne pregătim pe cât posibil pentru ce avea să urmeze. Iarna bătea la ușă și noi trebuia să ne găsim din timp ceva care să ne țină de cald. Sau, după cum s-a exprimat el mai concis:

— Dragoste. De asta am eu nevoie.

— înduioșător, am zis eu.

Evident, era lucrul de care aveam nevoie și eu.

Gotanda a tăcut o vreme, cufundat în gânduri. Cugeta tăcut la dragoste. Cugetam și eu. Mă gândeam și la Yumiyoshi. Mi-am amintit cum a băut ea cinci sau șase pahare de Bloody Mary în noaptea aceea în care ninge, îi place Bloody Mary.

— M-am săturat de câte femei am avut. Gata, nu-mi mai trebuie. Nu contează cu câte te culci. De fiecare dată faci același lucru, a zis Gotanda după un timp. Vreau dragoste. Uite, o să-ți dezvălui ceva foarte important: *Singura femeie cu care vreau să mă culc e soția mea.*

— Extraordinar, am zis eu, pocnind din degete. Ce vorbe de duh! Ce lumină divină! Ar trebui să convoci o conferință de presă și să declari „Singura femeie cu care vreau să mă culc e soția mea”. I-ai impresiona pe toți. Te-ar lăuda și prim-ministrul.

— Cred că aș primi și premiul Nobel pentru pace. Aș declara „Singura femeie cu care vreau să mă culc e soția mea” în fața unei lumi întregi. Nu e un lucru pe care l-ar putea face oricine.

— Dar la ceremonie ar trebui să porți frac.

— îmi cumpăr tot ce-mi trebuie și deduc cheltuielile din impozit.

— Minunat! Adevărate vorbe de duh!

— Discursul o să-l țin în fața regelui Suediei. „Doamnelor și domnilor, singura femeie cu care vreau să mă culc este soția mea.” Valuri de emoție. Norii de furtună se împrăștie și apare soarele.

399s— Gheața se topește, vikingii se prosternază, se aud cântecele sirenelor.

— înduioșător.

Din nou am tăcut amândoi, gândindu-ne la dragoste. Erau o mulțime de lucruri legate de dragoste asupra cărora trebuia să reflectez. De exemplu, când o s-o invit pe Yumiyoshi la mine, în vizită, trebuie să am pregătite din timp votcă, suc de roșii, sos Lea & Perrins și lămâi.

— Pe de altă parte, am zis eu, s-ar putea să nu primești nici un premiu. Nimic. Poate lumea o să te ia drept pervers.

Gotanda a reflectat câteva clipe, apoi a aprobat încet din cap.

— Da, e posibil. Aș fi luat drept un reacționar al revoluției sexuale și aș fi linșat de mulțimea furioasă. Aș muri ca un martir al sexului.

— Ai fi primul actor devenit martir al sexului.

— Dar n-aș mai putea să mă culc cu soția mea.

— Just, am zis eu.

Am băut din nou, cufundați în tăcere.

* # *

în această manieră purtam noi discuțiile serioase. Chiar dacă lângă noi mai era cineva care ne auzea conversația, lua totul drept o glumă, însă noi eram cât se poate de serioși.

Cum prindea un moment liber, Gotanda mă suna și mergeam la vreun restaurant, venea pe la mine și mâncăm sau mergeam la el acasă. Așa se scurgeau zilele. Eu mă hotărâsem să nu mai lucrez nimic. Munca ajunsese să nu mă mai intereseze. Lumea mergea mai departe și fără mine. Între timp așteptam să se întâmple ceva.

I-am expediat lui Makimura prin poștă banii rămași și bonurile adunate în timpul călătoriei. Am primit imediat un telefon de la Vineri, care mă ruga să păstrez banii.

400

— Maestrul a spus că îl puneți în dificultate. Mă supăr și eu, a zis Vineri. De ce nu vreți să mă lăsați pe mine să mă ocup de tot? N-o să vă creez nici un fel de probleme.

Sătul de atâtea discuții, i-am spus până la urmă că de data asta puteam să facă ei cum le convenea. Makimura mi-a trimis imediat un cec de trei sute de mii de yeni. Înăuntru era o chitanță pe care

scria „Prestare muncă de cercetare”. Am semnat-o, am parafat-o și i-am expediat-o. Orice e deductibil din impozit. Ce lume minunată!

Am înrămat cecul de trei sute de mii de yeni și l-am pus pe birou.

Zilele libere de sărbători au venit și s-au dus.

Am vorbit cu Yumiyoshi de câteva ori la telefon.

Ea hotăra de fiecare dată durata convorbirii. Uneori vorbeam mult, alteori îmi trântea un „Sunt ocupată!” și închidea. Alteori, când venea o pauză mai lungă în care nu vorbeam, îmi trântea brusc telefonul în nas. Oricum, măcar reușeam să vorbesc cât de cât cu ea. Puțin câte puțin, făceam schimb de informații, într-o bună zi mi-a dat numărul ei de telefon de acasă. Era un pas mare înainte.

Mergea la școala de înot de două ori pe săptămână. De fiecare dată când îmi pomenea de asta, cuvintele ci îmi străpungeau inima. Mă întunecam și sufeream ca un licean inocent. Am încercat de nenumărate ori s-o întreb despre profesorul de înot — ce fel de bărbat e, câți ani are, dacă arată bine, dacă e drăguț cu ea -, dar nu prea știam cum să-mi formulez întrebările. Mi-era frică să nu se prindă că sunt gelos. Eram îngrozit că am s-o aud zicând „Ești gelos pe școala de înot? Of, urăsc oamenii de genul ăsta! Un bărbat gelos pe o școală de înot nu face doi bani. Pricepi ce-ți spun? Nu vreau să te mai văd niciodată!”

401 Prin urmare, îmi țineam gura când venea vorba de școala de înot, dar tăcerea nu făcea decât să-mi alimenteze fanteziile. Acum mi-l închipuiam pe profesor (Gotanda, evident) oprind-o după ore, doar pe ea, la o lecție mai specială, își așază mâinile pe pieptul și pe abdomenul ei și'exersează mișcările de crawl. Degetele lui îi mângâie sânii și coapsele. Stai liniștită, îi spune el.

Stai liniștită, îi spune el. Singura femeie cu care vreau să mă culc e soția mea.

Apoi îi ia mâna lui Yumiyoshi și o face să-i cuprindă penisul întărit. Un penis întărit sub apă, ca un coral. Yumiyoshi e în extaz.

Stai liniștită, îi repetă Gotanda. Singura femeie cu care vreau să mă culc e soția mea. Fantezii într-un bazin de înot. Era o prostie, dar nu reușeam să-mi alung imaginile din minte. De fiecare dată când o sunam pe Yumiyoshi, mă chinuiau aceste fantezii, care se complicau treptat și includeau din ce în ce mai multe personaje. Apăreau și Kiki, Mei și Yuki. Când priveam degetele lui Gotanda alunecându-i pe spate, Yumiyoshi se preschimba în Kiki.

— Eu sunt doar un om obișnuit, mi-a spus Yumiyoshi într-o seară, când era mai deprimată, Singurul lucru deosebit la mine e numele meu. Atât. Îmi irosesc viața lucrând zi de zi la recepția: unui hotel. Să nu mă mai suni! Nu merită să dai banii pe convorbiri interurbane cu mine.

— Dar parcă îți plăcea munca la hotel! j

— Da, îmi place. Munca în sine nu e un calvar Dar uneori am senzația că hotelul mă înghite cu totul. Uneori. Și atunci mă întreb ce mai rămâne: din mine. Eu unde sunt? Cu sau fără mine, hotelul există în continuare, dar eu parcă dispar cu totul,

— Cred că iei povestea asta puțin prea în serios, i-am zis eu. Tu ești tu, hotelul e altceva. Eu mă gândesc des la tine. Uneori mă gândesc și la hotel. Inșă întotdeauna separat, niciodată împreună. Tu ești tu, hotelul e hotel.

— Da, știu și eu asta. Dar uneori mă simt dezorientată. Nu-mi mai dau seama unde e hotarul. Existența mea, sentimentele mele, viața mea, toate sunt absorbite în universul hotelului și dispar.

— Se întâmplă oricui. Toți suntem înghițiți de câte ceva și ajungem să nu mai distingem hotarul. Nu îți se întâmplă numai ție. O pățesc și eu.

— Nu-i deloc același lucru, a obiectat ea,

— Ai dreptate, nu-i același lucru. Dar înțeleg bine ce simți. Știi, îmi ești foarte dragă. Mă simt atras de tine.

Yumiyoshi n-a mai zis nimic o vreme, dar o simțeam acolo, în tăcerea telefonului.

— Îmi e foarte frică de întunericul acela, a zis ea. Simt că o să apară din nou.

Vocea ei era întretăiată de suspine. La început nu mi-am dat seama, dar apoi am înțeles că plângea.

— Yumiyoshi, ai pățit ceva? Te simți bine?

— Normal că n-am pățit nimic, a zis ea. Plâng, ! atâta tot. N-am voie să plâng?

— Ba da, sigur. Mă îngrijorasem și eu.

— Taci puțin!

Am tăcut. Yumiyoshi a plâns o vreme, apoi a

închis.

Pe șapte mai am primit un telefon de la Yuki.

— M-am întors, m-a anunțat ea. Mergem undeva la plimbare?

M-am urcat în Maserati și m-am dus în Akasaka să o iau. Când a văzut mașina, Yuki s-a încruntat.

— Ce-i cu mașina asta?

— Stai liniștită, n-am furat-o. Mi-am aruncat mașina într-un izvor fermecat și a apărut duhul apei, care semăna cu Isabelle Adjani. M-a întrebat „Ce ai aruncat în apă, un Maserati de aur sau un BMW de argint?” I-am spus că era doar un Subaru vechi, de aramă. Și atunci...

402

403— Mai lasă glumele astea proaste! mi-a zis ea cu o expresie sobră pe față. Te-am întrebat foarte serios: ce naiba e cu mașina asta ?

— Am făcut schimb de mașini cu un prieten. Doar pentru un timp, i-am explicat eu. A ținut morțiș să meargă cu un Subaru. Avea el motivele lui.

— Un prieten ?

— Da. Poate nu mă crezi, dar măcar un prieten am și eu.

Yuki 8-a urcat pe scaunul de lângă șofer și a inspectat mașina. S-a încruntat din nou.

— Ce mașină ciudată! a zis ea dezgustată. E ridicolă!

— Și proprietarul a zis același lucru. Doar că a folosit altă expresie.

Yuki n-a mai comentat.

Am pornit din nou spre Shonan. Yuki continua să tacă. Ascultam încet o casetă cu Steely Dan și conduceam cu atenție. Vremea era foarte frumoasă. Eu eram îmbrăcat cu cămașa *aloha* și purtam ochelari de soare, iar ea purta niște pantaloni subțiri de bumbac și un tricou polo roz, marca Ralph Lauren. Culoarea îi venea minunat pe pielea bronzată. Mă simțeam ca în Hawaii. În fața noastră era un camion care transporta animale. Printre scânduri, porcii ne priveau mașina cu ochii lor roșii. Probabil că porcii nu fac diferența între un Subaru și un Maserati, mă gândeam eu. Ei nu știu ce înseamnă discriminarea socială. Nu știu nici ce e o girafă, nici ce e un tipar.

— Cum a fost în Hawaii ? am întrebat. Yuki a ridicat din umeri.

— Te-ai înțeles bine cu mama ta ? Yuki a ridicat din umeri.

— Cum te mai descurci la surfing? Yuki a ridicat din umeri.

— Arăți foarte bine. Te-ai bronzat minunat. Parcă ai fi zâna cafelei cu lapte, îți mai trebuie o pereche de ,aripi și o linguriță pe post de baghetă magică.

404

Ai putea să reprezinți cafeaua cu lapte și atunci nici cafeaua moca, Brazilia, Columbia și Kilimanjaro împreună nu te-ar putea întrece. Oamenii din toată lumea, fascinați de minunata zână, n-ar mai bea nimic altceva. Atât de frumos ești bronzată!

încercam degeaba să fiu drăguț cu ea. Complimentele mele nu păreau să aibă vreun efect. Ea continua să ridice din umeri. Nu era rezultatul la care speram.

— Ce ai? Ești pe ciclu? Yuki a ridicat din umeri. Am ridicat și eu.

— Vreau înapoi la Tokyo, a zis Yuki. întoarce!

— Suntem pe autostradă. Nici Niki Lauda n-ar putea să întoarcă aici.

— Atunci ieși de pe autostradă.

M-am uitat la ea. Arăta complet epuizată. Avea o privire stinsă, întunecată. Probabil că era palidă, dar nu am putut să-i văd culoarea feței sub stratul de bronz.

— N-ar fi mai bine să opresc puțin, ca să te odihnești? am întrebat-o eu.

— Nu vreau să mă odihnesc. Vreau cât mai repede înapoi în Tbkyo.

Am ieșit la Yokohama și am luat-o înapoi spre Ibkyo. Yuki a zis că vrea să stea puțin la aer și am oprit mașina într-o parcare din apropierea casei ei. Ne-am așezat pe o bancă din fața templului Nogi.

— îmi pare rău, și-a cerut ea scuze cu o blândețe stranie. Mi s-a făcut foarte rău. Nu puteam să mai rezist. M-am chinuit să rabd fără să zic nimic.

— Nu trebuia să te chinui. N-aveai de ce să-ți faci probleme. Fetele pățesc foarte des așa ceva. Sunt obișnuit.

— Nu-i vorba de asta ! a țipat Yuki la mine. Nu e vorba de asta! N-are nici o legătură! Mașina asta m-a terminat. Din cauza ei mi s-a făcut rău.

— Care e problema cu Maserati-ul ? Nu-i deloc o mașină rea. E performantă, plăcută... Recunosc, eu nu mi-aș permite să mi-o cumpăr.

405— Maserati, a zis ea parcă pentru sine. Nu marca *e* problema. Nu mă interesează ce marcă e. Problema e *mașina* *In sine*. Plutește în jurul ei un aer rău, foarte apăsător, îmi *facea* rău. Parcă mă apăsa ceva pe piept și mă sufocam. Parcă mi-ar fi îndesat cineva scame pe gât. Tu nu simți asta când o conduci?

— Nu, i-am răspuns eu. Nu mă simt în largul meu, dar credeam că e din cauză că m-am obișnuit prea tare în Subaru. Nu pot să mă adaptez rapid la o mașină nouă. Ține de comoditate. Dar asta n-are nici o legătură cu apăsarea pe care ai simțit-o tu, nu?

— • Nu, eu vorbesc despre cu totul altceva, a zis Yuki, clătinând din cap. E o senzație *anume*.

— E chestia aia... pe care o simți tu de obicei? am zis eu, evitând cuvântul „paranormal”.

Cum aș fi putut eu să-i zic mai bine ? Percepție extrasenzorială ? Nu găseam nimic potrivit,

— Da, *chestia aia*, a spus Yuki încet.

— Ce ai simțit de fapt ? Yuki a ridicat din umeri.

— Ar fi simplu dacă aș putea să explic precis, dar nu pot. Nu am avut o imagine concretă. Doar am simțit ceva vag, nu-mi dau bine seama ce... parcă un fel de cocoloș opac de aer. Era foarte greu și mă apăsa cumplit. Ceva foarte *rău*, a zis ea, cu mâinile pe genunchi, căutându-și cuvintele. Nu-mi dau seama exact, dar în orice caz e ceva rău, greșit, deformat. Nici nu puteam să respir înăuntru. Aerul era greu. Parcă eram într-o ladă de plumb care se scufunda pe fundul oceanului. La început am ere zut că doar mi se năzărește mie și m-am abținut, Am zis că de-abia m-am întors din călătorie și sunt obosită, dar nu era așa. A devenit din ce în ce mai rău. N-o să mă mai urc niciodată în mașina aia! Să-ți iei Subaru-ul înapoi!

— Un Maserati blestemat, am zis eu.

— Să știi că nu glumesc! Ai face și tu bine _{Da} eviți să mai mergi cu ea, a zis Yuki, cu o față foarte serioasă.

406

• — Un Maserati cu ghinion, am sugerat eu, zâmbind. Am înțeles că nu glumești. O să evit să mai merg cu mașina asta. Poate ar fi mai bine s-o arunc în ocean?

— Dacă poți, da, a zis Yuki, la fel de serioasă.

* * *

Am rămas pe banca din fața templului o oră întreagă, până și-a revenit Yuki din șoc. A stat cu bărbia sprijinită în palmă și cu ochii închiși. Eu priveam oamenii care treceau prin fața mea. Cei care veneau la templu după-amiaza devreme erau bătrâni, mame cu copii, turiști străini cu aparate de fotografiat atârinate de gât. Nici unii în număr mare. Din când în când mai apărea câte un funcționar care se așeza pe o bancă. Aceștia purtau costume negre și serviete din plastic. Stăteau pe bancă, cu privirea rătăcită, și se odihneau zece-cinci-sprezece minute, apoi se ridicau și plecau. Evident, la ora asta oamenii normali erau la lucru. Și copiii normali erau cu toții la școală.

— Mama ta ce face ? am întrebat-o. S-a întors o dată cu tine?

— Da. Acum e în Hakone cu bărbatul ăla ciung. Aranjează fotografiile din Kathmandu și din Hawaii.

— Tu nu te duci la Hakone ?

— Dacă o să am chef, o să mă duc. Deocamdată stau aici. În Hakone n-am ce să fac.

— Am o singură întrebare, din pură curiozitate. Spui că preferi să stai în Tokyo pentru că în Hakone n-ai ce face. Aici ce poți să faci?

— Să mă văd cu tine, a zis ea, ridicând din umeri.

Au urmat câteva clipe de tăcere. O tăcere suspendată în aer.

— Minunat! am zis eu. Ce vorbe pline de duh! Ce revelație! Ce bine ar fi să trăim așa, ca în paradis!

Să ne petrecem timpul culegând trandafiri

407

În mii de culori, plimbându-ne cu barca pe heleșteul de aur, jucându-ne în apă, spălând cățeluși cu blăniță castanie. Când ne-ar fi foame, ar pica papaia din cer. Când am vrea muzică, de sus ne-ar învălui glasul lui Boy George. Minunat, nimic de zis. Dar, ca să fiu realist, în curând trebuie să mă apuc de lucru. Nu pot să-mi petrec timpul distrându-mă cu tine la nesfârșit. Și nici bani de la tatăl tău nu mai vreau să primesc.

Yuki m-a privit o vreme, strâmbându-și buzele.

— Înțeleg foarte bine că nu vrei să iei bani de la tata sau de la mama. Dar n-o face să sune atât de uiât.

Și eu mă simt prost uneori că te târâsc atâta după mine. Simt că te deranjez, că stau pe capul tău. De-asta mă gândeam că, dacă ai...

— Dacă aş lua banii?

— Da, m-aş simţi şi eu măcar un pic mai bine.

— Nu înţelegi, i-am spus eu. Oricum ar fi, nu vreau să mă întâlnesc cu tine din obligaţie. Vreau să ne vedem ca prieteni şi atât. Nu vreau să fiu prezentat la nunta ta drept „doica masculină a miresei de la vârsta de treisprezece ani”. Toată lumea m-ar întreba „Cum adică doică masculină?” Aş prefera să fiu prezentat drept „prietenul miresei de la vârsta de treisprezece ani”. Sună mult mai bine.

— Ce tâmpenie! a zis Yuki, înroşindu-se. Eu n-o să am nici o nuntă.

— Perfect. Nici eu nu vreau să merg la nuntă. Nu pot să sufăr discursurile alea tâmpite şi bucăţile de tort cât o cărămidă! E o pierdere de timp. Nici eu n-am avut așa ceva. Ştiu că sună a morală, dar uite ce vreau eu să zic: *Nu-ţi poţi cumpăra prietenii cu bani. Si cu atât mai puţin cu bani deductibili.*

— De s-ar scrie o poveste pentru copii pe tema asta...

— Excelent! am zis eu râzând. Bravo! Ai început să prinzi şpilul. Te mai perfecţionezi puţin şi am putea să facem o echipă de comedieni foarte reuşită.

Yuki a ridicat din umeri.

408

— Ascultă, am zis eu şi am tuşit. Hai să discutăm serios. Dacă tu vrei să ieşim zilnic, ieşim zilnic. Nu trebuie neapărat să muncesc. Oricum e o muncă de dezăpezire de doi bani. De asta chiar nu-mi pasă. Dar hai să lămurim un lucru: *eu nu iau bani ca să mă întâlnesc cu tine.* În Hawaii a fost o excepţie. A fost o poveste mai specială. Mi s-au dat bani de drum. Mi s-a plătit şi o femeie. Dar aproape că ți-am pierdut încrederea. M-am urât pe mine însumi. Nu mai accept niciodată așa ceva. *Sfârşit.* De acum o să fac totul în stilul meu. Nu mai las pe nimeni să deschidă gura sau portofelul. Nu sunt nici Dick North şi nici ucenicul Vineri. Eu sunt eu şi nu sunt angajatul nimănui. Mă văd cu tine pentru că o vreau. Când ai chef să ne petrecem timpul împreună, ne petrecem timpul împreună. Nu vreau să te mai gândeşti la bani.

— Chiar vrei să stai cu mine ? m-a întrebat Yuki, privindu-şi unghiile lăcuite de la picioare.

— Noi doi suntem nişte paria. Mai bine să nu ne batem capul cu nimic şi să trăim liniştiţi.

— De ce eşti așa drăguţ cu mine ?

— Nu e vorba că sunt drăguţ. Sunt genul de om care nu lasă lucrurile făcute pe jumătate. Dacă vrei să stai cu mine, o să stăm după placul inimii. Dacă soarta a făcut să ne întâlnim în hotelul din Sapporo, atunci hai să ne distrăm cât vrem!

Yuki trasa cu vârful sandalei nişte linii pe pământ. Un fel de spirală pătrată.

— Probabil că îţi dau bătaie de cap, a zis ea.

— Probabil, am zis şi eu după ce am reflectat o clipă. Dar asta nu trebuie să te preocupe pe tine. La urma urmei, şi mie îmi place să fim împreună. Nu sunt obligat în nici un fel să mă întâlnesc cu tine. Mă întreb de ce îmi place. Diferenţa de vârstă dintre noi e mare, lucruri în comun nu prea avem. Probabil pentru că îmi aminteşti de ceva, îmi stârneşti nişte sentimente adânc îngropate în mine, pe care le aveam pe la treisprezece ani. Dacă aş fi avut cincisprezece ani, m-aş fi îndrăgostit nebuneşte de tine. Cred că ți-am mai spus-o, nu?

409— Da.

— Asta trebuie să fie, am continuat. Uneori, când sunt cu tine, îmi revin anumite senzaţii de demult. Parcă aud din nou ploaia, simt din nou mirosul vântului. E o senzaţie foarte plăcută. Cu timpul, o să înţelegi şi tu ce lucru minunat este asta.

— Înţeleg deja despre ce vorbeşti.

— Da?

— Şi eu am pierdut multe până acum.

— Înseamnă că mă înţelegi uşor.

Au urmat alte zece minute de tăcere. Eu priveam din nou oamenii care intrau în templu.

— În afară de tine, nu mai am pe nimeni cu care să pot discuta ca lumea, a zis Yuki. Vorbesc serios. Când nu sunt cu tine, nu discut cu nimeni.

— Cu Dick North cum a fost ? Yuki s-a strâmbat şi a scos limba.

— E un prost notoriu.

— Poate, într-un anumit sens. Dar se vede că nu e un om rău. Cred că o ştii şi tu. Aşa, cu o singură mână, se descurcă mult mai bine decât alţi indivizi. Nu ţine să-şi impună propria-i părere. Nu sunt mulţi oameni ca" el. Poate că nu se compară cu mama ta, poate nu are atât de mult talent, dar e foarte serios în privinţa ei. Probabil chiar o iubeşte. E un om de încredere. E şi un bucătar bun. E amabil.

— Așa o fi, dar tot un prost rămâne.

N-am zis mai multe. Yuki avea punctul ei de vedere și sentimentele ei.

Până la urmă așa s-a încheiat discuția noastră despre Dick North. Am vorbit apoi despre Hawaii, despre soarele blând, valuri, vânt și *pina colada*. Yuki a zis la un moment dat că i s-a făcut foame și am mâncat în apropiere un *parfait* de fructe și clătite. Apoi am luat metroul și ne-am dus la un film. Săptămâna următoare Dick North a murit.

34

Luni seara Dick North era plecat în Hakone, la cumpărături. Când a ieșit din supermarket, încărcat cu pungi, un camion l-a izbit în plin și Dick a murit. Șoferul camionului nu putea să-și explice nici el de ce mergea cu o asemenea viteză în pantă, când vizibilitatea era atât de scăzută. A zis că nu știa ce-l apucase. Pe de altă parte, și Dick North greșise. S-a uitat la stânga și a întârziat doar o clipă sau două să se asigure și din dreapta. Este o greșeală clasică a celor care vin în Japonia după ce au petrecut mult timp în străinătate. Se obișnuiesc mai greu cu mașinile care circulă pe partea stângă și, când traversează, se uită mai întâi la stânga în loc de dreapta, în majoritatea cazurilor se alege doar cu o sperietură, dar uneori se întâmplă și accidente grave. Lui Dick North greșeala i-a fost fatală. Camionul l-a lovit și l-a aruncat sub roțile unui microbuz care venea din direcția opusă. A murit pe loc. Când am aflat vestea, primul lucru care mi-a venit în minte a fost imaginea lui Dick North în supermarketul din Makaha. Priceperea cu care alegea mărfurile, ochiul ager cu care scruta fructele, discreția cu care puneă tampoanele în coș. Săracul de el! A fost un om fără noroc până în ultima clipă. Un bărbat care și-a pierdut brațul stâng pentru că soldatul de lângă el călcuse pe o mină. Un bărbat care avea grijă de dimineața până seara să-i stingă țigările lui Ame. Un bărbat care apoi a murit cu pungile de cumpărături în mână, lovit de un camion.

410

411 Funeraliile au avut loc în casa soției și a copiilor lui. Desigur, nu a mers nici Ame, nici Yuki. Nu m-am dus nici eu.

Mi-am recuperat Subaru-ul de la Gotanda și marți după-amiază am mers cu Yuki la Hakone. Yuki zisese că nu putea s-o lase singură pe mama ei.

— Nu e în stare să facă nimic singură. Avem o menajeră, dar e bătrână și nu prea mai face față. În plus, seara se duce acasă. Nu pot s-o las singură.

— Atunci ar fi o idee bună să stai o vreme cu ea, am zis eu.

Yuki a încuviințat și a răsfoit o vreme atlasul rutier.

— Data trecută am vorbit foarte urât despre el.

— Despre Dick North ?

— Da.

— Ai zis că e un prost notoriu.

Yuki a pus atlasul la loc, în buzunarul de la portieră, și-a scos un cot pe geam și și-a ațintit privirea drept înainte.

— Acum, dacă stau să mă gândesc, nu era un om rău. A fost drăguț cu mine. S-a purtat foarte frumos. M-a învățat și surfing. Se descurca cu o mână mai bine decât alții cu două. Avea mare grijă de mama.

— Știu. Nu era un om rău.

— Dar eu am vorbit foarte urât despre el!

— Știu. N-ai putut să te abții. Nu e vina ta. Yuki continua să privească drept înainte. N-a întors capul spre mine nici măcar o dată. Prin geamurile deschise pătrundea o adiere de început de vară, care îi flutura părul de pe frunte ca pe niște fire de iarbă.

— Îmi pare rău s-o spun, dar așa era el, am zis eu. Nu era un om rău. Într-un anumit sens, era demn de tot respectul, dar uneori era tratat ca un coș de gunoi de bună calitate, în care oamenii aruncau tot felul de lucruri. Nu știu de ce, dar parcă îi invita să o facă. Poate că se născuse cu

412

tendința asta. Așa cum și mama ta se impune în fața tuturor fără să trebuiască să deschidă gura. Mediocritatea e ca o pată pe o haină albă. Nu mai iese niciodată.

— Nu e corect.

— În principiu, viața nu e corectă.

— Dar m-am purtat oribil.

— Față de Dick North?

— Da.

Am oftat, am tras pe margine și am oprit motorul. Mi-am luat mâinile de pe volan și am privit-o.

— Țsta e un mod de gândire prostesc, i-am spus. Decât să regreti, mai bine îi dădeai o șansă de la bun început. Puteai să depui măcar puțin efort și să te porți cu el cum se cuvine. Dar n-ai făcut-o. Acum n-ai nici un drept să regreti. Absolut nici unul.

Yuki mi-a aruncat o privire încrunțată.

— Poate că mă exprim prea dur. Dar nu mă interesează ceilalți. Nu vreau ca tu să gândești așa. Nu poți să spui anumite lucruri doar ca să te simți cu conștiința împăcată. Nu înseamnă nimic. Tu spui că regreti. Probabil că așa e, dar, dacă eu aș fi Dick North, n-aș vrea să te văd făcând-o cu atâta ușurință. N-aș vrea să te aud spunându-le altora „M-am purtat oribil”. Asta ține de maniere, de cumpătare. Trebuie să înveți lucrurile astea.

Yuki n-a zis nimic. Stătea cu cotul sprijinit pe geam și-și apăsa tâmpla cu degetul, își ținea ochii închiși, de parcă dormea. Din când în când genele i se mișcau și buzele îi tremurau ușor. Probabil că în sufletul ei plângea. Fără lacrimi, fără un sunet. Așteptam eu prea multe de la o fată de treisprezece ani ? Ce drept aveam să-i țin asemenea discursuri ? Nu contează, în anumite probleme nu pot să mă port cu menajamente, orice vârstă ar avea cel cu care vorbesc și oricâte drepturi aș avea eu. Idioțeniile sunt idioțenii și ce nu suport, nu suport.

Yuki a rămas așa, împietrită, o bună bucată de timp. Am întins o mână și am atins-o ușor pe braț.
413— Stai liniștită, nu e vina ta, i-am zis. Probabil sunt eu prea intolerant. Știu că faci și tu ce poți. O lacrimă i s-a prelins pe obraz și i-a căzut pe genunchi. Doar una. A vărsat o singură lacrimă. N-a scos un sunet. Foarte nobil.

— Și eu ce să fac ? a zis ea puțin mai târziu.

— Nu trebuie să faci nimic, i-am spus. Să pre-țuiești tot ce se află dincolo de cuvinte. E un semn de respect față de morți. Cu timpul, o să înțelegi multe lucruri. O să rămână doar ceea ce e cu adevărat important. Timpul rezolvă multe. Ce nu poate rezolva timpul, o să rezolvi tu. E prea complicat ce spun?

— Puțin, a zis Yuki, schițând un zâmbet.

— E clar că e complicat, am zis eu, râzând. Majoritatea oamenilor nu înțeleg ce spun eu. Nimeni nu vede lucrurile ca mine. Eu cred că modul meu de gândire e cel mai corect. Mai concret și în cuvinte mai simple, cam asta vreau eu să zic: viața este mult mai scurtă și mai fragilă decât crezi. De aceea, oamenii trebuie să se poarte unii cu alții astfel încât să nu rămână cu regrete. Corect și, dacă e posibil, sincer. Mie personal nu-mi plac oamenii care nu fac asta și, atunci când cineva moare, plâng repede și spun că regretă tot.

Yuki s-a sprijinit de portieră și m-a privit.

— Mi se pare totuși un lucru foarte greu, a zis ea.

— E greu. Foarte greu. Dar merită să încerci. Până și un băiețandru gras, homosexual și fără talent muzical, ca Boy George, a reușit să ajungă vedetă. Totul e să depui efort.

Yuki a încuviințat râzând.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui.

— Ești isteată, am zis eu și am pornit motorul.

— De ce ți s-a pus ție pata pe Boy George ? m-a întrebat ea.

— Știu și eu ?

— Nu cumva pentru că de fapt îți place ?

— La asta trebuie să mă gândesc serios, i-am răspuns atunci.

414

Vila lui Ame se afla într-un cartier rezidențial administrat de o agenție imobiliară prestigioasă. Lângă poarta mare de la intrare dădeai cu ochii de o piscină și de o cafenea. Lângă cafenea era un mic magazin plin cu prostii de mâncare, de unde Dick North ar fi refuzat cu siguranță să-și facă cumpărăturile. Și eu aș fi refuzat. Drumul șerpuia la deal și Subaru-ul meu, cu care mă mândream atât, a cam găfâit urcând. Casa lui Ame se afla pe la jumătatea dealului. Mi se părea cam prea mare doar pentru o mamă cu un copil. Am oprit mașina, am luat bagajele lui Yuki și am urcat treptele mărginite

de un perete de piatră. Printre cedrii aliniați în pantă" se vedea oceanul dinspre Odawara. O ceață subțire plutea în aer, iar apa strălucea în nuanțe deschise, de primăvară.

Ame se învărtea prin sufrageria mare și luminoasă, cu o țigară aprinsă în mână. Scrumiera mare din cristal era plină cu mucuri de Salem rupte și îndoite. Măsuța era plină de scrum, de parcă cineva suflase cu putere în jurul scrumierei. Ame și-a abandonat țigara fumată pe jumătate, s-a apropiat de Yuki și a mângâiat-o pe cap. Purta o bluză de trening largă, portocalie și pătată cu lichid de dezvoltat, și o pereche de blugi decolorați. Era ciufulită și avea ochii roșii. Probabil că nu dormise și că fumase încontinuu.

— A fost groaznic, a zis ea. Cumplit. Cum sunt posibile asemenea lucruri cumplite?

Mi-am exprimat și eu regretele. Ame ne-a dat toate detaliile despre accident. Ne-a spus că totul se întâmplase foarte brusc și că se simțea dezorientată din toate punctele de vedere.

— Pe deasupra, azi menajera a făcut febră și nu poate să vină. Tocmai într-un asemenea moment! Cum a putut să facă febră tocmai acum? Simt că

415 înnebunesc! A venit și poliția, am primit un telefon de la soția lui Dick... Chiar nu mai știu ce să fac.

— Soția lui Dick ce a zis? am întrebat-o eu.

— N-am înțeles nimic din ce spunea, a zis Ame oftând. Doar plângea și din când în când îngăima câte ceva. N-am reușit să pricep nimic. Nici eu nu știam ce să spun într-o asemenea situație... Nu? Am încuviințat.

— I-am spus că o să-i trimit cât de curând toate lucrurile lui Dick. Dar ea a continuat să plângă. Nu știam ce să mai fac.

Ame a oftat îndelung și s-a așezat pe canapea.

— Vreți ceva de băut? am întrebat eu.

— O cafea fierbinte, dacă se poate, a zis ea. Am golit mai întâi scrumiera, am luat o ceașcă înclieată de ciocolată întărită și am șters cu o cârpă scrumul de pe măsuță. Am strâns puțin prin bucătărie, am pus apa la fiert și am făcut o cafea tare. Dick North păstra bucătăria într-o ordine perfectă, dar la nici o zi după moartea lui locul arăta de parcă stătea să se prăbușească, în chiuvetă era un munte de vase, chiseaua cu zahăr nu avea capacul pe ea, aragazul era împrôșcat cu ciocolată, cuțitele mânjite de unt sau de brânză.

Bietul de el! Cât s-o fi străduit să țină totul în ordine! Și, într-o singură zi, totul s-a pierdut fără urmă. Oamenii își lasă amprenta asupra locului în care se simt cel mai bine. Pentru Dick North acest loc era bucătăria. Inșă chiar și umbra timidă lăsată de el stătea acum să dispară într-o clipită. Bietul de el!

Erau singurele cuvinte care îmi veneau în minte.

Când m-am întors cu cafeaua, Ame și Yuki stăteau pe canapea, una lângă alta. Ame își odihnea capul pe umărul lui Yuki. Avea o privire toropită, amețită parcă de sedative. Yuki n-avea nici o expresie pe față, dar nu părea neliniștită sau deranjată de faptul că mama ei se sprijinea de ea, într-o stare de prăbușire totală. Ce mamă și fiică ciudate! Când erau împreună, în jurul lor plutea o

416 atmosferă foarte stranie, care nu apărea doar la Ame sau doar la Yuki separat, ci numai atunci când se întâlneau. O atmosferă care îi ținea pe toți la distanță.

Ame a luat ceașca cu ambele mâini, de parcă era cine știe ce băutură prețioasă, și a sorbit încet cafeaua. Excelentă, a zis ea. Părea că se mai calmase. Și ochii i se mai luminaseră.

— Tu bei ceva? am întrebat-o pe Yuki.

Yuki a clătinat din cap, cu aceeași față lipsită de expresie.

— Ați terminat cu toate formalitățile? Actele legale, birocratice, am întrebat-o eu pe Ame.

— Da, sunt gata. Procedura legată de accident nu a fost de fapt foarte complicată, pentru că era vorba de un accident rutier cu totul obișnuit. Un polițist a venit încoace și m-a înștiințat. L-am pus în legătură cu soția lui Dick. Se pare că ea s-a dus numaidecât la poliție și s-a ocupat de toate amănuntele. Oricum, din punct de vedere profesional sau legal, eu și Dick nu eram legați în nici un fel. Apoi m-a sunat. N-a zis mai nimic. Doar plângea. Nu m-a învinuit, nu nimic...

Am încuviințat. *Un accident rutier cu totul obișnuit*, mă gândeam eu.

Probabil că în trei săptămâni femeia aceasta avea să uite cu desăvârșire că Dick North existase vreodată. Era genul de femeie care uită repede, iar el era genul de bărbat dat uitării repede.

— Aș putea să vă ajut cu ceva ? am întrebat-o. Ame mi-a aruncat o privire, apoi a rămas cu ochii în podea. O privire inexpressivă, lipsită de adâncime. A căzut pe gânduri. Ochii ei și-au pierdut din culoare, apoi lumina le-a revenit treptat. Parcă plecase undeva departe, apoi se răzgândise și se întorsese.

— Bagajele lui Dick, a murmurat ea. Lucrurile pe care vreau să i le înapoiez soției. Parcă ți-am pomenit de ele, nu?

417— Da.

— Le-am pregătit de aseară. I-am adunat manuscrisele, mașina de scris, cărțile, hainele, și i le-am pus în valiză. Nu sunt foarte multe, Dick n-avea multe lucruri. Au încăput toate într-o valiză obișnuită. Aș putea să te rog pe tine să i le duci ?

— Sigur. O să i le duc. Unde locuiește ?

— În Gotokuji. Nu știi adresa exactă. Te duci tu să te uiți? Cred că scrie pe undeva, pe valiză. Yuki m-a condus în camera de la etaj, din capătul culoarului, unde era valiza. Pe etichetă erau scrise cu litere îngrijite numele lui și adresa din Gotokuji. Încăperea era micuță, cât o mansardă, dar avea un aer plăcut. Yuki mi-a explicat că acolo stătea pe vremuri servitoarea. Era păstrată într-o ordine perfectă. Pe masa de scris se găseau o gumă de șters și cinci creioane ascuțite, perfect aliniate, care arătau ca într-o natură moartă. Pe calendarul de pe perete erau făcute niște însemnări mărunte, Yuki a rămas în ușa, tăcută. Cerceta camera cu privirea. Aerul era împietrit, în afară de ciripitul păsărelelor, nu se mai auzea nici un sunet. Mi-am amintit de casa din Makaha, în care era la fel de liniște și se auzea doar glasul păsărelelor.

Am luat valiza în brațe și am coborât-o la parter, îndesată cu manuscrise și cărți, era mult mai grea decât părea, îmi dădea parcă o dimensiune asupra greutateii morții sale.

— Mă duc acum să le-o duc. Astfel de lucruri trebuie rezolvate cât mai repede cu putință. Ce aș mai putea face pentru dumneavoastră?

Ame s-a uitat încurcată spre Yuki. Yuki a ridicat din umeri.

— Adevărul e că nu prea mai am de mâncare, a zis Ame încetișor. Dick era plecat la cumpărături când s-a întâmplat nenorocirea și...

418

— Nici o problemă. Cumpăr eu tot ce trebuie.

Am inspectat conținutul frigiderului și mi-am notat lucrurile pe care le-am considerat necesare.

Am coborât în oraș și am făcut cumpărăturile la supermarketul în fața căruia murise Dick. Am făcut provizii pentru patru-cinci zile, le-am împachetat pe fiecare separat, în folie de plastic, și le-am aranjat în frigider.

Ame mi-a mulțumit și i-am spus că nu avea pentru ce. Chiar nu avea pentru ce. Doar dusesem la bun sfârșit ceea ce Dick North începuse și nu mai apucase să termine.

M-au condus până la zidul de piatră. Exact cum se întâmplase și în Makaha. Acum însă nu mi-a mai făcut nimeni cu mâna. Cel care se îngrijise de asta fusese Dick North. Cele două femei stăteau deasupra zidului de piatră și mă priveau împietrite, fără nici un gest. Era o priveliște aproape ireală. Am pus valiza din plastic gri în portbagaj și m-am urcat la volan. Ele au rămas acolo, nemișcate, până am luat curba. Era aproape de apus și în partea de vest marea începea să se coloreze în portocaliu. Cum o să-și petreacă ele două seara mai departe? mă întrebam eu.

Mi-am amintit atunci de scheletul fără un braț, pe care îl văzusem în camera aceea stranie și întunecată din Honolulu. Acela fusese cu siguranță Dick North. Probabil acolo era locul în care se adunau morții. Șase schelete - șase morți. Celelalte cinci ale cui or fi? Unul probabil că este Șobolanul, vechiul meu prieten. A murit acum câțiva ani, în Hokkaido. Alta este Mei. Mai rămân trei.

Mai rămân trei.

De ce m-o fi dus Kiki acolo? De ce a trebuit să-mi arate ea cei șase morți?

Am ajuns în Odawara și am intrat pe autostrada Tokyo-Nagoya. Am ieșit la Sangenjaya și, după ce m-am învârtit puțin prin Setagaya, cu harta în față, am ajuns în cele din urmă la locuința lui Dick North. Era o casă cât se poate de

419obișnuită: micuță și cu etaj. Absolut toate -ferestrele, ușa, cutia de scrisori, lumina de la intrare — păreau foarte mici. Lângă ușă era un coteț în jurul căruia se învârtea o corcitură legată în lanț. Înăuntru lumina era aprinsă și se auzeau voci. La intrare erau aliniată cinci sau șase perechi de pantofi negri. Am zărit și un *oke*¹ pentru *sushi*. Se ținea priveghiul. Cel puțin după ce a murit a avut și el un loc unde să se întoarcă.

Am scos valiza din mașină și am cărat-o până la intrare. Am sunat la ușă și mi-a deschis un bărbat între două vârste. I-am spus că mi se ceruse să aduc acea valiză, luând un aer care dădea de înțeles că nu știam nimic mai mult. Bărbatul s-a uitat la etichetă și a părut să înțeleagă imediat despre ce era vorba.

— Vă mulțumesc foarte mult, mi-a spus el politicos.

M-am întors în apartamentul meu din Shibuya, urmărit de o ciudată stare de neliniște.

Mai rămân trei.

Ce sens aparte putea să aibă moartea lui Dick North ? mă întrebam eu, stând singur în cameră și bând whisky. Păreră mea era că moartea lui neașteptată nu avea absolut nici un sens. Era o piesă care nu se potrivea deloc în spațiile goale din *puzzle-ul* meu, în orice fel aș fi rotit-o sau aș fi întors-o. Probabil era o piesă dintr-o altă categorie. Aveam însă senzația că moartea lui, chiar dacă nu avea nici un sens în sine, aducea o schimbare majoră, și nu într-o direcție prea bună. Nu știu de ce, dar așa îmi spunea mie intuiția, în esență, Dick North era un om bine intenționat. Constituia

1. Recipient tradițional din lemn. 420

și el, în felul său, un element de legătură, care acum dispăruse. Ceva sigur o să se schimbe. Situația o să fie probabil și mai dură decât până acum.

Ca de exemplu ?

Ca de exemplu: nu-mi plăcea absolut deloc privirea lipsită de expresie a lui Yuki atunci când era în preajma lui Ame. Și nu-mi plăcea deloc nici privirea toropită și absentă a lui Ame atunci când era cu Yuki. Prevesteau ceva nefast. Țineam mult la Yuki. Era o fată deșteaptă, uneori foarte căpoasă, dar blândă în esență. Și față de Ame simțeam o oarecare simpatie. Când stăteam de vorbă doar noi doi, mi se părea o femeie fermecătoare. Plină de talent și lipsită de apărare, în anumite privințe era mult mai copilăroasă decât Yuki. Dar împreună formau o combinație nimicitoare. L-am înțeles și pe Makimura când a zis că și-a pierdut talentul din cauza traiului alături de ele.

Da, împreună emanau o energie foarte puternică.

Până acum între ele stătuse Dick North, care însă nu mai era. Într-un anume sens, eu trebuia acum să le înfrunt direct.

Ca de exemplu...

Am sunat-o de câteva ori pe Yumiyoshi și m-am întâlnit de câteva ori cu Gotanda. Privită în ansamblu, atitudinea lui Yumiyoshi era rece, dar, atunci când o sunam, detectam în tonul ei o oarecare bucurie. Sau cel puțin faptul că nu o deranjam. Se ducea cu religiozitate de două ori pe săptămână la școala ei de înot și uneori, în zilele libere, se întâlnea cu câte un prieten. Cu o duminică în urmă - mi-a spus ea - unul o dusese la plimbare cu mașina până la lacul nu-știu-care.

— Nu e nimic între noi. Suntem doar prieteni, foști colegi de liceu. El lucrează acum în Sapporo. Atâta tot.

421I-am spus că nu mă deranja. Și chiar nu mă deranja deloc. Nu mă interesa dacă se ducea cu un prieten la plimbare la vreun lac sau se cățarau pe munte. Școala de înot era cea care mă îngrijora pe mine.

— M-am gândit să-ți spun oricum, a zis ea. Nu-mi place să ascund ceva.

— Zău că nu mă deranjează deloc, am repetat eu. Singura mea problemă acum e să mai ajung o dată în Sapporo și să stau de vorbă cu tine. Poți să te întâlnești cu cine îți place. Asta n-are nici o legătură cu ce e între noi. Mă gândesc tot timpul la tine. După cum ți-am mai spus, noi avem niște lucruri în comun.

— Ca de exemplu ?

— Ca de exemplu hotelul. Este locul tău, dar este și al meu. E un loc foarte special pentru noi doi.

— Hm, făcu ea.

Nu fusese nici aprobare, nici negație. Fusese un „Hm” neutru.

— După ce m-am despărțit de tine, am cunoscut diverși oameni. Mi s-au întâmplat multe. Dar în tot acest timp m-am gândit numai la tine. Aș vrea foarte tare să te mai văd, dar deocamdată nu pot. Nu mi-am rezolvat încă toate problemele.

Fusese o explicație dată din inimă, dar illogică. Tipică pentru mine.

A urmat o tăcere de durată medie, care se îndrepta încet dinspre o zonă neutră spre una pozitivă, în fine, la urma urmei tăcerea e tăcere. Probabil că priveam eu lucrurile cu prea mult optimism.

— Ți-ai rezolvat măcar o parte din probleme? m-a întrebat ea.

— Da. Cel puțin așa îmi place să cred.

— Ar fi bine să le rezolvi pe toate până la primăvară.

— Fără îndoială.

422

Gotanda părea destul de obosit. Avea un program foarte încărcat. În plus, încerca să reînnoade legătura cu fosta lui soție, cu care se întâlnea în continuare pe ascuns, ferindu-se de ochii lumii.

— Nu pot s-o țin așa la nesfârșit. Măcar atâta mi-e clar, a zis el, oftând din adâncul sufletului. Nu sunt făcut pentru astfel de subterfugii. Sunt mai degrabă genul familist. Fiecare zi mă obosește cumplit. Am nervii întinși la maximum.

Gotanda și-a deschis larg brațele, de parcă întindea un extensor.

— Ar trebui să vă luați o vacanță și să mergeți împreună în Hawaii, i-am sugerat eu.

— Dacă s-ar putea, a zis el, zâmbind slab, ce bine ar fi! Să stăm toată ziua tolăniți pe plajă, numai noi doi, fără *sa* ne gândim la nimic. Cinci zile. Nu, cer prea mult! Trei zile ar fi suficiente. În trei zile mi-ar dispărea toată oboseala.

În acea seară eram în casa lui din Azabu, stăteam pe canapeaua lui șic cu un pahar în mână și ne uitam la o casetă video cu reclame TV în care apăruse el. Erau niște reclame la un medicament de stomac, ceva cu totul nou pentru mine. O clădire de birouri. Patru lifturi aliniate, fără uși și fără pereți, urcă și coboară în viteză. Gotanda e îmbrăcat într-un costum negru și are în mână o geantă de piele. Arată ca un afacerist de elită. Sare sprinten dintr-un lift în altul, într-unul se întâlnește cu un superior cu care discută o problemă de afaceri, într-altul își dă întâlnire cu o secretară frumoasă, de dincolo ia niște hârtii pe care le rezolvă rapid, în liftul de vizavi sună telefonul. Este limpede că e foarte obositor să zbori așa, dintr-un lift în celălalt, însă Gotanda continuă să zburde cu aceeași frenezie, imperturbabil.

423 Aici venea comentariul: *Zi după zi, extenuarea se acumulează în stomac. Un medicament blând de stomac pentru omul ocupat...*

Am izbucnit în râs.

— Foarte amuzant!

— Da. Și mie mi se pare la fel. Evident, e o porcărie, ca toate reclamele, dar e făcută destul de bine. E trist, dar reclama asta e mult mai bună decât majoritatea filmelor în care am jucat. Au investit mult în decoruri și în efecte speciale. Oamenii din publicitate sunt generoși cu banii. Și nici ideea nu e tocmai rea.

— Descrie perfect situația ta actuală.

— Chiar așa, a zis Gotanda râzând. Ai perfectă dreptate. Chiar seamănă. Alerg mereu dintr-un loc în altul. Extenuarea mi se acumulează în stomac. Dar să știi că medicamentul ăsta nu mă ajută. Am primit o duzină de cutii și l-am încercat, dar n-a avut nici un efect.

— Dar te miști foarte bine și ești și amuzant, am zis eu, derulând caseta și urmărind din nou reclama. Ești un adevărat Buster Keaton. Surprinzător, dar poate ăsta e genul de rol care ți se potrivește.

Gotanda a încuviințat, fluturând un zâmbet pe buze. ^A

— Îmi plac comediiile. Mă și interesează. Cred că se poate. Ar fi amuzant să vezi un actor serios ca mine scoțând la iveală partea comică din el. Încerci să duci o viață dreaptă într-o lume strâmbă.

Comicul constă chiar în acest stil de viață, înțelegi ce vreau să spun?

— Înțeleg.

— Nu e nevoie să faci nimic amuzant. Ajunge să te comporți cât se poate de normal ca să fii comic.

M-ar interesa acest stil de actorie, pentru că el nu există în Japonia în momentul de față. Când e vorba de comedie, majoritatea actorilor se străduiesc prea tare. Eu aș face exact pe dos. Nu aș interpreta nici un fel de rol.

424

Gotanda a băut o gură din pahar și și-a pironit privirea în tavan.

— Dar nu-mi dă nimeni mie asemenea roluri. Oamenii ăștia sunt lipsiți de imaginație. Vin la mine numai și numai cu roluri de doctor, profesor și avocat, de care sunt complet sătul. Aș vrea să-i refuz, dar situația în care mă aflu nu mi-o permite. Extenuarea mi se acumulează în stomac.

Acea reclamă avusese succes și se făcuseră vreo câteva continuări. Modelul era mereu identic. Același Gotanda cu trăsături frumoase și îmbrăcat în costum prindea în ultimul moment trenul, autobuzul, avionul, se cățara pe un zgârie-nori cu un vraf de documente sub braț sau trecea dintr-un birou în altul mergând pe sârmă. Toate erau bine făcute. Orice s-ar zice, faptul că Gotanda rămânea imperturbabil dădea foarte bine.

— La început directorul mi-a spus să am o față obosită. Să arăt complet epuizat, rupt, cu un picior în groapă. I-am spus că nu-mi plăcea ideea și că ar fi mult mai bine dacă aș rămâne imperturbabil. Evident, indivizii ăia erau niște tâmpiți și nu aveau deloc încredere în ce le spuneam. Dar nu m-am lăsat. Nu fac reclamele astea din plăcere, ci din cauza banilor, dar, lăsând asta la o parte, simțeam • că se putea scoate din ele ceva interesant. Așa că am făcut un târăboi cumplit. Până la urmă s-au filmat două variante. Evident, la vizionare toată lumea a preferat varianta mea. Însă regizorul a primit tot creditul pentru succesul reclamei. Cred că a luat și un premiu. De fapt, nici nu mă interesează. Eu sunt un simplu actor. Nu mă privește cum a fost apreciată. Dar m-a enervat felul în care s-au repezit toți să culeagă laurii, de parcă era meritul lor. Pot să pun pariu că acum sunt convinși că ideea le aparține cu totul. Numai oamenii ca ei, fără pic de imaginație, se grăbesc să-și justifice tot. Iar pe mine mă iau drept un cabotin arătos căruia îi place să facă tâmbălău.

425— Nu ți-o spun ca să te fletez, dar cred că tu ai ceva special, i-am zis eu. Trebuie să recunosc că nu eram de părerea asta înainte să ne întâlnim și să stau de vorbă cu tine. Am văzut câteva din filmele tale și, sincer să fiu, toate sunt mai mult sau mai puțin proaste. Și nici tu nu pot să spun că mă impresionezi în rolurile alea.

Gotanda a oprit caseta, a mai turnat de băut, a pus un disc cu Bill Evans, s-a întors pe canapea și a luat o gură de whisky. Tot acest lanț de mișcări a fost făcut cu o eleganță Uluitoare.

— Așa e. Ai perfectă dreptate. Știi că dacă joc în filme de doi bani, mă transform și eu într-un actor din ce în ce mai prost. Mă simt foarte prăfuit, dar, cum ți-am spus și mai devreme, situația în care sunt nu-mi permite să aleg. Nu pot să aleg nimic, nici măcar ce model de cravată să port. Toți idioții care se cred deștepți, toți snobii care se dau interesanți mă împing încolo și înapoi după bunul lor plac. Du-te acolo, vino aici, fă asta, fă aia, condu mașina asta, culcă-te cu femeia aia. Am o viață de tot rahatul. Parcă ar fi un film prost. Și mă tot târăsc așa, la nesfârșit. Până când? Habar n-am. Am deja treizeci și patru de ani. Peste o lună împlinesc treizeci și cinci.

— Ar fi bine să te lepezi de tot și să începi din nou. Tu ai fi în stare să iei totul de la zero. Să părăsești agenția, să faci ce-ți place ție și să-ți achiți datoria cum poți.

— Și eu m-am gândit la asta de nenumărate ori. Dacă ținea doar de mine, aș fi făcut-o deja. Luam totul de la zero și intram într-o trupă de teatru. Aș fi fost foarte mulțumit așa. Cu banii mă descurcam eu cumva. Dar dacă eu renunț la tot, ea m-ar părăsi cu siguranță. Așa e ea - nu poate să respire decât în lumea asta. Dacă ar rămâne cu mine, s-ar sufoca. Nu-i nici bine, nici rău. Așa e ea făcută. E obișnuită să trăiască într-un mediu plin de tensiune, mediul specific vedetelor, și are nevoie de același lucru de la partenerul ei de viață. Eu o

426

iubesc și nu pot să mă despart de ea. E singurul lucru pe care nu pot să-l fac. Nu există nici o ieșire.

— Mă simt blocat din toate direcțiile, a zis Gotanda zâmbind. Mai bine hai să schimbăm subiectul, pentru că pot să vorbesc până mâine dimineață fără să ajung nicăieri.

Am vorbit despre Kiki. A vrut să știe despre relația dintre mine și ea.

Chiar dacă aparent Kiki a fost cea care ne-a adus împreună, dacă stătea să se gândească, nu prea mă auzise vorbind despre ea, mi-a zis Gotanda. Dacă mi-era greu să vorbesc despre ea, nu se supăra.

Nu, nu e vorba despre asta, i-am răspuns eu.

I-am povestit cum ne-am întâlnit, din întâmplare, și cum am ajuns să locuim împreună. Despre felul în care Kiki s-a strecurat în viața mea, ca o răsufletare tăcută.

— S-a întâmplat foarte natural. Nu prea știu cum să-ți explic. Totul a decurs firesc și atunci nu mi s-a părut nimic straniu. Abia mai apoi mi-am dat seama că multe lucruri fuseseră ireale și chiar ilogice. Adevărul e că, povestit, sună foarte prostesc. E și motivul pentru care n-am vorbit cu nimeni despre ea. Am luat o gură de whisky, agitând frumoasele cuburi de gheață din pahar.

— Totul a început de la niște poze cu urechile ei. Eu lucram la o reclamă, nu mai știu la ce, și trebuia să îi scriu textul pornind de la ele. Urechile lui Kiki erau mărite foarte mult, încât se vedea și puful de pe ele. Erau, cum să-ți spun... absolut perfecte, îmi lipisem fotografiile pe perete și le priveam zi de zi, la început ca să-mi vină inspirația să scriu textul. Dar apoi au devenit parte din viața mea. Chiar și după ce mi-am terminat treaba, am continuat să le privesc. Erau absolut uluitoare. Perfecte. Cel mai bine ar fi să ți le pot arăta, ca să înțelegi despre ce vorbesc.

427— Da, parcă mi-ai mai pomenit tu ceva de urechile ei, a zis Gotanda.

— Da. În fine, am ținut neapărat să o cunosc pe posesoarea lor. Nu știu de ce, dar aveam senzația că dacă nu o cunosc, aș fi rămas cumva blocat. N-aș mai fi putut să fac nici un pas în față. Am sunat-o și a acceptat să ne întâlnim, în prima zi Kiki mi-a arătat personal urechile ei. Mi le-a arătat la modul *personal*, nu profesional. Erau mult mai frumoase decât în fotografii. *Incredibil de frumoase*. Când o face profesional — adică atunci când pozează -, și le blochează conștient, în particular sunt cu totul altfel. Nu știu dacă înțelegi, dar când își arată ea urechile, atmosfera din jur se schimbă. *Lumea se schimbă*. Cred că îți sună foarte prostesc, dar altfel nu știu cum să mă exprim.

Gotanda a căzut pe gânduri.

— Cum adică își *blochează* urechile ?

— Mai simplu spus, le separă de conștiință.

— Hm.

— Le deconectează.

— Hm.

— Sună prostesc, dar e adevărat.

— Normal că te cred! Doar că încerc să înțeleg mai bine, nu râd de tine.

M-am sprijinit de speteaza canapelei și am privit tablourile de pe perete.

— În plus, urechile ei au o putere aparte, am continuat eu. Pot detecta anumite lucruri. Te pot îndruma spre locul în care trebuie să ajungi.

Gotanda a căzut din nou pe gânduri.

— Să înțeleg atunci că ea te-a condus spre locul în care trebuia să ajungi? m-a întrebat el.

Am dat din cap că da, dar n-am mai zis nimic altceva. Era o poveste prea lungă și nu aveam chef să o spun. Nici Gotanda nu m-a mai întrebat altceva.

— Acum Kiki încearcă din nou să mă ghideze spre ceva, i-am zis. Simt asta foarte clar. O simt încontinuu de vreo câteva luni încoace. Am reușit, puțin câte puțin, să urmăresc firul. E un fir foarte alunecos și subțire. De câteva ori era aproape să

428

se rupă, dar până la urmă a rezistat și m-a adus până aici. Pe parcurs am dat peste diverși oameni. Tu ești unul dintre ei. De fapt ești un personaj cheie, însă până acum n-am reușit să înțeleg încotro încearcă ea să mă ducă. Între timp au murit două persoane. Una a fost Mei, cealaltă un poet ciung. Lucrurile se mișcă, dar deocamdată nu văd încotro.

Gheața din pahare se topise. Gotanda s-a dus în bucătărie și a umplut gălețușa cu cuburi, apoi, cu mișcări elegante, a preparat două băuturi proaspete. Cuburile puse în paharul gol au scos un clinchet plăcut. Parcă era o scenă dintr-un film.

— Vezi, și eu m-am împotmolit, i-am zis. Ca și tine.

— Ba nu. Ne aflăm în situații diferite. Eu iubesc o femeie, dar dragostea mea e fără ieșire, în cazul tău lucrurile stau altfel. Măcar tu ești ghidat undeva. Acum ești dezorientat, dar în comparație cu mine, care m-am lăsat târât în labirintul ăsta de emoții, stai mult, mult mai bine. Tu încă mai poți să sperii. Pentru tine s-ar putea să existe o porțiță, în cazul meu sigur nu există. Vezi, diferența e uriașă.

— Așa o fi. Oricum, tot ce pot să fac în momentul de față e să urmez firul lui Kiki. Știu că încearcă să-mi transmită ceva, un semnal, un mesaj, și stau cu urechile ciulite.

— Ce crezi ? interveni Gotanda. S-ar putea ca și Kiki să fi fost omorâtă?

— Ca Mei ?

— Da. Prea au dispărut amândouă dintr-o dată! Când am auzit de moartea lui Mei, m-am gândit imediat la Kiki. M-am întrebat dacă nu cumva a pățit și ea același lucru. Am tăcut, pentru că nu îmi venea să spun așa ceva, dar totuși posibilitatea există, nu?

Am rămas tăcut. Dar eu o întâlnisem în Honolulu, în seara aceea cenușie! Eram sigur că o văzusem. O știa chiar și Yuki.

429— E doar o posibilitate. Nu înseamnă nimic altceva, a zis Gotanda.

— Da, e și asta o posibilitate. Și totuși ea încă îmi transmite mesaje. O simt foarte clar.

Gotanda a rămas multă vreme cu brațele încrucișate, căzut pe gânduri. Părea că obosise și admise în acea poziție, însă, evident, nu dormea. Din când în când își încrucișa degetele și le desfăcea. Era singura mișcare pe care o făcea. Noaptea s-a strecurat în cameră, învăluindu-i trupul zvelt într-un întuneric fluid.

Am învărtit cuburile de gheață din pahar și am mai băut o gură de whisky.

În acel moment am simțit în cameră o a treia prezență. Mai era cineva acolo, în afară de mine și de Gotanda. Îi simțeam căldura corpului, respirația și chiar un miros vag. Dar nu părea uman. Din felul în care tulburase aerul din cameră, părea să fie mai degrabă un animal. *Animal* ? Am înghețat. Am aruncat o privire în jur, dar nu am văzut nimic. Era doar o prezență. O prezență aproape palpabilă, care se strecurase printre noi. Doar că nu reușeam să văd nimic, în cameră eram doar eu și Gotanda, care căzuse pe gânduri, cu ochii închiși. Am inspirat adânc și mi-am încordat auzul. *Ce animal o fi ?* Degeaba, nu auzeam nimic. Probabil că animalul stătea ghemuit într-un colț, cu răsuflarea tăiată, în cele din urmă nu i-am mai simțit prezența. Dispăruse.

M-am destins și am mai luat o gură de whisky.

După două-trei minute Gotanda a deschis ochii. M-a privit și apoi mi-a zâmbit.

— Îmi pare rău. Până la urmă a fost o seară cam deprimantă, s-a scuzat el.

— Asta probabil din cauză că noi înșine sunterh deprimanți, am zis eu râzând.

A râs și Gotanda, dar n-a zis nimic.

Am mai ascultat muzică încă o oră, timp în care m-am trezit din beție. M-am urcat apoi în Subaru, m-am întors acasă și m-am băgat în pat, învărtind în minte întrebarea: *Ce animal să fi fost ?*

430

35

La sfârșitul lunii mai m-am întâlnit din întâmplare - *probabil* că din întâmplare - cu Literatul, unul dintre cei doi detectivi care mă interogaseră în cazul lui Mei. Am dat nas în nas cu el tocmai când ieșeam din magazinul Tokyu Hands, de unde îmi cumpărasem un ciocan de lipit, în ciuda zilei călduroase, ca de vară, purta o jachetă groasă de tweed cu un aer foarte degajat. Probabil că poliștii au o percepție mai specială a temperaturii. Ca și mine, avea în mână o sacoșă de la Tokyu Hands. Am dat să trec pe lângă el, prefăcându-mă că nu-l văd, dar m-am auzit strigat.

— De ce atâta răceală ? a zis el pe un ton glumeț. Ce motiv aveți să treceți așa pe lângă mine ?

Doar ne cunoaștem!

— Sunt ocupat, i-am tăiat-o eu.

— Zău ? a răspuns Literatul, necrezând, evident, nici o vorbă.

— Trebuie să mă întorc la treabă. Am o mulțime de lucruri de făcut.

— Probabil, a răspuns el, dar n-aveți la dispoziție nici măcar zece minute? Haideti să bem un ceai! Chiar voiam să vorbesc o dată cu dumneavoastră în afara serviciului. Doar zece minute.

Am intrat într-o cafenea aglomerată. Nu înțelegeam nici eu de ce acceptasem, când puteam foarte ușor să-l refuz și să-mi văd de drum. În schimb, am intrat după el în cafenea și am comandat o cafea, în jurul nostru erau numai cupluri tinere și grupuri de studenți. Cafeaua era infectă, iar aerul de nerespirat. Literatul și-a aprins o țigară.

431s— Aș vrea să mă las de fumat, a zis el. Dar n-am să pot atâta vreme cât fac munca asta stresantă. Mi-e imposibil.

Am rămas tăcut.

— Chiar e o muncă stresantă. Lumea te urăște. Cu cât trec anii, cu atât crește numărul celor care te urăsc, îți slăbește vederea. Nu știi de ce, dar până și tenul ți se strică. Arăți mult mai bătrân decât ești. Ți se schimbă și stilul de a vorbi. Meseria asta n-are nimic bun în ea.

Literatul și-a pus în cafea lapte și trei lingurițe de zahăr, a amestecat cu atenție și a sorbit o gură cu poftă.

Eu m-am uitat la ceas.

•—Așa e, timpul trece, zise el. Au mai rămas cinci minute. Nici o problemă, nu o să vă rețin prea mult. E în legătură cu fata ucisă, Mei.

— Mei ? am întrebat.

Nu mă prindea el atât de ușor. Literatul a zâmbit, strâmbând din buze.

— Da, așa e. Am aflat că o chema Mei. Evident, nu e numele ei adevărat. E pseudonimul ei. Și era prostituată, după cum am intuit. Poate că la prima vedere nu părea să fie, dar chiar era. Sunt din ce în ce mai greu de depistat. Pe vremuri era mai ușor. Te prindeai dintr-o privire dacă o fată era sau nu prostituată - după haine, machiaj, după expresia feței, în ultima vreme e aproape imposibil. Fete de la care nu te-ai aștepta niciodată se prostituează. O fac pentru bani sau poate din pură curiozitate. Nu e un lucru bun. În plus, e periculos, nu? Să te întâlnești cu necunoscuți și să rămâi singură cu ei! Există tot felul de oameni pe lume, tot felul de perverși și maniaci. E foarte periculos, nu credeți?

Nu puteam decât să încuviințez.

— Dar fetele tinere nu înțeleg. Ele cred că au de partea lor tot norocul din lume. Ce să-i faci, asta înseamnă tinerețea! Când ești tânăr, ai senzația că totul merge ca pe roate. Te dumirești că

432 lucrurile nu stau chiar așa doar când e prea târziu, când ai deja un ciorap înfășurat în jurul gâtului. Ce păcat!

— Ați aflat cine este criminalul ? l-am întrebat eu.

Literatul a clătinat din cap și s-a încruntat.

— Din păcate, încă nu. Am aflat însă niște amănunte pe care nu le-am publicat în ziare. Ancheta e încă în desfășurare. Știm că o chema Mei și că era prostituată. Numele ei adevărat... de fapt, asta nici nu contează, nu e important. Era din Kumamoto. Tatăl ei e funcționar public. Orașul nu e mare, dar el deține o funcție importantă în administrație. O familie bună, fără probleme financiare. Fata primea regulat o sumă frumoasă. O dată sau de două ori pe lună mama ei venea în Ibkyo la cumpărături. Se pare că fata le spusese că lucra în domeniul modei. Avea o soră mai mare și un frate mai mic. Sora măritată cu un doctor, fratele student la Drept, la Universitatea Kyffishu. O familie reușită. Ce motive putea să aibă să se prostitueze ? Toate rudele ei au fost foarte șocate. Nu din cauză că era prostituată - asta am evitat să le-o spunem, pentru că ar fi fost prea dureros pentru ei. Au fost șocați când au aflat felul în care murise: strangulată de un bărbat într-o cameră de hotel. Așa o familie liniștită... Cred și eu că au fost șocați.

Am tăcut și l-am lăsat să vorbească mai departe.

— Am aflat și care e clubul de dame de companie la care lucra fata. A fost foarte greu, dar până la urmă am dat de el. Știți cum am reușit? Am stat la pândă prin holurile hotelurilor de lux din centru și am dus la secție două-trei fete care arătau a prostituate. Le-am arătat pozele pe care le-ați văzut și dumneavoastră și le-am luat la întrebări. Una din ele a vorbit. Nu toată lumea e așa tare ca dumneavoastră, în plus, ele erau într-o poziție mai delicată. Așa am aflat de clubul la care lucra, un club select de dame de companie. Foarte

433 exclusivist. Din păcate, nu de nasul meu sau al dumneavoastră. V-ați permite să plătiți șaptezeci de mii de yeni pentru o dată ? Eu nu. Și nu glumesc. Mai bine mă cule cu nevastă-mea și-i iau ăluia mic o bicicletă nouă de banii ăștia. Știu că ce zic eu sună a sărăntoc, dar... a râs el, privindu-mă în ochi. Și chiar presupunând că aș fi dispus să dau șaptezeci de mii de yeni, nici așa nu m-ar servi. Asta pentru că te verifică bine înainte să te accepte. Fac o investigație foarte amănunțită. Siguranța mai întâi de toate. Nu acceptă clienți care prezintă vreun risc. Vă puteți imagina că polițiștii n-au ce căuta acolo. Bine, dacă e vorba de cei din sferele superioare, lucrurile stau altfel. La o adică, le-ar putea fi chiar de folos. Subalternii de teapa mea sunt excluși din prima.

Literatul și-a terminat cafeaua și a mai aprins o țigară.

— Am depus o cerere la superiori pentru un mandat de percheziție. A durat trei zile până l-am primit. Când am ajuns la sediul clubului, nu mai rămăsese nimic în birou. Era complet gol. Am avut o scurgere de informații. De unde credeți și de ce ?

I-am spus că nu știam.

— Evident, din interiorul poliției. Erau implicați cei de sus. Au dat drumul la informații. N-avem nici o dovadă, dar noi, cei de la fața locului, știm de unde s-au scurs informațiile. Cineva a luat legătura cu ei, i-a avertizat că o să venim și le-a spus s-o șteargă. E un lucru de-a dreptul rușinos. Revoltător! Cei de la club sunt, desigur, obișnuiți cu așa ceva și se mută în altă parte într-o clipă. Intr-o oră au dispărut fără urmă. Își închiriază un birou nou, cumpără câteva telefoane și pornesc iar afacerea. E cât se poate de simplu. Cu lista de clienți și trupa de fete, își pot continua afacerea oriunde. Nu avem cum să le dăm de urmă. Și cu asta totul s-a încheiat. Firul s-a tăiat. Eram la un pas de a afla care erau clienții ei, dar acum nu mai putem face nimic.

434

— Nu înțeleg, am zis eu.

— Ce anume nu înțelegeți ?

— Dacă fata era membra unui club de prostituate de lux, -cum spuneți, atunci de ce ar fi omo-rât-o clientul ei ? Nu s-ar afla imediat cine e ?

— Exact. De aceea criminalul ar putea să nu fie pe lista de clienți. Poate era iubitul ei sau poate ea mai lucra și în afara clubului. Nu știm care dintre variante e adevărată. I-am percheziționat apartamentul, dar n-am găsit nici un fel de indiciu. *Game over.*

— N-am omorât-o eu.

— Știu asta. Nu dumneavoastră ați omorât-o, a zis Literatul. Se vede că nu sunteți genul de ucigaș. La fel de bine se vede și faptul că știți ceva. Noi suntem profesioniști și ne dăm seama imediat. De ce nu vreți să-mi spuneți ce știți? Dacă faceți asta, vă promit că n-o să vă mai creăm nici un fel de probleme. Vă promit!

— Nu știu nimic, am zis eu.

— Of, of! Așa n-o să ajungem nicăieri. Adevărul e că nici superiorii mei nu arată mult interes pentru anchetă. E vorba doar de o prostituată ucisă într-un hotel și atât. Nu-i mare scofală. Asta pentru ei. Din partea lor, mai bine că a fost omorâtă. Ei n-au văzut în viața lor un cadavru. Nici nu-și pot imagina cât de trist poate să fie să vezi o fată frumoasă și goală strangulată cu un ciorap. Apoi, printre membrii clubului nu se numără doar polițiști sus-puși. Se pare că sunt implicați și politicieni. Uneori se mai vede câte o tresă aurită strălucind în întuneric. Polițiștii sunt foarte sensibili la acea strălucire. Cum o văd, își bagă capul în carapace ca o broască țestoasă. Mai ales cei de sus. Și atunci moartea lui Mei e considerată o simplă pierdere. Biata de ea!

Chelnerița a luat ceașca Literatului. Eu băusem doar jumătate dintr-a mea.

— Am simțit o simpatie aparte pentru fata asta, pentru Mei, a zis Literatul. Nu știu nici eu de ce. Însă în momentul în care am văzut-o moartă, goală, în acel hotel, mi-am jurat să-l prind *neapărat* pe criminal. Vă puteți imagina că am văzut până acum atâtea cadavre de m-am săturat - dezmembrate, arse, câte și mai câte. Dar ea avea ceva aparte. Avea o frumusețe stranie. Lumina dimineții pătrundea pe geam și ea era pe pat, țepăună, cu ochii deschiși, cu limba atârându-i din gură și un ciorap înfășurat în jurul gâtului, ca o cravată. Avea picioarele desfăcute și făcuse pe ea. Când am văzut-o, am știut că fata îmi cerea să dezleg acest caz. Am simțit că, până nu o fac, ea o să rămână așa, înțepenită în poziția aceea stranie în care am găsit-o, învăluită în lumina dimineții. Pentru mine ea încă mai e acolo. Până nu-l prind pe criminal și nu rezolv cazul, fata n-o să fie liberă. O senzație ciudată, nu?

— Nu știu, i-am răspuns.

— N-ați fost pe aici o vreme, nu ? Ați fost plecat? Sunteți foarte bronzat, a zis detectivul.

I-am spus că fusesem plecat în Hawaii, într-o problemă de serviciu.

— Ah, cât vă invidiez! Mi-ar plăcea să facem schimb. E foarte deprimant să vezi numai cadavre de dimineața până seara. Ați văzut vreodată un cadavru ?

— Nu.

— Bine. îmi cer scuze că v-am irosit timpul, a zis el, clătinând din cap și privindu-și ceasul. Știți cum se spune, că și o întâlnire întâmplătoare ți-e scoasă în cale tot de destin, în fine, și eu simt uneori nevoia să vorbesc cu cineva. Chiar așa, ce ați cumpărat de la Tokyu Hands?

Un ciocan de lipit.

— Eu am luat niște lichid de desfundat țevi. Mi se tot înfundă chiuveta.

Literatul a achitat nota de plată. Eu am insistat să-mi plătesc partea, dar n-a vrut să accepte nici în ruptul capului.

436

— Eu sunt cel care v-a invitat. Și e doar o cafea. Nu e cazul să vă faceți probleme.

Când am ieșit din cafenea, mi-a trecut prin cap să-l întreb ceva: aveau multe cazuri de prostituate ucise ?

— Da, destul de multe, a zis el și privirea i s-a ascuțit. Nu în fiecare zi, dar nici n-aș putea spune că rar. Ce anume v-ar interesa la astfel de cazuri ?

Nimic anume, doar am întrebat și eu.

Apoi ne-am despărțit.

După ce a plecat, am rămas cu o senzație neplăcută în stomac, senzație care n-a dispărut nici până dimineața următoare.

43736

Luna mai s-a scurs încet prin dreptul ferestrei, așa cum trec norii pe cer.

Se împliniseră două luni și jumătate de când nu mai lucram. Numărul telefoanelor de serviciu pe care le primeam scăzuse considerabil. Treptat, lumea uita de existența mea. Desigur, nu-mi mai intraseră bani în cont, dar încă aveam suficienți. Nu duceam o viață care să necesite cheltuieli prea mari. îmi găteam și îmi spălam rufele singur. Nu aveam pretenții ridicate, nu aveam nici împrumuturi de achitat și nici nu mă dădeam în vânt după haine sau mașini. Prin urmare, deocamdată banii nu erau o problemă. Mi-am calculat cheltuielile lunare, le-am scăzut din suma pe care o mai aveam în cont și am văzut că banii îmi mai ajungeau pentru încă cinci luni. În cinci luni de zile trebuia să se întâmple ceva. Ce urma să fac mai departe rămânea de văzut la vremea respectivă. În plus, cecul de trei sute de mii de yen de la Makimura încă îmi mai împodobește biroul, neatins, încă nu muream de foame.

Așteptam liniștit să se întâmple ceva, timp în care încercam să-mi văd netulburat de viața mea.

Treceam de câteva ori pe săptămână pe la piscină și înotam până picam de oboseală, mergeam la cumpărături și îmi făceam de mâncare, iar seara citeam câte o carte împrumutată de la bibliotecă, ascultând în același timp muzică.

Când mă duceam la bibliotecă, răsfoiam toate ziarele, citind cu atenție despre crimele care

438

avuseseră loc în ultimele câteva luni. Desigur, numai despre cele în care victimele erau femei. Privind lumea dintr-o asemenea perspectivă, am aflat că în lume erau ucise foarte multe femei, înjunghiate, bătute, strangulate, însă n-am dat de nici una care să semene cu Kiki. Sau cel puțin încă nu i se găsisse trupul. Există nenumărate metode de a face să dispară un cadavru, îi legi o greutate de picior și îl arunci în mare sau îl cari în munți și îl îngropi, așa cum l-am îngropat eu pe Scumbie. Nimeni nu-l mai poate găsi.

Sau poate a avut un accident. A călcat-o o mașină, cum a pățit Dick North. Am verificat și articolele respective, în care victimele erau femei. În lume se petrec multe accidente și mor multe femei. Pot fi accidente rutiere, incendii sau intoxicații cu gaz. Însă n-am găsit nici printre aceste victime pe nimeni care să semene cu Kiki.

Mai exista și sinuciderea. Se mai poate întâmpla să ai un atac de cord și să cazi mort. Însă asemenea incidente nu apăreau în ziare. Lumea e plină de nenumărate feluri de a muri și nu puteau apărea toate în ziare. Sunt alese doar cele mai șocante. Majoritatea oamenilor se sting neobservați.

De aceea, există și această posibilitate.

Kiki ar fi putut fi omorâtă. Sau poate a fost implicată într-un accident și a murit. Poate s-a sinucis.

Poate a murit de atac de cord.

Dovezi clare nu există. Nici că a murit, nici că mai e încă în viață.

Uneori, când aveam chef, o sunam pe Yuki. Bine, sănătoasă? Da... Avea de fiecare dată un ton absent, distrat, care nu-mi plăcea deloc.

— N-am nimic, zicea ea. Nu sunt nici bine, nici rău... Ca de obicei.

— Mama ta ?

439— E cu mintea în altă parte. Nu prea mai lucrează. Stă toată ziua pe canapea, cu privirea ațintită în gol, și nu face nimic. E complet tuflită.

— Pot să vă ajut cu ceva? Cu cumpărăturile?

— Cumpărăturile le face menajera. Ni le și trimit acasă de la magazin. Noi două parcă ne-am desprins complet de lumea reală. Știi... de când sunt aici, am senzația că timpul s-a oprit în loc. Așa e?

— Din păcate nu, se scurge mai departe. Trece. Trecutul crește, viitorul scade. Posibilitățile se împuținează, regretele se adună.

Yuki a tăcut un timp.

— Așa e?

— Așa e? am repetat eu.

— Ce-i asta?

— Ce-i asta?

— Nu mă imita!

— Nu eu te imitam! Era ecoul inimii tale. Bjorn Borg, care, încercând să evedențieze lipsa de comunicare, lovește mingea cu putere și— punct câștigat!

— Ciudat, ca de obicei, a zis Yuki resemnată. Parcă ai fi un copil!

— Nicidecum. Eu sunt înarmat cu putere de introspecție și spirit pragmatic. Acest ecou este o metaforă, un joc al mesajelor. Nu repet ca papagalul ce spui tu.

— Hm. Ce tâmpenie!

— Hm. Ce tâmpenie!

— Mai termină o dată!!! țipă Yuki la mine.

— Gata, am terminat, am zis eu. Hai s-o luăm de la capăt, cum trebuie. Nu-mi place cum îți sună vocea.

Yuki a oftat.

— Da, probabil, a zis ea apoi. Când sunt cu mama... nu știu de ce, dar îmi transmite starea ei. Din punctul ăsta de vedere, pot să spun că e foarte puternică. Te poate influența foarte tare. Ea nu se gândește deloc la cei din jur. Se gândește numai la ea. Oamenii de genul ăsta sunt foarte puternici.

440

înțelegi? Te trag după ei înainte să apuci să te dumirești ce ți se întâmplă. Dacă ea e deprimată, sunt și eu deprimată. Dacă ea se simte bine, mă simt și eu bine.

Am auzit-o aprinzând o brichetă. Fuma.

— Poate ți-ar prinde bine să pleci de-acolo din când în când și să ne mai vedem, i-am sugerat eu.

— Poate.

— Vin mâine să te iau?

— Da. Parcă mă simt mai bine acum, după ce am vorbit cu tine.

— Mă bucur, am zis eu.

— Mă bucur, mă imită Yuki.

— Termină!

— Termină!

— Pe mâine, am zis eu și am închis înainte să apuce să mă imite din nou.

Ame era în mod evident cu capul în nori. Stătea frumos pe canapea, picior peste picior, cu privirea pierdută la o revistă de artă fotografică pe care o ținea pe genunchi. Era o priveliște desprinsă parcă dintr-o pictură impresionistă. Ferestrele erau deschise, dar nici o boare de vânt nu mișca perdelele sau paginile revistei. Când am intrat, Ame a ridicat puțin capul și a schițat un zâmbet. Fusese un zâmbet foarte stins, ca un tremur. A ridicat în aer un deget lung și subțire și mi-a arătat unde să mă așez. Menajera a apărut cu cafeaua.

— Am dus bagajul acasă la Dick North, i-am spus eu.

— Ai văzut-o pe soția lui?

— Nu, doar i-am înmânat valiza celui care mi-a deschis.

— Mulțumesc, a zis ea, dând din cap.

— Pentru puțin.

441Ame a închis ochii și și-a împreunat mâinile în dreptul feței. Apoi i-a deschis și a aruncat o privire înjur, în cameră eram doar noi doi. Am luat ceașca și am băut o gură de cafea.

Ame nu mai era îmbrăcată în obișnuita ei cămașă de blugi și în pantalonii aceia tociți. Purta o bluză albă, tivită cu dantela, și o fastă de un verde deschis. Avea părul frumos aranjat și chiar și ruj pe buze. Arăta foarte bine. Vitalitatea debordantă îi dispă-ruse, însă în locul ei apăruse un farmec delicat, fragil, care o învăluia ca un abur fin. Și el părea gata să se împrăștie la prima adiere de vânt, dar totuși persista în jurul ei. Frumusețea lui Ame era complet diferită de cea a lui Yuki. Aș putea spune că erau chiar complet opuse. Era o frumusețe șlefuită, cultivată cu anii și dată de experiența vieții. Ame era perfect conștientă de ea și știa să o folosească în favoarea ei. Frumusețea lui Yuki nu urmărea nici un scop anume. De multe ori nici Yuki nu știa ce să facă cu ea. Uneori am senzația că a vedea o tânără frumoasă, ba chiar fermecătoare, este una dintre cele mai mari bucurii ale vieții.

— De ce...? a zis Ame.

Parcă privea ceva care plutea în aer. Am tăcut, așteptând să continue.

— De ce sunt atât de deprimată?

— Pentru că a murit un om. Este normal. Moartea este un lucru important.

— Da, a zis ea fără pic energie.

— Dar...?

Ame m-a privit și a clătinat din cap.

— Ești un om inteligent, înțelegi foarte bine ce vreau să spun, nu ?

— Că nu vă așteptați să fie așa un șoc ?

— Da, cam așa ceva.

„N-a fost un om prea important. Nu avea cine știe ce talent. Dar a fost un om sincer, își onora îndatoririle perfect. Pentru tine, a renunțat la toate lucrurile importante pe care se străduise să le

442

câștige timp de o viață. Apoi a murit. De-abia după ce a murit ți-ai dat seama ce om bun era." Asta aș fi vrut să-i zic, dar m-am abținut. Anumite lucruri nu se spun.

— De ce ? a repetat Ame, privind din nou la acel ceva suspendat în aer. De ce toți bărbații de lângă mine se irosc? De ce o iau cu toții în direcții ciudate? Eu de ce nu rămân cu nimic? Cu ce greșesc? Nu erau doar niște simple întrebări. Eu îi priveam dantela de pe gulerul bluzei. Arăta ca niște viscere curate și înălbite ale unui animal exotic. Fumul de la țigara din scrumieră se înălța încet, apoi se risipea, împletindu-se cu tăcerea din jur.

Yuki, care se dusese să se schimbe, s-a întors și mi-a zis să mergem. M-am ridicat și am anunțat-o pe Ame că plecăm.

Ame nu a auzit nimic.

— Mamă, ieșim puțin! a strigat Yuki.

Ame și-a ridicat capul și a încuviințat. Apoi a scos o țigară din pachet și și-a aprins-o.

— Mergem să ne plimbăm cu mașina, în seara asta nu mai mănânc, i-a zis Yuki.

Am lăsat-o pe Ame în urmă, pe canapea, nemișcată. Se pare că prezența lui Dick North încă mai stăruia prin casă. Stăruia încă și în mine. îmi aminteam cu claritate zâmbetul lui sincer amuzat atunci când îl întrebasem dacă se folosește de picioare ca să taie pâinea.

Ce bărbat ciudat! Prezența lui e mai puternică acum, când e mort, decât atunci când trăia.

443**37**

M-am întâlnit cu Yuki de vreo câteva ori. Mai exact, de trei ori. Nu părea entuziasmată de traiul ei în Hakone, alături de mama sa. Nici nu-i plăcea acel stil de viață, dar nici nu-i displăcea total. Pe de altă parte, nici nu cred că se simțea obligată să aibă grijă de mama ei, rămasă singură și deprimată după moartea iubitului. Ea se afla acolo pentru că într-acolo o purtase vântul. Rămânea impasibilă la toate aspectele vieții sale prezente. Doar atunci când era cu mine se mai înviora puțin. Făceam glume la care începea treptat să reacționeze și vocea ei își recăpăta tonul hotărât de odinioară, însă cum ajungea acasă, devenea iar o statueta de lemn. Vocea fetei își pierdea vigoarea și privirea îi devenea indiferentă. Parcă era o planetă care își suspenda rotația pentru a-și conserva energia.

— N-ar fi mai bine să te întorci în Tokyo și să stai o vreme singură ? am întrebat-o. Ca să-ți mai schimbi starea de spirit. Nu mult, dar măcar trei-patru zile. Ți-ar prinde bine. Mai schimbi peisajul. Hakone nu prea pare să-ți priască. Față de cum erai în Hawaii, acum parcă ești cu totul altă persoană.

— N-am ce face, mi-a zis Yuki. Înțeleg ce vrei să spui, dar asta e faza prin care trec acum. Oriunde aș fi, m-aș simți la fel.

— Din cauza stării în care e mama ta de când a murit Dick North?

— Da, și asta. Dar nu numai atât. Nu e o chestie pe care o rezolv plecând de lângă mama. E ceva

444

care nu depinde de mine. Cum să spun ?... La urma urmei, acesta este cursul firesc al lucrurilor. Astrele nu prea îmi surâd. Oriunde aş fi şi orice aş face, situaţia mea ar rămâne la fel. Corpul şi mintea mea parcă funcţionează separat.

Stăteam întinşi pe plajă şi priveam marea. Cerul era acoperit de nori. Vântul călduţ făcea să tremure firele de iarbă crescute prin nisip.

— Astrele, am zis eu.

— Da, astrele, a repetat Yuki cu un zâmbet stins. E adevărat. Nu îmi surâd. Se pare că eu şi mama suntem pe aceeaşi frecvenţă. Ți-am zis -când mama se simte bine, sunt şi eu vioaie, când ea e deprimată, mă duc şi eu la fund. Nu-mi dau seama dacă mama mă influenţează pe mine sau eu pe ea. Oricum, ideea e că noi două suntem conectate. Nu contează dacă suntem aproape sau departe una de alta.

— Conectate ?

— Da, conectate mental. Uneori chestia asta mă enervează cumplit, îmi repugnă, alteori mă oboseşte atât de tare încât mă resemnez. Mă dau bătută. Uneori mi se întâmplă... cum să zic eu, să nu mă mai pot controla perfect, de parcă sunt manipulată de o forţă străină şi foarte puternică, în asemenea momente nici măcar nu mai ştiu de unde încep şi unde mă termin eu. Prin urmare, îmi vine să mă dau bătută, să las totul baltă. Mi-a ajuns! Vreau să mă ghemuiesc într-un colţ şi să urlu: „Sunt doar un copil!”

Pe seară am dus-o înapoi în Hakone şi apoi m-am întors în Tokyo. Ame m-a invitat să mănânc cu ele, dar am refuzat-o, ca întotdeauna. Mă simţeam puţin vinovat, dar nu cred că aş fi suportat să stau la masă cu ele două. Mama cu ochii pierduţi în gol, fiica inertă. Legătura lor stranie. Prezenţa mortului. Atmosfera greoaie. Tăcerea. O seară lipsită de orice sunet. Doar imaginându-mi o astfel de scenă şi am simţit că mi se strânge stomacul.

445Suna mult mai interesant ceaiul pălărierului nebun din *Alice în Țara Minunilor*. Era el absurd, dar măcar era mai animat.

M-am întors în Tokyo ascultând rock'n'roll vechi la casetofon, am băut o bere în timp ce am pregătit cina şi am mâncat singur, liniştit şi mulţumit.

* * *

Nu făceam nimic special atunci când mă întâlneam cu Yuki. Doar ne plimbam cu maşina, ascultam muzică, ne întindeam pe plajă şi priveam norii, mâncăm o îngheţată la Hotelul Fujiya sau ne plimbam cu barca pe lacul Ashinoko. Ne petreceam după-amiezile stând la taclale şi vedeam cum se scurg zilele, una după alta. Viaţa tipică de pensionari.

Într-o zi, Yuki a zis că vrea să vadă un film. Ne-am dus până în Odawara şi m-am uitat într-un ziar, dar nu am găsit nimic interesant. Doar *Dragoste neîmpărtăşită*, la un cinematograful de mâna a doua. Când i-am spus că actorul principal era fostul meu coleg din generală şi că mă mai vedeam cu el din când în când, Yuki s-a arătat intrigată de film.

— Tu l-ai văzut?

— Da, i-am spus eu, omiţând să menţionez de câte ori, pentru că ar fi însemnat să stau şi să-i explic de ce.

— Ți-a plăcut?

— Nu, am răspuns pe loc. E o porcărie. Ca să mă exprim mai blând, peliculă irosită, asta e tot.

— Şi prietenul tău ce zice despre film ?

— Că e o porcărie. Peliculă irosită, am zis eu râzând. Dacă așa zice până şi actorul care a jucat în el, înseamnă că așa e.

— Vreau să-l văd oricum!

— Bine, mergem să-l vedem.

— Sigur nu te deranjează să-l vezi a doua oară ?

— Nu. N-am nimic altceva de făcut şi, oricum, e un film inofensiv. N-are ce rău să-mi facă.

446

Am dat un telefon la cinematograful şi am întrebat la ce oră începe *Dragoste neîmpărtăşită*, iar până atunci ne-am pierdut vremea pe la grădina zoologică din castel. Cred că, în afară de Odawara, nu mai există vreun oraş pe lume care să aibă grădina zoologică într-un castel. Un oraş ciudat. Ne-am uitat mai mult la maimuţe. Niciodată nu mă satur să le privesc. Probabil din cauză că tind să le asociez cu anumite tipuri de oameni pe care îi întâlneşti în societate: tipul secretos, cel băgăcios sau cel încăpăţânat. O maimuţă grasă şi urâtă scruta împrejurimile de sus, însă pe cât de trufaşă îi era atitudinea, pe atât de temători şi neîncrezători îi erau ochii, în plus, era cam murdară. Nu puteam să-mi imaginez cum reuşise să ajungă în halul ăla. Evident, nu puteam să mă duc la ea şi s-o întreb.

Fiind o după-amiază din cursul săptămânii, se înțelege de la sine că cinematograful era gol. Scaunele erau tari și mirosea a debara. I-am cumpărat lui Yuki o ciocolată. Am vrut să-mi iau și mie ceva de ronțait, dar n-am găsit nimic care să-mi stârnească apetitul. Nici tânăra vânzătoare nu era genul care ține morțiș să-ți vândă ceva. Am luat o bucățică din ciocolata lui Yuki. Când i-am spus că nu mai mâncasem ciocolată de un an de zile, nu i-a venit să creadă.

— Nu-ți place ciocolata ?

— Nu prea mă interesează, i-am spus eu. Nici nu-mi place, nici nu-mi displace. Pur și simplu nu mă interesează.

— Ești ciudat! Să nu te intereseze ciocolata înseamnă să nu fii normal la cap.

— Nu sunt ciudat deloc! Chestiile astea se mai întâmplă. Ție îți place Dalai Lama?

— Asta cine mai e?

— Cel mai important călugăr din Tibet.

— De unde să știu eu ?

— Bine, atunci îți place Canalul Panama ?

— Mi-e indiferent.

447— Dar meridianul de schimbare a orei curanți se pare ? Sau numărul *pi* / Sau legea antitrust ?
Îți place sau nu jurasicul? Dar imnul național al Senegalului? Dar data de 8 noiembrie 1987?

— Mai taci! Spui numai tâmpenii! Cum poate să-ți meargă gura atât de repede? bombăni Yuki cu o voce plictisită. Gata, am priceput! Ciocolata nici nu-ți place, nici nu-ți displace, pur și simplu nu te interesează.

— Nu voiam decât să mă fac înțeles.

Până la urmă a început și filmul. Cum știam deja subiectul, am căzut pe gânduri, fără să mai fiu atent la el. Și Yuki părea să-l găsească cumplit, pentru că din când în când căsca și pufnea pe nas.

— Ce tâmpenie! Îmi șopti ea, nemaiputând să . se abțină. Ce tâmpit s-o fi apucat să facă un film atât de prost?

— O întrebare pertinentă. Ce tâmpit s-o fi apucat să facă un film atât de prost?

Pe ecran a apărut frumosul Gotanda, care era în mijlocul unei lecții. Avea un stil de predare minunat. Le explica elevilor drăguț, pe înțeles și cu haz sistemul respirator al moluștelor. Mă uitam la el plin de admirație. Eroina principală stătea cu bărbia sprijinită în palmă și îl privea fermecată. Văzusem filmul de foarte multe ori, dar nu urmărisem niciodată cu atenție această scenă.

— Ți-e prietenul tău?

— Da.

— Mi se pare că arată cam penibil, zise Yuki.

— Așa e. Dar în realitate e un om mult mai normal. Nu-i deloc atât de cumplit. E un tip deștept și interesant. Filmul e groaznic.

— Ar face bine să nu mai joace în filme proaste.

— Just. Dar la mijloc sunt tot felul de chestii complicate. Nu stau să-ți spun acum, fiindcă e mult de povestit.

Filmul își continua acțiunea mediocră și foarte predictibilă. Replici mediocre, muzică mediocră, îți venea să-l pui într-o capsulă a timpului și să-l

448

îngropi în pământ, cu eticheta „Mediocritatea în secolul XX”.

A venit și scena în care apărea Kiki, cel mai important moment al filmului. Gotanda face dragoste cu ea. Scena de duminică dimineața.

Am inspirat adânc și m-am concentrat asupra ecranului. Lumina dimineții care se strecoară prin jaluzele. Eterna lumină a dimineții. Aceleași culori, același unghi, aceeași intensitate. Știam deja pe dinafară acea cameră. Aproape că puteam să respir aerul din ea. Gotanda intră în cadru. Prim-plan pe el. Degetele lui alunecă pe spinarea lui Kiki. O mângâie blând, senzual. Trupul ei răspunde, străbătut de un fior, ca flacăra unei lumânări care pâlpâie la o adiere imperceptibilă.

Acel tremur îmi taie respirația. Degetele lui Gotanda și spatele lui Kiki intră acum în prim-plan. Camera de filmat se deplasează, încadrând chipul lui Kiki. Apare eroina principală. Urcă scările, ciocane, deschide ușa. Eu mă întreb din nou de ce ușa nu e încuiată. N-are nici o logică. Dar de ce

ar avea? La urma urmei, e doar un film, unul mediocru, în fine, deschide ușa și intră, îi vede pe Gotanda și pe Kiki îmbrățișați, închide ochii, i se taie răsuflarea, scapă pe jos cutia cu prăjituri sau ce erau alea și pleacă în fugă. Gotanda se ridică în capul oaselor și se uită după ea, încremenit. Kiki spune „Ce-a fost asta ?” La fel. Mereu, mereu la fel. Am închis ochii și am derulat iarăși totul în minte: lumina dimineții, degetele lui Gotanda, spatele lui Kiki. Parcă era o frântură dintr-o lume de sine stătătoare, care avea propria ei existență. O lume care plutea într-un spațiu și un timp imaginare.

La un moment dat mi-am dat seama că Yuki stătea aplecată cu capul în jos, cu fruntea sprijinită de spătarul scaunului din față. Ținea mâinile strânse la piept, de parcă se apăra de frig. Nu scotea un sunet, nu făcea o mișcare. Nu părea nici măcar să respire. Arăta de parcă murise înghețată.

449s— le simți bine? am întrebat-o eu.

— Nu prea, mi-a răspuns ea cu o voce găuită.

— Hai să ieșim afară. Poți să te miști ? Yuki a dat ușor din cap. Am prins-o de mâinile înțepenite și am ieșit din cinematograful, timp în care pe ecranul din spatele nostru Gotanda ținea o nouă lecție de biologie. Afară ploua mărunt și vântul care bătea dinspre plajă aducea cu el mirosul mării. M-am îndreptat spre locul în care era parcată mașina, ținând-o pe Yuki de braț. Yuki își mușca buzele și nu scotea un cuvânt. N-am zis nici eu nimic. De la cinematograful și până la mașină nu erau mai mult de două sute de metri, dar drumul a părut mult mai lung. Aveam senzația că n-o să ajungem niciodată.

450

38

Am urcat-o pe Yuki în mașină și am deschis geamul. Continua să plouă liniștit. Picăturile erau mărunte, aproape invizibile, dar vedeam asfaltul întunecându-se la culoare. Se simțea și mirosul de ploaie. Câțiva oameni își deschiseseră umbrelele. Alții își vedeau de drum netulburați. Nu se simțea nici o suflare de vânt. Am scos o mână pe geam și de-abia dacă s-a umezit puțin.

Yuki stătea cu un braț sprijinit de ușă și cu bărbia pe el. Ținea capul întors pe jumătate în afară. A rămas așa timp îndelungat, fără să se miște. Doar spinarea îi tresaltă regulat, în ritmul respirației. Era doar un tremur ușor, pentru că inspira și expira foarte puțin aer. Privită din spate, ai fi crezut că s-ar fi sfărâmat în bucățele la cea mai mică atingere. De ce îmi părea atât de fragilă, atât de vulnerabilă ? Pentru că o priveam cu ochii unui adult? Pentru că eu îmi însușisem întrucâtva arta de a supraviețui, iar acest copil încă n-o făcuse ?

— Pot să te ajut cu ceva ? am întrebat-o.

— Nu e nevoie să faci nimic, a zis ea încet, cu capul în continuare aplecat, înghițindu-și saliva.

Când a înghițit, a scos un sunet neobișnuit de puternic.

— Du-mă, te rog, într-un loc liniștit, fără oameni. Nu prea departe.

— Pe plajă e bine ?

— Oriunde. Dar să mergi încet. Mi-e că vărs dacă mă zgâlțâi prea tare.

I-am apucat capul cu grijă, ca pe un ou fragil, și i l-am sprijinit de tetiera scaunului, apoi am închis geamul pe jumătate. Am mers cât de încet îmi permiteau condițiile de trafic până la plaja de la Kunifuzu. Am oprit mașina, am coborât și, când am ajuns pe nisip, a zis că-i vine să verse. A vomitat pe nisipul de la picioare. În stomac nu avea mai nimic. A vomitat un lichid maroniu, care fusese ciocolata, apoi numai suc gastric și aer. Cea mai cumplită vomă. Corpul ți se convulsionează și nu iese nimic. Ți se strânge stomacul, ți se micșorează până ajunge de mărimea unui pumn. Am masat-o ușor pe spate. Perdeaua de ploaie continua să cadă ca o ceață difuză, dar Yuki nu părea s-o observe. Am apăsat-o ușor cu degetele pe spate, în locul în dreptul căruia era stomacul. Avea mușchii foarte încordați, ca de piatră. Stătea în patru labe, cu ochii închiși, îmbrăcată într-un pulover subțire de vară, blugi decolorați și bascheți roșii Converse. Ii țineam părul strâns la spate, ca să nu se murdărească, și continuam s-o masez ușor.

— Mi-e rău, a spus fata, cu ochii plini de lacrimi.

— Știu. Te înțeleg prea bine.

— Ești ciudat, a zis ea încruntată.

— Am vomat și eu așa la viața mea și știu cum e. E groaznic. O să te liniștești imediat. Mai stai puțin și o să vezi c-o să-ți treacă.

Yuki a dat din cap. Corpul i-a fost cuprins de un nou spasm.

Convulsiile au durat vreo zece minute. Am șters-o la gură cu batista și am azvârlit cu piciorul niște nisip peste vomă. Am prins-o de braț și am dus-o până la dig, într-un loc în care putea să se așeze și să se sprijine cu spatele de ceva.

Am stat în ploaie multă vreme, sprijiniți de dig, privind picăturile care cădeau în mare. În depărtare se auzea zgomotul de roți al mașinilor care treceau pe șoseaua de vest, spre Shonan, Ploaia era în continuare mărunță, dar se mai întetșise puțin. Pe mal erau doi-trei pescari, care ne ignorau complet. Nu și-au întors capul spre noi nici măcar o dată. Aveau pe cap glugi de ploaie gri închis și

452

erau îmbrăcați în fulgarine. Stăteau pe malul apei cu undițele lor mari, privind departe, în larg. În afară de ei, nu se mai vedea nici țipenie de om. Yuki și-a sprijinit capul pe umărul meu, obosită. Nu spunea nimic. Văzuți de departe, lumea ne-ar fi luat în mod sigur drept un cuplu de îndrăgostiți.

Yuki a rămas o vreme cu ochii închiși, respirând încet. Părea că doarme. O șuviță umedă de păr i se lipise pe frunte, iar nările îi fremătau ușor. Bronzul de acum o lună i se mai vedea pe față ca o amintire palidă, însă sub cerul înnorat părea să îi dea o paloare nesănătoasă. I-am șters cu batista picăturile de ploaie și urmele de lacrimi de pe față. Ploaia continua să cadă mărunț și tăcut pe nesfârșita întindere a mării. Niște avioanele de patrulă anti-submarin ale armatei au trecut de câteva ori pe deasupra capetelor noastre cu un zgomot surd, ca niște libelule uriașe.

Într-un sfârșit, Yuki a deschis ochii și, cu capul încă sprijinit pe umărul meu, mi-a aruncat o privire ștearsă. Apoi a scos din buzunarul pantalonilor un pachet de Virginia Slim și a dat să scapere un chibrit. Era atât de sleită de puteri, încât nu reușea să-l aprindă. Am lăsat-o în pace, nu i-am zis că ar fi fost mai bine să nu fumeze. A reușit în cele din urmă să-și aprindă țigara și a azvârlit bățul de chibrit. A tras două fumuri, s-a încrunțat și a aruncat și țigara, care a aterizat pe o dală de beton, a mai ars puțin, apoi a fost stinsă de ploaie.

— Te mai doare stomacul ? am întrebat-o eu.

— Un pic.

— Atunci să mai stăm puțin aici. Nu ți-e frig?

— Nu. Ploaia mă face să mă simt mai bine. Pescarii scrutau în continuare cu privirea Pacificul. Ce naiba or fi găsind interesant la pescuit? Nu putea fi doar prinsul peștilor în sine! Pentru atâta lucru să stai toată ziua în ploaie, în bătaia valurilor, cu ochii ațintiți la apă ? La urma urmei, e și asta o chestiune de gust. Ca statul în ploaie pe plajă, lângă o fată de treisprezece ani cu nervii încordați.

453— Știi, prietenul tău... zise Yuki încetșor. Vocea îi suna ciudat.

— Ce prieten ?

— Cel care juca în film.

— îl cheamă Gotanda, i-am spus eu. La fel ca stația de metrou de pe linia Yamanote, cea dintre Meguro și Osaki.

— A omorât-o pe femeia aceea.

Am privit-o pe Yuki cu atenție. Părea cumplit de obosită. Avea respirația întretăiată și umerii îi tremurau spasmodic. Arăta ca un om de-abia salvat de la înec. Nu reușeam să înțeleg la ce se referea.

— A omorât-o ? Pe cine ?

— Pe femeia aceea. Cea care era cu el în pat, duminică dimineața.

Tot nu înțelegeam ce voia să spună. Eram foarte confuz. Parcă apăruse un element nou, străin, care tulbura ordinea firească a lucrurilor. Nu puteam să înțeleg de unde și cum apăruse. Am zâmbit fără să vreau.

— Nu moare nimeni în film. Cred că n-ai înțeles tu bine.

— Nu în film! A omorât-o în realitate. Mi-e foarte clar, zise Yuki, prinzându-mă strâns de braț. Mi-a fost foarte frică. Parcă aveam un bolovan în stomac. Mă simțeam atât de rău, încât nici nu

mai puteam să respir. *Iar s-a întâmplat chestia aia. De data asta am simțit totul foarte clar.*

Prietenul tău a omorât-o pe femeia aceea. Nu te mint, chiar a omorât-o.

În cele din urmă am priceput despre ce vorbea. Șira spinării mi-a înghețat într-o secundă. N-am mai fost în stare să spun nimic. Rămăsesem înțepenit în ploaie, privind-o pe Yuki. Și acum ce-o să fac? Totul se schimbase, totul se deformată irevocabil și îmi scăpase de sub control.

— Îmi pare rău. Poate că n-ar fi trebuit să-ți spun asta, a zis Yuki, apoi a oftat adânc și și-a desprins mâna de pe brațul meu. Sinceră să fiu,

454

n-am de unde să știu sigur. Eu am simțit că e ceva real, dar nu sunt convinsă că s-a întâmplat în realitate. Probabil că acum o să mă urăști și o să mă detești, ca toți ceilalți. Dar n-am putut să nu-ți spun! Nu știu dacă e adevărat sau nu, dar eu asta am văzut și nu puteam să țin totul în mine. Mi-e frică, mi-e foarte frică! Te rog, nu te supăra pe mine! Dacă te superi pe mine, n-o să mai fiu bună de nimic!

— Nu mă supăr pe tine! Liniștește-te și explică-mi ce ai văzut, i-am zis eu, strângându-i ușor mâna.

— A fost prima dată când am văzut ceva atât de clar. L-am văzut cum a omorât-o. A strâns-o de gât, a pus-o în mașină și a dus-o undeva departe. Era mașina aia italiană în care m-ai plimbat și pe mine o dată. E a lui, nu?

— Da, e a lui. Ce altceva mai știi? Liniștește-te și gândește-te bine. Spune-mi orice detaliu.

Yuki a ridicat din umeri și și-a răsucit ușor capul într-o parte și-n alta de două-trei ori. Apoi a inspirat adânc pe nas.

— Mai mult nu prea știu. Miros de pământ. O lopată, întuneric. Țipetele păsărilor. Cam atât. După ce a strâns-o de gât, a dus-o cu mașina undeva și a îngropat-o. Atât. Dar... Știu că sună ciudat, dar n-am simțit o intenție rea. Parcă n-a fost vorba de o crimă. Nu știu... A fost mai degrabă ca un ceremonial. Amândoi erau liniștiți - și ucigașul, și victima. O liniște ciudată. Nu știu cum să zic... Parcă se aflau la capătul lumii.

Am rămas cu ochii închiși multă vreme, încercând să-mi adun gândurile pe întuneric. Mi-era imposibil. M-am străduit să fac măcar un pas înainte, dar n-am reușit. Toate lucrurile și imaginile care alcătuiau universul meu mental se dezintegraseră într-o clipă. Totul se spărsese în bucățele care zburau acum împrăștiate în toate direcțiile. Am acceptat fără rezerve spusele lui Yuki. Nu pot să zic nici că le-am crezut, nici că nu

455le-am crezut. Doar le-am lăsat să pătrundă în conștiința mea. Era și asta o posibilitate, însă una cu o forță copleșitoare, ucigătoare. Cuvintele lui Yuki spulberaseră într-o clipă ordinea care începuse să se înfiripeze în mine în ultimele câteva luni. Eră 6 ordine fragila, vremelnică, dar cu ajutorul ei reușisem totuși să-mi regăsesc un oarecare echilibru, o identitate, însă în momentul de față totul dispăruse fără urmă.

Posibilitatea există, mi-am zis eu. În acel moment am simțit că ceva a luat sfârșit. Subtil, dar sigur, ceva se sfârșise. *Ce anume?* Nu puteam să-mi dau seama. O să mă gândesc altă dată, mi-am zis.

Acum eram din nou singur. Stăteam pe dig, în ploaie, alături de o fată de treisprezece ani, și mă simțeam cumplit de singur.

Yuki îmi strânse ușor mâna.

Mi-a ținut-o așa, strâns, multă vreme. Mâna ei era mică și caldă, dar cumva nu părea reală. O atingere care părea să aparțină trecutului. E o amintire, m-am gândit eu. Caldă. Dar care nu mă poate ajuta.

— Hai să mergem, am zis eu. Te duc acasă. Am dus-o înapoi în Hakone. Nici unul n-a scos o vorbă tot drumul. Nu puteam să mai suport tăcerea și am pus în casetofon prima casetă care mi-a căzut în mână. Știam că era cu muzică, dar n-am auzit nici o melodie. Eram concentrat cu totul asupra condusului, îmi controlam perfect mâinile și picioarele, schimbam vitezele, țineam atent volanul. Ștergătoarele alunecau pe parbriz cu un zgomot monoton.

Nu voiam să dau ochii cu Ame, așa că m-am despărțit de Yuki în capul scării.

— Ascultă, a zis Yuki din dreptul geamului meu, cu mâinile încrucișate și tremurând de frig. Nu lua de bun tot ce ți-am zis. Eu doar am văzut chestia asta. Ți-am zis, nu sunt absolut convinsă că e adevărat. Să nu mă urăști! Nu știu ce m-aș face dacă m-ai urî!

— Nu te urăsc, i-am zis eu zâmbind. N-am luat de bun tot ce mi-ai zis. Oricum, odată și-odată adevărul tot o să iasă la iveală. Ceața o să se ridice și o să dezvăluie tot. Dacă ce-ai spus tu o să se dovedească adevărat, atunci îndeamnă dOȘF Ca adSvâFul s-a arătat prin tine. Atât. Tu n-ai nici o vină. Mi-e foarte clar că n-ai nici o vină. În orice caz, o să încerc să mă lămuresc singur. Trebuie s-o fac.

— O să te întâlnești cu el ?

— Evident. N-am decât să-l întreb direct. Yuki ridică din umeri.

— • Sigur nu ești supărat pe mine ?

— Nu, normal că nu sunt supărat. Am de ce să mă supăr? Tu n-ai făcut nimic rău.

— Ai fost un om extrem de bun, zise Yuki. *De ce vorbește la trecut ?*

— N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine.

— Nici eu n-am mai întâlnit niciodată o fată ca tine.

•— La revedere! a zis Yuki și m-a privit fix.

Părea puțin nehotărâtă, de parcă voia să mai adauge ceva, să-mi strângă mâna sau să mă sărute pe obraz. Desigur, n-a făcut nimic.

Tot drumul până acasă, în mașină au plutit diferite variante de interpretare a atitudinii sale nehotărâte. Mi-am concentrat întreaga atenție asupra drumului, ascultând muzică în surdina. Când am ieșit de pe autostradă, ploaia a stat, dar de-abia când am ajuns în parcare, în Shibuya, mi-am amintit să opresc ștergătoarele. De fapt, -nu mi-a dat prin cap să le opresc pentru că nici nu observasem că ploaia încetase. Mă simțeam foarte derutat. Trebuia să fac ceva. Am rămas multă vreme în mașină, absent, cu mâinile încleștate pe volan. Mi-a trebuit ceva timp până când mi le-am dezlipit de pe el.

45739

Mi-a trebuit și mai mult timp să-mi pun ordine în gânduri.

În primul rând, trebuia să mă hotărâsc dacă să cred sau nu ce-mi spusese Yuki. Am analizat problema ca pe o simplă posibilitate, înlăturând complet orice factor emoțional. N-a fost o treabă prea grea, pentru că de la bun început sentimentele mele erau paralizate, ca înțepate de o albină.

Posibilitatea exista. Pe măsură ce timpul trecea, posibilitatea creștea, se amplifică și se transforma în probabilitate. Forța cu care se transforma era atât de mare, încât nu mă puteam opune. M-am dus în bucătărie, am pus apă la fiert, am măcinat niște boabe de cafea și mi-am făcut cafeaua, încet și cu grijă. Am scos o ceașcă din dulap, am turnat în ea cafeaua și m-am așezat pe pat. Până am terminat-o de băut, probabilitatea aproape că se transformase în certitudine. *Sigur este așa.* Imaginile pe care Yuki le-a văzut sunt adevărate, m-am gândit eu. Gotanda a omorât-o pe Kiki, a pus-o în mașină și a îngropat-o undeva.

Ce ciudat, mi-am zis. Nu am nici o dovadă. Mă bazez doar pe ce mi-a spus o fată impresionabilă, de treisprezece ani, că a simțit în timp ce vedea un film. Și totuși, dintr-un motiv sau altul, nu puteam să mă îndoiesc de spusele ei. Normal, am avut un șoc, dar am acceptat intuitiv imaginile pe care le văzuse. De ce? De unde atâta încredere? Nu știu.

Chiar dacă nu știam, trebuia să merg mai departe.

458

Să mergem mai departe. Următoarea întrebare: de ce s-o omoare Gotanda pe Kiki?

Nu știu. Următoarea întrebare: tot el a omorât-o și pe Mei ? Dacă da, de ce ? De ce s-o omoare pe Mei ?

Nu știu. N-am putut să găsesc nici un motiv pentru care Gotanda ar fi omorât-o pe Kiki sau și pe ea, și pe Mei. Nici unul.

Sunt prea multe lucruri pe care nu le știu.

După cum îi spusese și lui Yuki, n-aveam decât să mă întâlnesc cu Gotanda și să-l întreb direct. Dar cum să aduc vorba despre asta ? M-am imaginat întorcându-mă spre el și întrebându-l: „Tu ai omorât-o pe Kiki ?” Scena mi se părea foarte stupidă și totodată grotescă. Infectă. Atât de infectă, încât mi-a venit să vărs doar imaginându-mă rostind acele cuvinte. Nu, nu era bine. Dar trebuia s-o fac, ca să pot merge mai departe. Nu puteam să las lucrurile nelămurite. Nu puteam să fac

mofturi. Trebuia s-o fac, chiar cu riscul de a cădea în ridicol sau în grotesc. Am încercat de câteva ori să-l sun pe Gotanda, dar n-am putut. Stăteam pe pat, cu telefonul pe genunchi, trăgeam adânc aer în piept și formam încet numărul, însă n-am reușit să-l formez până la capăt nici măcar o dată. Am renunțat, am pus receptorul la loc în furcă și am rămas trântit pe pat, cu ochii în tavan. Gotanda ajunsese să însemne pentru mine mai mult decât credeam. Da, eram prieteni. Chiar dacă o omorâse pe Kiki, rămânea prietenul meu. Nu voiam să-l pierd. Pierdusem prea multe, și prea repede. N-aveam ce face. Nu puteam să-l sun.

Am cuplat robotul și m-am hotărât să nu răspund la telefon pentru nimic în lume. Dacă în acel moment ar fi sunat Gotanda, nu aș fi știut ce să-i spun. Telefonul suna de câteva ori pe zi, dar nu știam cine mă căuta. Poate Yuki, poate Yumiyoshi. Oricum, nu răspundeam. Nu voiam să vorbesc cu nimeni. De fiecare dată îmi aminteam de fosta mea prietenă, cea care lucra la compania de telefoane.

459 *Să te întorci pe Lună!* îmi zisese ea. Da, avea perfectă dreptate. Probabil că ar fi mai bine să mă întorc pe Lună. Aerul de aici era prea tare pentru mine, iar forța de gravitație prea apăsătoare. Am stat cufundat în gânduri vreo patru sau cinci zile. *De ce ?* în tot acest timp am mâncat puțin, am dormit puțin și nu m-am atins de nici un strop de băutură. N-am ieșit deloc din casă, pentru că nu mă simțeam complet stăpân pe mine. Am pierdut atât de multe lucruri, mă gândeam eu.

Continuu să pierd. Rămân întotdeauna singur. *Mereu se întâmplă așa.* Intr-un anumit sens, eu și Gotanda suntem la fel. Judecăm altfel, simțim altfel, suntem în situații diferite, și totuși suntem același gen de om. Genul care pierde la nesfârșit. Iar în momentul de față ne pierdem unul pe celălalt.

M-am gândit la Kiki. Mi-am amintit chipul ei. *Ce-a fost asta ?* zicea ea. Și ea era moartă, într-o groapă acoperită cu pământ. Ca Scrumbie. Cumva, aveam senzația că ea murise pentru că trebuia să moară. Era straniu, dar tot ce simțeam era resemnare. O resemnare liniștită, ca ploaia care cădea pe întinderea nesfârșită a mării. Nu simțeam nici măcar tristețe. Sufletul meu parcă era acoperit cu o stranie peliculă alunecoasă, pe suprafața căreia totul trecea în liniște mai departe, așa cum vântul spulberă un desen făcut pe nisip. Nimeni nu-l poate opri.

Așa s-a mai adăugat un cadavru pe listă. Șobolanul, Mei, Dick North și acum Kiki. Patru cu totul. Mai rămân doi. Cine o să mai moară? Toți murim, mai devreme sau mai târziu, m-am gândit. Ne transformăm în oase albe și ajungem în camera aceea, în lumea mea existau tot felul de camere stranii. Cea din Honolulu, în care erau adunate scheletele. Camera întunecată și rece a Omului Oaie, aflată în hotelul din Sapporo. Cea în care Gotanda o îmbrățișa pe Kiki în dimineața aceea de duminică. Unde se sfârșește realitatea? Mi-am pierdut eu cumva mințile ? *Sunt normal ?* Toate

460
întâmplările s-au petrecut în încăperi ireale și apoi au pătruns deformat în realitate. Dar care era realitatea adevărată, „originală” ? Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât adevărul se îndepărta de mine. Sapporo, troienit de zăpada de martie, fusese real? Părea ireal. Chiar stătusem cu Dick North pe plajă în Makaha? Și asta părea ireal. Părea să se fi întâmplat în realitate, dar nu în cea „originală”. Cum putea un om cu o singură mână să taie perfect felile de pâine? De ce să-mi lase mie o prostituată din Honolulu același număr de telefon pe care îl găsisem în camera spre care mă ghidase Kiki? *Trebuia să fie real.* Pentru că totul făcea parte din amintirile mele. Dacă nu le recunoșteam drept reale, atunci întreaga mea viziune asupra lumii s-ar fi cutremurat din temelii. Mîntea mea dădea semne că o ia razna? Sau realitatea o lua razna? Nu știu. Nu știu prea multe lucruri, în orice caz, oricare dintre ele ar lua-o razna, trebuia să clarific situația asta încâlcită.

Trebuia să înlătur tot ce implica ea — tristețe, furie, resemnare. Acesta era rolul meu. Totul mi-o indica. De aceea am întâlnit eu toți acei oameni și am ajuns în atâtea locuri ciudate.

Bine, mi-am zis eu, e timpul să reiau pașii de dans. Trebuie să dansez atât de bine, încât să mă admire toată lumea. Pașii, ei sunt singurul lucru real. Nici nu mai e nevoie să mă gândesc. O știu sigur. Sunt întipăriți în mîntea mea ca fiind realitatea absolută. Trebuie să dansez. Să dansez cu pricepere. Trebuie să-l sun pe Gotanda și să-l întreb dacă el a omorât-o pe Kiki.

Degeaba. Măinile mele refuzau să se miște. Mîntea mi se încețoșa doar stînd în fața telefonului. Tremuram tot, de parcă stăteam în bătaia vîntului și respiram greu. Țineam la Gotanda. Era

singurul meu prieten. Era parte din mine. Eu reușeam să-l înțeleg. Am format numărul greșit de câteva ori. Nu reușeam să formeze cifrele în ordinea 461 corectă. După a cincea sau a șasea încercare, am aruncat receptorul pe jos. Degeaba. Mi-era imposibil. Era un pas care nu-mi reușea.

Liniștea din cameră mi-a indus o stare insuportabilă. Târâitul telefonului mă scotea din sărite. Am ieșit și m-am învârtit prin oraș, mergând ca un convalescent, asigurându-mă bine ori de câte ori traversam. M-am amestecat în mulțime, m-am așezat pe o bancă în parc și am privit oamenii. Eram copleșit de singurătate. Simțeam nevoia să mă agăț de ceva. M-am uitat în jurul meu, dar n-am văzut nimic de care m-aș fi putut agăța. Eram într-un labirint de gheață neted și alunecos. Un întuneric alb, în care sunetele răsunau înfundat. Voiam să plâng, dar nici măcar atât nu reușeam să fac. Da, Gotanda era parte din mine însumi. Prin urmare, eram pe cale să pierd o parte din mine. Până la urmă, nu am fost în stare să-l sun.

Înainte să apuc să-mi adun curajul, a apărut el la ușa mea.

Era tot într-o seară ploioasă. Purta același trenți alb cu care fusese îmbrăcat când l-am dus în Yokohama, ochelari și o pălărie de ploaie asortată. Ploua torențial, dar nu avea umbrelă. Apa îi picura de pe pălărie. M-a întâmpinat cu un zâmbet. Am zâmbit și eu, reflex.

— Arăți groaznic, mi-a zis el. Am sunat și n-ai răspuns, așa că am venit direct încoace. Te simți rău?

— Nu prea bine, am zis eu, alegându-mi cu grijă cuvintele.

Gotanda m-a cercetat îndeaproape, cu ochii întredeschiși.

— Cred c-ar fi mai bine să vin altă dată. Oricum, îmi pare rău că am picat așa, neanunțat. Sper să ne vedem când o să te însănătoșești.

462

Am clătinat din cap, am inspirat adânc și mi-am căutat din nou cuvintele, întârziu să apară, dar Gotanda a așteptat răbdător.

— De fapt n-am pățit nimic fizic, i-am zis. Nu prea am dormit și am mâncat puțin, de-asta arăt obosit. Dar mă simt bine și, oricum, am ceva de vorbit cu tine. Hai să ieșim în oraș. Aș. mânca și eu ceva ca lumea.

Ne-am urcat în Maserati și am plecat. Mașina mă făcea să mă simt încordat. Gotanda a condus o vreme fără țintă pe străzile pline de neoane colorate, înecate de ploaie. Accelera lin și- frâna cu grijă. Mașina înainta agale, croind un tunel prin marea de zgomote care se întindea în jurul nostru.

— Unde să mergem ? Mi-ar plăcea să găsim un loc în care să putem sta liniștiți de vorbă și să mâncăm ca lumea, fără să ne fie teamă că dăm peste vreun individ care să ne fluture Rolexul în față, a zis el și mi-a aruncat o privire scurtă.

Eu mă uitam absent pe geam și nu ziceam nimic. După vreo jumătate de oră s-a lăsat păgubaș.

— Nu știi de ce, dar nu-mi vine nici o idee, a oftat el. Tu ce zici ? Știi vreun loc bun ?

— Nu. Nici mie nu-mi vine nici o idee, i-am zis. Și chiar nu-mi venea. Minte mea încă nu era bine cuplată la realitate.

— Bine, hai atunci să abordăm lucrurile din unghiul opus, zise Gotanda cu o voce veselă și clară.

— Unghiul opus ?

— Să mergem într-un loc foarte gălăgios. Nu crezi că așa ne-am putea relaxa și am vorbi liniștiți ?

— Nu-i o idee rea. De exemplu unde ?

— La Shakey's. Ce zici de o pizza ?

— În regulă. Nu-mi displace pizza. Dar nu crezi c-ai putea fi recunoscut acolo ?

Gotanda zâmbi stins, un zâmbet ca o ultimă rază de lumină care pătrunde printre frunzele copacilor într-un amurg de vară.

— Ai văzut tu vreodată vreo vedetă la Shakey's ?

463 Era în week-end și localul era aglomerat și gălăgios. Pe platforma special amenajată cânta o trupă de jazz *dixieland*. Toți erau îmbrăcați în cămăși cu dungi și interpretau *Tiger Rag*, aclamați de un grup de studenți amețiți de prea multă bere. Lumina era foarte palidă și noi treceam complet neobservați. Mirosul de pizza rumenită plutea în aer. Am comandat pizza, ne-am luat câte o bere și ne-am așezat la masa cea mai retrasă, sub o lampă Tiffany cam țipătoare.

— Am avut dreptate, nu ? Nu e numai bine aici ? zise Gotanda.

— Așa e, am recunoscut eu.

Chiar părea o atmosferă numai bună ca să putem să vorbim liniștiți.

Am băut câteva beri și am mâncat pizza fierbinte și rumenă. Mi-era o foame cum nu mai simțisem de mult. Nu mă dau în vânt după pizza, dar după prima îmbucătură mi s-a părut că nu există pe lume ceva mai delicios. Probabil că mi-era cumplit de foame. Și Gotanda părea destul de înfometat. Am mâncat fără să ne gândim la nimic, fără să spunem nimic. După ce le-am terminat, ne-am mai luat câte o bere.

— Delicioasă! zise Gotanda. De trei zile mi-era o poftă cumplită de pizza. Am și visat o pizza care sfârâia în cuptor. Eu doar mă uitam la ea. Asta a fost tot visul - fără început, fără sfârșit. Mă întreb cum l-ar interpreta Jung. Eu l-am interpretat așa: „Mi-e poftă de pizza”. În fine, despre ce voiai să vorbești cu mine?

Acum e acum, mi-am zis eu. Nu știam însă cum să încep. Gotanda era foarte relaxat și se bucura de o seară liniștită. Când îi vedeam zâmbetul inocent, nu izbuteam să mai spun nimic. Degeaba, mi-am zis. Nu pot să aduc vorba. Cel puțin nu acum.

— Tu ce-ai mai făcut? l-am întrebat eu. Cum îți mai merge la lucru, ce-ți mai face soția?

464

Termină, nu mai amâna atâta! mi-am zis, dar degeaba. Nu eram în stare s-o fac. Sub nici o formă.

— La lucru e la fel, zise Gotanda zâmbind. Aceeși poveste. Nu primesc nimic din ce mi-ar plăcea. Primesc o avalanșă de chestii pe care nu vreau să le fac. Văd avalanșa venind, urlu până mă doare gâtul, dar nu mă aude nimeni. Cu soția mea — e ciudat că îi spun în continuare „soție” și după ce ne-am despărțit - m-am mai întâlnit o singură dată. Te-ai culcat vreodată cu o femeie într-un motel în care se închiriază camere cu ora ?

— Nu. Niciodată.

— E foarte ciudat, zise Gotanda, clătinând din cap. După o vreme devine extrem de obositor. Camerele sunt întunecoase, pentru că au ferestrele blocate. Sunt camere special pentru *știi tu ce*, așa că ce nevoie ai avea de ferestre? E mai bine să nu intre lumina. Pe scurt, o baie și un pat sunt suficiente. Și eventual muzică, un televizor și un frigider. Strictul necesar. Clar, locul perfect pentru așa ceva. În asemenea locuri mă culc eu cu soția mea. îmi place să fac dragoste cu ea, mă simt bine, sunt relaxat. După aceea simt nevoia să o strâng în brațe cu tandrețe. Dar în camerele astea nu pătrunde nici o rază de lumină. Parcă am fi zidiți înăuntru. Ibtul e artificial. Urăsc locurile astea, dar în altă parte nu putem să ne întâlnim.

Gotanda a mai luat o gură de bere, apoi s-a șters la gură cu un șervețel.

— Nu pot s-o aduc la mine acasă, pentru că ne-am da imediat de gol. Ar vui presa. Vorbesc serios. Indivizii ăștia adulmecă imediat asemenea lucruri. Nu știi cum fac, dar se prind. Și nici nu putem să plecăm undeva împreună, pentru că nu avem timp și oricum, oriunde ne-am duce, am fi recunoscuți rapid. Nu avem pic de intimitate. Până la urmă trebuie să apelăm tot la motelurile astea mizerabile, Mi-a ajuns... a zis Gotanda, dar s-a oprit și m-a privit, apoi a zâmbit. Scuze, iar mă vaiet!

465— Nu mă deranjează. Poți să te vaiieți cât vrei, să zici ce vrei. Eu te ascult. Azi prefer să ascult.

— Nu doar azi. întotdeauna îmi ascuți văicărelile. Eu nu te-am auzit niciodată văitându-te. Nu Sunt mulți: oameni care preferă să asculte. Toți vor să vorbească, chiar dacă n-au mare lucru de spus. Eu sunt unul dintre ei.

Trupa de jazz a început să cânte *Hello Dolly*. O vreme am rămas amândoi tăcuți și i-am ascultat.

— Ce zici, mai mănânci niște pizza? m-a întrebat Gotanda. împărțim una pe din două. Nu știi ce am azi de mi-e atât de foame.

— Bine. Și mie mi-e încă foame.

Gotanda s-a dus și a comandat o pizza cu anșoa. Când a fost gata, am împărțit-o pe din două și am mâncat din nou tăcuți. Studenții urlau iar în gura mare. La un moment dat, trupa și-a încheiat recitalul. Și-au băgat *banjo-ul*, trompeta, trombonul în cutie și au părăsit scena, lăsând în urmă doar o pianină.

După ce am terminat pizza, am rămas în continuare tăcuți, cu ochii la scena goală. Când muzica a încetat, vocile oamenilor din jur au început să sune cu o duritate pe care înainte nu o observasem. Păreau să se înăsprescă pe măsură ce se apropiau, însă contactul cu ele era blând. Se apropiau

încet, se frângeau de conștiința mea, apoi se retrăgeau, val după val. Am stat o vreme și le-am ascultat, îmi simțeam conștiința desprinsă de mine și purtată undeva, departe, izbită de valuri îndepărtate.

— De ce ai omorât-o pe Kiki? m-am trezit eu întrebându-l pe Gotanda.

Nu aveam deloc de gând să spun asta, dar parcă m-a luat gura pe dinainte.

Gotanda s-a uitat la mine parcă din depărtare. Buzele i s-au întredeschis și au lăsat să i se vadă șiragul de dinți albi și frumoși. M-a privit multă vreme. Mîntea mea era încă măturată de valurile de zgomote care se apropiau și se retrăgeau, de

466

parcă pierdeam și apoi regăseam contactul cu realitatea, în minte mi se întipăreau degetele lui frumos cizelate, încrucișate pe masă. Când contactul cu realitatea începea să se piardă, îmi păreau niște adevărate opere de artă.

Gotanda a zâmbit. Un zâmbet foarte liniștit.

— Am omorât-o pe Kiki ? a zis el rar și răspicat.

— Am glumit, am zis, zâmbind și eu. Am spus-o așa, pur și simplu. Am vrut să văd cum sună.

Gotanda și-a coborât privirea spre masă, fixând-o asupra degetelor sale.

— Nu, nu e o glumă. E o chestiune foarte importantă, asupra căreia trebuie să meditez bine. Am omorât-o pe Kiki? Trebuie să mă gândesc serios.

L-am privit. Zâmbea, dar ochii îi erau foarte serioși. Nu glumea.

— De ce s-o omori pe Kiki? am repetat eu.

— De ce s-o omor pe Kiki ? Nu știu nici eu. De ce am omorât-o?

— Stai că nu înțeleg, am zis eu rîzînd. Ai omorât-o sau nu?

— La asta mă și gîndeam. Am omorât-o sau nu pe Kiki?

Gotanda a băut o gură de bere, a pus paharul pe masă și și-a sprijinit bărbia în palmă.

— Nu sunt sigur. Sună aiurea, nu ? Dar vorbesc serios, chiar nu sunt sigur. Am impresia că am strâns-o de gât pe Kiki în camera mea. Așa mi se pare. Dar de ce să fi fost eu singur cu ea la mine în cameră? Eu evitam să rămânem singuri. Degeaba, nu pot să-mi aduc aminte. Oricum, cert e că am fost cu ea... I-am pus cadavrul în mașină și am îngropat-o undeva. Undeva în munți. Dar nu sunt sigur că așa e. Nu cred că s-a întîmplat în realitate. Doar mi se pare. M-am tot gîndit, dar n-am nici o dovadă. Aspectele esențiale îmi sunt neclare. Nu găsesc nici o dovadă concretă. De exemplu, o lopată. Trebuie să fi folosit o lopată când am îngropat-o. Dacă aș găsi-o, aș ști că totul e adevărat. Nimic însă. Amintirile pe care le am

467 sunt fragmentare. Am cumpărat o lopată de la un magazin cu ustensile de grădărit, am săpat o groapă și am îngropat-o. Am aruncat lopata undeva. Așa *mi se pare*. Însă nu-mi amintesc nici un detaliu - de unde am cumpărat lopata, unde am aruncat-o. Doar niște munți. Sunt ca niște frânturi, niște crâmpoie de vis. E foarte complicat. Nu reușesc să urmăresc firul amintirilor. Amintiri am, dar nu știu dacă sunt adevărate sau dacă le-am inventat eu. Am senzația că-mi pierd mințile. De când m-am despărțit de soția mea, mi-e din ce în ce mai rău. Am obosit. Sunt disperat.

Eu tăceam. După un timp, Gotanda a continuat:

— Cât din toate astea e realitate și cât e imaginație? Cât e adevăr și cât e doar un rol? Asta voiam eu să lămuresc. Am crezut că dacă mă întîlnesc cu tine, lucrurile or să se mai clarifice. Când mi-ai pomenit prima dată de Kiki, asta am crezut că o să se întîmple. M-am gîndit că tu o să mă scoți din toată deruta asta. Așa cum deschizi o fereastră și lași să intre aerul rece și proaspăt.

Gotanda și-a încrucișat din nou degetele, apoi și le-a privit fix.

— Dacă eu chiar am omorât-o pe Kiki, de ce am făcut-o? continuă el. Aveam eu vreun motiv s-o omor? Kiki îmi plăcea, îmi plăcea să mă culc cu ea. Atunci când mă simțeam disperat, ea și Mei erau singurele care mă alinau. De ce s-o omor?

— Ai omorât-o și pe Mei?

Gotanda a rămas multă vreme cu ochii țintă la mâinile lui, sprijinite pe masă. Apoi a clătinat din cap.

— Nu, nu cred că am omorât-o pe Mei. Din fericire, am un alibi de fier pentru seara aceea. Am stat într-un studio de televiziune până noaptea târziu, la o ședință de dublaj, apoi am plecat cu managerul până la Mito. N-am nici un dubiu. Dacă n-ar fi fost așa, dacă n-aș fi avut pe cineva să-mi confirme că am fost la studio în tot acel timp, m-aș fi temut că am omorât-o și pe Mei. Oricum, nu știu

468

de ce, dar mă simt responsabil și pentru moartea ei. Chiar dacă am un alibi solid, mă simt de parcă am ucis-o cu mâinile mele. Am senzația că a murit din vina mea.

Din nou tăcere. A durat o bucată bună de vreme. Gotanda își privea în continuare degetele.

— Ești obosit, i-am zis. Asta e tot. Probabil n-ai omorât pe nimeni. Poate că de fapt Kiki a dispărut pur și simplu pe undeva. Și când era cu mine, tot așa a dispărut. Brusc. N-ar fi prima dată când o face. Tu ții să-ți asumi vina pentru ce s-a întâmplat. De aici pleacă totul.

— Nu, nu cred că e așa. Nu e atât de simplu. Probabil că am omorât-o pe Kiki. Poate că pe Mei nu am omorât-o, dar pe Kiki simt că da. Încă mai am în mâini senzația că am strâns-o de gât. Simt lopata intrând în pământ. Da, am omorât-o. Chiar am făcut-o.

— Dar de ce s-o omori ? N-are nici un sens!

— Nu știu. Dintr-un instinct de autodistrugere, îl am de mai multă vreme. Este o manifestare a stresului. Mi se întâmplă foarte des atunci când apare o discrepanță mare între șinele meu adevărat și personajul pe care îl joc. Pot să văd acest gol și cu ochii deschiși. E ca o prăpastie căscată de un cutremur, o groapă adâncă și întunecoasă. Un întuneric atât de adânc, încât mă dor ochii. Când pășesc asta, distrug inconștient, înainte să-mi vin în fire, am și nimicit ceva. Mi se întâmplă des. Încă de când eram copil. Distrugeam lucruri, rupeam creioane, spargeam pahare, călcam în picioare figurine de plastic. Nu știu de ce fac lucrurile astea. Desigur, nu le fac în fața altora. Când eram în școala primară, i-am dat brânci unui prieten de pe o stâncă. Nu știu ce mi-a venit. Din fericire, stânca nu era prea înaltă și s-a ales doar cu răni ușoare. Prietenul meu a *crezut* că a fost doar un accident, că s-a împiedicat. Nimeni nu s-a gândit că a fost ceva intenționat. Numai eu știam adevărul. L-am împins cu mâinile mele. Și am făcut multe, multe

469alte lucruri asemănătoare, în liceu am dat foc la nenumărate cutii poștale. Aruncam o cârpă aprinsă înăuntru. E josnic și fără sens, dar am făcut-o. Parcă mă împingea cineva de la spate și nu puteam să-i rezist. Aveam senzația ca astfel de lucruri mizerabile și fără sens mă ajutau să mă regăsesc. O fac inconștient, însă rămân cu senzația. Toate senzațiile acelea mi-au rămas ca niște pete pe mâini. Oricât m-aș spăla, nu se duc. N-or să dispară până la moarte. E o viață oribilă. Nu mai pot nici eu s-o suport.

Am oftat. Gotanda a clătinat din cap. — N-am cum să verific, a continuat el. N-am nici o dovadă că am omorât-o. Nu tu cadavru, nu tu lopată, nici măcar pământ rămas pe pantaloni. N-am bășici în palme. Bine, nu știu dacă faci bășici în palmă dacă sapi o groapă. Nu-mi amintesc unde am îngropat-o. Pot să mă duc la poliție și să mărturisesc tot, dar cine m-ar crede? Fără un cadavru nu se poate vorbi de crimă. Nici n-aș putea să-mi ispășesc pedeapsa. Kiki a dispărut, asta e singura certitudine. Am încercat de nenumărate ori să-ți mărturisesc ce știam, dar n-am putut. M-am gândit că dacă îți spun lucrul ăsta, atmosfera intimă dintre noi o să dispară. Sunt foarte relaxat când sunt cu tine. Nu mai simt prăpastia. Pentru mine înseamnă enorm și nu voiam să pierd prietenia ta. Drept pentru care am tot amânat, am tot zis că lasă, îți spun data viitoare. Până la urmă am ajuns aici. Ar fi trebuit să-ți mărturisesc totul.

• — Ce să-mi mărturisești, când n-ai nici o dovadă că ai făcut ceva?

— Aici nu e vorba de dovezi. E vorba că ar fi trebuit să-ți spun totul din proprie inițiativă.

Problema e că am ținut totul *ascuns*.

— Presupunând totuși că e adevărat și că tu chiar ai omorât-o pe Kiki, nu ai făcut-o intenționat. Gotanda și-a desfăcut palmele și le-a privit fix.

— Nu, n-a fost intenționat. De ce să vreau s-o omor? Nu aveam nici un motiv, îmi plăcea Kiki

470

și eram oarecum prieteni, îi vorbeam despre nenumărate lucruri, chiar și despre soția mea, iar ea mă asculta. De ce s-o omor? Și totuși am omorât-o cu mâinile astea, chiar dacă n-am avut intenția să o fac. Am sugrumat-o de parcă era propria mea umbră. O strângeam de gât și mă gândeam că era umbra mea și că o să-mi fie mai bine dacă o omor. Dar nu era umbra mea, era Kiki. Asta s-a întâmplat într-o lume întunecoasă. *O lume diferită, înțelegi ?* Nu s-a întâmplat *aici*. În plus, Kiki m-a îndemnat s-o strâng de gât. Mi-a zis: *Haide, sugrumă-mă f Omoară-mă !* Nu te mint, exact așa s-a întâmplat! Nici eu nu înțeleg cum. Parcă totul a fost doar un vis. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât realitatea se destramă mai tare. De ce să mă fi îndemnat Kiki s-o omor?

Mi-am terminat berea. Era deja caldă. Un nor gros de fum de țigară plutea în aer ca o fantomă. Cineva m-a lovit în trecere și și-a cerut scuze. Se anunțau numerele de la comenzile de pizza care erau gata.

— Mai bei o bere ? I-am întrebat.

— Mai beau.

M-am dus la bar și am mai cumpărat două beri, pe care le-am băut în liniște. Localul era aglomerat ca stația Akihabara la oră de vârf și lumea tot trecea pe lângă masa noastră, dar nimeni nu ne băga în seamă. Nimeni nu asculta ce vorbeam, nimeni nu se holba la Gotanda.

— Ce ți-am spus ? a zis Gotanda cu un zâmbet plăcut. Aici e o ascunzătoare bună. La Shakey's nu vezi vedete.

Gotanda a clătinat paharul cu bere, golit până la mai bine de jumătate, ca pe o eprubetă.

— Hai să uităm totul, am zis încet. Eu pot să uit. Uită și tu!

— Pot eu să uit ? E ușor de zis, dar nu ai sugrumat-o tu, cu mâinile tale.

— Gata, termină! N-ai nici o dovadă că ai omorât-o ! Nu te mai învinovăți atâta pentru un lucru de care nici măcar nu ești sigur. Cred că tu ai legat propriul tău sentiment de vinovăție de dispariția lui Kiki și apoi, inconștient, ai pus în scenă omorul în mintea ta. Nu e și asta o posibilitate ?
— Bine, atunci hai să vorbim despre posibilități, zise Gotanda, sprijinindu-și ambele mâini pe masă. În ultima vreme m-am gândit mult la așa ceva. Există nenumărate posibilități. De exemplu, există posibilitatea ca eu să-mi omor soția, nu? Dacă mi-ar spune că îmi dă voie, așa cum mi-a spus Kiki, cred că aș fi în stare s-o strâng de gât. Numai la asta mă gândesc în ultima vreme. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât ideea capătă o amploare mai mare. Nu pot să mă mai controlez. Pe lângă incendierea cutiilor poștale, am mai făcut și altele. Am omorât nu știu câte pisici, în nenumărate feluri. Nu m-am putut stăpâni. Am tras cu praștia și am spart geamul vecinilor, apoi am fugit cu, bicicleta. Ești primul om căruia îi spun toate lucrurile astea. Mă liniștește să vorbesc, dar nu mă ajută să mă opresc. Atâta vreme cât în mine există acea prăpastie, nimic n-o să se schimbe. O știu prea bine. De când am devenit actor profesionist, prăpastia s-a căscat și mai tare. Și cu cât mă dezvolt mai mult ca actor, cu atât se agravează și reacția mea. Poate că în curând o să-miucid soția. Nu mă pot controla. *Pentru că nu se întâmplă pe lumea asta.* N-am ce face. Probabil că am impulsul ăsta în gene.

— îți faci prea multe griji, i-am zis eu, zâmbind forțat. Lasă genele! Ar trebui să-ți iei un concediu și să nu te mai întâlnești cu soția ta o perioadă. Să lași totul deoparte. Hai să mergem în Hawaii! Stăm toată ziua pe plajă și bem *colada*. E un loc superb! Nu trebuie să te gândești la nimic. De dimineața și până seara putem să bem, să înotăm și să ne luăm femei. Ne închiriem un Mustang și zburăm cu o sută cincizeci de kilometri pe oră, ascultând Doors, Sly & the Family Stone, Beach

Boys, orice. Să ve'zi cum o să te liniștești. Și dacă tot mai ai chef să-ți faci griji, poți să ți le faci mai târziu.

— Nu sună rău, a zis el, apoi a zâmbit și în jurul ochilor i s-au format câteva riduri mici. Să chemăm din nou fetele și să ne distrăm toți patru până dimineața. Ne-am simțit foarte bine atunci, nu? *Cucu!* Deszăpezire senzuală.

— Eu pot să merg oricând, am zis eu. Ce zici ? În cât timp crezi că-ți termini tu treaba?

Gotanda m-a privit cu un zâmbet straniu.

— N-ai înțeles. Nu se pune problema să termin treaba pe care o am acum. Trebuie să las totul. Dacă o fac, aș fi exilat pentru totdeauna din lumea filmului. *Pentru totdeauna.* Și, o dată cu asta, aș pierde-o și pe soția mea. Definitiv. *Pentru totdeauna.*

Gotanda și-a terminat berea.

— Dar asta e. Nu mă mai deranjează dacă pierd totul. Pot s-o las baltă. Ai dreptate. Am obosit. A venit vremea să plec în Hawaii și să-mi golesc mintea de orice. Foarte bine, o să las totul baltă și o să merg cu tine în Hawaii. O să mă gândesc mai departe după ce îmi voi fi golit mintea de tot. Vreau să devin un om obișnuit. Nu știu dacă o să se mai poată, dar merită să încerc. Mă las pe mâinile tale. Am încredere în tine. Am avut-o de când m-ai sunat prima dată. Ești un om la locul tău, exact ce am vrut eu să fiu mereu.

— Nu-s chiar așa grozav, am zis. Eu doar am grijă să urmez pașii de dans. E doar un dans, n-are nici un alt sens aparte.

Gotanda și-a desfăcut larg brațele.

— *Și ce are sens ? Ce are sens în viață ?* a răs el. Asta e. Oricum nu mă mai interesează. Mă dau bătut. O să-ți urmez exemplul. O să sar dintr-un lift în celălalt. Nu e un lucru imposibil. Dacă îmi pun mintea, pot să fac orice, pentru că eu sunt Gotanda cel deștept, frumos și simpatic. Da, să mergem în Hawaii! Ia mâine două bilete la clasa

473întâi. Neapărat la clasa întâi. E hotărât. Mașina să fie Mercedes, ceasul Rolex, casa în centru, biletele de avion la clasa întâi. Poimâine ne facem bagajele și decolăm. O să fim în Honolulu în aceeași zi. Îmi stă bine în cămăși *aloha*.

— Ție îți stă bine în orice.

— Mulțumesc. Mi-ai gădilat puținul ego rămas.

— În primul și în primul rând mergem la barul de pe plajă și bem *pina colada* reci ca gheața.

— Nu sună rău.

— Nu sună rău.

Gotanda m-a privit drept în ochi.

— Chiar poți să uiți că am omorât-o pe Kiki ?

— Cred că da, am zis eu, dând din cap.

' — Mai e ceva ce nu ți-am spus încă. Ți-am zis că am stat două săptămâni în închisoare și n-am suflat o vorbă, nu ?

— Da.

— Am mințit. Am spus tot și mi-au dat drumul imediat. Și nu pentru că mi-a fost frică, ci pentru că voiam să mă fac să sufăr. Să mă pot disprețui. M-am purtat josnic. M-am bucurat enorm că tu ai tăcut ca să mă aperi pe mine. Am simțit cumva că m-ai salvat, că m-ai spălat de toată josnicia. Azi văd că m-am destăinuit toată ziua. Am spus tot. Mă bucur că am vorbit. M-am liniștit. Pentru tine trebuie să fi fost neplăcut.

— Ba deloc, am zis eu.

Simt că m-am apropiat și mai mult de tine, m-am gândit. Probabil că ar fi trebuit să i-o spun și lui, dar m-am gândit să o las pe mai târziu, chiar dacă nu era nevoie să mai aștept, în momentul acela așa mi s-a părut mie că e mai bine - să aștept o ocazie când acele cuvinte să aibă și mai multă forță.

— Ba deloc, am repetat eu.

Gotanda și-a luat pălăria de ploaie de pe speteaza scaunului, a pipăit-o să vadă dacă mai e udă și a pus-o la loc.

474

— Aș vrea să te mai rog un lucru, în numele prieteniei noastre, a zis el. Să mai bem o bere. Dar acum nu mă simt în stare să mă ridic și să merg până la bar.

— Nici o problemă, am zis eu și m-am dus la bar să mai cumpăr două beri.

Era aglomerat și a durat ceva timp. Când m-am întors cu halbele la masa din colț, Gotanda nu mai era. Dispăruse și pălăria. Dispăruse și Maserati-ul din parcare. Bine, mi-am zis eu, clătînând din cap. Asta e. N-aveam ce face. Gotanda dispăruse.

47540

A doua zi după-âmiază i-au pescuit Maserati-ul din mare, la Shibaura. Nu am fost surprins, pentru că mă așteptam la asta. Am simțit-o din momentul în care a dispărut.

Așa s-a mai adăugat un cadavru. Șobolanul, Kiki, Mei, Dick North și acum Gotanda. Cinci cu . totul. Mai rămânea unul. Am clătinat din cap. Nu-mi plăcea direcția în care evoluau lucrurile. Cine o să urmeze ? Cine o să moară ? M-am gândit dintr-o dată la Yumiyoshi. Nu, nu putea să fie ea următoarea. Ar fi mult prea cumplit. Yumiyoshi nu trebuie să moară sau să dispară. Dar atunci cine, dacă nu ea? Yuki? Am clătinat din nou din cap. Nu, ea n-avea decât treisprezece ani. N-aș fi permis să i se întâmple așa ceva. Mi-am alcătuit în cap o listă cu toate persoanele care ar fi putut să moară, în acel moment m-am simțit ca un zeu al morții. Stabileam inconștient cine moare și cine nu. M-am dus la secția de poliție din Akasaka, m-am întâlnit cu Literatul și i-am povestit că îmi petrecusem seara cu Gotanda. Am considerat că ar fi bine să vorbesc cu el. Desigur, n-am spus că e posibil ca el s-o fi omorât pe Kiki. Acesta era un capitol încheiat, în plus, chiar dacă era moartă, nici nu-i găsiseră cadavrul. I-am spus că mă întâlnisem cu Gotanda înainte să moară și că era obosit, în pragul unei căderi nervoase, că era înglodat în datorii, stresat de un serviciu care nu-i plăcea și-și făcea probleme și din cauza divorțului.

476

Literatul și-a notat în viteză tot ce i-am spus. Doar câteva cuvinte, nu cum făcuse înainte. Am semnat și gata. N-a durat mai mult de o oră. După ce a terminat de scris, m-a privit, ținând în continuare pixul în mână.

— în jurul dumneavoastră mor mulți oameni, a zis el. Cu așa o viață, nu prea poți să-ți faci prieteni. Toți te urăsc. Privirea ți se înăsprește. Ti se distruge tenul. Nu e un lucru bun.

A oftat îndelung.

— Oricum, asta a fost sinucidere. Nu există nici un dubiu. Sunt și martori. Asta este. A fost vedetă de cinema și și-a permis să arunce un Maserati în mare. Chiar dacă un Civic sau o Corola ar fi fost suficient.

— Nu-i nici o problemă. Avea asigurare.

— Nu, asigurarea nu e valabilă în caz de sinucidere. Oricum, a fost o prostie. Eu n-am bani și mă gândesc la biciclete pentru copii. Am trei copii care mă costă o avere. Fiecare vrea bicicleta lui.

Eu am tăcut.

— în regulă, puteți să plecați, îmi pare rău de prietenul dumneavoastră. Vă mulțumesc că ați venit.

Literatul m-a condus până la ieșire.

— încă n-am rezolvat cazul lui Mei. Continuăm totuși ancheta. O să-i dăm noi de cap odată și-odată.

Multă vreme am avut senzația că eu îl omo-râsem pe Gotanda. N-am reușit să scap de acest sentiment chinuitor. Mi-am derulat în minte, iar și iar, întreaga conversație avută cu el la Shakey's. Aș fi putut să răspund mult mai bine la fiecare lucru în parte. Aș fi putut să-l ajut. Acum am fi fost pe plaja din Maui, cu o bere în față.

Știu că nu era totuși așa. El era hotărât de la bun început. Aștepta doar momentul potrivit. Se

477gândea de multă vreme să arunce Maserati-ul în mare. Știa că era singura lui portiță de scăpare. A stat cu mâna pe clanța ușii și a așteptat. Cine știe de câte ori își imaginase scena-în care Maserati-ul se scufunda pe fundul oceanului, apa intra prin crăpăturile geamului și el nu mai reușea să respire! S-a tot jucat cu posibilitatea de a se autodistruge și până la urmă a pus-o în practică. Nu putea s-o ducă așa la nesfârșit. La un moment dat tot trebuia să deschidă ușa. înțelesese și el asta. *Aștepta doar momentul oportun.*

Moartea lui Mei a însemnat pentru mine sfârșitul unui vis de demult și mi-a lăsat în suflet o pierdere uriașă. Moartea lui Dick North mi-a adus resemnare, însă moartea lui Gotanda a trezit în mine o disperare profundă, ca o cutie sigilată cu plumb. Moartea lui nu putea fi mântuită. El nu a reușit să-și asimileze impulsurile dinăuntru lui. Forța lor l-a împins până într-un punct critic, până la limita conștiinței și apoi dincolo, în lumea întunericului.

O perioadă, revistele, posturile de televiziune și ziarele au devorat moartea lui. S-au năpustit ca gândacii asupra unei bucăți de carne stricată. Numai când vedeam titlurile și îmi venea să vărs. Știam exact ce scriau și ce spuneau și fără să citească sau să-i ascult, îmi venea să-l strâng de gât pe fiecare nenorocit în parte.

I-aș omorî în bătaie cu o bătă de baseball, zisese Gotanda. E mai simplu așa. E rapid. Nu, îi zisesem eu. Nu e bine să moară atât de repede. Mai bine să-i gătui încet.

M-am așezat pe pat și am închis ochii. *Cucu*, a cântat Mei în întuneric.

Stăteam în vârful patului și uram lumea. Din adâncul sufletului, cu putere, din toată ființa mea. Lumea e plină de morți absurde, care îți lasă în gură un gust amar. Eu eram neputincios și mânjit de mizeria lumii celor vii. Oamenii intrau pe la intrare și ieșeau pe la ieșire. Cei care plecau nu se

478

mai întorceau. Mi-am privit mâinile. Și pe palmele mele stăruia mirosul morții. *Oricât m-aș spăla, nu se duce*, zisese Gotanda. Omule Oaie, așa se fac legăturile cu lumea ta? Așa mă leg eu de lume, printr-un șir nesfârșit de morți? Ce urmează să mai pierd? Poate e cum ai spus tu și deja nu mai pot să ajung să fiu fericit. Să știi că nu mă deranjează. Dar ce s-a întâmplat e mult prea mult.

Mi-am amintit deodată de o carte de știință pe care o citisem în copilărie. Se punea întrebarea: „Ce s-ar întâmpla cu lumea dacă n-ar mai exista forța de frecare?” „Dacă n-ar mai exista forța de frecare”, scria în carte, „forța centrifugă ar arunca în spațiu tot ce există pe suprafața Pământului”. Exact starea pe care o aveam eu. *Cucu*, cântă Mei.

479s41

La trei zile după ce Gotanda se scufundase în apă cu Maserati-ul, am sunat-o pe Yuki. Sincer să fiu, nu aveam chef să vorbesc cu nimeni, dar pe ea nu puteam s-o evit. Era doar un copil singur și fără putere. Eu eram singurul om care putea s-o protejeze. Și - ce era mai important - ea trăia. Aveam datoria să o ajut să rămână în viață. Cel puțin așa simțeam eu.

Yuki nu era în casa din Hakone. Mi-a răspuns Ame și mi-a spus că fiica ei plecase de două zile în Akasaka. Vorbea foarte împleticit, ca de-abia trezită din somn. Din fericire, nu m-a ținut prea mult de

vorbă. Am sunat la apartamentul din Akasaka. Yuki a ridicat receptorul imediat, de parcă stătea cu mâna lipită de telefon.

— Gata, nu mai e nevoie să stai în Hakone ? am întrebat-o eu.

— Nu știu. Voiam să fiu singură o vreme. La urma urmei, mama e om mare, nu? Se descurcă ea și fără mine. Vreau să mă gândesc puțin la ale mele, la ce să fac de acum încolo, chestii din astea. A venit vremea să meditez serios la viitor.

— Da, probabil, am consimțit eu.

— Am citit în ziar despre moartea prietenului tău.

— Da, în Maserati-ul blestemat. Ai avut dreptate.

Yuki a tăcut. Tăcerea mi-a inundat urechea ca un val de apă. Am mutat receptorul de la urechea dreaptă la cea stângă.

480

— Ce-ai zice să luăm masa împreună ? am propus eu. Presupun că mânânci iar numai porcării, nu? Hai să mâncăm ceva ca lumea! Nici eu nu prea am mâncat zilele astea. Când ești singur, îți cam pierd apetitul.

•— La două mă întâlnesc cu cineva, dar putem să ne vedem înainte.

M-am uitat la ceas. Era trecut de unsprezece.

— Bine. Mă pregătesc și vin să te iau. Ajung în treizeci de minute.

M-am schimbat, am băut niște suc de portocale din frigider, apoi mi-am pus în buzunar portofelul și cheile de la mașină. Sunt gata, mi-am zis. Aveam totuși senzația că uitasem ceva. Da, uitasem să mă bărbieresc. M-am dus în baie și m-am bărbierit cu atenție. Privindu-mă în oglindă, m-am întrebat dacă mai puteam trece drept un tip de până în treizeci de ani. Poate. Oricum, cui i-ar fi păsat? M-am spălat pe dinți încă o dată.

Afară era frumos. Venise deja vara. Dacă n-ar ploua atât, cât de plăcută ar fi perioada asta! Mi-am pus o cămașă cu mânecă scurtă, pantaloni subțiri de bumbac, ochelari de soare și am plecat spre casa lui Yuki. Fluierând.

Cucu, mi-a răsunat în minte.

E vară.

În timp ce conduceam, mi-am amintit de taberele în care mergeam când eram mic. La ora trei era vremea pentru somnul de după-amiază. Eu nu izbuteam deloc să adorm. Dacă ți se spune să te culci, asta înseamnă că poți să adormi la comandă? Însă majoritatea celorlalți dormeau duși. Eu stăteam o oră întreagă cu ochii în tavan, până ce acesta mi se părea că devine o lume în sine. Îmi imaginam că pe *acolo* pătrunzi într-o lume complet diferită de cea de *aici*. O lume cu susul în jos, cu întregul sistem de valori pe dos, ca în *Alice în Țara Oglinzilor*. Mă gândeam încontinuu la asta. Acesta e și motivul pentru care tavanul e singurul lucru pe care mi-l mai aminteam din tabără. *Cucu !*

481 Cedricul din spate m-a claxonat de trei ori, Semaforul era verde. Calmează-te! am bombănit eu în gând. În ce loc nemaipomenit mergi de te grăbești așa? Am luat-o încet din loc.

Chiar e vară.

Am sunat la interfon și Yuki a coborât imediat. Era îmbrăcată cu o rochie cu mânecă scurtă și sandale. Pe umăr avea o geantă din piele de un albastru închis.

— Arăți trăsnet azi, i-am spus eu.

— Nu ți-am zis că la două mă întâlnesc cu cineva ?

— Îți stă foarte bine așa. Ești foarte șic. Arăți ca un om mare.

Yuki a zâmbit, dar nu a zis nimic.

Am intrat într-un restaurant din apropiere, unde am mâncat supă, spaghete cu sos de somon, biban și salată. Pentru că nu era încă ora douăsprezece, restaurantul era gol. Când a început să se umple cu salariați ieșiți în pauza de masă, am părăsit localul și ne-am urcat în mașină.

— Încotro? am întrebat-o.

— Nicăieri. Hai să ne învârtim prin zonă.

— Activitate antisocială. Risipă de combustibil, am comentat eu, dar Yuki nu m-a băgat în seamă.

S-a prefăcut că nu m-a auzit. Foarte bine, mi-am zis eu. Oricum e un oraș cumplit. Cui îi pasă dacă mai poluăm puțin aerul sau mai încurcăm puțin circulația?

Yuki a dat drumul la casetofon. În el era o casetă cu Talking Heads. Probabil *Fear of Music*. Când am pus-o acolo ? Încep să uit din ce în ce mai multe lucruri.

— M-am hotărât să iau lecții în particular, a zis Yuki. Azi mă întâlnesc cu profesoara. Tata a găsit-o. I-am spus că vreau să mă apuc de învățat

482

și a găsit-o a doua zi. Se pare că e o persoană foarte serioasă și la locul ei. Știu că sună ciudat, dar de la filmul ăla mi-a venit pofta de învățat.

— Care film ? *Dragoste neîmpărtășită* ?

— Da, a zis Yuki și s-a înroșit ușor. Știu și eu că e o tâmpenie, dar oricum, după ce l-am văzut, mi-a venit brusc chef de învățat. Probabil din cauza prietenului tău care juca rolul de profesor. Când l-am văzut atunci mi s-a părut caraghios, dar se pare că mi-a transmis totuși ceva. Poate că până la urmă era talentat.

— Da, era talentat. Asta-i sigur.

— Hm.

— Dacă era vorba de actorie, de ficțiune, știa să se descurce de minune. Cu realitatea apăreau probleme, înțelegi asta, nu?

— Da.

— Era bun și în rolul de medic stomatolog. Foarte dibaci. Dar era doar un rol. Așa trebuia să pară, dibaci. Era o imagine. Când faci ceva în realitate, e mult mai greu, mult mai complicat. Multe lucruri n-au nici o noimă, în fine, mă bucur că vrei să faci ceva. E un lucru fără de care nu poți să trăiești. Gotanda s-ar bucura să audă asta.

— Te-ai întâlnit cu el ?

— Da. Ne-am întâlnit și am stat de vorbă. Am vorbit foarte mult și foarte deschis. Apoi a murit. După ce a vorbit cu mine, a plonjat cu Maserati-ul în mare.

— E vina mea, nu ?

— Nu e vina ta, am zis eu, clătînând încet din cap. Nu e vina nimănui. Fiecare moare dintr-un motiv sau altul. Pare simplu, dar nu e chiar așa. E ca o rădăcină. Partea de la suprafață e mică, dar dacă tragi de ea, nu se mai termină. Mîntea umană se află într-un loc adânc și întunecos. Are o grămadă de ramificații, e complexă... Are foarte multe părți care nu pot fi analizate. Adevăratul motiv îl știe doar persoana în cauză. Sau poate că nici măcar el nu-l știe.

483A *Stat cu mâna pe clanța ușii și a așteptat*, m-am gândit eu. *A așteptat momentul oportun*. Nu e vina nimănui.

— Dar sunt sigură că tu mă urăști din cauza asta, a zis Yuki.

— Nu te urăsc.

— Poate nu acum, dar mai târziu sigur.

— N-o să te urăsc nici mai târziu. Să știi că eu nu mă apuc să urăsc oamenii așa.

— Bine, poate că n-o să mă urăști, dar ceva tot o să dispară, a zis ea încetișor. Serios.

I-am aruncat o privire.

— Ciudat, spui același lucru ca și Gotanda.

— **Da?**

— Da. Și el se teme mereu că o să dispară ceva. Nu înțeleg îngrijorarea asta. Orice lucru dispare, mai devreme sau mai târziu. Noi trăim într-o continuă mișcare. Toate lucrurile din jurul nostru se transformă o dată cu noi și, cu timpul, dispar. E inevitabil. Orice lucru dispare atunci când îi vine vremea să dispară. Dar nu înainte. De exemplu, tu o să crești. Peste doi ani n-o să-ți mai vină rochia asta frumoasă. Talking Heads o să-ți se pară prăfuiți. N-o să mai ai chef să ieși cu mine la plimbare. E inevitabil. Trebuie să *te* lași în voia curentului. N-are sens să te preocupe toate astea când încă nu e timpul.

— Dar tu o să-mi plăci întotdeauna. Asta n-are legătură cu timpul.

— Mă bucur că mi-o spui și sper să fie așa, am zis eu. Dar, sincer să fiu, tu încă nu știi prea multe despre timp. E mai bine să nu decizi anumite lucruri de pe acum. Timpul e ca putregaiul. Poate să atingă și să schimbe lucruri la care nu te-ai fi așteptat vreodată. Nimeni n-are de unde să știe ce-o să se întâmple.

Yuki a tăcut mult timp. Caseta s-a terminat și a-a întors automat pe cealaltă parte.

Vară. Vară peste tot, încotro vedeai cu ochii. Polițiștii, liceenii, șoferii de pe autobuze, toți erau

484

în mânecă scurtă. Am zărit chiar și câteva fete în rochii fără mâneci. Cum se poate? Până nu demult ninge! Și noi doi cântam *Help Me Rhonda*, înconjurați de zăpadă. N-au trecut de atunci decât două luni și jumătate.

— Sigur nu mă urăști ?

— Sigur, am zis eu. Nu te urăsc. N-am de ce. Este singurul lucru pe care îl spun cu siguranță în lumea asta nesigură.

— Sigur, sigur ?

— Sigur, sigur. Două mii cinci sute la sută sigur.

— Asta voiam să aud, a zis ea zâmbind. Am încuviințat.

— Țineai la Gotanda, nu ? m-a întrebat ea.

— Da, țineam la el.

Când am zis-o, vocea mi s-a înecat brusc, în colțul ochilor mi-au apărut lacrimi, pe care am reușit totuși să mi le rețin. Am inspirat adânc.

— De fiecare dată când mă întâlneam cu el, îmi plăcea și mai mult, am continuat. Așa ceva nu prea se întâmplă, să știi. Mai ales când ajungi la vârsta mea.

— A omorât-o pe femeia aceea ?

Am privit o vreme prin ochelarii de soare orașul învăluit în lumina de vară.

— Nimeni nu știe asta. Oricum, nu mai contează. *Aștepta doar momentul oportun.*

Yuki și-a sprijinit bărbia în palmă, și-a scos cotul pe geam și a rămas cu grivirea ațintită afară, ascultând Talking Heads. Îmi părea puțin mai matură decât când am văzut-o prima dată. Probabil că era doar o impresie, pentru că de atunci nu trecuseră decât două luni și jumătate.

E vară, mi-am zis eu din nou.

— Și mai departe ce o să faci? m-a întrebat Yuki.

— Știi și eu ? N-am hotărât nimic. Nu știu ce-ar fi mai bine să fac. Oricum, mă mai duc o dată în Sapporo. Chiar mâine sau poimâine. Am lăsat ceva neterminat acolo.

485 Trebuia să mă întâlnesc cu Yumiyoshi. Și cu Omul Oaie. Acolo exista un loc pentru mine, un loc din care eu făceam parte. Cineva plângea pentru mine. Trebuia să mă întorc și să închid cercul.

Când am ajuns la stația Yoyogi Hachiman, Yuki a zis că vrea să coboare.

— O să merg pe linia Odakyu, a zis ea.

— Te duc cu mașina până unde trebuie să ajungi. Sunt complet liber azi, i-am sugerat eu.

Yuki a zâmbit.

— Nu, mulțumesc. E departe și ajung mai repede cu metrourl.

— Ciudat, am zis eu, scoțându-mi ochelarii. Ai zis „Mulțumesc”.

— Și ce dacă am zis? N-am voie?

— Ba da.

Yuki m-a privit timp de zece-cincisprezece secunde. Pe față nu i se citea nimic din ceea ce s-ar fi putut numi o expresie. Am detectat doar niște schimbări aproape imperceptibile în privire și în forma buzelor. Buzele i s-au arcurit ușor, privirea i s-a ascuțit și ochii i-au scânteiat mai puternic. Ca lumina verii care pătrunde în apă și se refractă în toate direcțiile.

— Mă simt doar emoționat, am zis eu.

— Ce om ciudat! a pufnit Yuki, apoi a coborât din mașină, a trântit portiera și a plecat fără să privească înapoi.

I-am petrecut cu privirea silueta subțire până s-a pierdut în mulțime. Când n-am mai văzut-o, m-am simțit foarte trist, de parcă tocmai mă părăsise iubita.

Am luat-o pe Omotesando, fluierând Lovin' Spoonful, *Summer in the City*. Apoi am ieșit pe bulevardul Aoyama și am vrut să intru la Kinokuniya să fac niște cumpărături, dar când să parchez mașina, m-am gândit că a doua zi sau peste două zile plecam la Sapporo. N-aveam nevoie să găsesc sau să fac cumpărături. Deocamdată nu aveam nimic de făcut.

486

Am mai dat o tură prin oraș și m-am întors acasă. Apartamentul mi se părea foarte gol. Of! M-am trântit pe pat și m-am uitat la tavan. *Are și asta un nume*, m-am gândit. *Pierdere*, am zis eu cu voce tare. Nu suna prea plăcut.

Cucu, a cântat Mei. Vocea ei a răsunat puternic în camera goală.

48742 *Visul despre Kiki*

Am visat-o pe Kiki, Presupun că a fost un vis. Dacă nu, a fost un act înrudit cu visul. Ce naiba mai e și „un act înrudit cu visul” ? Nu știu, dar există. Ca multe alte lucruri care există la limita conștientului și pentru care nu avem un nume.

Am să-l numesc simplu, „vis”. Mi se pare că este cuvântul care îl descrie cel mai bine.

Când se crăpa de ziuă, am visat-o pe Kiki.

Și în vis eram tot în zorii zilei.

Eu dădeam un telefon. Un telefon în străinătate. Formam numărul pe care femeia care semăna cu Kiki îl lăsase pe pervazul ferestrei din camera aceea din Honolulu. Se auzea conexiunea formându-se. *Bip-bip, bip-bip*. Se formează, mi-am zis eu. Se formează fiecare cifră pe rând și se face legătura. După câteva secunde, am auzit tonul de apel. Țineam receptorul lipit de ureche și număram. Cinci, șase, șapte, opt. La al doisprezecelea apel, cineva a răspuns, în acel moment eram și eu în cameră, în acel loc pustiu din Honolulu, acea cameră a morții. Acum eram la vremea amiezii, judecând după razele soarelui, care pătrundeau direct prin luminatorul din tavan. Razele arătau ca niște coloane robuste ce se înălțau de la podea și înăuntrul cărora dansau particule mici de praf. Acele coloane de lumină, cu margini ascuțite ca

488

o muchie de cuțit, revărsau în cameră lumina puternică a soarelui sudic. Zonele neluminate erau întunecoase și reci. Contrastul dintre ele era foarte puternic. Parcă aș fi pe fundul oceanului, mi-am zis eu.

Stăteam pe canapea, cu receptorul la ureche. Firul telefonului se înșira lung pe podea. Traversa o zonă întunecată, trecea prin lumină și se pierdea apoi în întunericul difuz. Nu mai văzusem în viața mea un fir atât de lung. Cu telefonul pe genunchi, am aruncat o privire prin cameră.

Mobila era aranjată la fel ca înainte. Patul, masa, canapeaua, scaunele, televizorul, lampadarul, toate împrăștiate nenatural prin cameră. Și mirosul era același - de loc neaerisit de multă vreme. Aerul era stătut și cu iz de mucegai, însă cele șase schelete nu mai erau. Nu se zăreau nicăieri, nici pe pat, nici pe canapea, nici pe scaunul din fața televizorului, nici la masă. Dispăruseră toate. Dispăruseră și farfuriile și tot ce mai era pe masă. Am lăsat telefonul pe canapea și m-am ridicat. Mă durea puțin capul, genul de durere surdă pe care o capeți de la un sunet foarte puternic. M-am așezat la loc.

Mi s-a părut că ceva se mișca pe scaunul cel mai îndepărtat, învăluit în întunericul difuz. Mi-am încordat privirea. Acel ceva s-a ridicat și s-a apropiat de mine, lăsând în urmă un sunet de pantofi cu toc. Era Kiki. A apărut încet din întuneric, a traversat o pată de lumină și s-a așezat la masă. Era îmbrăcată la fel ca înainte, în rochia albastră, și avea o geantă albă pe umăr.

Kiki s-a așezat și m-a privit fix. Avea pe față o expresie foarte liniștită. Nu stătea nici în umbră, nici în lumină, ci undeva la mijloc. Am vrut să mă ridic și să merg spre ea, dar, nu știu de ce, m-am răzgândit și am rămas unde eram. Durerea surdă încă îmi mai stăruia în tâmples.

— Unde sunt scheletele ? am întrebat-o eu.

— Ei! a zis Kiki zâmbind. Au dispărut.

— Tu le-ai făcut să dispară?

489— Nu, pur și simplu au dispărut. Nu cumva tu le-ai făcut să dispară?

Am aruncat o privire telefonului așezat lângă mine. Apoi mi-am apăsat ușor tâmplesle cu degetele.

— Ce însemnau cele șase schelete?

— Erau tu însuși, a zis Kiki. Asta e camera ta. Tot ce e aici ești tu. Totul.

— *Camera mea*, am zis eu. Și cu Hotelul Delfin cum rămâne ?

— Și acolo ai o cameră a ta, desigur. Acolo e Omul Oaie. Aici sunt eu.

Coloanele de lumină erau nemișcate, dure și uniforme. Doar aerul din ele tremura ușor. Simțeam acel tremur și fără să le privesc.

— Am camere în multe locuri, am zis eu. Știi, am tot visat Hotelul Delfin. Acolo plângea cineva pentru mine. Am visat asta aproape zilnic. Hotelul era lung și îngust și cineva plângea pentru mine. Am crezut că erai tu și atunci am simțit că trebuie neapărat să dau de tine.

— Toată lumea plânge pentru tine, a zis Kiki cu o voce blândă și liniștitoare. Acel loc există doar pentru tine și atunci toată lumea plânge pentru tine.

— Dar tu mă strigai! De-asta m-am dus la Hotelul Delfin: să mă întâlnesc cu tine. Și de acolo... au pornit atât de multe lucruri! Cum s-a întâmplat și în trecut. Am întâlnit diverși oameni, au murit diverși oameni. Nu tu mă chemai? Nu tu îmi îndrumai pașii ?

— Nu. Te chemai pe tine însuși. Eu sunt doar o proiecție de-a ta. Prin mine, tu te chemai pe tine însuși, te ghidai singur. Ai dansat cu umbra ta. Eu asta sunt - umbra ta și nimic mai mult.

în timp ce o strângeam de gât, mă gândeam că e de fapt propria mea umbră, îmi zisese Gotanda. *Mă gândeam că dacă îmi omor umbra, totul o să fie bine.*

— Dar de ce plânge toată lumea pentru mine ? Kiki nu a răspuns. S-a ridicat, s-a îndreptat spre mine, lăsând în urmă sunetul tocurilor, și s-a oprit în fața mea. A îngenuncheat pe podea, 490

a întins o mână și mi-a atins buzele cu vârful degetelor. Avea degete lungi și subțiri. Apoi mi-a atins tâmpilele.

— Noi plângem pentru toate lucrurile pentru care tu nu poți să plângi, a zis Kiki încet și rar, ca să fie sigură că înțeleg. Vărsăm lacrimi pentru toate lucrurile pentru care tu nu poți vărsa lacrimi, suspinăm pentru toate lucrurile pentru care tu nu poți suspina.

— Urechile tale au rămas la fel ? am întrebat-o.

— Urechile mele ? a zis ea și a zâmbit. Sunt ca înainte.

— Mi le mai arăți o dată ? Aș vrea să mai gust o dată senzația pe care am avut-o atunci când mi le-ai arătat prima oară, în restaurant, senzația că lumea a renăscut. N-am uitat niciodată acea clipă.

Kiki a clătinat din cap.

— Poate altă dată, a zis ea. Acum nu se poate. Urechile mele nu pot fi văzute oricând, ci doar la momentul potrivit. Atunci a fost un moment potrivit. Acum nu este. O să ți le mai arăt cândva, când o să ai cu adevărat nevoie.

Kiki s-a ridicat și s-a așezat într-un fascicul de lumină care cădea drept din luminator. A rămas acolo, nemișcată. Trupul ei părea gata să se transforme în orice moment în pulbere luminoasă și să dispară.

— Kiki, tu ești moartă ? am întrebat-o eu. Kiki s-a răsucit în fasciculul de lumină, cu fața spre mine.

— Te referi la Gotanda?

— Da.

— Gotanda crede că m-a omorât.

— Da, așa credea.

— Probabil că m-a omorât. El așa consideră. Pentru el, eu am murit de mâna lui. Avea nevoie de asta. Omorându-mă pe mine, Gotanda a reușit să se elibereze. Avea nevoie să mă omoare, pentru că altfel ar fi rămas blocat. Săracul de el! Dar eu nu sunt moartă. Doar am dispărut. M-am mutat 491 în altă lume. E ca și cum te-ai urca într-un tren care merge pe o linie paralelă. Asta înseamnă să dispari, înțelegi? I-am spus că nu.

— E simplu. Privește!

Cu aceste cuvinte, Kiki a traversat camera, îndreptându-se spre un perete. Nu și-a încetinit pasul nici când a ajuns în fața lui. A mers drept înainte și a fost înghițită de perete. O dată cu ea, a dispărut și ecoul pașilor săi.

Am rămas cu privirea ațintită la locul unde fusese absorbită. Era un perete obișnuit, în cameră se lăsase o liniște adâncă. Particulele de lumină pluteau mai departe prin aer. Am simțit din nou durerea în tâmpile. Mi le-am apăsat ușor cu degetele, fără să-mi dezlipesc ochii de la perete. Și atunci, în Honolulu, dispăruse la fel, înghițită de pereți.

— Nu e simplu? am auzit vocea lui Kiki. Încearcă și tu!

— Pot și eu să fac asta ?

— De-aia am și zis că e simplu. Hai, încearcă! Mergi drept înainte și o să ajungi de partea asta. Nu-ți fie teamă! N-ai de ce să te temi.

Am luat telefonul, m-am ridicat de pe canapea și m-am îndreptat spre peretele prin care dispăruse, târând firul după mine. Când m-am apropiat de perete am ezitat puțin, dar am continuat să merg drept înainte, fără să încetinesc. N-am perceput nici un fel de impact. Corpul meu a trecut printr-un strat de aer opac și n-am simțit decât că aerul era puțin altfel. Am traversat acel strat cu telefonul în brațe și m-am trezit înapoi în camera mea. Stăteam pe pat, cu telefonul pe genunchi. *E simplu*, am zis eu. *E foarte simplu.*

Am dus receptorul la ureche, dar legătura era întreruptă.

A fost un vis?

Da, probabil.

Cine să știe?

492

43

Când am ajuns la Hotelul Delfin, la recepție erau trei fete. Ca și înainte, purtau sacouri perfect călcate și bluze albe, impecabile. M-au întâmpinat cu un zâmbet plăcut, dar Yumiyoshi nu era printre ele. M-am simțit foarte decepționat. Nu, m-am simțit chiar disperat. Eram absolut convins că în momentul în care ajungeam aici, mă puteam reîntâlni imediat cu ea. Din acest motiv de-abia am fost în stare să vorbesc. N-am putut nici să-mi pronunț corect numele, prin urmare recepționerei care mă luase în primire i-a cam înțepenit zâmbetul pe față, de parcă rămăsese fără ulei. A aruncat o privire suspicioasă asupra cărții mele de credit, apoi a verificat numărul în calculator, probabil pentru a se asigura că nu era furată.

Am intrat în camera de la etajul șaptesprezece, mi-am lăsat bagajul, m-am spălat pe față și am coborât în hol. M-am așezat pe una din canapelele moi și comode, de unde am tras cu ochiul la recepție, prefăcându-mă că citesc o revistă. Poate că Yumiyoshi era doar în pauză, însă după patruzeci de minute nu apăruse încă. La recepție continuau să lucreze doar cele trei fete pieptănate la fel și aproape de nedistins. După o oră, m-am lăsat păgubaș. Yumiyoshi nu era în pauză.

Am ieșit în oraș și am cumpărat ediția de seară a unui ziar. Am intrat apoi într-o cafenea și l-am citit pagină cu pagină, în speranța că voi găsi vreun articol care să-mi stârnească interesul.

N-am găsit nimic. Nu scria nimic nici despre Gotanda, nici despre Mei. Erau doar niște articole 493 despre alte crime și sinucideri, în timp ce citeam ziarul, mă întrebam dacă în momentul în care mă întorceam la hotel aveam să dau peste Yumiyoshi la recepție. Trebuia să se întâmple așa. Însă Yumiyoshi nu apăruse nici după o oră.

Mi-a dat prin cap că, cine știe, poate dispăruse și ea dintr-o dată. De exemplu, înghițită de pereți. Acest gând m-a neliniștit cumplit și am sunat la ea acasă. Nu a răspuns nimeni. Am telefonat la recepție și am întrebat de ea. „Domnișoara Yumiyoshi și-a luat câteva zile libere” m-a informat o fată. Urma să revină la serviciu peste două zile. Of! De ce n-am sunat-o eu mai din timp ? De ce nu mi-a trecut prin minte să-i dau un telefon ?

Nu-mi trecuse altceva prin cap decât să mă urc în avion și să vin la Sapporo cât mai repede posibil. Eram convins că urma s-o văd imediat cum ajungeam. Ce prostie! Cam când o sunasem eu ultima oară? După ce murise Gotanda, nu îi mai dădusem nici măcar un telefon. Și nici înainte. N-o mai căutasem de când Yuki vomase pe plajă și îmi spusese că Gotanda a omorât-o pe Kiki. Trecuse ceva vreme de atunci. O neglijasem complet. Nu știam ce s-o mai fi întâmplat între timp. Putea să se fi întâmplat orice. Și chiar cu multă ușurință.

Pe de altă parte, ce-aș fi putut să-i spun ? m-am întrebat eu. Nimic. Yuki mi-a zis că Gotanda a omorât-o pe Kiki. Gotanda a-a aruncat cu Maserati-ul în mare. Eu am consolată-o pe Yuki, spunându-i că nu era vina ei. Kiki mi-a explicat că nu era decât o simplă umbră de-a mea. Ce puteam să-i povestesc lui Yumiyoshi ? Nimic! Mai întâi de toate, îmi doream să-i văd chipul. Intenționez să mă gândesc mai apoi la ce să-i povestesc. La telefon nu puteam să-i spun nimic. Stăteam ca pe ghimpi. Dacă și ea fusese înghițită de un perete și nu aveam s-o mai văd niciodată? Da, în total erau șase schelete și pe cinci dintre ele le știam. Mai rămăsese unul singur. Cine ,era? Gândul m-a aruncat într-o stare de

494

agitație totală. Simțeam că nici nu mai pot să respir. Inima mi se dilatase atât de tare, încât simțeam c-o să-mi sară din piept. Era pentru prima dată în viața mea când simțeam așa ceva. Însemna că o iubeam pe Yumiyoshi? Nu știu. Până nu ne întâlnim și nu o vedeam, nu puteam să mă gândesc la nimic. Am sunat la ea acasă până m-au durut degetele, dar nu mi-a răspuns nimeni.

* * *

N-am putut să dorm bine. O senzație de neliniște violentă mi-a tulburat somnul de nenumărate ori. Mă trezeam transpirat și mă uitam la ceas: două, trei și un sfert, patru și douăzeci. Apoi n-am mai

reușit să adorm deloc. Stăteam la fereastră și priveam nemișcat luminile orașului, ascultându-mi bătăile inimii.

Yumiyoshi, nu mă lăsa singur! Am nevoie de tine. Nu mai vreau să fiu iar singur! Fără tine, simt că o puternică forță centrifugă o să mă azvârle spre marginea universului. Te rog să-mi apari și să mă legi ferm de ceva! Ancorează-mă în lumea reală! Nu vreau să fac parte din grupul de monștri! Eu sunt doar un bărbat de treizeci și patru de ani, cum nu se poate mai obișnuit. *Am nevoie de tine* ! La șase și jumătate am început să sun la ea acasă. La fiecare treizeci de minute mă postam în fața telefonului și formam numărul ei. Nu răspundea nimeni. Eram în luna iunie și Sapporo arăta fermecător. Zăpada se topise de mult și pământul, care doar cu câteva luni în urmă fusese înghețat bocnă, acum era negru și mustea de viață. Copacii erau plini de frunze care foșneau în adierea blândă și proaspătă a vântului. Câțiva nori cu contururi clare pluteau pe cerul limpede. Priveliștea îmi făcea inima să-mi tresalte, însă eu rămâneam închis în camera de hotel și continuam să formez numărul ei. Îmi spuneam la fiecare zece minute că a doua

495zi arma să se întoarcă și că până atunci n-aveam decât să aștept. Dar nu puteam să mai aștept până a doua zi. Cine îmi garanta mie că ziua de mâine va mai veni? Am rămas în fața telefonului, formându-i numărul cu obstinație. Când nu eram la telefon, stăteam pe pat, absent, cu ochii în tavan. Aici a fost odată Hotelul Delfin, m-am gândit eu. Ca hotel, era un loc groaznic. Păstra însă nenumărate lucruri. Gândurile oamenilor și rămășițele timpului erau adânc impregnate în fiecare scârțâit al podelelor, în fiecare pată de pe pereți. M-am așezat pe scaun, mi-am pus picioarele pe masă, am închis ochii și am încercat să-mi amintesc cum arăta Hotelul Delfin. Ușa de la intrare, covorul uzat, cheia decolorată de alamă, pervazul ferestrei cu praful adunat pe la colțuri. Pot și acum să merg pe coridoare, să deschid ușile și să intru în camere.

Hotelul Delfin a dispărut, dar umbra și prezența lui au rămas. Vechiul hotel se ascunde înăuntrul acestui uriaș *Dolphin Hotel*. Ajungea să închid ochii ca să pătrund în el. Puteam să aud huruitul liftului, ca o tuse de câine bătrân. Toate aceste lucruri există în continuare aici. Nimeni n-o știe, dar sunt aici. Aici este punctul meu de legătură. Stai liniștit, mi-am zis, acest loc există pentru tine. Ea o să se întoarcă sigur. Stai cuminte și așteaptă.

Am comandat cina în cameră, apoi am luat o bere din frigider și am băut-o. La ora opt am sunat din nou la Yumiyoshi. N-a răspuns nimeni.

Am deschis televizorul și până pe la nouă m-am uitat la un meci de baseball, cu sonorul dat încet. Meciul era foarte prost și, oricum, în acel moment nu aveam chef de baseball. Voiam doar să văd niște oameni vii în mișcare. Putea să fie la fel de bine un meci de badminton sau de polo. Mi-era

496
indiferent. Priveam cum jucătorii aruncau mingea, cum o loveau și alergau, fără să fiu atent la evoluția meciului. Erau doar niște crâmpoie îndepărtate din viața unor oameni care nu aveau nici o legătură cu mine. Niște nori care pluteau în depărtare.

La nouă am sunat din nou. De data aceasta a răspuns după primul apel. O vreme nu mi-a venit să cred. Am simțit că mi se taie picioarele și mi se pune un nod în gât. Yumiyoshi era acolo.

— Tocmai m-am întors dintr-o călătorie, a zis ea cu o voce foarte calmă. Mi-am luat câteva zile libere și am fost în Tokyo, la părinții mei. Te-am sunat de două ori, dar n-a răspuns nimeni.

— Eu eram în Sapporo și te sunam în neștire.

— Am trecut unul pe lângă celălalt.

— Da, am zis eu, cu mâna strânsă pe receptor, privind mai departe ecranul mut.

Nu prea îmi găseam cuvintele. Mă simțeam derutat. Nu știam ce să spun.

— Ce s-a întâmplat ? Alo ? zise Yumiyoshi.

— Sunt aici.

— Ai o voce cam ciudată.

— Sunt puțin încordat, i-am explicat eu. Nu mă simt în stare să vorbesc decât dacă ne vedem și discut direct cu tine. Sunt foarte agitat și telefonul nu mă prea ajută.

— Cred că ne putem vedea mâine seară, a zis ea după ce s-a gândit puțin.

Mi-am imaginat că își atinsese cu degetul rama ochelarilor.

M-am așezat pe jos, cu receptorul lipit de ureche. M-am sprijinit de perete.

— Simt că mâine e prea târziu. Aș vrea să ne vedem acum.

O undă negativă i-a pătruns în voce. Am simțit-o chiar dacă ea nu spusese încă nimic.

— Acum sunt foarte obosită. Sunt frântă. Nu ți-am zis că de-abia m-am întors? Nu pot acum. încep serviciul devreme și vreau să mă culc cât

497mai repede. Ne vedem mâine, după ce ies de la muncă, da? Sau nu mai stai până mâine?

— Ba da, o să fiu aici o vreme. Te cred că ești obosită, dar, sincer să fiu, sunt îngrijorat. Mi-e teamă că până mâine o să dispari.

— Să dispar ?

— Da, mi-e teamă că o să dispari din lumea asta. Că o să te faci nevăzută.

Yumiyoshi a pufnit în râs.

— Nu dispar eu atât de ușor! Stai liniștit.

— Nu, nu înțelegi! Noi suntem într-o continuă mișcare și, o dată cu mișcarea asta a noastră, dispar și lucrurile din jurul nostru. E inevitabil. Nimic nu durează. Lucrurile rămân în mintea noastră, însă dispar din lumea reală. Asta mă îngrijorează pe mine. Yumiyoshi, am nevoie de tine! Am *realmente* nevoie de tine! Mie nu prea mi se întâmplă așa ceva. Nu vreau să dispari!

Yumiyoshi a căzut puțin pe gânduri.

— Ești un om ciudat, a zis ea. Dar uite, îți promit că n-o să dispar. Ai răbdare până mâine și o să ne vedem.

— Am înțeles, i-am zis eu și am renunțat.

Ce puteam să fac ? Până la urmă, eram mulțumit și cu simplul fapt că nu dispăruse.

— Noapte bună, a zis ea și a închis. M-am învățat o vreme prin cameră, apoi m-am dus la barul de la etajul douăzeci și șase și am băut o votcă cu sifon. Era barul în care o văzusem prima oară pe Yuki. Era aglomerat. La bar stăteau și beau două fete tinere. Amândouă erau îmbrăcate șic. Una avea picioare foarte frumoase. Eu stăteam la masă și îmi beam votca, privindu-le fără vreun motiv anume. Admiram și privelește de afară. Mi-am dus degetele la tâmpile, dar nu pentru că m-ar fi durut. Am urmărit cu vârful degetelor conturul craniului. Craniul meu. După ce l-am cercetat cu atenție, am încercat să-mi imaginez ce formă aveau oasele fetelor de la bar. Craniul, vertebrele, coastele, pelvisul, brațele, picioarele, articulațiile. Acele picioare frumoase probabil că ascundeau niște

498

oase tot atât de frumoase. Albe ca zăpada, curate, inexpressive. Fata cu picioare frumoase mi-a aruncat o privire. Probabil că îmi simțise ochii ațintiți asupra ei. Aș fi vrut să-i explic că nu mă uitam la corpul ei, ci doar îmi imaginam forma oaselor. Evident, n-am făcut-o. După al treilea pahar de votcă, m-am întors în cameră. Liniștit în privința lui Yumiyoshi, am adormit buștean.

* * *

Yumiyoshi a venit la ora trei dimineața. Când a sunat soneria, am aprins veioza de lângă pat și m-am uitat la ceas. Mi-am pus halatul și am deschis ușa fără să mă gândesc la nimic. Eram prea adormit ca să fiu în stare să gândesc. Doar m-am ridicat, m-am dus la ușă și am deschis, în prag stătea Yumiyoshi, îmbrăcată cu sacoul albastru al uniformei. S-a strecurat în cameră ca de obicei, iar eu am închis ușa. S-a oprit în mijlocul camerei și a oftat îndelung. Și-a scos sacoul în liniște și l-a așezat pe speteaza scaunului, să nu se șifoneze. Ca întotdeauna.

— Vezi că n-am dispărut ? a spus ea.

— Văd, i-am răspuns eu buimac.

încă nu revenisem la realitate. Nu eram în stare nici să mă mir,

— Oamenii nu dispar așa ușor, a zis ea pe un ton răspicat.

— Nu știi tu. Orice se poate întâmpla pe lumea asta. Orice.

— Oricum, sunt aici. N-am dispărut. Te-ai convins ?

Am aruncat o privire în jur, am inspirat adânc și am privit-o. Era reală.

— M-am convins. Se pare că n-ai dispărut. Dar ce cauți aici la trei dimineața?

— N-am putut să mai dorm. Am adormit după ce am vorbit cu tine, dar m-am trezit pe la unu și n-a mai fost chip să închid un ochi. Mă tot gândeam la

499ce mi-ai zis, că e posibil să dispar în orice moment. Așa că am chemat un taxi și am venit încoace.

— Dar n-o să li se pară ciudat să te vadă aici la trei dimineața?

— Nici o problemă, nu m-a văzut nimeni. La ora asta dorm toți. în principiu, aici e deschis non-stop, dar la trei dimineața nu e nimic de făcut. Doar cei de la recepție și de la *room service* rămân treji. Dacă o iei prin parcarea subterană și intri pe ușa de serviciu, nu te vede nimeni. Și chiar dacă m-ar vedea cineva, sunt atât de mulți angajați pe-aici, încât nimeni nu știe cine e în timpul serviciului și cine nu.

Oricum, puteam să le spun că mă duceam în camera de odihnă și n-ar fi fost nici o problemă. Am mai făcut-o de nenumărate ori.

— Da?

— Da. Când nu pot să dorm, mă strecor în hotel în miezul nopții. Mă fâțâi pe aici de una singură. Așa mă mai calmez. Sună caraghios, dar să știi că îmi place. Mă simt foarte liniștită când sunt în hotel. Nu m-au prins niciodată, așa că nu te îngrijora. Chiar dacă m-ar prinde, inventez repede ceva și scap. Dacă însă ar afla că sunt în camera ta, lucrurile s-ar complica. O să stau aici până dimineață și o să mă strecor afară la ora la care trebuie să încep serviciul. E bine așa?

— Din partea mea, da. La ce oră începi ?

— La opt, a zis ea și și-a privit ceasul. Peste cinci ore.

Yumiyoshi și-a scos ceasul de la mână cu un gest nervos și l-a pus pe masă. Apoi s-a așezat pe canapea, și-a tras tivul fustei și m-a privit. Eu stăteam pe marginea patului și mă dezmeticeam încetul cu încetul.

— Așadar, spuse ea, zici că ai nevoie de mine.

— Cu disperare, i-am răspuns eu. Simt că am încheiat un ciclu complet. Știu că am nevoie de tine.

— Cu disperare, a repetat ea și a tras din nou de tivul fustei.

— Da, cu disperare.

— Ai încheiat un ciclu și unde ai ajuns?

500

— La *realitate*. A durat ceva timp, dar m-am întors la realitate. Am trecut prin multe întâmplări ciudate. Au murit mulți oameni. Am pierdut multe lucruri. Am fost foarte derutat și încă mai sunt. Probabil că o să rămân așa. Dar simt că am încheiat un ciclu și că am ajuns la realitate. A fost foarte obositor, dar am continuat să dansez. Mi-am păstrat ritmul pașilor. Așa am reușit să ajung înapoi aici. Yumiyoshi mă privea.

— Nu pot să-ți explic acum pe îndelete, dar aș vrea să mă crezi. Eu am nevoie de tine și pentru mine asta înseamnă enorm. E extrem de important și pentru tine. Vorbesc serios!

— Și eu ce să fac ? a zis ea, fără să-și schimbe expresia. Să fiu impresionată și să mă culc cu tine ? Să zic: Minunat, câtă nevoie are de mine!

— Nu, nici vorbă, i-am răspuns eu și am căutat cuvintele potrivite.

Evident, nu le-am găsit.

— Cum să-ți zic ? E vorba de un lucru absolut sigur, de care nu m-am îndoit nici o clipă. Am știut de la bun început că noi o să facem dragoste. Dar atunci nu am putut, pentru că era momentul nepotrivit. Am așteptat până am încheiat acest ciclu. L-am încheiat. Acum nu mai e nepotrivit.

— Și acum eu trebuie să mă culc cu tine ?

— Știu că din punct de vedere logic ce spun eu pare scurtcircuitat. E un argument deplorabil, recunosc, dar dacă vreau să fiu sincer, doar așa pot să și-o spun. Altfel nu mă pot exprima, în mod normal, aș proceda mult mai normal ca să te cuceresc. Măcar atâta lucru știu și eu să fac. Aș putea să folosesc o metodă mult mai decentă, chiar dacă nu sunt sigur că aș izbândi. Dar aici e vorba de altceva. E mult mai simplu. E evident. De aceea e singurul mod în care mă pot exprima. Nu se pune problema dacă o fac sau nu bine. Noi doi o să facem dragoste. *E clar*. Și când un lucru e clar, nu îmi place să mă amestec în el, pentru că aș putea distruge ceva prețios. Serios, nu te mint!

Yumiyoshi privea ceasul pus pe masă.

501— Nu pot spune că e un raționament normal, a zis ea, apoi a oftat și a început să-și descheie nasturii de la bluză. Nu te uita!

M-am întins pe pat, cu ochii în tavan. Acolo e o altă lume, mi-am spus eu. Dar acum eu sunt aici. Yumiyoshi se dezbrăca încet. Auzeam foșnetul moale al hainelor. Părea că lua fiecare lucru pe care îl scotea, îl împătorea frumos și îl așeza undeva. Ochelarii au atins masa cu un zgomot sexy. Apoi a venit, a stins veioza de la capul patului și s-a strecurat încetșor în pat, ca atunci când s-a furișat prin ușa abia întredeschisă.

Am îmbrățișat-o. Pielea mea a atins pielea ei. Era moale, dar avea un fel de consistență. Era reală. Nu ca Mei. Ea avea un corp de vis, dar era o iluzie. Două feluri de iluzie — ea însăși și cea care o învăluia. *Cucul* însă corpul lui Yumiyoshi era real. Căldura, greutatea și tremurul său erau reale. O mângâiam și mă gândeam că și degetele lui Gotanda, care o dezmiertau pe Kiki, erau tot o iluzie. Erau doar o interpretare, mișcări ale luminii pe un ecran, umbre care alunecau dintr-o lume în alta. Acum era altfel. Era real. Degetele mele erau reale și mângâiau trupul real al lui Yumiyoshi. — Tbtul e real,

am murmurat eu. Yumiyoshi și-a îngropat fața în gâtul meu. I-am simțit atingerea nasului. Pe întuneric, i-am explorat fiecare părticică a trupului, de la umeri, coate, încheietura mâinilor, palme, până în vârful celor zece degete. Nu am scăpat din vedere nici un locșor. Degetele mele atingeau și buzele pecetluiau. Au urmat sânii, pânțele, coapsele, spatele. Le exploram pe fiecare în parte și le pecetluiau cu buzele. Aveam nevoie de asta. Trebuia să o fac. I-am mângâiat blând părul pubian moale și i l-am sărutat. Apoi și sexul.

Totul e real, mi-am zis.

Nici ea, nici eu n-am zis nimic. Respira încet. Simțeam că avea și ea nevoie de mine. Știa ce anume căutam și îmi răspundea cu blândețe. După ce i-am explorat întreg corpul, am strâns-o cu putere

502
în brațe. Și-a petrecut și ea brațele strâns în jurul meu. Aerul pe care îl expira era fierbinte și umed. Cuvinte negrăite rămâneau suspendate în aer. Apoi am pătruns-o. Penisul meu era tare și fierbinte, aprins de o dorință aprigă, ca o sete puternică.

Spre sfârșit, Yumiyoshi m-a mușcat de braț atât de tare, încât am sângerat. Nu mă deranja, pentru că și durerea, și sângele erau reale. Am ejaculat încet, strângând-o în brațe. Foarte încet, asigurându-mă că nu saream peste nici o etapă.

— Minunat, a zis Yumiyoshi puțin mai târziu.

— Ți-am spus că era scris să se întâmple. Yumiyoshi a adormit în brațele mele. Un somn foarte liniștit. Eu n-am putut să adorm. Nu mi-era deloc somn și era minunat să o țin în brațe. Apoi s-a luminat de ziuă și razele soarelui au început să pătrundă în cameră. Pe masă erau ochelarii și ceasul ei. I-am privit chipul neascuns în spatele ochelarilor. Era minunat. Am sărutat-o blând pe frunte. M-am simțit din nou excitat și așa fi vrut să o pătrund din nou, dar dormea atât de liniștită, încât nu m-am îndurat să-i tulbur somnul. Am privit cum soarele pătrundea în fiecare ungher al camerei, iar întunericul se retrăgea și dispărea. Pe scaun erau hainele ei, împăturite cu atenție. Fusta, bluza, ciorapii și lenjeria. La picioarele scaunului erau pantofii negri. Totul era real. Haine adevărate, împăturite frumos, să nu se șifoneze.

* * *

La ora șapte am scuturat-o încet.

— Yumiyoshi, e timpul să te trezești, i-am spus. A deschis ochii, m-a privit și și-a lipit din nou nasul de gâtul meu.

— A fost minunat, a zis ea.

Apoi a alunecat afară din pat ca un peștișor și a rămas în mijlocul camerei, goală, de parcă își reîncărcă bateriile de la lumina dimineții. Stăteam cu un cot sprijinit pe pernă și îi priveam trupul.

503 Trupul pe care cu câteva ore în urmă îl explorasem și îl pecetluisem cu sărutări.

Yumiyoshi a făcut un duș, și-a pieptănat părul cu peria mea și s-a spălat rapid pe dinți. Apoi s-a îmbrăcat cu mare atenție, în timp ce eu o priveam. Și-a încheiat cu grijă fiecare nasture de la bluză, și-a pus taiorul, apoi s-a postat în fața oglinzii mari și s-a asigurat că nu avea nici o cută și nici o scamă pe haine. A făcut totul cu multă seriozitate, îmi plăcea la nebunie să-i privesc mișcările. Îmi transmitea senzația de dimineață.

— Am fardurile într-un dulap din camera de odihnă, a zis ea.

— Ești frumoasă și fără ele.

— Mulțumesc. Dar m-ar certa dacă nu mă machiez. Machiatul intră în atribuțiile de serviciu. Am îmbrățișat-o în mijlocul camerei, în picioare. Era o senzație minunată să o îmbrățișez așa, în uniformă ei albastră și cu ochelari.

— Mai ai nevoie de mine și acum, când a venit dimineața? m-a întrebat.

— Foarte tare, i-am zis. Mai tare ca ieri.

— E prima dată când cineva are atâta nevoie de mine. E prima dată când mă simt atât de dorită.

— Nimeni nu te-a mai dorit până acum?

— Ca tine, nimeni.

— Și cum te simți ?

— Foarte relaxată, a zis ea. De mult nu m-am mai simțit atât de relaxată. Parcă așa fi într-o cameră călduroasă și primitoare.

— Atunci rămâi acolo. N-o să iasă nimeni, n-o să intre nimeni. *Suntem doar noi doi.*

— Pot să rămân acolo ?

— Da, sigur că poți.

Yumiyoshi s-a desprins puțin de mine și m-a privit.

— Pot să rămân aici și în seara asta ?

— Din partea mea, e absolut în regulă, dar nu e totuși prea riscant pentru tine? Dacă te prind, ar putea să te dea afară. N-ar fi mai bine să stăm la tine sau la un alt hotel?

504

— Nu, prefer să stăm aici, a zis ea, clătînând din cap. Îmi place mult aici. Dacă aici e locul tău, e și al meu. Aici vreau să fiu în brațele tale. Asta dacă vrei și tu.

— Din partea mea, oriunde e bine. Facem cum vrei tu.

— Atunci ne vedem diseară. Aici, a zis ea, apoi a întredeschis ușa, a cercetat holul, s-a furișat afară și a dispărut.

După ce m-am bărbierit și am făcut duș, am ieșit afară și m-am plimbat prin oraș, apoi am intrat din nou la Dunkin' Donuts, unde am mâncat gogoși și am băut două cafele.

Orașul era plin de oameni în drum spre muncă. Văzându-i, mi-am dat seama că și eu trebuia să mă întorc în curând la lucru. Așa cum Yuki se apucase de învățat, trebuia să mă apuc și eu de treabă. Să privesc lucrurile cu realism. Oare puteam să-mi găsec ceva de muncă în Sapporo? N-ar fi rău, m-am gândit. Aș locui împreună cu Yumiyoshi. Ea ar pleca la serviciu, la hotel, eu aș avea munca mea. Ce fel de muncă? Nu știu. Orice. Și chiar dacă nu mi-aș găsi imediat ceva, mai am bani cât să-mi asigur hrana pe vreo câteva luni.

Nici scrisul nu suna rău. După trei ani de zile de dezăpezit încontinuu, aveam acum poftă să scriu ceva pentru mine.

Da, de asta aveam nevoie. De scris. Nu poezii, romane, autobiografie sau scrisori, ci pur și simplu de sens pentru mine însumi. Nu suna rău.

Mi-am amintit din nou corpul lui Yumiyoshi. Țineam minte perfect fiecare părticică pe care o explorasem și o pecetluisem. M-am plimbat fericit prin oraș, respirând aerul de vară, am luat un prânz delicios, am băut o bere, m-am așezat în holul hotelului și, din umbra ghivecelor, am privit-o puțin pe Yumiyoshi muncind.

50544

Yumiyoshi a venit la șase și jumătate. Purta aceeași uniformă, dar altă bluză. De data aceasta adusesse cu ea o pungă în care avea haine de schimb, articole de baie și cosmetice.

— O să te dai de gol odată și-odată.

— Stai liniștit. Sunt cu ochii în patru, a zis ea zâmbind.

Și-a scos taiorul și l-a așezat pe speteaza scaunului. Ne-am îmbrățișat apoi pe canapea.

— M-am gândit azi tot timpul la tine, a continuat ea. Uite ce m-am gândit: eu să lucrez mereu în schimbul de dimineață și seara să mă strecur la tine în cameră. Ne luăm în brațe și ne culcăm, iar dimineața mă duc la lucru. Ar fi minunat!

— Casă și serviciu sub același acoperiș, am zis eu râzând. Din păcate însă, starea materială nu-mi permite să stau aici la nesfârșit și, oricum, dacă ai face asta zi de zi, cândva tot te-ar prinde.

Yumiyoshi a bătut darabana pe genunchi cu un aer nemulțumit.

— Lumea asta nu prea merge cum trebuie.

— De acord, am zis eu.

— Ibtuși mai rămâi aici câteva zile, nu ?

— Da, așa cred.

— Bine, atunci ajung câteva zile. Hai să trăim împreună în hotelul ăsta!

Yumiyoshi s-a dezbrăcat, apoi și-a împăturit fiecare lucru în parte. Și-a scos ochelarii și ceasul și le-a pus pe masă. Apoi am făcut dragoste. După o oră eram amândoi ruși de oboseală, dar era o extenuare foarte plăcută.

506

— A fost minunat! a zis ea, apoi a adormit din nou în brațele mele.

Era foarte relaxată. Eu am făcut un duș și am băut o bere din frigider. M-am așezat pe un scaun și am privit-o dormind. Părea să aibă un somn foarte plăcut.

Înainte de ora opt, s-a trezit și a zis că-i era ; foame. Am studiat meniul și am comandat în cameră macaroane *au gratin* și sandvișuri. Și-a ascuns hainele și pantofii în dulap și, când s-a auzit ciocănitul la ușă, s-a pitit în baie. Imediat ce camerista a lăsat mâncarea pe masă și a ieșit din cameră, i-am băut încet în ușă.

Am împărțit macaroanele și sandvișurile pe din două și am băut bere. Apoi ne-am continuat conversația de mai devreme. I-am spus că puteam să mă mut în Sapporo.

— In Tokyo nu mai am de lucru. N-are nici un sens, am zis eu. M-am gândit toată după-amiaza la asta. Aș putea să stau aici liniștit și să-mi caut de lucru. Așa aș fi cu tine.

— Să rămâi aici ?

— Da, să rămân aici.

Adevărul este că nu aș fi avut prea multe lucruri de cărat după mine. Doar niște discuri și cărți, ustensilele de bucătărie și cam atât. Puteam să mă urc în Subaru și să vin cu feribotul. Lucrurile mai mari puteam să le vând sau să le arunc și să-mi iau altele. Oricum, în curând venea vremea să-mi schimb patul și frigiderul. Le folosisem destul de multă vreme.

— închiriez un apartament în Sapporo și încep o viață nouă. Când vrei, vii la mine și rămâi peste noapte. Hai să încercăm așa o vreme! Cred că ne-ar merge bine. Eu m-aș simți întors la realitate, tu te-ai relaxa. Am fi împreună.

Yumiyoshi a zâmbit și m-a sărutat.

— Minunat! a zis ea.

— Nici eu nu știu ce o să fie mai departe, dar ceva îmi spune că o să fie bine, am zis eu.

507— Nimeni nu poate prevedea viitorul. Acum însă e minunat, îmi place la nebunie!

Am sunat din nou la *room service* și am cerut un vas cu gheață. Yumiyoshi s-a ascuns din nou în baie. Când a sosit gheața, am scos sticla cu votcă și sucul de roșii pe care le cumpărasem la prânz și am preparat două Bloody Mary. Nu aveam felii de lămâie și nici sos Lea & Perrins, dar tot Bloody Mary se chema și fără ele. Am ciocnit. Se cerea niște muzică de fundal. Am apăsat butonul difuzorului de la capătul patului și am fixat pe canalul de muzică ușoară. Orchestra Mantovani interpreta splendid *Some Enchanted Evening*, Ireproșabil.

— Ești nemaipomenit, zise Yumiyoshi admirativ. Chiar mă gândeam că aș fi băut un Bloody Mary. Cum de-ai știut?

— Dacă ascuți bine, se aude vocea lucrurilor de care ai nevoie. Dacă privești cu atenție, le vei vedea.

— Sună a slogan.

— Nu e. E doar o atitudine pusă în cuvinte.

— Ar trebui să te faci specialist în sloganuri, zise Yumiyoshi chicotind.

Am băut fiecare câte trei pahare de Bloody Mary, apoi ne-am dezbrăcat, ne-am îmbrățișat și am făcut dragoste. Eram amândoi foarte satisfăcuți. La un moment dat, în timp ce o îmbrățișam, mi s-a părut că aud sunetul sacadat pe care îl scotea liftul cel vechi din Hotelul Delfin. Da, aici e punctul meu de legătură, m-am gândit. Fac parte din acest loc. Am găsit realitatea. E în regulă, nu mai plec nicăieri. Sunt bine legat. M-am legat strâns de realitate, cu noduri noi. E ceea ce căutam, ceea ce Omul Oaie m-a ajutat să găsesc.

Spre miezul nopții am adormit.

508

Yumiyoshi m-a trezit cu un zgâlțâit. — Trezește-te! mi-a șoptit ea la ureche. Era îmbrăcată în uniformă. Capul încă mi-era pe jumătate pe tărâmul noroios al inconștientului. Veioza de la capul patului era aprinsă. Trecuse de ora trei. La început am crezut că s-a întâmplat ceva rău, că poate s-au prins șefii ei că venise încoace. Era trei noaptea și Yumiyoshi mă zgâlțâia, cu o față foarte serioasă, în plus, era complet îmbrăcată. Numai la asta mă puteam gândi. Ce trebuia să fac ? m-am întrebat, însă gândurile mele n-au vrut să înainteze mai mult.

— Te rog, trezește-te! îmi zicea ea încetișor.

— M-am trezit. Ce s-a întâmplat ?

— Haide, ridică-te repede și îmbracă-te! M-am îmbrăcat rapid, fără să întreb nimic.

Mi-am aruncat tricoul pe mine, mi-am pus blugii, adidașii și o jachetă și i-am tras fermoarul până sub nas. A durat mai puțin de un minut. Yumiyoshi m-a luat de mână și m-a condus spre ușă. A deschis-o numai puțin, doar doi-trei centimetri. — Privește ! m-a îndemnat ea. M-am uitat prin crăpătură. Pe hol era beznă. Nu se vedea nimic. Un întuneric rece și vâscos ca gelatina, atât de adânc încât, dacă întindeai o mână, ți-ar fi înghițit-o fără urmă. Se simțea acel miros de mucegai și de hârtie învechită. Un miros de vânt stârnit din adâncurile timpului.

— Iar a venit întunericul, mi-a șoptit ea la ureche.

Mi-am petrecut un braț în jurul ei și am tras-o spre mine.

— Stai liniștită. N-ai de ce să te temi. Aici e lumea mea. N-o să se întâmple nimic rău. Tu mi-ai povestit despre ea la început. Așa ne-am și cunoscut.

509 Nu eram însă nici eu ata[^] au sigur. Mi-era frică, o frică primitivă, care întrecea orice rațiune. O frică înscrisă în genele mele, transmisă din generație în generație, din vremuri- imemorabile. Oricare ar fi sursa lui, întunericul e ceva teribil, îngrozitor. Te poate înghiți, deforma, sfâșia, te poate face să dispari. Ce siguranță mai poți avea când ești înconjurat de beznă? Cine ar putea explica existența întunericului ? El face ca totul să se îndoie, să se transforme, să dispară. Esența sa - neantul - înghite tot.

— Stai liniștită. N-are de ce să-ți fie teamă, am zis eu, dar parcă mai degrabă mie îmi ceream așa ceva.

— Ce facem ? m-a întrebat Yumiyoshi.

— Hai să mergem împreună, am propus eu. Am venit la acest hotel ca să mă întâlnesc cu doi oameni.

Unul ești tu, celălalt e cel de acolo. Stă în întuneric și mă așteaptă.

— Cel care era în camera aceea ?

— Da. *El*.

— Dar mi-e frică. Mi-e frică rău! zise ea. Vocea îi tremura. Și mie mi-era frică. Am sărutat-o blând pe sprânceană.

— Nu-ți fie teamă! De data asta ești cu mine. O să ne ținem de mână. Câtă vreme o să ne ținem de mână, o să fie bine. Orice s-ar întâmpla, să nu-mi dai drumul. Strânge-mă bine!

M-am întors în cameră, am scos din geantă lanterna de buzunar și bricheta Bic, pe care le pregătisem dinainte, și le-am strecurat în buzunarul jachetei. Am deschis ușa, am prins-o de mână pe Yumiyoshi și am pășit în hol.

— În ce direcție? m-a întrebat ea.

— La dreapta, întotdeauna la dreapta.

Am mers pe coridor, îndreptând lanterna spre picioarele noastre. După cum simțisem și data trecută, nu era un hol din *Dolphin Hotel*, ci unul dintr-o clădire mult mai veche. Covorul roșu era ros și podeaua era denivelată din loc în loc. Mortarul

510

de pe pereți era pătat ca pielea unui bătrân. E Hotelul Delfin, mi-am zis eu. La drept vorbind, nu era chiar Hotelul Delfin în sine, ci un loc foarte asemănător. După un timp, holul a cotit la dreapta, ca și data trecută. Am dat colțul. Ceva însă era acum diferit. Nu se zărea luminița. Nu se vedea acel pâlpâit slab al lumânării, care se strecura prin crăpătura ușii. Am stins lanterna ca să mă asigur. Nu se vedea nimic, întunericul perfect ne învăluia ca o apă tulbure și tăcută.

Yumiyoshi m-a strâns puternic de mână.

— Nu se vede lumina, am zis eu, iar vocea mi-a sunat sec și străin. Data trecută se vedea o lumină venind prin ușa de acolo.

— Și când am fost eu. Era acolo.

M-am oprit puțin la colțul holului și m-am gândit. O fi pățit ceva Omul Oaie? Dormea? Nu, nici vorbă. El trebuia să țină lumina mereu aprinsă, ca pe un far. Acesta era rolul lui. Chiar dacă ar dormi, lumina ar trebui să fie aprinsă. Nu-mi mirosea a bine.

— Hai să ne întoarcem, zise Yumiyoshi. E mult prea întuneric. Hai să ne întoarcem și să așteptăm până data viitoare. E mai bine așa. Să nu ne forțăm norocul.

Înțelegeam perfect ce voia să spună. Era mult prea întuneric și aveam senzația că se întâmpla ceva neplăcut. Însă n-am putut să mă întorc.

— Nu. Sunt îngrijorat. Vreau să mă duc să văd ce s-a întâmplat. Poate are nevoie de mine și tocmai de aceea ne-am conectat din nou la lumea asta, am zis eu, aprinzând iar lanterna.

Raza gălbuie a străpuns întunericul din fața noastră.

— Haide ! Ține-mă strâns de mână. Avem nevoie unul de celălalt. Nu-ți fie teamă! *Nu plecăm nicăieri* ! O să ne întoarcem în siguranță, nu te îngrijora.

Am înaintat cu grijă, pas cu pas. Simțeam în întuneric un parfum vag de la șamponul lui Yumiyoshi, care îmi mai destindea nervii încordați.

511

*M*Mâna ei era micuță, caldă și fermă. Eram în întuneric, legați unul de altul.

Am recunoscut imediat camera în care îl întâlnisem pe Omul Oaie. Era singura ușă deschisă și prin crăpătura ei ieșea un aer rece, cu iz de mucegai. Am ciocănit încet. Ca și prima dată, a răsunat neobișnuit de tare, de parcă lovisem un organ amplificator dintr-o ureche uriașă. Am ciocănit de trei ori, apoi am așteptat. Au trecut vreo douăzeci-trei-zeci de secunde. Nici un răspuns. Ce s-o fi întâmplat cu Omul Oaie ? Să fi murit ? Adevărul e că ultima dată când l-am văzut arăta teribil de obosit și de îmbătrânit. Nu m-ar fi mirat să fi murit. Trăise foarte mult, însă până și el îmbătrânise și cândva urma să moară, ca noi toți. La acest gând m-a cuprins deodată neliniștea. Dacă el a murit, pe mine cine mă mai lega de lumea asta? Cine mă mai conecta?

Am deschis ușa, am intrat în cameră ținând-o pe Yumiyoshi de mână și am luminat podeaua cu lanterna. Arăta exact ca data trecută. Cărți vechi stivuite pe podea și o măsuță cu o farfurioară simplă pe post de suport de lumânare. Din lumânare mai rămăseseră doar vreo cinci centimetri. Am scos bricheta din buzunar, am aprins lumânarea, apoi am stins lanterna și am băgat-o în buzunar.

Omul Oaie nu se vedea nicăieri.

Unde s-o fi dus ?

— Cine stă aici? a întrebat Yumiyoshi.

— Omul Oaie, i-am răspuns eu. Omul Oaie este îngrijitorul acestei lumi. Aici e punctul meu de legătură și el mă conectează la diverse lucruri. E ca un fel de pupitru de comandă care leagă firele de telefon. Poartă o blană de oaie și trăiește de foarte mult timp. Locuiește aici, ascuns.

— De ce anume se ascunde ?

— Știu și eu? De război, de civilizație, de lege, de sistem... De tot ce nu-i pe placul lui.

— Dar acum văd[^]că nu mai e.

Am încuviințat, în acel moment uriașa mea umbră de pe perete a tremurat puternic.

512

— Nu, nu mai e. Nu știu de ce. Ar fi trebuit să fie aici.

Aveam senzația că mă aflam la capătul lumii, așa cum îl vedeau oamenii din antichitate. Un loc în care totul devenea o cascadă și puteai să cazi în abisul fără fund. Noi doi stăteam pe buza lui.

Doar noi doi. În fața noastră nu era nimic, se căsca doar un hău negru. Aerul din cameră era rece și pătrundea în oase. Doar palmele noastre mai păstrau o urmă de căldură.

— Poate a murit, am zis eu.

— Nu te mai gândi la lucruri rele în întuneric! Hai să privim lucrurile cu mai mult optimism! zise Yumiyoshi. Poate că s-a dus la cumpărături. Poate că i s-a terminat stocul de lumânări.

— Poate i s-a returnat ceva din impozitul pe venit și s-a dus să-și încaseze banii, am zis eu și i-am luminat fața cu lanterna.

Pe buze îi flutura un zâmbet foarte palid. Am stins lanterna și am îmbrățișat-o în lumina slabă a lumânării.

— Când o să mai ai liber, am adăugat, aș vrea să mergem la plimbare prin tot felul de locuri.

— Sigur, a zis ea.

— O să-mi aduc mașina. E un Subaru la mâna a doua. Cam vechi, însă e o mașină bună. M-am atașat de el. Am condus și un Maserati, dar, sincer să fiu, tot Subaru mi-a plăcut mai mult.

— Desigur.

— Are și aer condiționat, și casetofon.

— Nimic de reproșat.

— Chiar nimic, am zis eu. Ne urcăm în el și mergem prin tot felul de locuri. Aș vrea să vedem multe împreună.

— Și eu.

După o vreme, ne-am desprins din îmbrățișare și am aprins din nou lanterna. Ea s-a aplecat și a luat o carte de pe podea. Era o broșură intitulată *Studiu privind ameliorarea rasei de oi Yorkshire*, Coperta maronie era scorojită și acoperită cu o peliculă subțire de praf.

513— Toate cărțile de aici sunt despre oi, i-am spus eu. O aripă din fostul *Dolphin Hotel* conținea o arhivă plină cu materiale despre oi. Tatăl managerului era specialist în domeniu. Acum toate documentele sunt adunate aici. Omul Oaie a fost cel care l-a urmat în funcția de îngrijitor al lor.

Nu mai folosesc la nimic, nimeni n-o să le mai citească vreodată, dar Omul Oaie le-a luat. Probabil că sunt foarte importante pentru acest loc.

Yumiyoshi mi-a luat lanterna, s-a sprijinit de perete și a deschis broșura. Eu mă gândeam absent la Omul Oaie, privindu-mi umbra de pe perete. Unde naiba o fi dispărut? Dintr-o dată, am avut un presentiment rău. Mi-am simțit inima în gât. Ceva nu era în regulă. Ceva rău era pe cale să se întâmple. Dar ce? M-am concentrat puternic și atunci mi-am dat seama. *Nu, nu se poate!* Eu și Yumiyoshi ne desprinseserăm mâinile. Nu trebuia să facem asta *sub nici o formă*, într-o clipă am transpirat prin toți porii. Am întins repede mâna și am încercat s-o prind de încheietură. Era deja prea târziu, în momentul în care eu am întins mâna, ea a fost absorbită de perete. Exact cum s-a întâmplat cu Kiki în camera morții. A dispărut într-o clipă, ca înghițită de nisipuri mișcătoare. Silueta ei s-a făcut nevăzută, iar lumina lanternei s-a stins.

— Yumiyoshi! am strigat eu tare.

Nici un răspuns. Frigul și liniștea puseseră stăpânire pe încăperea, întunericul părea să se fi adâncit și mai mult.

— Yumiyoshi! am strigat eu din nou.

— Hei, e foarte simplu! s-a auzit vocea lui Yumiyoshi de pe partea cealaltă a peretelui. Chiar e simplu. Treci prin perete și ajungi imediat la mine.

— Ba nu! am urlat eu. Pare simplu, dar o dată ce treci de partea cealaltă, nu mai poți să te întorci. Tu nu înțelegi! Acolo e altfel. Nu e realitatea! Acolo e *lumea de dincolo!* E cu totul și cu totul alt loc față de *lumea de aici*.

514

Nu mi-a răspuns. O liniște adâncă a învăluit din nou încăperea. Tăcerea mă apăsa puternic, de parcă eram pe fundul oceanului. Yumiyoshi dispăruse. Oricât întindeam mâna, nu mai puteam să ajung la ea. Eram despărțiți de acel perete. Groaznic! Mă simțeam complet neputincios. Eu și Yumiyoshi trebuia să fim *de partea aceasta!* Pentru asta luptasem eu atât. Pentru asta venisem eu până aici, urmând toți acei pași complicați.

Nu mai era timp de stat pe gânduri. Nu mai aveam timp de pierdut. M-am îndreptat spre perete. N-aveam de ales. O iubeam pe Yumiyoshi. Am trecut prin zid ca atunci, cu Kiki. A fost la fel ca înainte. Un strat de aer opac, neted și compact, rece ca apa. Timpul s-a cutremurat, continuitatea s-a deformat, gravitația s-a schimbat. Simțeam cum amintiri străvechi se înălțau ca aburul din abisul timpului. Eram genele mele. Simțeam freacă în evoluție în carnea mea. Am trecut dincolo de uriașa încrengătură a propriului meu ADN. Pământul s-a umflat, apoi s-a răcit și s-a micșorat. Oile se ascundeau în peșteri. Marea era o idee pe a cărei suprafață imensă ploaia cădea liniștit. Oamenii fără chip stăteau pe țărm și priveau valurile. Timpul fără sfârșit era suspendat în văzduh, preschimbat într-un ghem uriaș. Neantul înghițea oamenii și era înghițit, la rândul lui, de un neant și mai mare. Carnea se topea, scoțând la iveală oasele, care se transformau și ele în pulbere și se risipeau în bătaia vântului. *Complet și irevocabil moartă*, a zis cineva. *Cucu*, s-a auzit o altă voce. Carnea s-a desfăcut de pe mine, s-a rupt în fâșii, apoi s-a încheșat la loc.

Am trecut prin acel strat de haos și derută și m-am trezit în pat, gol. În jurul meu era beznă. Nu mai era acel întuneric deplin, dar tot nu

515distingeam nimic. Eram singur. Am întins mâna, dar lângă mine nu se afla nimeni. Eram din nou abandonat, singur, la capătul lumii.

— Yumiyoshi! am strigat eu din răspuțeri.

Însă n-a fost un urlat, ci doar un șuierat uscat. Am dat să mai strig o dată, dar în acel moment am auzit un declic și lampadarul s-a aprins. Camera s-a luminat.

Yumiyoshi era acolo. Stătea pe canapea, îmbrăcată cu bluza albă și cu fusta ei și încălțată cu pantofii negri. Mă privea zâmbind. Taiorul albastru atârna pe speteaza scaunului, înțepeneala care pusese stăpânire pe mine a început să cedeze ușor, ca un șurub care se desfăcea. Mi-am dat seama că strângeam puternic cearșaful cu mâna dreaptă. I-am dat drumul și mi-am șters fața de transpirație. Oare suntem de partea asta? m-am întrebat eu. Lumina asta o fi cea reală?

— Yumiyoshi! am zis eu cu o voce răgușită.

— Daa?

— Chiar ești acolo?

— Desigur, a zis ea.

— N-ai dispărut, nu ?

— Nu. Oamenii nu dispar atât de ușor.

— Visam, am zis eu.

— Știu. Te-am urmărit. Dormeau și îmi strigai numele în vis. Te-am văzut, chiar dacă era întuneric. Dacă te străduiești să vezi ceva, poți să vezi și în întuneric.

M-am uitat la ceas. Era aproape patru, puțin înainte de revărsatul zorilor. Ora la care gândurile se adâncesc și se deformează. Eram rece și încă înțepenit. Oare chiar fusese un vis? Omul Oaie dispăruse în întuneric, apoi dispăruse și Yumiyoshi. Îmi aminteam perfect singurătatea disperată și neputința pe care o simțisem, îmi aminteam și atingerea mâinii lui Yumiyoshi. Rămăseseră încă în mine, mai reale decât realitatea. Acea realitate care încă nu revenise la nivelul obișnuit de real.

516

— Yumiyoshi ?

— Daa?

— De ce ești îmbrăcată ?

— Pentru că voiam să te privesc îmbrăcată, a zis ea.

Pur și simplu.

— Și n-ai vrea să te dezbraci la loc ? am întrebat-o.

Voiam să mă asigur că era într-adevăr aici, că ne aflăm în lumea de aici.

— Desigur, mi-a răspuns ea.

Și-a scos ceasul de la mână și l-a pus pe masă. S-a descălțat și și-a aranjat pantofii unul lângă celălalt. Și-a descheiat pe rând nasturii de la bluză, și-a scos ciorapii și fusta și le-a împăturit frumos. Și-a scos apoi ochelarii și i-a așezat pe masă, provocând același sunet plăcut. Apoi a traversat desculță camera, a ridicat pătura și s-a strecurat lângă mine. Am strâns-o în brațe cu putere. Avea corpul cald și moale. Avea consistența realului.

— N-ai dispărut, am zis eu.

— Desigur, mi-a răspuns ea. Nu ți-am zis că oamenii nu dispar atât de ușor?

Așa o fi, m-am gândit eu, strângând-o în brațe. Ba nu, orice se poate întâmpla. Lumea asta este fragilă și periculoasă. Cele mai neașteptate lucruri se pot întâmpla foarte ușor. În plus, mai rămânea un schelet. Să fi fost Omul Oaie ? Mi se pregătea moartea altei persoane? Sau poate că al șaselea schelet era al meu? Poate că acum stă și îmi așteaptă sfârșitul în camera aceea îndepărtată și întunecoasă, în acel moment am auzit în depărtare zgomotele Hotelului Delfin, ca șuieratul unui tren de noapte purtat încoace de vânt. Liftul urca huruind. Apoi s-a oprit. Pașii cuiva străbăteau holul. O ușă care se deschide, o ușă care se închide. Era Hotelul Delfin. Totul scârțâie, totul e vechi. Eu eram parte din el. Cineva plângea pentru mine. Cineva plângea pentru toate lucrurile pentru care eu nu puteam să plâng.

517I-am sărutat genele lui Yumiyoshi. Yumiyoshi dormea dusă în brațele mele. Eu nu puteam să dorm. Somnul îmi părăsise trupul și mă lăsase treaz, ca pe o fântână secată. Continuam s-o țin în brațe pe Yumiyoshi, învăluindu-i trupul. Din când în când suspinam înfundat. Plângeam pentru tot ce pierdusem deja și pentru tot ce urma să mai pierd. În trupul ei moale și cald pulsa timpul, în timp pulsa realitatea. S-a crăpat de ziuă. Mi-am ridicat privirea și am privit limbile ceasului de la capul patului, care măsurau realitatea, înaintau puțin câte puțin. Simțeam pe braț răsuflarea ei caldă și umedă.

E realitatea, mi-am zis. *O să rămân aici*. Limbile ceasului arătau ora șapte. Lumina dimineții de vară pătrundea pe fereastră și proiecta pe podea un pătrat puțin deformat. Yumiyoshi dormea dusă. I-am dat ușor la o parte părul de pe ureche și mi-am apropiat buzele. Am stat așa vreo trei-patru minute, gândindu-mă ce să spun. Existau atâtea moduri de a spune ce voiam! O să reușesc să aleg cuvintele potrivite ? Mesajul meu o să vibreze în aerul realității ? Am încercat câteva formulări și până la urmă am ales-o pe cea mai simplă. — Yumiyoshi, i-am șoptit. E dimineață!

în colecția „Biblioteca Polirom”

au apărut:

Honoré de Balzac - *Proscrișii și alte povestiri din*

Comedia umană Emile Zola - *Prada* Mihai Eminescu - *Opera poetică* A.S. Pușkin - *Talismanul* (poezii) Nikos Kazantzakis - *Zorba Grecul* KM. Dostoievski - *Idiotul* Konrad Lorenz - *Și el vorbea cu patrupezele, cu păsările și cu peștii. Așa a descoperit omul câinele* Gustave Flaubert - *Doamna Bovary* Boris Pasternak - *Doctor Jivago* *** - *Dulcea mea Doamnă /Eminul meu tubit. Corespondență inedită Mihai Eminescu* -Veronica Miele
Jean-Paul Sartre - *Adevăr și existență* Rainer Măria Rilke - *Elegiile duineze*.
Sonetele către Orfeu
Rabindranath Tagore - *Gitanjali. Jertfa lirică* Dante - *Divina Comedie* Jean-Paul Sartre - *Carnete dintr-un război anapoda*
Oscar Wilde - *Decăderea minciunii. Eseuri* Miguel de Cervantes - *Nuvele exemplare* (2 voi.) Miguel de Unamuno - *Trei nuvele exemplare și un Prolog*
Ernst Jiinger - *Cartea ceasului de nisip* Stawomir Mrozek - *Povestiri 1990-1993* N.V. Gogol - *Opere I (Serile în cătunul de lângă Dikanka, Mirgorod)*
518